SAM BOURNE

Ultimul Testament

The Last Testament, 2007

Traducere din limba engleză
Bogdan Boureanu

www.polirom.ro

Sam Bourne
The Last Testament
Copyright © Jonathan Freedland 2007
© 2008 by Editura POLIROM,
pentru prezenta traducere

Sam Bourne este pseudonimul lui Jonathan Saul Freedland (n. 1967), corespondentul pe probleme de politică al ziarului britanic *The Guardian.* Absolvent de Oxford, Freedland a colaborat de-a lungul timpului la *Washington Post* şi la BBC Radio 4. A fost declarat editorialistul anului 2002, în cadrul premiilor *What the Papers Say;* de asemenea, în 1999 i s-a decernat W. Somerset Maugham Award pentru eseu. Pe lângă *Omorâţi-i pe cei Drepţi!,* semnat Sam Bourne, Freedland a mai publicat două volume de proză non-ficţională, foarte bine primite de presa din lumea întreagă.

Descris drept "romanul care va detrona *Codul lui Da Vinci", Omorâţi-i pe cei Drepţi!* este o combinaţie irezistibilă de roman poliţist şi thriller ezoteric. Aceeaşi "reţetă" de succes este aplicată şi în cel de-al doilea roman semnat Sam Bourne, *Ultimul testament* (2007). Acesta oferă o rezolvare ingenioasă pentru conflictul israeliano-palestinian, care pare să nu poată fi soluţionat nici măcar cu ajutorul organizaţiilor internaţionale. Trimisă în Israel în calitate de negociator neoficial din partea Statelor Unite, Maggie Costello, protagonista romanului, începe să investigheze o serie de sinucideri suspecte ce au loc chiar în ajunul semnării acordului de pace dintre cele două tabere, cea a politicianului israelian Shimon Guttman şi cea a arheologului palestinian Ahmed Nour. Indiciile codificate şi uneori obscure lăsate de Guttman o ajută să găsească tăbliţa de lut ce conţine testamentul lui Avraam, furată din Muzeul Naţional din Bagdad şi descoperită întâmplător într-un magazin de antichităţi. Disputat de ambele tabere, care încearcă să-l distrugă de teamă că se va pronunţa în favoarea uneia din ele, testamentul vechi de 4 000 de ani, al cărui text nu e dezvăluit decât în ultimele pagini, trezeşte curiozitatea cititorilor şi îi ţine în tensiune până la final.

Tatălui meu, această dovadă a dragostei şi admiraţiei mele neţărmurite

Prolog

Bagdad, aprilie 2003

Mulţimea se îmbulzea şi mai tare acum, de parcă ar fi simţit miros de sânge. Se năpustiră prin arcadă şi greutatea lor apăsă uşile înalte, de fag până când acestea se prăbuşiră. Salam înainta odată cu ei. Nu avea de ales. Făcea pur şi simplu parte din monstrul în mişcare alcătuit din bărbaţi, femei şi copii, unii chiar mai tineri decât el. Formau un animal colectiv, care scotea acum un răget năprasnic.

Dădură buzna în sala spaţioasă de la intrare, sticla vitrinelor strălucind în lumina argintie a lunii care se revărsa prin ferestrele acoperişului. Urmă o scurtă pauză, în care monstrul parcă îşi trase sufletul. Salam şi prietenul său Baghdadis contemplau priveliştea din faţa lor. Muzeul Naţional de Antichităţi, nu demult trezoreria lui Saddam, în care abia mai încăpeau nestematele Mesopotamiei, era acum larg deschis. Nu se zărea nici un gardian prin preajmă. Poliţia abandonase de mult posturile; iar ultimul paznic îşi luase tălpăşiţa la vederea mulţimii.

Scurtul moment de linişte fu spulberat de sunetul unui baros spărgând sticla. La acest semn, sala fu cuprinsă instantaneu de un zgomot asurzitor, fiecare punându-se pe treabă cu pistoale, topoare, cuţite, bâte, chiar şi bare grele, de metal, smulse din maşini avariate – orice ar fi putut fi folosit la scoaterea preţioaselor obiecte antice din cutiile lor.

Panourile de sticlă erau spulberate unul după altul. Statuetele de fildeş se rostogoleau. Farfurii de ceramică antice se făceau praf la contactul cu podeaua. Sala, învăluită de obicei într-o linişte de muzeu, era cuprinsă acum de un vacarm îngrozitor: zgomotul sticlei şi pietrei sparte, al focurilor de armă atunci când cei mai nerăbdători trăgeau în lacătele care refuzau să cedeze răngilor. Salam observă doi bărbaţi bine îmbrăcaţi punându-se metodic pe treabă cu un echipament profesionist de tăiat sticla.

Podeaua se cutremura din cauza valurilor de oameni care năvăleau în muzeu, şi, ignorând această primă sală de expoziţie, căutau noi trofee în alte părţi. Se izbeau de cei nerăbdători să iasă, cărându-şi prăzile nepreţuite în cărucioare, roabe şi pe biciclete, ori chinuindu-se sub greutatea cutiilor de plastic sau de carton. Salam îl recunoscu pe un prieten al tatălui său ieşind cu paşi mari, cu faţa transpirată şi buzunarele atârnându-i.

Pulsul lui Salam se accelerase. În toţi cei cincisprezece ani ai lui nu mai văzuse pe nimeni care să se comporte aşa. Până acum câteva zile, toţi oamenii pe care îi cunoştea se mişcaseră încet, cu capul plecat şi privirile în pământ. În Irakul lui Saddam era prudent să nu încalci regulile sau să atragi atenţia asupra ta. Acum, aceiaşi oameni – vecinii săi – erau cuprinşi de dorinţe sălbatice, furând tot ce le cădea în mână şi distrugând restul.

Salam întinse mâna spre o vitrină spartă, în care se afla un colier din chihlimbar şi pietre portocalii. Dar cineva îl apucă de încheietură înainte să-l poată atinge: o femeie între două vârste, cu ochi scânteietori, oprindu-l pe Salam cu mâna stângă şi însuşindu-şi colierul cu dreapta. Se retrase.

Se gândi că evenimentele semănau cu o scenă din jefuirea unui oraş antic: o orgie condusă nu de poftă, ci de lăcomie, participanţi cu chipuri schimonosite de zgârcenie,

dând frâu liber unei dorinţe care fusese înăbuşită vreme de decenii. Deodată fu împins din nou înainte: sosise un nou grup de tâlhari, care se îndrepta spre scări.

Salam fu prins în mulţimea care cobora pe scări: se răspândise zvonul că angajaţii muzeului ar fi ascuns cele mai valoroase lucruri în camerele de depozitare. Zări un grup de oameni în jurul unei uşi pe care tocmai o scoseseră din balamale. În spatele ei se afla un perete din zgură, proaspăt ridicat, cimentul fiind abia întărit. Mai întâi un singur om, apoi doi începură să lovească vârtos cărămizile cu ciocanul; li se alăturară alţii folosindu-se de răngi sau chiar de umeri. Se întoarseră spre Salam.

— Vino-ncoace!

Îi întinseră piciorul de metal al unei mese. Curând, zidul încropit la repezeală cedă, un castel de nisip năruit de valuri. Liderul grupului se strecură prin gaură şi izbucni imediat în râs. Alţii îl urmară îndată. Curând, Salam zări şi el sursa bunei dispoziţii a celorlalţi: camera era plină de comori; sculpturi în piatră reprezentând prinţese şi regi, gravuri cu berbeci şi tauri; statuete cu zeiţe trupeşe şi femei nubiene; vaze, urne şi cupe din ceramică. Mai erau încălţări din aramă, bucăţi de tapiserie şi, pe perete, o friză cu soldaţi luptând într-un război de mult uitat.

Salam zări câteva etichete ale muzeului lipite încă pe aceste comori ascunse. Pe una scria – "liră din cetatea sumeriană Ur, cu cap de taur aurit, din anul 2 400 î.e.n.". Aceasta fu curând luată pe sus. Pe alta – "vas votiv din calcar alb, de asemenea din Warka, din anul 3 000 î.e.n.". Salam îl văzu dispărând într-o geantă sport. A fost nevoie de doi oameni pentru a ridica o "statuie reprezentându-l pe regele Entemena din Ur, din anul 2 430 î.e.n." şi de un al treilea pentru a o ghida prin proaspăt deschisa gaură din zid. Salam îşi aminti ce învăţase la şcoală: că muzeul din Bagdad conţine comori vechi de cinci mii de ani. "Înăuntrul

acelui muzeu nu se găseşte doar istoria Irakului", proclamase profesorul său, "ci istoria întregii omeniri".

Acum nu părea cu mult mai impozant decât o piaţă unde cumpărătorii se păruiau pentru zarzavaturi. Doar că acestea nu erau roşii strivite sau ardei înnegriţi, ci opere de artă şi unelte care supravieţuiseră de la începuturile civilizaţiei.

Salam auzi voci furioase: doi şefi de bandă se certau. Unul îl pălmui pe celălalt, aşa că se luară la bătaie, dărâmând o etajeră metalică plină cu vase. Cineva scoase un cuţit. Altcineva îl îmbrânci pe Salam din spate, aruncându-i în încăierare. Instinctiv, acesta se întoarse, plonjă prin gaura din zidul de zgură şi fugi.

Se năpusti în jos pe scări, auzind strigăte noi pe fiecare palier. Toate cele optsprezece galerii ale muzeului erau jefuite. Zgomotul îl înfricoşa.

Salam continuă să coboare, etaj după etaj, până când lăsă în urmă mulţimile: nimeni nu se sinchisea să vină până aici când erau atâtea de cules sus. Era departe de ei şi în siguranţă aici.

Salam împinse o uşă, care se deschise uşor. Prin întuneric, văzu câteva cutii de acte răsturnate, conţinutul lor zăcând acum pe podea. Cine făcuse asta avusese dreptate să nu zăbovească: era doar un birou. Observă câteva fire tăiate atârnând precum rădăcinile unui copac prăbuşit: cineva furase telefoanele şi faxul şi lăsase restul.

Poate că le-a scăpat ceva, se gândi Salam. Trase de sertarele biroului, sperând să găsească un stilou din aur sau chiar o casă de bani. Dar nu găsi decât nişte coli vechi de hârtie.

Dedesubt se afla un sertar mai mare; o să-l deschidă şi pe ăsta şi o să plece. Încuiat.

Se îndreptă spre uşă, dar se împiedică de o denivelare de lângă birou. Privi în jos şi văzu un bloc de piatră cubică ieşit. Ghinionul lui: toate celelalte erau la locul lor, perfect

plate. Fără să stea pe gânduri, Salam îşi vârî degetele în spaţiul dintre pietre şi o trase afară pe cea desprinsă. Fiind prea întuneric ca să poată vedea, pipăi pământul de dedesubt – însă mâna i se afundă într-o gaură îngustă, dar adâncă.

Acum simţi ceva dur; rece la atingere. Era o cutie de oţel. În sfârşit: bani!

Trebui să se culce la pământ, cu obrazul lipit de piatră, ca să poată pătrunde destul de adânc. Degetele se chinuiau să-şi apuce prada. Cutia era greu de ridicat, dar, în cele din urmă, o trase afară. Era încuiată; însă conţinutul făcea prea puţin zgomot ca să fie vorba de monede şi era prea uşor ca să fie vorba de bancnote.

Se ridică şi scrută întunericul până găsi pe birou ceva ce presupuse a fi un cutter pentru scrisori. Îl strecură pe sub tabla subţire a capacului, apăsând lama pentru a ridica metalul. Făcu asta pe o latură întreagă, deschizând cutia ca pe o conservă de fasole. Îndoind-o într-o parte, putea face obiectul dinăuntru să alunece afară. Inima îi bătea cu putere.

În momentul în care dădu cu ochii de el, fu dezamăgit. Era o tăbliţă de lut, pe care erau gravate nişte mâzgăleli haotice, ca atâtea altele pe care le văzuse în acea seară, multe din ele zdrobite de pământ. Salam era pe punctul de-a o arunca, dar ezită. Dacă un tip de la muzeu se chinuise atâta să ascundă bucata asta de lut, poate valora ceva.

Salam urcă în goană scările până când zări lumina lunii. Ajunsese în partea din spate a muzeului, unde putea să vadă o nouă ceată de tâlhari care intra cu forţa. Aşteptă să se facă o spărtură în rând şi ieşi pe uşile dărâmate. Năpustindu-se afară, se cufundă în noaptea Bagdadului, purtând cu el o comoară a cărei adevărată valoare n-o va cunoaşte niciodată.

Capitolul 1

Tel Aviv. Sâmbătă noaptea.
Câţiva ani mai târziu.

Mulţimea obişnuită era acolo. Extremiştii de stânga, bărbaţii cu părul lung după o călătorie de un an prin India, fetele cu cercel cu diamant în nas, cei care se strângeau de fiecare dată la aceste întâlniri de sâmbătă seara. Cântau melodiile bine cunoscute – *Shir l'shalom,* Cântecul păcii – şi purtau obiectele speranţei: lumânări aşezate în căuşul palmelor sau chiar portrete ale acelui bărbat, Itzhak Rabin, eroul asasinat care a dat numele acestui loc sfânt. Formau un cerc în Piaţa Rabin, fie înmânând foi volante şi abţibilduri, fie zdrăngănind uşor din chitări, lăsând cântecele să plutească în aerul cald al nopţii mediteraneene.

În afara cercului se aflau feţe noi, mai puţin cunoscute. Pentru veteranii acestor marşuri ale păcii, cel mai surprinzător lucru era să vadă grupurile lui Mizrahim, evrei nord-africani din clasa muncitoare, veniţi aici din cele mai sărace oraşe ale Israelului. De multă vreme sunt unii dintre cei mai fervenţi susţinători ai Israelului: "Îi cunoaştem pe arabi", spuneau ei referindu-se la rădăcinile lor marocane, tunisiene sau irakiene. "Ştim cum sunt cu adevărat." Duri şi permanent prudenţi cu vecinii palestinieni, majoritatea i-au luat în derâdere mult timp pe oamenii de stânga, care luau parte la astfel de manifestări. Totuşi, iată-i acum aici.

Camerele de luat vederi – ale Televiziunii Israeliene, ale posturilor BBC, CNN şi ale tuturor celorlalte reţele internaţionale importante – îşi plimbau obiectivele peste mulţime, oprindu-se asupra figurilor celor mai surprinzătoare. Pancarte în rusă, înălţate de imigranţi din vechea Uniune Sovietică – o altă componentă tradiţională a manifestaţiei. Un cameraman al NBC filmase un cadru care îl făcu pe şeful lui să gângurească de emoţie: un bărbat purtând o *kippa,* căciuliţă mulată, purtată de evreii religioşi, lângă o negresă etiopiancă, chipurile lor fiind scăldate în lumina lumânării pe care o ţinea femeia.

La câteva rânduri în spatele lor, neobservat de cameră, se afla un bărbat mai în vârstă: grav, cu o figură încordată de atâta hotărâre. Verifică interiorul jachetei: încă mai era acolo.

Pe platforma construită temporar în acest scop se afla un şir de reporteri care descriau scena telespectatorilor din întreaga lume. Un corespondent american era mai zgomotos decât ceilalţi.

Însoţiţi-ne la Tel Aviv pentru ceea ce se anunţă a fi o noapte istorică atât pentru israelieni, cât şi pentru palestinieni. În doar câteva zile, conducătorii celor două state se vor întâlni la Washington – pe peluza Casei Albe – pentru a semna un acord prin care, în sfârşit, se va pune punct unor conflicte ce durează de mai bine de un deceniu. Cele două tabere negociază chiar în momentul de faţă, într-o şedinţă cu uşile închise, la Ierusalim, la mai puţin de o oră de aici. Se încearcă punerea bazelor unui tratat de pace. Iar locul de desfăşurare al acestor tratative, Katie, nu putea avea o încărcătură simbolică mai mare de-atât. E vorba despre clădirea guvernului, fostul sediu al administraţiei britanice de aici, care, în plus, se află la graniţa ce separă Ierusalimul de Est, preponderent arab, de Vestul predominant evreiesc al oraşului.

Dar în această seară, acţiunea s-a mutat aici, la Tel Aviv. Premierul Israelului a convocat această adunare pentru a spune "Ken l'Shalom" sau "Da păcii" – o mişcare politică menită să arate lumii şi scepticilor din rândul israelienilor că dispune de susţinerea necesară pentru semnarea unui acord cu inamicul istoric al Israelului.

Totuşi există oponenţi foarte activi care susţin că nu are dreptul să facă de fapt compromisurile despre care se zvoneşte că ar fi cuprinse în tratat – că nu are dreptul să înapoieze teritoriul de pe Malul de Vest, nu are dreptul să distrugă aşezămintele evreieşti din zonele ocupate şi, mai presus de toate, nu are dreptul să împartă Ierusalimul în două. Acesta e cel mai mare impediment. Katie, Israelul a insistat până acum ca Ierusalimul să rămână capitala sa, un singur oraş pentru eternitate. Pentru adversarii prim-ministrului, aceasta este o lege sfântă, iar el e pe cale să o încalce. Stai puţin, cred că liderul israelian tocmai a ajuns...

Un flux de energie străbătu mulţimea, mii de oameni întorcându-se spre scenă. Cel care se apleca spre microfon era vicepremierul, care fu întâmpinat cu un ropot politicos de aplauze. Deşi în mod oficial era coleg de partid cu prim-ministrul, mulţimea ştia totuşi că fusese mult timp cel mai înverşunat duşman al său.

Vorbea prea mult, fiind aclamat doar când pronunţa cuvintele "În concluzie...". În cele din urmă, îl prezentă pe premier, perorând pe marginea realizărilor lui, salutându-l ca pe un om al păcii, apoi ridicând braţul drept, pentru a semnala intrarea lui în scenă. Iar când acesta apăru, marea masă de oameni explodă. Aproape trei sute de mii de oameni îşi uniră forţele, aplaudând, bătând din picioare şi aclamând. Nu-şi exprimau dragostea pentru el, ci pentru ceea ce urma să facă – ceea ce, toată lumea era de acord în privinţa acestui lucru, doar el putea să facă. Nimeni altcineva nu avea credibilitatea să facă sacrificiile necesare. În doar câteva zile, sperau ei, va pune capăt unui conflict care marcase viaţa tuturor.

Avea aproape şaptezeci de ani, era eroul a patru războaie israeliene. Dacă le-ar fi purtat, pieptul i-ar fi fost tras în jos de greutatea medaliilor. În schimb, singurul semn al serviciului militar îndeplinit era şchiopătatul pronunţat al piciorului drept. Era în politică de aproape douăzeci de ani, dar gândea şi acum ca un soldat. Presa îl descrisese mereu ca pe un şoim, întotdeauna sceptic la

intrigile pacifiştilor. Dar lucrurile stăteau altfel acum, îşi spunea. Era o şansă.

— Ne-am săturat, începu, întrerupând strigătele mulţimii. Ne-am săturat să luptăm în fiecare zi, ne-am săturat să purtăm uniforme de soldaţi, ne-am săturat să ne trimitem copiii, băieţi şi fete, să poarte arme şi să conducă tancuri când abia au ieşit de pe băncile şcolii. Luptăm, luptăm şi iar luptăm, dar ne-am săturat. Ne-am săturat să conducem un popor care n-a vrut niciodată să fie condus de noi.

În acest timp, omul care nu zâmbea înainta prin mulţime, respirând adânc. *"Slicha",* spunea iar şi iar, de fiecare dată îndepărtând ferm din cale un umăr sau un braţ. "Scuzaţi-mă."

Părul său era gri-argintiu, pieptul îi era dezgolit; nu era mai tânăr decât prim-ministrul. Această înaintare anevoioasă prin mulţime îl epuiza, gulerul cămăşii i se umezea de transpiraţie. Arăta de parcă ar fi încercat să prindă trenul.

Acum se apropia de rândurile din faţă şi încă avansa. Gardianul în haine civile din rândul al treilea fu primul care îl observă, şoptind imediat un mesaj în microfonul din mânecă. Asta îi făcu să intre în alertă pe cei din detaşamentul de securitate care împrejmuia scena şi să înceapă să examineze figurile din apropiere. Nu le-a fost greu să-l localizeze. Nu încerca deloc să fie subtil.

Ofiţerul în civil era deja la câţiva metri de el.

— *Adoni, adoni,* strigă. Domnule, domnule. Apoi îl recunoscu.

— Domnule Guttman, vă rog.

Atunci unii oameni din mulţime se întoarseră. Şi ei îl recunoscură. Profesorul Shimon Guttman, erudit şi vizionar – sau palavragiu şi agitator al mulţimilor de dreapta -, asta în funcţie de punctul de vedere; nelipsit de la talk-show-rile de la radio şi televiziune. Devenise

cunoscut cu câteva veri în urmă, când Israelul se retrăsese din Gaza: se instalase pe acoperişul unei clădiri evreieşti, protestând împotriva crimei săvârşite de soldaţii israelieni prin returnarea de pământuri "teroriştilor, hoţilor şi asasinilor arabi".

Continuă să înainteze, strecurându-se pe lângă o femeie cu un copil pe umeri.

— Domnule, opriţi-vă! strigă gardianul. Guttman nu-l luă în seamă.

Acum agentul de pază începu să-şi facă şi el loc prin mulţime, risipind un mic grup de adolescenţi. Vru să scoată arma, dar se răzgândi: ar fi stârnit panică. Mai strigă o dată, dar vocea îi fu imediat acoperită de aplauze susţinute.

— Nu-i iubim pe palestinieni şi nici ei nu ne iubesc pe noi, afirma premierul. Nu-i vom iubi niciodată şi nici ei pe noi…

Agentul se afla tot la trei rânduri de Guttman, care se îndrepta acum spre podium. Era chiar în spatele lui. Dacă s-ar fi întins puţin mai mult, l-ar fi putut înhăţa. Dar oamenii erau mai înghesuiţi în zona aceea şi era mai greu să-ţi faci loc. Agentul se ridică pe vârfuri şi se aplecă, atingându-i uşor umărul.

În momentul acela Guttman se afla la o distanţă care i-ar fi permis să fie auzit de pe scenă dacă ar fi ţipat. Îl privi pe prim-ministru, care ajunsese acum la punctul culminant al discursului său.

— Kobi! strigă, folosind o poreclă de mult uitată. Kobi!

Ochii îi erau bulbucaţi şi faţa îi şiroia de transpiraţie.

Agenţi de securitate din toate părţile închideau acum cercul, doi de fiecare parte, împreună cu cel care se apropia din spate. Erau gata să se năpustească asupra lui, după cum fuseseră antrenaţi, când un al şaselea agent, aflat în dreapta scenei, surprinse o mişcare bruscă.

Guttman, încă holbându-se maniacal la prim-ministru, căuta ceva în jachetă.

Primul foc de armă fu tras direct în cap, aşa cum exersaseră de sute de ori. Trebuia tras în cap pentru a asigura paralizia instantanee. Fără reflexe musculare care să declanşeze vreo bombă sinucigaşă, fără secundele finale de viaţă în care suspectul ar putea apăsa pe trăgaci. Bodyguarzii văzută ţeasta căruntă a lui Shimon Guttman crăpându-se ca un pepene, creierii şi sângele împroşcând lumea din jur.

În câteva secunde, premierul fu expediat de pe scenă, înconjurat de oameni de pază care-l împingeau spre o maşină. Mulţimea, care cu jumătate de minut înainte aplauda şi aclama, era acum zguduită de panică. Se auzeau ţipetele celor din faţă, care încercau să fugă de privelişte teribilă a cadavrului. Poliţiştii formaseră un cordon de braţe în jurul mortului, dar presiunea mulţimii era aproape imposibil de stăvilit. Oamenii ţipau şi alergau în dezordine, încercând disperaţi să scape.

Doi ofiţeri militari superiori din detaşamentul premierului se împingeau în direcţia opusă, hotărâţi să treacă prin cordonul spontan şi să ajungă la autorul tentativei de asasinat. Unul din ei flutură o legitimaţie în faţa unui poliţist şi se strecură cumva, pe sub braţul acestuia, în micul cerc uman din jurul cadavrului.

Rămăsese prea puţin din capul mortului pentru a mai putea distinge ceva, dar restul era aproape intact. Căzuse cu faţa la pământ şi acum ofiţerul întoarse trupul neînsufleţit. Se făcu alb ca varul.

Şi asta nu din cauza oaselor zdrobite sau a orbitelor goale; mai văzuse aşa ceva înainte. Ci a mâinilor bărbatului sau, mai degrabă, a mâinii lui drepte. Încă încleştată, cu degetele înţepenite nu pe o armă – ci pe o bucată de hârtie, acum îmbibată de sânge. Omul acesta nu încercase să scoată un revolver, ci o ciornă. Shimon

Guttman nu voise să-l omoare pe prim-ministru. Ci doar să-i spună ceva.

Capitolul 2

Washington, duminică, 9.00 a.m.

— E o zi mare azi, dragă.
— Ce?
— Hai, iubito, e timpul să te trezeşti.
— Nnuu.
— OK. Un, doi, trei. Şi-am tras plapuma…
— Hei!

Maggie Costello se ridică în capul oaselor, apucă plapuma şi o puse din nou pe ea, asigurându-se că de data asta îşi acoperă şi capul, şi corpul. Ura dimineţile şi considera lâncezeala de duminică un drept garantat de constituţie.

Nu şi Edward. Probabil că era deja treaz de două ore. Nu era aşa când s-au cunoscut: pe când se aflau în Africa, în Congo, pierdea nopţile ca şi ea. Dar odată ajunşi aici, s-a adaptat destul de repede. Acum era Omul Washingtonului, care iese din casă imediat după ora şase. Deschizând pe jumătate un ochi aproape lipit de pernă, Maggie văzu că era în pantaloni scurţi şi maiou de alergat, ambele îmbibate de transpiraţie. Ea dormea încă, în timp ce el îşi făcuse deja tura de alergare în parcul Rock Creek.

— Haide! strigă el din baie. Mi-am lăsat liberă ziua asta ca să mobilăm apartamentul. Crate şi Barrel; Bed Bath & Beyond; şi, la urmă, Macy's. Am un întreg plan.

— Nu toată ziua, murmură Maggie, ştiind că nu putea s-o audă.

Avea o programare de dimineaţă, un interval de timp rezervat clienţilor care nu puteau ajunge în timpul săptămânii.

— De fapt, nu toată ziua! strigă Edward reuşind să acopere zgomotul duşului. Mai întâi ai programarea de dimineaţă. Îţi aminteşti?

Maggie se prefăcu că nu aude şi, încă la orizontală, se întinse după telecomandă. Dacă tot s-a sculat la ora asta îngrozitoare, măcar să-i iasă ceva din asta. Talk-show-urile de duminică. Când schimbă pe ABC, se prezenta deja rezumatul ştirilor.

Nervii sunt încordaţi la maximum în această dimineaţă la Ierusalim, după violenţele de la marşul păcii de aseară, unde se pare că prim-ministrul Israelului a fost ţinta unei tentative eşuate de asasinat. Grijile legate de impactul evenimentelor recente asupra tratativelor de pace din Orientul Mijlociu, despre care s-a sperat că vor fi finalizate nu mai târziu de...

— Dragă, serios. Vor fi aici în douăzeci de minute. Se întinse după telecomandă şi dădu volumul mai tare. Emisiunea făcea un du-te-vino între intervenţiile corespondenţilor din Ierusalim şi ale celor de la Casa Albă, care explicau că administraţia americană făcea demersuri ca ambele tabere să-şi păstreze calmul şi să continue tratativele. "Ce coşmar", îşi zise Maggie. Un eveniment exterior, petrecut în ultima clipă, ameninţând să năruie încrederea reciprocă şi să curme progresele realizate cu multă abnegaţie. Se gândi la moderatorii care i-au adus pe israelieni şi pe palestinieni în acest punct. Nu la politicienii de prim rang, secretarii de stat sau miniştrii care au intrat în scenă în ultima clipă, ci la negociatorii din umbră, cei care duc greul de luni sau chiar de ani de zile. Se gândi la frustrarea şi la neliniştea lor. "Bieţii nenorociţi." *E aproape 9 şi 15 minute pe Coasta de Est...*

— Hei, mă uitam la asta!

— Nu ai timp.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească afirmaţia, Edward se ştergea în faţa televizorului, nelăsând-o să vadă ecranul gol.

— Cum de eşti deodată atât de preocupat de programul meu?

Se opri din şters şi o privi pe Maggie.

— Pentru că îmi pasă de tine, dragă, şi nu vreau să începi ziua cu stângul. Dacă începi târziu, termini târziu. Ar trebui să-mi mulţumeşti.

— Bine, zise Maggie, ridicându-se în sfârşit. Mulţumesc.

— Şi, în plus, nu mai trebuie să urmăreşti lucrurile astea. Nu mai sunt treaba ta, nu-i aşa?

Îl privi, era atât de diferit acum de bărbatul în pantaloni de doc şi cămaşă polo rufoasă pe care îl cunoscuse acum trei ani. Arăta încă bine, avea trăsături ferme şi puternice. Dar, cum ar fi spus pe vremea când făcea şcoala la Dublin, "se şlefuise" de când se mutaseră la Washington.

Acum, funcţionar la Departamentul Comerţului, ocupându-se de comerţul exterior, era întotdeauna proaspăt ras, cu cămăşile Brooks Brothers călcate la dungă. Avea pantofii lustruiţi. Era un produs al DC-ului, nu foarte diferit de toţi ceilalţi bărbaţi albi lipsiţi de orice savoare, pe care îi întâlneau la mesele organizate în suburbii sau la petrecerile la care mergeau de când ajunsese printre oficialităţile Washingtonului. Acum, doar ea mai ştia că undeva în spatele înfăţişării impecabile se ascundea voluntarul neras şi neglijent, care distribuia mâncare pentru o organizaţie de caritate, de care se îndrăgostise.

Nu au fost de la început împreună. El a fost transferat în America de Sud imediat ce s-au cunoscut. Până să se întoarcă el în Africa, ea s-a mutat în Balcani. Situaţia celor ca ei era dictată de hazardul ocupaţiei. Nu rămăsese decât o vagă speranţă, un "poate vreodată!", până s-au întâlnit

din nou, acum mai bine de un an, în Africa. Ea era în cădere liberă după episodul despre care acum aproape că nu vorbeau deloc – iar el a prins-o. Pentru asta îi va fi întotdeauna recunoscătoare.

Se îndreptă împleticindu-se spre duş şi, în momentul în care sună interfonul, încă se mai usca: clienţii, jos, la intrarea în bloc. Le deschise. Luând în calcul timpul pe care îl vor petrece în lift, mai avea cam un minut să se îmbrace. Îşi prinse repede părul în coadă şi se întinse după un maiou gri, larg, care-i ajungea sub talie, peste blugi. Deschise cu o mişcare bruscă un dulap şi puse mâna pe prima pereche de pantofi cu toc jos pe care o găsi.

Avu timp doar să arunce o scurtă privire în oglinda de lângă uşa de la intrare. Nici o nepotrivire prea gravă; nimic observabil. Acesta era obiceiul ei de când venise la Washington. "Îmbrăcămintea care te face să dispari", cum o numise, într-una din vizitele sale, Liz, sora ei mai mică.

— Uită-te la tine. Haine cenuşii, negre şi pulovere cât pentru o întreagă familie. Te îmbraci ca o persoană foarte *grasă,* ştii asta, Maggie? Ai o siluetă mortală şi nimeni n-o să afle lucrul ăsta. E ca şi cum corpul tău lucrează sub acoperire.

Liz, bloggeriţă şi scriitoare în devenire, râse cu poftă de propria ei glumă.

Maggie îi zise să-şi vadă de treabă, deşi ştia că Liz avea dreptate.

— E mai bine pentru muncă, explică ea. Într-o problemă de cuplu, mediatorul trebuie să fie un panou de sticlă prin care să privească bărbatul şi femeia, astfel încât să se vadă pe ei şi nu pe tine.

Liz nu era convinsă. Presupunea că Maggie luase prostiile alea din vreo carte şi avea dreptate.

Nici Maggie nu lăsă să se înţeleagă că această nouă înfăţişare era preferată şi de prietenul ei. Prin aluzii subtile la început, apoi mai deschis, Edward o îndemnase

să-şi prindă părul la spate sau să renunţe la tricourile mulate, pantalonii strâmţi sau fustele până la genunchi care alcătuiseră garderoba ei de oraş de până atunci. Avea un argument pentru fiecare element în parte: "Pur şi simplu te prinde mai bine culoarea asta"; "Cred că asta ar fi mai potrivită" – şi părea sincer. Totuşi nu putea să nu observe că toate sfaturile lui o îndreptau în aceeaşi direcţie: mai modestă şi mai puţin sexy.

Nu-i pomeni nimic lui Liz despre asta. Sora ei căpătase o antipatie subită, iraţională faţă de Edward şi nu mai era nevoie să i-o alimenteze cu nimic. În plus, nu ar fi fost corect faţă de el. Dacă se îmbrăca altfel acum, fusese propria ei decizie, luată în parte dintr-un motiv pe care nu i l-a împărtăşit şi nu i-l va împărtăşi niciodată lui Liz. Maggie se îmbrăcase sexy la un moment dat, nu putea nega. Dar uite la ce dusese asta. Nu va mai face niciodată greşeala asta.

Le deschise uşa lui Kathy şi Brett George, conducându-i în camera rezervată special pentru astfel de lucruri. Făceau parte din programele pentru cupluri concepute de autorităţile statului Virginia, un nou plan de "calmare", prin care soţii şi soţiile erau obligaţi să meargă la consiliere înainte să li se acorde divorţul. În mod normal, şase şedinţe erau suficiente, cuplul stabilind termenii divorţului fără să recurgă la avocaţi, economisind astfel bani şi bătăi de cap. Asta era ideea, cel puţin.

Le făcu semn să se aşeze, le aminti unde rămăseseră săptămâna trecută şi ce probleme mai erau încă de discutat. Atunci, ca şi cum ar fi tras cu un pistol de start, se năpustiră unul la altul cu o agresivitate care se păstrase neschimbată de la prima şedinţă.

— Iubito, îţi dau bucuros casa. Şi maşina, de altfel. Pun doar anumite condiţii…

— Adică să stau acasă şi să-ţi cresc copiii.

— Copiii noştri, Kathy. Ai noştri.

Aveau puţin peste patruzeci de ani; erau, poate, cu şapte sau opt ani mai în vârstă decât Maggie, dar puteau la fel de bine să fie din altă generaţie, dacă nu de pe altă planetă. Ascultase, fără să înţeleagă nimic, discuţiile legate de casa de vacanţă din New Hampshire şi de cine trebuia s-o folosească, ce declanşară o ceartă de proporţii legată de faptul dacă Kathy fusese sau nu o noră bună atunci când tatăl lui Brett era bolnav, în timp ce Kathy afirma insistent că Brett se comporta întotdeauna nepoliticos când veneau părinţii ei în vizită.

I se acrise de soţii George. Cei doi au stat pe canapeaua aia, lungind-o vreme de patru săptămâni, fără să ia în considerare nici cea mai mică remarcă a ei. Încercase varianta elegantă, în care vorbea puţin, oferind câte o sugestie modestă din când în când. Încercase să apuce taurul de coarne, intervenind în fiecare punct al discuţiei, direcţionând-o şi canalizând-o ca un curent care trecea prin mijlocul camerei. Prefera această a doua variantă, bombardându-i cu întrebări, amestecându-se în discuţie ca să le spună părerea ei, chiar dacă Mica Prinţesă strâmba din nas sau dacă Domnul-cu-Băţul-Înfipt-Undeva se foia în scaun. Dar nici asta n-a prea mers. Se întorceau la fel de certaţi ca la prima şedinţă.

— Maggie, vezi ce face? Vezi ce grozăvie face? Auzindu-i, Maggie regreta că s-a apucat vreodată de aşa ceva. La momentul respectiv părea o idee bună. Titulatura slujbei era "mediator", cu asta se ocupa. Bine, nu era chiar domeniul cu care se obişnuise, dar medierea tot mediere e… nu-i aşa? Cât de diferit putea să fie? Şi la urma urmei, nu ar fi avut forţa să se întoarcă la ceea ce făcuse înainte. Chestia aia începuse s-o înspăimânte imediat ce văzuse ce se putea întâmpla când dădeai greş.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, cei doi chiar o convingeau că a făcut o greşeală îngrozitoare.

— Uite, Maggie, sper ca lucrul ăsta să se reţină clar. Sunt mai mult decât fericit să aloc un buget de întreţinere pe care să-l găsim cu toţii rezonabil. Nu sunt zgârcit: voi semna cecul. Pun o singură condiţie…

— Vrea să mă controleze!

— Condiţia pe care o pun, Maggie, e foarte, foarte simplă. Dacă Kathy vrea să primească banii mei pentru creşterea copiilor, cu alte cuvinte, dacă vrea efectiv să o *plătesc* ca să-i educe, atunci mă aştept ca în acest timp să nu aibă o altă slujbă.

— Nu plăteşte pensia alimentară decât dacă renunţ la carieră. Ai auzit, Maggie?

Maggie detectă în vocea lui Kathy o nuanţă pe care n-o mai observase până atunci. Ca un hoinar care descoperă o nouă cărare, se decise să o urmeze, să vadă unde duce.

— Şi de ce crezi că ar vrea să renunţi la carieră, Kathy?

— O, e ridicol…

— Brett, întrebarea îi era adresată lui Kathy.

— Nu ştiu. Zice că e mai bine pentru copii.

— Dar tu crezi că e vorba de altceva.

— Da.

— O, pentru numele lui Dumnezeu…

— Continuă, Kathy.

— Mă întreb uneori dacă, dacă… Mă întreb dacă nu cumva lui Brett îi place să fiu dependentă.

— Înţeleg. Maggie observă că Brett tăcuse. Şi de ce crezi asta?

— Nu ştiu. Poate că se simte bine când sunt neputincioasă sau ceva de genul ăsta. Ştii că prima lui soţie era alcoolică, nu? Dar ştii şi că, imediat ce şi-a revenit, Brett a părăsit-o?

— E scandalos să o amesteci pe Julie în povestea asta.

Maggie mâzgălea notiţe, menţinând permanent contactul vizual cu cuplul. Era un truc pe care-l învăţase în timpul

diferitelor tipuri de negocieri la care participase mai demult.

— Edward, ce ai de zis despre toate astea?

— Poftim?

— Îmi cer scuze. Brett. Îmi pare rău. Brett. Ce părere ai despre toate astea, despre afirmaţia că ţi-ar plăcea să o vezi pe Kathy neputincioasă? Cred că ăsta e cuvântul pe care l-a folosit. Neputincioasă.

Brett vorbi o vreme, dezminţind acuzaţia şi insistând pe ideea că a vrut s-o părăsească pe Julie cu doi ani înainte, dar că lucrul ăsta nu i s-a părut corect decât după ce aceasta şi-a revenit. Maggie dădea din cap în semn de aprobare, dar fu întreruptă. Prima dată sună interfonul în timp ce Brett vorbea, apoi auzi mai multe voci masculine, a lui Edward şi încă două sau trei pe care nu le recunoscu. Cel mai rău îi părea că nu putuse să-şi ţină gura. Se întreba dacă Brett şi Kathy observaseră.

Regretând că a deschis subiectul – care ţinea mai mult de terapie decât de mediere – Maggie hotărî să schimbe radical tactica. OK, îşi zise, trebuie să trecem la ultima soluţie.

— Brett, care sunt limitele tale?

— Poftim?

— Limitele tale. Acele lucruri în privinţa cărora nu vei face compromisuri sub nici o formă. Poftim.

Îi aruncă o foaie, apoi un creion, care lui Brett i se păru că a fost azvârlit cam prea tare.

— Kathy, şi tu. Limitele. Haide. Trece-le pe hârtie. După câteva secunde, cei doi mâzgăleau cu creionul pe hârtie. Maggie se simţi ca pe vremea când era la şcoală, la Dublin: vara, sesiunea de examene, călugăriţele dându-i târcoale pentru a se asigura că nu copiază răspunsurile de la Mairead Breen. Doar că de data asta ea era una dintre călugăriţe. *În sfârşit...,* îşi spuse, *...un moment de linişte.*

Se uita la cuplul din faţa ei, doi oameni care s-au iubit la un moment dat atât de mult, încât au decis să împartă totul şi chiar să aducă pe lume trei vieţi noi. Când s-a întâlnit din nou cu Edward după, după… tot ce s-a-ntâmplat, visa la un viitor asemănător. Fără zone de conflict, fără săli de conferinţe în hoteluri anonime, fără zile întregi de nesomn, alimentate de cafea şi ţigări. Se gândea că la treizeci şi cinci de ani era cazul să se liniştească şi să ducă o viaţă de familie. Cu cincisprezece ani mai târziu decât fetele cu care fusese la şcoală, dar putea totuşi să aibă o familie şi o viaţă.

— Ai terminat, Brett? Dar tu, Kathy?

— Sunt multe de notat.

— Ţineţi minte, nu totul este o limită. Trebuie să fiţi selectivi. Bine, Kathy. Spune-ne cele trei limite ale tale.

— Trei? Glumeşti?

— Selectiv. Vă reamintesc.

— Bine. Kathy se apucă să roadă capătul creionului, apoi îşi dădu seama că nu e un pix şi-l scoase din gură. Pensie alimentară. Copiii mei trebuie să aibă o siguranţă financiară.

— OK.

— Şi casa. Casa trebuie să fie a mea, astfel încât copiii să aibă continuitate.

— Şi încă una.

— Custodie permanentă a copiilor, bineînţeles. Sunt ai mei. Nu există nici o discuţie în privinţa asta.

— Pentru Dumnezeu, Kathy…

— Nu încă, Brett. Mai întâi trebuie să-mi spui care sunt limitele.

— Am trecut prin asta de cel puţin o mie de ori…

— Nu şi în felul ăsta. Am nevoie de trei.

— Vreau ca de Ziua Recunoştinţei copiii să vină la mine, ca să ia masa cu părinţii mei. Vreau asta.

— Bine.

— Şi acces spontan. Să pot să vin şi să spun: "Hei, Joey, joacă Redskins, vrei să vii?". Vreau să pot face asta fără să fie nevoie să anunţ cu trei săptămâni înainte. Acces necondiţionat.

— În nici un caz…

— Kathy, nu acum. Care e a treia?

— Mai am altele…

— Ne rezumăm la trei.

— Cea de care am pomenit mai înainte. Nu plătesc pensie alimentară decât dacă Kathy îşi dedică tot timpul copiilor.

— Eşti sigur că nu e pur şi simplu o negare a primei limite a lui Kathy? Nu poţi să le blochezi pur şi simplu pe ale ei.

— Bine, reformulez. Plătesc pensie alimentară doar dacă primesc servicii de cinci stele pentru banii mei. Asta înseamnă ca micuţii să fie îngrijiţi de mama lor.

— Nu e corect! Vrei să renunţ la carieră şantajându-mă cu copiii.

Şi se puneau din nou pe ţipat unul la altul, ignorând-o pe Maggie. Ca în vremurile bune, îşi spuse zâmbind. La urma urmei, cu asta era obişnuită. Cu negocierea divorţului unor oameni care nu se suportau şi care s-ar fi sfâşiat unul pe celălalt. O imagine îi trecu prin faţa ochilor, dar o îndepărtă imediat.

Însă aceasta o ajută. Îi dădu o idee sau mai degrabă o făcu să realizeze ceva de care încă nu-şi dăduse seama.

— OK, Brett şi Kathy, am luat o decizie. Întâlnirile noastre au devenit inutile. Sunt o pierdere de vreme, atât pentru voi, cât şi pentru mine. O să le punem capăt aici.

Maggie închise brusc dosarul din poală.

Dintr-odată, cei doi de pe canapea nu mai erau atenţi unul la altul, holbându-se acum la ea. Le simţea privirile, dar îi ignora, ocupându-se de hârtiile ei.

— Nu vă faceţi griji în privinţa actelor. Le voi trimite mâine autorităţilor din Virginia. Aveţi amândoi avocaţi, nu? Cum să n-aveţi. Păi, se vor ocupa ei de aici încolo.

Se ridică, de parcă ar fi vrut să-i conducă afară. Brett părea înlemnit; Kathy rămăsese cu gura căscată. În sfârşit, Brett se hotărî să vorbească.

— Nu, nu poţi să faci asta.

— Ce să fac, mai exact?

Maggie era cu spatele la el, căci se întorsese să pună dosarul pe dulap.

— Nu poţi să ne abandonezi pur şi simplu! I se alătură şi Kathy.

— Avem nevoie de tine, Maggie. N-avem cum să trecem peste asta fără tine.

— O, nu vă faceţi griji, rezolvă avocaţii.

Maggie se tot învârtea prin cameră, evitând contactul vizual. Auzi din nou interfonul şi zgomotul făcut de una sau mai multe persoane care intrau şi ieşeau din apartament. Ce se întâmpla?

— Ne vor ruina, spuse Brett. Ne vor lua toţi banii şi vor face povestea asta chiar mai urâtă decât e acum.

Funcţiona.

— Uite, spuse el. Cădem la o înţelegere, promitem. Nu-i aşa, Kathy?

— Sigur că da.

— OK? Promitem. O rezolvăm. Chiar acum.

— Cred că e prea târziu pentru asta. Aveam stabilită o perioadă de timp în care să rezolvăm totul…

— Te rog, nu spune asta, Maggie. Acum Kathy era cea care implora.

— Nu sunt atât de multe de rezolvat. Ai auzit şi tu punctele critice. Nu sunt foarte diferite.

Maggie se întoarse.

— Vă dau zece minute.

În realitate a durat cincisprezece. Dar când au părăsit biroul lui Maggie şi au ieşit în soarele de septembrie al dimineţii din Washington, Kathy şi Brett George se hotărâseră să împartă costurile creşterii copiilor proporţional cu veniturile fiecăruia, Brett plătind mai mult deoarece câştiga mai mult, contribuţia financiară a lui Kathy reducându-se la zero dacă renunţa la muncă pentru a se ocupa de copii. Din acel moment, el trebuia să plătească chiar dacă ea continua să muncească, existând totuşi un puternic stimul pentru ca ea să rămână acasă. Copiii vor locui în casa lor împreună cu mama, cu excepţia unui weekend din două sau a oricărui alt moment când copiii şi tatăl doreau să se vadă. Regula era că nu existau reguli bătute în cuie. Înainte să plece, au îmbrăţişat-o pe Maggie şi, spre surpriza lor şi a ei, s-au îmbrăţişat şi unul pe altul.

Maggie se trânti pe un scaun, permiţându-şi un zâmbet de satisfacţie. Asta era modalitatea prin care avea să se revanşeze pentru ceea ce făcuse acum un an? Puţin câte puţin, cuplu după cuplu, reducând cantitatea de durere de pe pământ. Gândul păru reconfortant pentru câteva clipe – până îşi dădu seama cât timp i-ar lua. Pentru a compensa toate vieţile pierdute din cauza greşelii ei nenorocite, ar trebui să stea în camera asta o veşnicie. Şi tot nu ar fi suficient.

Se uită la ceas. Trebuia să plece. Probabil că Edward o aştepta afară, gata să atace toate magazinele de obiecte casnice din Washington ca să echipeze căminul lor nu tocmai conjugal.

Deschizând uşa, avu o mare surpriză. Frunzărind un număr din *Vogue* al lui Maggie, în mica încăpere ce servea drept anticameră, stătea un bărbat care emana din plin un aer de Washington. La fel ca şi Edward, avea o ţinută impecabilă: cămaşă încheiată până la ultimul nasture, blazer albastru, chiar şi în zi de duminică. Maggie nu-l

recunoscu, ceea ce nu însemna că nu-l mai întâlnise. Una din metehnele bărbaţilor din Washington: toţi arătau la fel.

— Bună ziua, aveţi programare?

— Nu am. E un fel de urgenţă. Nu durează mult. O urgenţă? Ce naiba mai era şi asta? Traversă holul şi deschise uşa de la bucătărie. Acolo îl văzu pe Edward punându-şi semnătura pe o tastatură electronică ţinută de un bărbat în salopetă de livrări.

— Edward, ce se întâmplă? Păru să se albească la faţă.

— A, dragă. Pot să-ţi explic. Pur şi simplu trebuia să scăpăm de ele. Ocupau prea mult spaţiu; stricau tot apartamentul. Aşa c-am făcut-o. Au dispărut.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

— Cutiile alea pe care le-ai lăsat să zacă în birou de aproape un an. Ai spus că o să le desfaci, dar n-ai făcut-o niciodată. Aşa că domnul ăsta drăguţ le-a încărcat în camion şi acum se îndreaptă spre gunoi.

Maggie îi aruncă o privire bărbatului în salopetă, care se uita în pământ. Abia acum îşi dădea seama ce se întâmpla. Dar nu putea să creadă. Trecu pe lângă Edward ca o furtună, deschise brusc uşa biroului şi, într-adevăr, spaţiul din colţ era acum liber, partea de covor pe care stătuseră cele două cutii fiind mai compactă şi având o nuanţă uşor diferită de restul. Se repezi înapoi în bucătărie.

— Ticălosule, în cutiile alea erau… scrisorile şi fotografiile mele… toată viaţa mea nenorocită şi tu le-ai *aruncat* pur şi simplu?

Maggie ieşi în goană pe uşa de la intrare. Dar simţind, cu siguranţă, pericolul, gunoierul îşi luase tălpăşiţa. Apăsa încontinuu pe butonul liftului, înjurând. "Haide, haide", mârâi cu fălcile încleştate. Odată înăuntru, nu-şi dorea decât să ajungă mai repede jos. Imediat ce liftul se opri la parter şi uşa se întredeschise, se strecură prin acel spaţiu, ieşind în fugă pe stradă. Se uită în stânga şi-n dreapta şi din nou în stânga şi văzu camionul verde pornind. Fugi cât

putu de repede să-l prindă şi ajunse la câţiva metri. Gesticula larg, ca şi cum ar fi dirijat circulaţia după un accident. Dar era prea târziu. Furgoneta prinse viteză şi se făcu nevăzută. Rămase doar cu jumătate de număr de telefon şi cu un presupus nume: National Removals.

Se întoarse repede sus, repezindu-se la telefon, degetele îi tremurau pe taste. Sună la Informaţii şi ceru numărul. Îl găsiră şi se oferiră să-i facă legătura. Sună de trei, patru, cinci ori. Un mesaj înregistrat: *Ne pare rău, dar birourile noastre sunt închise duminica. Programul nostru obişnuit este de luni până vineri…* Ar fi prea târziu să aştepte până mâine: cutiile vor fi distruse până atunci, împreună cu conţinutul lor.

Se întoarse în bucătărie unde îl găsi pe Edward în picioare, sfidător. Începu pe un ton calm.

— Le-ai aruncat pur şi simplu.

— Bineînţeles că le-am aruncat. Parcă era o cocină studenţească aici. Toată mizeria aia, toate prostiile alea sentimentale. Trebuie să te desparţi de ele, Maggie. Trebuie să priveşti înainte.

— Dar, dar…

Maggie nu se uita la el. Privea în pământ, încercând să digere tot ce se-ntâmplase. Nu erau doar scrisori de la părinţi şi fotografii din Irlanda, ci şi notiţe pe care le luase la negocieri cruciale, bileţele confidenţiale de la lideri ai rebelilor şi oficiali ai ONU. Cutiile acelea conţineau munca ei de-o viaţă. Şi acum erau la gunoi.

— Am făcut-o pentru tine, Maggie. Lumea aceea nu-ţi mai aparţine. Merge înainte şi fără tine. Şi tu trebuie să faci la fel. Trebuie să te obişnuieşti cu viaţa pe care o duci acum, aşa cum e ea. Viaţa noastră.

Deci ăsta e motivul pentru care fusese atât de nerăbdător să o vadă închisă în camera de consultaţii dimineaţă. Şi ea care credea că voia pur şi simplu s-o ajute să-şi înceapă ziua conform programului. Chiar îi mulţumise

pentru asta! În realitate, tot ce voia era ca gunoierii să-şi facă treaba înainte ca ea să-i poată opri. Pentru prima oară îi întâlni privirea. Încet, ca şi cum n-ar fi fost în stare să-şi creadă propriile cuvinte, îi spuse:

— Vrei să-mi distrugi identitatea.

Îi aruncă o privire indiferentă, după care făcu semn spre cealaltă parte a apartamentului. Cu o voce rece ca gheaţa, îi spuse:

— Cred că te aşteaptă cineva.

Ieşi din cameră cu un mers aproape împleticit, incapabilă să asimileze cele întâmplate. Cum putuse să facă aşa ceva fără permisiunea ei, fără măcar să vorbească cu ea? O ura chiar atât de mult pe acea Maggie Costello pe care o cunoscuse înainte, încât voia să şteargă ultimele ei urme, înlocuind-o cu o *soţie* nouă, domestică?

Stătea năucită pe holul ce servea drept anticameră. Bărbatul îmbrăcat în albastru mai era încă acolo, răsfoind acum *Atlantic Monthly.*

— Nu e momentul potrivit? Îmi cer iertare.

— Nu, nu, zise Maggie aproape în şoaptă. Apoi adăugă mecanic:

— Vine şi soţia ta? Schiţă un zâmbet ciudat.

— O să apară în curând.

Maggie îl conduse în camera de consultaţii.

— Spuneai că e un fel de urgenţă.

Se chinuia să-şi amintească de cazul lui, să-şi amintească dacă făcea parte din cei câţiva clienţi cărora le spusese că o pot căuta şi în afara programului.

— Da. Problema mea e că nu reuşesc să mă adaptez.

— La ce?

— La viaţa de aici. La normalitate.

— Unde ai fost înainte?

— Peste tot. Am mers dintr-un loc nenorocit într-altul. Întotdeauna am avut intenţii bune, întotdeauna am încercat să fac lumea mai bună şi alte rahaturi dintr-astea.

— Eşti doctor?

— Poţi să spui şi aşa. Încerc să salvez vieţi. Maggie simţea cum i se încordau muşchii.

— Şi acum ţi-e greu să te obişnuieşti cu faptul că te-ai întors acasă.

— Acasă! Cred că glumeşti. Nu mai ştiu ce înseamnă acasă. Nu sunt din DC. Dar n-am mai locuit în oraşul în care m-am născut de aproape douăzeci de ani. Sunt permanent pe drum, în avioane, în camere de hotel, dormind pe unde apuc.

— Dar nu de asta ţi-e greu să te obişnuieşti.

— Nu, îmi lipseşte adrenalina, cred. Drama. Sună jalnic, nu?

— Continuă.

Maggie îşi amintea toate lucrurile care se găseau în cutii. O scrisoare de mulţumire primită de la premierul britanic, după negocierile legate de Kosovo. O fotografie nepreţuită cu bărbatul pe care îl iubise pe la douăzeci şi cinci de ani.

— Înainte, tot ce făceam părea să aibă o importanţă foarte mare. Mizele erau mari. Acum nimic nu se apropie măcar de asta. Totul e atât de tern.

Maggie îl privi atent. Cuvintele ieşeau din gura lui, dar ochii îi erau reci şi inexpresivi. Începu să o jeneze prezenţa lui aici.

— Poţi să-mi spui mai multe despre munca ta de atunci?

— Am început să lucrez la o organizaţie caritabilă, undeva în Africa, ajutând oamenii de-acolo în timpul unui război civil foarte dur. Cumva – a fost mai mult un noroc – am ajuns unul din puţinii oameni care puteau discuta cu ambele tabere. ONU a început să mă folosească pe post de negociator. Şi am avut rezultate.

Pe Maggie o trecură fiorii. Nu-şi putea stăpâni gândurile, întrebându-se dacă ar trebui să-l sune pe Edward, chiar dacă ăsta era ultimul lucru pe care voia să-l facă.

— Până la urmă am devenit cunoscut ca un fel de diplomat neoficial, un mediator profesionist. Guvernul SUA m-a angajat pentru un proces de pace care stagnase. Lucrurile au evoluat. Într-un final mă trimiteau pe tot mapamondul la negocieri de pace care se aflau în impas. Mi se spunea *Finalizatorul.* Eu eram cel care putea finaliza negocierile.

Avea vreo şansă să fugă? Ceva îi spuse că nu trebuia nici măcar să privească uşa: nu voia să-l provoace.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Vocea ei nu a trădat nimic. Anii de practică…

— Eram cel mai bun din domeniu. Am fost trimis peste tot. Belgrad, Bagdad. Înapoi în Africa.

Maggie înghiţi în sec.

— Până am făcut o greşeală.

— Unde?

— În Africa.

Maggie nu ridică vocea nici măcar când îl întrebă:

— Cine dracu' eşti?

— Cred că ştii cine sunt.

— Nu, nu ştiu. Deci, spune-mi tu, cine eşti şi ce urmăreşti? Spune-mi sau chem poliţia.

— Ştii cine sunt, Maggie, ştii foarte bine. Eu sunt tu.

Capitolul 3

Washington, duminică, 10.43 a.m.

Nu era o surpriză. Şi-a dat seama de asta imediat ce a menţionat Africa şi ONU. Povestea viaţa ei, ca şi cum ar fi fost a lui. Era o şmecherie perfidă.

Totuşi, nu de asta era ea neliniştită: a mai avut de-a face cu lichele. Omul ăsta părea să ştie totul despre ea. Inclusiv despre – cum o numise? – "greşeala" ei.

— Nu sunt aici să te cert.

— Dar nici pentru o mediere nenorocită de divorţ, nu-i aşa?

— N-am de cine să divorţez. Sunt aşa cum erai tu mai demult. Căsătorit cu munca mea.

— Şi care ar fi această muncă, mai exact?

— Lucrez pentru aceiaşi oameni pentru care ai lucrat şi tu: guvernul Statelor Unite. Mă numesc Judd Bonham.

Îi întinse mâna.

Maggie îi ignoră gestul, îndreptându-se uşor cu spatele spre scaun. Recapitula. Mai întâi Edward şi cutiile şi acum asta. Iniţial, îl luase drept un psihopat obsedat, un soţ părăsit care o învinuia pe ea pentru divorţ. Nu ar fi fost foarte greu să găsească pe internet povestea vieţii ei şi apoi să o bage în sperieţi cu asta. Dar se înşelase în privinţa lui. Venise aici cu treburi oficiale.

Dar care naiba ar fi putut fi acelea? Nu făcuse nimic pentru Agenţie sau pentru Departamentul de Stat de… atunci. Asta fusese cu mai bine de un an în urmă şi atunci rupsese instantaneu toate legăturile. Nici un telefon, nici o

scrisoare. Nimic. Dacă ar fi fost după ea, nici n-ar fi locuit în America asta nenorocită. Nu s-ar fi putut întoarce în Irlanda; nu avea curajul să facă asta, dar se gândise să o urmeze pe Liz la Londra. În schimb, ajunsese în Washingtonul înverzit, în inima bestiei. Ca să fie cu Edward.

— Trebuie să recunosc. Nu ţi-ai ieşit din mână. Se uită la el.

— Eşti la fel de bună. Vechiul truc cu avionul pe pista de decolare. Motoarele pornite, gata de zbor în orice clipă. Îmi place.

— Ce?

— Ultima ta şedinţă: Kathy şi Brett. Felul în care ameninţai să abandonezi ambele tabere: ar trebui să se predea chestia asta la şcolile de negociere. Nu a făcut şi Clinton la fel la Camp David? Porneşti elicopterul, se învârt elicele. Negociatorul spune că pleacă şi taberele se sperie. Îşi dau seama cât de mult au nevoie de tine şi de discuţii. Realizează brusc că orice înţelegere la care ar ajunge în afara biroului de mediere nu ar fi la fel de inspirată. Şi asta îi aduce împreună, ambele părţi sunt disperate să continue negocierile. Voi, mediatorii, numiţi asta "proiect comun", nu? Ceva de genul ăsta. Chiar îi uneşte împotriva unui duşman comun: voi. Genial.

— Ai tras cu urechea.

— Antrenamentul, ce pot să zic?

— Ticălosule.

— Îmi place cum pronunţi. *Ticăllllosule.* Accentul tău are ceva sexy.

— Ieşi afară.

— Deşi văd că nu prea îţi mai exploatezi latura sexy. Nu-ţi mai laşi părul peste ochi. Aici e mâna lui Edward, nu-i aşa?

— Pleacă.

— O, o să plec. Nu-ţi face griji. Dar mai întâi am o mică propunere.

Maggie se holbă la el.

— Stai liniştită, nu e genul ăla de propunere. Nu că nu m-ar tenta, dacă te saturi vreodată de Edward…

— Sun la poliţie.

Se întinse după telefon.

— Nu, n-o să faci asta. Şi ştim amândoi de ce. Replica aceasta o opri. Puse receptorul în furcă. Ştia despre "greşeala" ei. Şi ar fi vorbit. La *Washington Post,* pe vreun blog, oriunde. Adevăratul motiv al exilului ei, cunoscut în prezent doar de câţiva diplomaţi din interior, ar fi făcut public. Ar distruge şi ce mai rămăsese din reputaţia sa.

— Ce vrei? spuse aproape în şoaptă.

— Vrem să te întorci la lucru.

— Nu.

— Haide, prima regulă a oricăror negocieri: trebuie să asculţi.

— Nu negociez nimic cu tine. Vreau să dispari.

— Oamenii pentru care lucrez nu sunt obişnuiţi cu refuzurile.

— Şi pentru cine lucrezi, mai exact? "Guvernul Statelor Unite" e cam vag.

— Să spunem că iniţiativa n-ar putea veni de mai sus în oraşul ăsta. Aveţi o reputaţie, ştiţi asta. Domnişoară Costello.

— Păi, poţi să le spui că sunt flatată. Dar răspunsul e nu.

— Nu eşti nici măcar curioasă?

— Nu, nu sunt. Nu mai lucrez în domeniul ăsta. Lucrez aici acum. Mediez negocieri între soţi şi soţii. Şi nu accept cazuri urgente. Asta înseamnă că mai ai un minut să te ridici şi să pleci.

— N-o să-ţi insult inteligenţa, Maggie. Citeşti ziarele. Ştii ce se întâmplă la Ierusalim. Suntem atât de aproape de o înţelegere.

Ţinu arătătorul la doi centimetri de degetul mare.

— N-am fost niciodată atât de aproape. Maggie nu-l băgă în seamă.

— Şi ştii, de asemenea, ce s-a întâmplat ieri. A fost atacat prim-ministrul Israelului. Sau a părut că a fost atacat. Securitatea israeliană a omorât până la urmă pe unul din contestatarii din interior ai negocierilor de pace. Asta ar putea să ducă totul de râpă.

— Răspunsul este nu.

— Persoanele influente în cauză au hotărât că e o oportunitate prea bună ca s-o lase să se piardă. Vor să te duci acolo şi să-ţi faci numărul. Să-ţi pui magia la lucru. Haide, nu ţi-ai ieşit din mână. Mi-am dat seama de asta ascultându-te acum. Şi ăsta e un lucru care chiar contează. Pacea în Orientul Mijlociu, pentru numele lui Dumnezeu. Cum poţi să refuzi aşa ceva? Ăsta e campionatul mondial al negocierilor de pace!

— Nu joc baseball.

— Nu. Bine.

Vorbea mai încet acum şi pe un ton diferit. Recunoscu în asta o schimbare de tactică.

— Ceea ce vreau să spun e că eşti o mediatoare. Asta e menirea ta. Pentru asta te-ai născut. Eşti bună la asta şi îţi place s-o faci. Asta e şansa de a te întoarce la munca pe care o iubeşti. La cel mai înalt nivel posibil!

Se gândi la imaginile pe care le văzuse la televizor în acea dimineaţă şi la sentimentul pe care i l-au trezit, dar pe care nu l-a recunoscut nici faţă de ea însăşi. Invidia. Îi invidia pe oamenii care stăteau în capul mesei de negocieri în Ierusalim, oamenii care fuseseră însărcinaţi cu cea mai grea şi mai provocatoare misiune, negocierea păcii.

Şi-i imaginase imediat ce văzuse ştirea. Precum pescarii care trag din apă un specimen rar şi valoros, puneau la bătaie o enormă tărie de caracter şi în acelaşi timp o mare delicateţe. Trăgând cu toată puterea la un anumit moment,

pentru ca în următorul să se relaxeze şi să mai slăbească firul. Ştiind când se va îndoi undiţa şi ce-ar putea-o face să se rupă. Era o muncă solicitantă, care necesita mult tact. Dar în acelaşi timp şi cea mai revigorantă pe care o cunoscuse vreodată.

Bonham îi citea expresia feţei.

— Cu siguranţă că-ţi lipseşte. Nu ai fi om dacă nu ţi-ar lipsi. Consilierea de cuplu e, cu siguranţă, o muncă interesantă. Dar mizele nu sunt niciodată atât de mari, nu-i aşa? N-o să trăieşti niciodată emoţiile de la Dayton sau de la Geneva. Nu aici. Aşa e?

Maggie ar fi vrut să dea aprobator din cap. Bărbatul ăsta părea să-i cunoască gândurile mai bine decât şi le cunoştea ea. Dar se stăpâni, întorcând capul spre fereastră.

— Nu că ar fi un fel de sport pentru tine. Ştiu că nu e. N-a fost niciodată. Sigur, îţi plac provocările profesionale. Dar asta e pe locul doi. După *scopul* principal. Lupta pentru pace. Eşti unul din puţinii oameni de pe planetă care ştiu cât de mult contează aceste eforturi. Şi ce se poate întâmpla dacă lucrurile nu decurg cum trebuie.

Din nou *greşeala* ei.

— Şi puţine lucruri sunt la fel de importante ca ăsta, Maggie. Mii de palestinieni şi de evrei au murit în acest conflict. Durează de atâta vreme. De când am devenit noi adulţi. Şi va continua. Vei da drumul la televizor peste zece ani şi vei vedea copii palestinieni bombardaţi la locurile de joacă şi adolescenţi israelieni făcuţi bucăţi în autobuze.

— Şi crezi că îl poţi opri?

— Eu? *Eu* nu pot opri nimic. Dar tu poţi.

— Nu cred. Nu mai cred.

— Haide. Nu te-ai schimbat atât de mult.

— Ascultă, n-am uitat din senin că acolo şi peste tot în lumea asta mor oameni. Ştiu foarte bine câte crime şi câţi morţi sunt în toate colţurile nenorocite ale planetei ăsteia.

Dar am ajuns să-mi dau seama că nu pot face nimic în privinţa asta. Deci e mai bine să stau deoparte.

— Casa Albă nu e de acord.

— Ei bine, Casa Albă poate să se ducă dracului, nu-i aşa?

Bonham se lăsă pe spate, ca şi cum şi-ar fi studiat prada. După o pauză spuse:

— Asta e din cauza… celor întâmplate, nu? Maggie se uită afară pe fereastră, încercând să-şi reţină lacrimile.

— Ascultă, Maggie. Ştim ce s-a întâmplat. Ai făcut o greşeală foarte gravă. Dar asta e doar o pată neagră pe o reputaţie altfel impecabilă. Din punctul de vedere al Casei Albe ţi-ai ispăşit pedeapsa. Şi nu ajuţi pe nimeni rămânând exilată aici. Nu salvezi vieţi aici. E timpul să te întorci.

— Vrei să spui că sunt iertată?

— Vreau să spun că e timpul să mergi mai departe. Dar da, dacă vrei, eşti iertată.

Pentru prima oară Maggie îi întâlni privirea.

— Dar dacă eu nu m-am iertat?

— A, asta e o altă problemă, nu? Dar n-ar trebui să fie prea dificil pentru tine. Nu e asta una din specialităţile catolicilor? Anularea păcatelor prin răscumpărare? Mântuirea şi toate celelalte? Deci asta e şansa ta.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Adevărat. N-o să-i aduci înapoi pe cei pierduţi din cauza celor întâmplate. A greşelii tale. Dar poţi opri pierderea şi mai multor vieţi. Şi asta nu are cum să nu conteze. Nu-i aşa?

Era pe cale să-i spună că i-a promis lui Edward că nu va mai călători. Dar se abţinu.

— E alegerea ta, Maggie. Dacă tu crezi că nu contează altceva decât viaţa şi relaţia ta de aici…

Şi-a dat seama că auzise cearta din bucătărie.

— … atunci o să mă ignori şi o să mă alungi. Dar dacă ţi-e dor de munca pentru care eşti născută, dacă te

interesează terminarea unui conflict care a provocat atâta suferinţă, dacă vrei să îndrepţi lucrurile, vei accepta.

— Spune-mi, zise ea după o lungă pauză, de ce m-ai vizitat acasă? De ce toată disimularea asta tâmpită de a te da drept un client?

— Am încercat să-ţi telefonăm, dar nu răspundeai şi nici nu ne sunai înapoi. Nu credeam că o să-mi dai drumul să intru în clădire.

— Aţi dat telefon?

— Îţi lăsăm mesaje pe robot de ieri după-masă. Ţi-am lăsat vreo două şi azi-dimineaţă.

— Dar, se bâlbâi ea. Era sigură că verificase şi că nu era nimic înregistrat dimineaţă.

— Poate a şters cineva mesajele înainte să le asculţi. Simţi aerul scurgându-i-se din plămâni. *Edward.* Judd aruncă pe masă un plic gros şi greu.

— Bilete şi materiale documentare. Avionul spre Tel Aviv pleacă astăzi după-masă. Alegerea îţi aparţine, Maggie.

Capitolul 4

Ierusalim, sâmbătă, 11.10 p.m.

Şedinţele nocturne făceau parte din tradiţia acestui cabinet. Ben Gurion făcuse asta în anii '50, dezbătând şi luând decizii până la orele dimineţii; Golda avea o înclinaţie specială pentru munca de noapte, mai ales când egiptenii au lansat atacul-surpriză de Yom Kippur, în 1973: legenda spune că bătrâna doamnă aproape n-a dormit deloc vreme de câteva zile. Cumva, această cameră cu un singur scaun cu spătar înalt, rezervat prim-ministrului, era propice pentru astfel de întâlniri. Era îngustă şi intimă, cu două canapele aşezate în formă de *L* pe care puteau sta să discute ore în şir consilierii sau ajutoarele lor. Biroul era funcţional, construit mai mult pentru a fi folosit decât pentru a impresiona. Rabin stătea aici mult după apusul soarelui, scriind cu mâna lui scrisori către părinţii soldaţilor – adică toţi taţii şi mamele din ţară, dat fiind că era vorba de Israel.

Rabin era mort de mult acum, luând cu el scrumierele ce însoţeau fumatul în grup. În momentul de faţă, obiceiul preferat în caz de stres era mestecatul seminţelor de floarea-soarelui, care îl punea pe aceeaşi treaptă cu şoferii de autobuze şi tarabagiii de pe tot cuprinsul ţării. Îi făcu semn bărbatului de la Shin Bet, serviciul de securitate internă al Israelului, să vorbească.

— Domnule prim-ministru, bărbatul ucis e Shimon Guttman. Ştim cu toţii despre cine e vorba: scriitorul şi activistul în vârstă de şaptezeci şi unu de ani. Primele

rapoarte care sugerau că a fost înarmat au fost scoase din calcul. Inspectorii noştri nu au găsit nimic care să indice că ar fi avut o armă. Examinarea corpului a arătat că a fost ucis prin împuşcare în cap.

Premierul se încruntă, apoi mai sparse o sămânţă între dinţi.

— După cum ştiţi, asupra sa s-a găsit o foaie scrisă de mână, adresată dumneavoastră. Serviciile de investigaţii spun că mai durează câteva zile până va fi descifrată, scrisul fiind acoperit de sânge…

Prim-ministrul îi făcu semn să tacă. Şeful Shin Betului puse deoparte hârtia de pe care citise. Vicepremierul se uita în pământ, ministrul de externe şi cel al apărării se holbau la prim-ministru, încercând să-i ghicească reacţia: nimeni nu voia să vorbească primul.

Amir Tal, consilierul special al premierului şi cel mai tânăr bărbat din încăpere, decise să spargă tăcerea:

— Bineînţeles că asta are consecinţe politice imediate. În primul rând vom fi atacaţi…

Prim-ministrul ridică din sprânceană.

— Îmi cer iertare. Vom fi criticaţi pentru comiterea unei greşeli grave, uciderea unui om nevinovat. Astfel de acuze la adresa noastră vor apărea în scurt timp. Iar în al doilea rând, fiindcă suntem pe punctul de a semna acordul de pace, asta va îngreuna mult lucrurile. Grupările de dreapta erau deja în fierbere; acum îşi proclamă şi primul martir. Insistă asupra faptului că nu e o coincidenţă: Guttman era unul dintre cei mai înverşunaţi critici ai noştri. Şi nu doar al nostru. A spus acelaşi lucru atât în timpul negocierilor de la Oslo, cât şi al celor de la Camp David: "Oricine tratează pacea cu arabii e un criminal care ar trebui judecat pentru trădare". Arutz Sheva spunea la televizor cu o oră în urmă: "Acum ştim care e planul guvernului; vor să-i reducă la tăcere pe disidenţi împuşcându-i".

— Ar putea avea dreptate? Ministrul apărării i se adresa lui Tal, ocolind privirea şefului.

— Poftim?

— Nu vreau să spun că l-am fi ucis cu intenţie. Ci că nu a fost o coincidenţă. N-ar fi putut fi o premeditare din partea cealaltă, adică opusul celor spuse de Arutz Sheva?

— Ce vrei să spui?

— Mă întreb dacă n-a fost o capcană. Guttman ştia cum funcţionează lucrurile. Nu poţi să te repezi pur şi simplu la prim-ministru, urlând şi vociferând şi apoi să bagi mâna în interiorul hainei. Era un tip inteligent. Ştia lucrul ăsta.

— Vrei să spui…

— Da. Mă întreb dacă nu cumva Guttman *a vrut* să fie omorât. Dacă nu ne-a momit să ucidem un faimos oponent al guvernului.

— E o aiureală.

— Oare? Avem de-a face cu un om care a făcut toată viaţa gesturile cele mai spectaculoase şi s-a angajat în cele mai vehemente proteste. Iar acum, în final, cel mai vehement: suntem pe punctul de-a semna pacea cu arabii, de-a ceda Iudeea şi pământul sfânt al Samariei. Pentru a împiedica o asemenea calamitate, un fanatic precum Guttman trebuia să facă cel mai radical gest posibil. Unul care să mobilizeze cu adevărat dreapta.

— Era în stare să-şi sacrifice viaţa?

— Da, era.

Prim-ministrul rostise primele două cuvinte de când începuse şedinţa. Până acum stătuse deoparte, ascultând dezbaterea. Ăsta era stilul lui. Mai întâi asculta argumentele subordonaţilor săi. Apoi îi asalta cu întrebări. "Deci cum ar trebui să replicăm? Ce părere aveţi?" Membrii cabinetului se pregătiseră pentru aşa ceva. În schimb, prim-ministrul se aplecase pur şi simplu să mai spargă o sămânţă, fără să spună nimic. Până la aceste cuvinte: "Da, era".

După o lungă pauză, ca şi cum ar fi încheiat un gând care se desfăşurase în mintea lui, adăugă:

— Îl cunosc pe omul ăsta. În profunzime.

Şeful de stat-major, îmbrăcat în pantaloni verde-oliv şi cămaşă bej, călcate la dungă, cu o beretă sub unul din epoleţi – uniforma soldatului al cărui front e politica -, rupse liniştea ce urmă cu o întrebare care i se părea legată de subiect. Întrebă ceea ce toată lumea din cameră – împreună cu toţi cei care au văzut declaraţiile martorilor la televizor – voia să afle de la început:

— Cum de v-a strigat Kobi?

— A, spuse premierul.

— Credeam că vă urăşte. Şi iată-l vorbindu-vă ca şi cum aţi fi fost vechi amici.

— Rav Aluf, dintre toţi, tu ar trebui să ştii răspunsul la întrebarea asta.

Premierul se lăsă pe spate în scaun, însă prefera să privească încă mai degrabă în gol decât la vreunul din colegii săi.

— Kobi e omul care am fost cu mult timp în urmă. Ministrul apărării se foi în scaun, aruncându-i o privire generalului.

— Aşa îmi spuneau prietenii. În armată. Eram o unitate valoroasă, una dintre cele mai bune. În '67 am ocupat singuri un deal: treizeci şi ceva de oameni. Şi ştii cine era cel mai curajos, mult mai curajos decât mine, în ciuda a ceea ce le declară Amir ziariştilor? Un tânăr student la Universitatea Evreiască, pe nume Shimon Guttman.

Capitolul 5

Ierusalim, luni, 9.28 a.m.

Pentru prima oară de când ajunsese, cei care îi controlau bagajele erau arabi. De când se dăduse jos dimineaţă din avion, întâlnise numai evrei israelieni. Acum, la intrarea Consulatului American de pe strada Agron, aştepta să fie luată în primire de arabii palestinieni, care purtau totuşi cămăşi cu însemnele Statelor Unite. În mod normal, un oficial al guvernului Statelor Unite, cum era din nou, ar fi fost lăsat să treacă printr-un simplu semn. Dar acum era o perioadă foarte tensionată, îi explica şoferul, lucrurile aveau să dureze puţin mai mult. Unul din gardieni îi ceru telefonul mobil, dar un superior al său îi făcu semn să plece.

Fu condusă într-un hol de siguranţă îngust, în spatele unui geam gros se afla un ofiţer al marinei americane, care studia nişte monitoare. În timp ce privi succesiunea de imagini, rederulă în minte pentru a zecea oară scena întâlnirii cu Judd Bonham. A manipulat-o ca un maestru, făcând toate mutările pe care ea însăşi le-ar fi făcut. A făcut apel la conştiinţa ei şi a linguşit-o, exact cum făcuse ea cu atâţia delegaţi, ambasadori şi consilieri prezidenţiali. A ameninţat-o, dând la iveală ce ştia şi, în acelaşi timp, a ademenit-o. Şi, întocmai cum scrie la carte, a doua strategie era menită să atingă punctul slab al taberei adverse: în cazul ei, dorinţa de a-şi uşura conştiinţa. Întotdeauna trebuie să ştii care e cea mai mare slăbiciune a adversarului.

Bonham ştiuse probabil că va fi uşor. Întâi puţină muncă de intimidare, apoi afişarea unei blândeţi şi compasiuni aparente. Era tiparul clasic. Inspectorul de poliţie trânteşte scaunul deoparte, apoi îţi pune o mână pe umăr şi te consolează. Poliţistul bun – poliţistul rău, chiar dacă era aceeaşi persoană. Făcuse şi ea asta de zeci de ori.

Se uită din nou la ofiţerul de marină. Nu-i venea să creadă că se apucase iarăşi de asta. Instinctiv, cercetă amănunţit ceea ce vedea. Evident că adevărata securitate nu putea fi lăsată decât în mâinile unui american. Angajarea localnicilor avea de asemenea rolul ei. Folosirea angajaţilor palestinieni întărea faptul că acel consulat de la Ierusalim era de fapt o misiune americană în slujba palestinienilor; total diferit de ambasada din Tel Aviv, care reprezenta America în ochii israelienilor.

O uşă se deschise cu un bip, lăsând să intre un bărbat înalt şi blond.

— Bine ai venit la nebuni! Jim Davis, consul, mă bucur să te cunosc.

Îi întinse mâna.

— După cum vezi, lucrăm în cele mai frumoase două clădiri pe care le deţine Departamentul de Stat oriunde în lume, spuse el cum ieşiră în grădină, o peluză mare, dreptunghiulară, aşezată în faţa unei case coloniale impunătoare. Nu se mai auzea vacarmul străzii Agron acum. Singurul zgomot era făcut de un grădinar în vârstă, care se apleca să tundă o tufă de trandafiri.

— Iar asta e ultima noastră achiziţie, Mănăstirea Lazaristă Peres.

Davis arătă cu degetul în stânga, spre o clădire ce părea a fi pe jumătate biserică, pe jumătate fortăreaţă. Era modestă; fără clopotniţe pretenţioase sau turle complicate, dar fiecare fereastră arcuită era împrejmuită de un şir de cărămizi, ca şi cum ar fi fost întărită în eventualitatea unui asalt. Şi era construită în întregime din piatra solidă,

ternă, care predomina în tot oraşul. Toate clădirile, casele, birourile, hotelurile, chiar şi supermarketurile erau făcute din ea. "Piatră de Ierusalim" o numise şoferul pe drumul de la aeroport la ambasadă.

— Asta-i legea, asta-i legea! spusese el, întorcând spre ea faţa nerasă şi privind-o peste umăr, ceea ce o determină pe Maggie să dea din cap energic în direcţia drumului, încurajându-l să facă la fel.

Mai fusese aici de două ori cu aproape un deceniu în urmă. Dar nu luase parte la evenimente. Cei de la Casa Albă luau deciziile: îi lăsau bucuroşi pe negociatori să se ducă în Africa, în Timorul de Est sau, în zilele bune, în Balcani. Dar Orientul Mijlociu era misiunea cea mai spectaculoasă, marea lovitură pentru diplomaţi, singura ştire externă care ajungea constant pe prima pagină a ziarelor. Aşa că Maggie fusese întotdeauna ţinută la distanţă.

Se uită în sus, ferindu-şi ochii cu palma. Lumina era foarte puternică aici, fiind reflectată şi respinsă de acea piatră ternă, de culoarea nisipului. O mănăstire în Ierusalim. Probabil fusese aici de secole, din timpul cruciadelor. Îi aminti lui Maggie de mănăstirea din timpul şcolii.

— Am preluat-o cu puţin timp în urmă, îi explică Davis.

Surprinzător pentru un diplomat cu vechime, îşi păstrase intact accentul sudic.

— Călugării propriu-zişi au părăsit mare parte din clădire. Câţiva dintre ei încă mai locuiesc într-un colţişor care va rămâne al lor. Altfel, clădirea aparţine acum Statelor Unite.

Se bâlbâia, o reacţie masculină cu care Maggie era obişnuită. O ghicise în ochii lui Davis din momentul în care o salutase; surpriza iniţială, urmată de repliere şi de efortul concentrat de a se purta normal. Credea că acest

lucru va înceta odată cu apropierea de patruzeci de ani, că nu va mai fi un magnet pentru bărbaţi. Dar fenomenul a continuat chiar şi după ce a început să se îmbrace cuminte. Încă mai era înaltă, avea un metru şaptezeci şi cinci, iar chipul ei îşi păstrase foarte bine trăsăturile. Părul îi era în continuare des, de un şaten închis, iar când îl lăsa desfăcut, era destul de lung ca să-i cadă pe umeri.

— Deci, iată cum stau lucrurile.

Davis o conduse spre nişte scaune metalice, aşezate la umbra unor chiparoşi.

— După cum ştii, Casa Albă e convinsă că asta e săptămâna cea mare. Ţinta e un acord permanent, semnat în Grădina Trandafirilor în câteva zile. Exact la timp pentru ziua alegerilor.

— Ziua realegerilor, după cum cred că îi place preşedintelui s-o numească, spuse ea. Va primi oare ce-şi doreşte?

— Păi, am trimis două delegaţii la sediul guvernului care au discutat faţă-n faţă aproape două săptămâni. E o realizare.

— Ce, faptul că au stat două săptămâni?

— Nu, mă refeream la derularea negocierilor aici.

— A, da, scuze. Maggie înghiţi în sec. Va mai dura ceva timp; îşi ieşise din mână.

— Nu s-a mai întâmplat până acum. La Camp David, Wye River, Madrid, Oslo, unde vrei tu. Dar niciodată aici. La Camp David s-a renunţat încă din 2000. Şi Casa Albă, în infinita ei înţelepciune, a decis că ar fi mai bine pentru ambele tabere să-şi rezolve problemele în ograda lor.

— Şi o fac? Şi le rezolvă?

— Bineînţeles că nu. Puteam să le spunem şi noi asta. Băieţii ăştia vorbesc mai mult cu presa decât între ei. Nu poţi împiedica veştile să circule când te afli chiar în mijlocul unei zone de conflict nenorocite.

— Şi cei de la Casa Albă au continuat în ciuda acestui fapt?

— Ei regizează totul. Dar, crede-mă, dau fuga la noi de fiecare dată când transpiră vreo informaţie.

— Înseamnă că nu e mare diferenţă.

— Poftim?

— Nu contează. Deci Departamentul de Stat şi-a asumat o parte din responsabilităţi?

— O parte? Pe toate, vrei să spui. Dar toată lumea încearcă să-şi bage coada. Uniunea Europeană, ONU, britanicii. Statele arabe, Indonezia, Malaysia. Un miliard de musulmani sunt foarte preocupaţi de ce se întâmplă. Imami şi *mulahi* de aici şi până la Mohammadsville, Alabama, declară ăsta frontul principal al luptei dintre Occident şi Islam. Sunt mobilizate armatele din întreaga lume arabă. Dacă or să ajungă cu toţii la concluzia că palestinienii vor să le înşele încrederea şi să facă un compromis în favoarea Vestului celui rău, atunci nu vor mai fi doar câţiva indivizi iritaţi în Gaza sau nişte demonstraţii minore în Damasc. S-ar putea ca toată regiunea să explodeze.

Schiţă o mică ciupercă cu palmele.

— Şi, iată al Treilea Război Mondial.

Maggie încuviinţă din cap, dându-i de înţeles lui Davis că mica lui dramatizare îşi atinsese scopul.

— Până acum lucrurile au decurs cum trebuie. Dar a sosit momentul încleştării, R&I, iar taberele devin neliniştite.

— N-au tot vorbit despre refugiaţi şi Israel până acum?

Voia ca Davis să-şi dea seama că ştie codul. Ca orice domeniu, diplomaţia avea jargonul ei; iar în cadrul acestuia, diplomaţia Orientului Mijlociu avea propriul dialect. După un an petrecut la o distanţă enormă, Maggie spera să poată ţine pasul.

— Au apărut o grămadă de lucrări legate de dreptul la retrocedare, spuse David. Deşi, îţi dau un sfat: ai grijă să nu te audă nimeni pronunţând cuvintele astea sau te mănâncă israelienii cu fulgi cu tot. Nu e un drept, e o revendicare. Şi nu e neapărat o "retrocedare", pentru că unii palestinieni au venit din alte părţi. Şi nu e "acasă" pentru că e vorba despre pământul natal al evreilor, bla, bla. Ştii toate astea.

Maggie aprobă, dar de la un moment dat nu mai ascultă. Îşi aduse aminte de disputa pe care a avut-o cu Edward. Nici măcar n-a încercat să nege că a şters mesajele de la Judd: a spus pur şi simplu că a fost spre binele ei. S-a înfuriat, acuzându-l că încearcă să o ţină închisă, să o transforme într-o nevastă banală, tipică Washingtonului, a cărei preocupare colaterală era terapia de cuplu. Nega ceea ce era ea cu adevărat sau, măcar, ceea ce fusese. El i-a replicat că a citit prea multe manuale de consiliere şi acum i le turna lui. Ea pretindea că părea să-şi fi luat ciudata misiune de-a o împiedica să-şi revină după cele întâmplate în Africa şi de-a o menţine în starea în care o găsise: dărâmată.

După asta, nu mai erau multe de spus şi nici n-au încercat. Şi-a împachetat repede bagajele şi a plecat la aeroport. Se simţea vinovată, fiind conştientă de tot ce făcuse Edward pentru ea când se afla în cea mai proastă stare posibilă. Şi o cuprinse o tristeţe covârşitoare, dându-şi seama că încercarea ei de-a duce o viaţă normală s-a soldat cu un spectaculos eşec. Dar nici nu putea să spună, din toată inima, că a făcut o greşeală. Se întreba acum de ce n-a despachetat niciodată cutiile alea? Ştia ce ar fi avut de zis în privinţa asta, dacă ar fi fost vorba de altcineva: că avea reţineri inconştiente, că nu voia cu adevărat să se mute cu Edward. Ca un copil care nu-şi dă jos haina la şcoală, cele două cutii aşteptând să fie despachetate erau felul ei de-a spune că era doar în trecere.

Aşa că s-a suit în avion, s-a uitat în jos la Washingtonul de care se îndepărta, imaginându-şi cum. se îndepărtează în acelaşi timp de Edward, apoi s-a dezmeticit brusc, repezindu-se la documentarea de trei sute de pagini pe care i-o pregătise Bonham.

— Poţi deci să-ţi imaginezi că toată afacerea asta cu asasinatul a crescut nervozitatea în rândul tuturor. Erau ei un butoi cu pulbere şi în vremurile cele mai bune, dar niciodată ca acum. De aceea au trimis cavaleria – arătă spre ea – ca să încheie afacerea.

— Corect. Dar nu sunt încă la datorie.

— Cum adică?

— Washingtonul a decis că atmosfera s-a "deteriorat" în orele în care eu eram în avion. Se pare că nu e încă momentul "potrivit" pentru intrarea mea în scenă.

— A, da.

— Deocamdată rolul meu strict este să conving pe toată lumea să-şi păstreze calmul. Mai exact, să determin votanţii să-şi menţină poziţiile.

— A, "votanţii". Davis schiţă mici ghilimele cu degetele. Păi, după cele întâmplate aseară, eforturile trebuie să se concentreze asupra dreptei evreieşti. Cei de acolo au luat-o razna şi susţin că mortul e un martir.

— Cred că a fost o chestie intenţionată?

— Spun tot felul de lucruri. O revelaţie subită străbătu chipul lui Davis. Deci din cauza asta te duci la casa *shiva.*

— Poftim?

— La casa îndoliată. Am primit o înştiinţare că te vei duce acolo, ca reprezentant neoficial. Se pare că israelienii au insistat. Asta demonstrează respectul faţă de individ şi dovedeşte că nu a fost eliminat pentru că era un adversar al procesului de pace susţinut de americani; că nimeni nu-l privea ca pe un duşman.

— Dar nu prea oficial, fiindcă am da impresia că i-am susţine poziţia.

— Exact. Ei cred că asta va duce la calmarea lucrurilor.

— Şi noi am fost de acord.

— Da. Înmormântarea a avut loc azi-dimineaţă, imediat ce au adus corpul de la autopsie. Aici ceremonia se face imediat; e o chestie religioasă, ca toate celelalte lucruri de pe-aici. Dar *shiva* durează toată săptămâna. Probabil ai primit toate detaliile pe BlackBerry-ul tău.

— A, mă tem că nu am BlackBerry.

— O, îţi face rost Comms de unul, nu te îngrijora. O să iau…

— Vreau să spun că nu folosesc BlackBerry-uri. Nu am făcut-o niciodată. Îţi îngustează posibilităţile. Asculţi Washingtonul sau Londra sau pe cine o fi, când de fapt ar trebui să-i asculţi pe cei din cameră. Nu le suport.

— OK. Davis se uită la Maggie ca şi cum aceasta ar fi recunoscut că e dependentă de heroină.

— Nu aş lua cu mine nici telefonul mobil dacă aş putea. Din acelaşi motiv.

Davis ignoră ultima remarcă.

— Hotelul tău e doar la o clădire distanţă. Poţi să te aranjezi şi apoi şoferul te va duce acolo. Numele văduvei e Rachel.

Capitolul 6

Ierusalim, luni, 7.27 p.m.

Strada era blocată, pe ambele părţi erau parcate maşini cu roţile din spate urcate pe trotuar. Era un cartier cu reputaţie bună, Maggie putea să-şi dea seama de atâta lucru: copacii erau înfrunziţi, maşinile – BMW-uri şi Mercedesuri. Şoferul se chinuia să treacă, în ciuda discretului steguleţ american ce flutura pe capotă. Vremea se răcise la DC. Aici era cald chiar şi seara târziu; copacii răspândeau un miros dulceag, lipicios.

Aleea din faţa clădirii era plină de lume până la uşa de la intrare. Strecurându-se prin mulţime, remarcă din nou privirea aceea la bărbaţii care stăteau la coadă, ochii lor urmărind-o cum trecea pe lângă ei.

— Sunteţi de la ambasadă, nu? Din America?

La uşă se afla un bărbat, Maggie nu-şi dădea seama dacă era un funcţionar oficial sau o rudă. Dar el ştia cu siguranţă că ea trebuie să vină.

— Vă rog, intraţi.

Maggie fu împinsă într-o cameră în mod normal încăpătoare. Acum însă aceasta era ticsită de oameni, precum metroul la ora de vârf. Statura ei constituia un avantaj: putea să vadă mulţimea de capete, cele ale bărbaţilor acoperite cu fesuri, iar în faţă un om cu barbă, despre care îşi închipui că era rabinul.

Yitgadal, v'Yitkadash…

În cameră se făcu linişte pentru această rugăciune murmurată în amintirea mortului. Apoi rabinul spuse

câteva cuvinte în ebraică, întorcându-se din când în când spre un grup de trei oameni aşezaţi pe nişte scaune neobişnuit de joase. După ochii roşii şi nasurile umede, Maggie presupuse că erau rude de gradul întâi ale lui Guttman: văduva, fiul şi fiica. Dintre cei trei, fiul era singurul care nu plângea. Privea drept înainte cu ochii lui negri, uscaţi.

Maggie simţea mulţimea în spatele ei. Nu era sigură ce trebuia să facă. Ar fi trebuit să-şi aştepte rândul pentru a face cunoştinţă cu familia, dar încăperea fremăta. I-ar fi luat o oră să ajungă în faţă. Dar dacă ar fi plecat acum, gestul ar fi fost interpretat ca o insultă – şi aşa s-ar fi scris despre el. Nu putea să lege conversaţii cu străinii între timp. Nu era la o petrecere.

Zâmbea politicos, înaintând încetul cu încetul. Statura şi costumul ei negru îi convingeau pe îndoliaţi că era un fel de VIP şi astfel îi făceau loc. (Costumul o făcea să se simtă ciudat: trecuse mult timp de când se îmbrăcase aşa ultima oară.) Cu toate astea, nu putea avansa foarte repede.

Înaintă până când calea îi fu blocată de un raft mare de cărţi. De fapt, toată camera părea a fi plină de cărţi. Şirurile de tomuri erau întrerupte de vase sau farfurii din ceramică, printre care una cu un model albastru, ce îţi lua ochii, dar în cea mai mare parte erau cărţi. Pe toţi pereţii, de la podele până în tavan.

Fusese împinsă destul de aproape ca să poată citi titlurile. Cele mai multe erau în ebraică; dar erau şi câteva cărţi de politică americană, printre care multe din volumele apărute pe listele de bestselleruri din *New York Times. Terorismul*: *cum poate învinge Vestul, Înăuntrul noului Jihad, Viitoarea confruntare, Furtuna ce va urma.* Simţea că l-a intuit bine pe domnul Guttman. La urma urmei, Washingtonul nu ducea lipsă de oameni care să-i aprobe politica. Cunoscuse mulţi pe la recepţii, în timp ce Edward îşi făcea numărul, iar ea asista de la distanţă,

chiar şi atunci când se afla lângă el. Imediat ce-şi aminti aceste lucruri, simţi durerea care le însoţea. *Edward.*

— Haideţi, veniţi, vă rog. Gazda ei neoficială, care apăruse iarăşi de undeva, o împingea acum pe Maggie în faţă. Oamenii stăteau la rând pentru a cunoaşte familia îndoliată. Încerca să asculte ce se vorbea în faţă, dar nu înţelegea nimic: ebraică.

În sfârşit veni şi rândul lui Maggie să strângă mâna membrilor familiei, înclinând respectuos capul în faţa fiecăruia, încercând să-şi ţină buzele în aşa fel încât să exprime compasiune. Fiica mai întâi, care o privi o clipă în ochi. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani, păr scurt, negru, cu câteva şuviţe cărunte; era atrăgătoare, chipul ei emana un simţ practic extrem de solid. Maggie presupuse că ea era capul familiei.

Apoi fiul. Pe jumătate ridicat, o privea cu răceală. Era înalt, îmbrăcat mai neglijent decât s-ar fi aşteptat ea într-o casă îndoliată, cu blugi de culoare închisă şi cămaşă albă, ambele părând scumpe. Părul, de un negru intens, era bine tuns. După felul în care gravitau oamenii în jurul lui, părea să fie o persoană importantă sau de succes, într-un fel sau altul. Are aproape de patruzeci de ani, observă Maggie; după toate aparenţele, e neînsurat.

Şi în cele din urmă, văduva. Ghidul ei se aplecă, astfel încât femeia îndurerată să-l poată auzi. Îi vorbi intenţionat în engleză.

— Doamnă Guttman, această domnişoară e din Statele Unite. Vine de la Casa Albă, de la preşedinte.

Maggie nu se mai obosi să-l corecteze.

— Îmi pare atât de rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, spuse ea, înclinându-se adânc şi întinzându-i mâna. Vrem să ştiţi că poporul american se roagă pentru dumneavoastră şi pentru familia dumneavoastră.

Văduva ridică brusc privirea. Avea părul vopsit în negru, ochii fiind aproape de aceeaşi culoare. O apucă pe Maggie

de încheietură, aşa că fu silită să privească acei ochi negri, încă umezi şi aţintiţi asupra ei cu o intensitate neobişnuită.

— Vii de la preşedintele Statelor Unite?

— Ei bine…

— Ştii că soţul meu avea un mesaj important. Pentru prim-ministru.

— Am înţeles lucrul ăsta şi e într-adevăr o tragedie…

— Nu, nu înţelegi. Încerca să-i transmită acest mesaj lui Kobi de câteva zile. L-a sunat la cabinet; s-a dus la Knesset. Dar nu a fost lăsat să se apropie. Şi asta îl înnebunea. Strânse şi mai tare încheietura lui Maggie.

— Vă rog, nu vă faceţi sânge rău…

— Cum vă numiţi?

— Maggie Costello.

— Mesajul lui era urgent, domnişoară Costello. O chestiune de viaţă şi de moarte. Nu doar viaţa lui sau a lui Kobi, ci a tuturor oamenilor din ţara asta, din întreaga regiune. Văzuse ceva, domnişoară Costello.

— Vă rog, doamnă Guttman… interveni bărbatul care le făcuse cunoştinţă, dar văduva îi făcu semn să se retragă.

Maggie se aplecă mai tare.

— Spuneţi că a văzut ceva?

— Da. Un document, poate o scrisoare, ceva. Nu ştiu exact, dar ceva de o foarte mare importanţă. În ultimele trei zile de viaţă, nu a dormit deloc. În schimb, a repetat încontinuu acelaşi lucru. "Trebuie să afle Kobi. Trebuie să afle Kobi."

— Kobi? Prim-ministrul?

— Da, da. Înţelegeţi, vă rog, ceea ce avea să-i spună lui Kobi încă trebuie spus. Soţul meu nu era un naiv. Cunoştea riscul la care se expunea. Dar spunea că nimic nu e mai important decât lucrul acela. Trebuia să-i spună ce a văzut.

— Şi ce a văzut?

— *Ima, dai kvar!* Era fiul, cu o voce fermă, o voce obişnuită să dea ordine. "Mamă, ajunge."

— Nu mi-a spus. Ştiu doar că era un document. Ceva scris. Şi spunea: "Asta va schimba totul". Aşa zicea. "Asta va schimba totul."

— Ce va schimba totul?

Fiul se ridică acum în picioare.

— Nu ştiu. N-a vrut să-mi spună. Pentru siguranţa mea, a zis.

— *Siguranţa* dumneavoastră?

— Îmi cunosc soţul. Era un om serios. Nu i s-ar fi năzărit dintr-odată să se ducă să ţipe la prim-ministru. Dacă a avut ceva de zis, trebuie să fi fost exact cum a spus Shimon – o chestiune de viaţă şi de moarte.

Capitolul 7

Beitin, Malul de Vest, marţi, 9.32 a.m.

Nu trebuia să mai stea mult aici. Doar zece minute în birou, cât să ia actele şi să plece.

Doar că "birou" nu era cuvântul potrivit. Cele două lacăte grele care blocau uşa metalică o dovedeau cu prisosinţă. "Cameră de lucru" era mai potrivit sau chiar "depozit". Înăuntru mirosea ca într-un grajd. Becurile fluorescente pâlpâiau şi puneau astfel în lumină rafturi în care nu se găseau hârtii, dosare sau dischete, ci cutii de carton. Şi în ele erau fragmente de vase antice, materiale pe care Ahmed Nour le strânsese chiar din acest sat.

Aşa lucra la toate săpăturile. Amenaja un sediu cât mai aproape de sit, astfel încât ultimele descoperiri să poată fi aduse înapoi, catalogate şi depozitate imediat. I-ar fi plăcut să-şi facă zilnic treaba, dacă ar fi putut: lasă afară fie şi câteva cioburi arse şi vor dispărea imediat. Tâlharii, blestemul arheologilor din lumea întreagă.

Ahmed îşi găsi biroul: modest, de metal, de parcă ar fi aparţinut şefului unui şantier de construcţii. Se gândi că nu era chiar atât de forţată comparaţia. Amândoi lucrau în domeniul locuinţelor: ei construiau unele noi, el dezgropa altele vechi.

Actele de care avea nevoie la întâlnirea cu şeful Departamentului de Antichităţi şi Moştenire Culturală al Guvernului Palestinei se aflau chiar acolo, într-un teanc foarte ordonat. Draga de Huda, îşi zise. Tânăra lui protejată lăsase totul în ordine: formele legale pentru

reînnoirea permisului, prin care încerca să-şi asigure posibilitatea de a continua săpăturile în Beitin şi cererea de donaţie, prin care cerşea banii lichizi de care avea nevoie. Huda avusese grijă de toate contactele cu lumea exterioară. Îl lăsase singur, fără elemente care să-l distragă – fără telefoane, e-mailuri, fără zgomotoasele radiouri sau sforăitoarele televizoare -, astfel încât să se poată îngropa în muncă. Dacă s-ar fi concentrat puternic, ar fi putut să se izoleze total de modernitate.

Asta făcuse tot weekendul. Şi ar fi continuat s-o facă întreaga săptămână dacă nu ar fi intervenit întâlnirea asta nenorocită. Şeful Departamentului de Antichităţi era un ignorant. Fără nici o pregătire în domeniul arheologiei, nu era mai mult decât un pion politic. Purta barbă, ceea ce însemna că politica în chestiune era una de tip nou: religioasă.

— Înclinaţia mea, doctore Nour, îi explica el lui Ahmed la prima lor întâlnire, este spre glorificarea moştenirii noastre islamice.

Nu exista nici o surpriză în privinţa asta. Noul guvern era format pe jumătate din membri ai Hamas. În traducere: dau bani pentru orice mai recent de secolul VII; dacă vreţi să dezgropaţi ceva mai vechi, sunteţi pe cont propriu.

Lui Ahmed nu-i scăpă ironia. Cândva fusese un erou al clasei politice palestiniene. Fusese membru fondator al unui grup de intelectuali, care cu câteva decenii în urmă insistase să cerceteze pământul de sub picioarele lor după o metodă absolut nouă. Până în acel moment, încă de la expediţiile lui Edward Robinson din secolul XVIII, cei care puneau mâna pe lopată prin aceste locuri căutau un singur lucru: Biblia. Nu îi interesa Palestina sau oamenii care au locuit aici timp de milenii. Căutau Pământul Sfânt.

Erau străini, bineînţeles, americani sau europeni. Veneau la Jaffa sau în Ierusalim cu capul îmbuibat de

scripturi, nerăbdători să meargă pe urmele lui Avraam, să vadă mormântul lui Hristos. Tânjeau după vestigii ale israeliţilor antici sau ale primilor creştini. Palestinienii, antici sau moderni, erau irelevanţi.

Cei din noua generaţie, din care făcea parte şi Ahmed, erau specializaţi în arheologia biblică – mai exista şi alt fel? -, dar şi-au dezvoltat repede o concepţie proprie. În anii '60, mulţi dintre ei asistau o echipă de experţi în Biblia luterană venită din Illinois la dezgroparea Tell Ta'anach-ului, o colină aflată nu departe de Jenin, pe Malul de Vest. Americanii au săpat acolo mai mulţi ani, atât de entuziasmaţi erau. Ta'anach era menţionat în Biblie ca unul din oraşele Canaanului cucerite de Iosua, unul din liderii militari ai israeliţilor.

Dar Ahmed şi colegii săi au întrevăzut ceva nou. Au revenit la sit, concentrându-se acum nu asupra Ta'anach-ului biblic, ci asupra satului palestinian de la poalele dealului: Ti'innik. Aceşti arheologi de şcoală nouă voiau să afle tot ce se putea afla despre viaţa de zi cu zi a acestei comunităţi obişnuite, care rămăsese în acelaşi loc aproape cinci milenii la rând. Fiecare lopată de pământ aruncată de arheologi, fiecare lovitură de cazma, transmitea un mesaj politic: aceasta va fi o dezgropare a Palestinei de către palestinieni.

Asta consolida poziţia lui Ahmed Nour în inima amplei mişcări naţionale palestiniene. În şoaptă i se spunea că Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, pe atunci încă secretă, interzisă şi condusă de peste hotare, îi aproba munca. Alimenta "mândria naţională" şi dovedea cu uşurinţă, într-un moment în care majoritatea liderilor israelieni negau încă până şi existenţa poporului palestinian, că, de fapt, comunităţile care trăiau pe aceste pământuri aveau cele mai adânci rădăcini posibile.

Reputaţia lui nu a făcut decât să crească atunci când i-a dus pe studenţi într-o tabără abandonată de refugiaţi, unde

au săpat prin gunoaie, cutii vechi de sardine şi pungi de plastic, care au dezvăluit modul de viaţă al oamenilor în urmă cu doar o generaţie, al celor care îşi abandonaseră căminele în 1948. Iar munca de aici, din Beitin, i-a sporit şi mai mult reputaţia.

Cercetătorii anteriori s-au entuziasmat în faţa acestui loc ca în faţa Bel-El-ului sau a Betelului din Biblie, locul unde Avraam, îndreptându-se spre sud, s-a oprit şi a construit un altar, locul unde Iacob şi-a odihnit capul pe o pernă de piatră şi a avut viziunea îngerilor urcând şi coborând scara. Dar Ahmed era hotărât să cerceteze nu doar ruinele Beitinului, ci satul însuşi. Căci micul, umilul Beitin a fost condus de eleni, de romani, de bizantini, de otomani. A fost creştin şi apoi musulman: la sfârşitul secolului XIX, s-a construit o moschee pe ruinele unei biserici bizantine. Încă se mai pot vedea rămăşiţele unui turn elen, ale unei mănăstiri bizantine şi ale unui castel al cruciaţilor. Toate trei. După părerea lui Ahmed, asta constituia gloria Palestinei. Chiar şi într-un colţ uitat de lume, cum e Beitinul, puteai vedea istoria lumii, strat peste strat.

Asta i-a dat o idee. Se întinse după una din cutiile mai noi, una care conţinea ultimele descoperiri de pe sit. Se uită înăuntru, strâmbând din nas din cauza mirosului de îmbâcsit: cranii umane din epoca timpurie a bronzului, de acum aproximativ cinci mii de ani, alături de borcane de depozitare şi oale de gătit. Zâmbi, ştiind că poate face mai mult de atât, că se poate întoarce şi mai departe în timp. Deschise un dulap, unde găsi unelte din cremene şi oase de animale care au fost descoperite pentru prima oară la Beitin în anii '50 şi datate cu cinci milenii înainte de Hristos. Celor de la departamentul de antichităţi le va trânti tâmpenia cu urmele de sânge pe care le descoperise, un indiciu sigur al sacrificiilor rituale, stabilind că Beitinul a fost cândva un templu canaanit. Poate că aplica vechea reţetă biblică, îşi zise Ahmed cuprins de un sentiment de

vinovăţie, dar trebuia să folosească tot ce avea la dispoziţie.

Tot mai exista posibilitatea să nu obţină nici un rezultat. Cu siguranţă bărbatul care făcea parte din Frăţie va tresări de mândrie la referinţele legate de moscheea de secol XIX şi va căsca la celelalte. Sau poate că exista o mică şansă de-a vedea Beitinul ca pe ceea ce este cu adevărat, un loc care poartă amprenta istoriei acestui pământ.

Stând pe vârfuri şi întinzându-se să pună cea mai valoroasă cutie înapoi pe raftul de sus al dulapului încuiat, auzi un zgomot. Metalic.

— Hei! Huda?

Nu primi nici un răspuns. Poate că nu era nimic. Poate să a lăsat uşa metalică a camerei de lucru întredeschisă şi a trântit-o vântul. Nu conta. O să închidă cutia şi o să plece.

Dar apoi se mai auzi un sunet. De data asta zgomot de paşi, fără îndoială. Ahmed se întoarse şi văzu doi bărbaţi apropiindu-se de el. Amândoi aveau câte o cagulă neagră care le acoperea faţa în întregime. Bărbatul mai înalt ţinea un deget ridicat, pe care îl duse teatral la buze. *Sssst.*

— Ce? Ce-i asta? întrebă Ahmed şi genunchii începură să-i tremure.

— Vino cu noi doar, spuse bărbatul înalt. Era ceva ciudat în accentul lui.

— Acum! Şi pentru prima oară, Ahmed văzu arma ridicată şi aţintită asupra lui.

Capitolul 8

Consulatul Statelor Unite, Ierusalim.
Marţi, 2.14 p.m.

— Informaţiile pe care le deţinem arată că trupul perforat de gloanţe a fost abandonat de doi oameni cu cagule în piaţa mare a Ramallahului, pe la 10.45, ora locală. Corpul a fost ridicat în picioare şi arătat mulţimii timp de aproape cincisprezece minute, apoi a fost luat de aceiaşi oameni cu cagule care l-au adus acolo.

— Ucidere pentru colaborare?

— Exact.

Şeful filialei CIA se întoarse către Maggie, oferind informaţii suplimentare nou-venitei la lecţie.

— Asta e pedeapsa standard aplicată de către palestinieni oricărui palestinian considerat vinovat de colaborare cu serviciile de informaţii israeliene. De obicei sunt acuzaţi că au furnizat israelienilor informaţii despre locul în care se ascund terorişti căutaţi sau că i-au avertizat în privinţa unui viitor atac.

— Care e reacţia Israelului?

Întrebările veneau de la un interfon aşezat în centrul mesei din lemn lăcuit: vocea era a secretarului de stat de la Washington. I-a lăsat adjunctului său însărcinarea de a conduce această ultimă sesiune de discuţii de la locul faptei. Voia să păstreze distanţa în cazul unui eşec.

— Până acum, destul de discretă. Doar o trăncăneală legată de nevoia palestinienilor de a-şi demonstra credinţa în domnia legii. Dar asta a venit din partea unui purtător

de cuvânt de mâna a doua, când i s-a solicitat părerea într-un interviu. Nimic de la vreo persoană importantă. Cred că vor să trateze situaţia ca pe una internă…

— Există vreo şansă să întrerupă negocierile din cauza asta?

— Nu credem, domnule.

— Doar în cazul în care ar căuta un motiv.

— Ceea ce nu se întâmplă în momentul de faţă. Era adjunctul său, care ridicase tonul pentru a se face auzit prin interfon. Negocierile sunt foarte dificile acum, dar nimeni nu cedează.

— Tot se mai insistă pe problema refugiaţilor?

— Da. Şi a Ierusalimului.

— Ţineţi minte, nu putem lăsa asta să continue la nesfârşit. Dacă nu suntem atenţi, vine o amânare, apoi încă una şi, înainte să ne dăm seama…

— … ne prinde noiembrie.

Replica asta veni din partea lui Bruce Miller, care, oficial, avea titlul de "consilier politic al preşedintelui", iar neoficial, era cel mai de încredere consilier al său, fiind alături de el de la prima sa candidatură, la procuratura generală din Georgia, cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani în urmă. Petreceau mai mult timp împreună decât fiecare din ei cu nevasta sa. Prezenţa lui la Ierusalim confirma ceea ce ştiau cu toţii. Că aceste eforturi pentru pace nu puteau fi separate de politica internă a Americii.

— Bună, Bruce. Maggie detectă o subită înmuiere în tonul secretarului de stat.

— Tocmai eram pe cale să vă dau dreptate, domnule secretar, începu Miller, pe vocea lui nazală punându-şi amprenta atât accentul sudic de acasă, cât şi guma Nicorette, pe care o mesteca de dimineaţa până seara. Renunţase la ţigări cu unsprezece ani în urmă, ajutat de o grămadă de substituenţi cu nicotină. Renunţase la plasture, dar nu şi la gumă: era dependent de ea.

— Vreau să spun că n-au avut la dispoziţie decât cincisprezece ani ca să se gândească la un răspuns în privinţa asta. Dumnezeule! Nu putem tărăgăna lucrurile astea la infinit.

Se aplecă în faţă, îndoindu-şi trupul subţire pentru a se apropia cât mai mult de interfon. Gâtul părea să i se umfle în momentele cheie, iar cele două şuviţe de păr, ca nişte coarne, petrecute peste scăfârlia cheală, i se ridicau când făcea asta. Maggie încerca să-şi dea seama de ce îi aducea aminte. Să fi fost oare vorba de un cocoş tânăr, al cărui cap se mişca metronomic înainte şi înapoi? Sau de un luptător săltăreţ de categoria cocoş într-un meci ilegal, undeva pe străzile lăturalnice ale vechiului Dublin, gata să lupte murdar dacă e nevoie. Era fascinant să-l priveşti.

— Spunem tot timpul… gesticula spre televizorul din colţ, care transmitea în linişte ştirile de pe canalul Fox News… că totul e pe cale să fie rezolvat săptămâna asta. Dacă nu se întâmplă nimic, ne întoarcem la punctul zero. Dar problema e că nu există cu adevărat un astfel de loc în Orientul Mijlociu. Nu există, la naiba! N-ai cum să stai pur şi simplu pe loc. Dacă o dai în bară în punctul ăsta, te-ai şi întors de unde ai plecat. Gândiţi-vă ce s-a întâmplat după Camp David. Evreii împuşcau arabii pe străzi, iar arabii aruncau în aer toate cafenelele din Ierusalim. Pentru că tipul care a stat în scaunul ăsta a încercat să facă o treabă bună, dar ei au dat-o în bară.

Linişte, până şi la interfon. Ştiau ce însemna asta: o ironie venită de sus, care, cu siguranţă, nu va fi ultima.

— Avem mai multe date legate de moartea colaboratorului, spuse agentul CIA, încercând să schimbe starea de spirit.

— Da? interveni secretarul de stat.

— După cum spuneam mai devreme, în mod normal un incident atât de minor nu ar merita deloc discutat. În toiul ultimei *intifada,* aceste execuţii de rutină aveau loc tot

timpul, la intervale de mai puţin de o săptămână. Dar, fiindcă se presupune că taberele se află într-o situaţie nonconflictuală, chiar şi o infracţiune internă ca asta se poate dovedi…

— Astea sunt lucruri cunoscute. Spuneai că ai informaţii noi.

Miller transmitea un nou mesaj din partea şefului: *treci la subiect, nu avem timp de pierdut.*

— Doar câteva ciudăţenii. În primul rând, mortul avea aproape şaptezeci de ani. Depăşeşte vârsta obişnuită pentru astfel de cazuri, care tinde să coincidă cu cea a militanţilor.

Miller ridică dispreţuitor din sprâncene. *Militanţi.*

— Sau mai degrabă a teroriştilor. În al doilea rând, am avut astăzi o discuţie cu omologii noştri israelieni şi ne-au informat că bărbatul acela era exact ceea ce părea să fie, un arheolog în vârstă. Nu ştiu să fi lucrat vreodată pentru ei.

— Adică palestinienii nu au omorât pe cine trebuia?

— E posibil, domnule secretar. Confundarea identităţii victimei nu e o raritate în această parte a lumii. Dar există şi alte ipoteze.

— Cum ar fi?

— Ar putea fi manevra unei facţiuni rebele. Securitatea e atât de bine pusă la punct în Israel în acest moment, încât nu pot duce la bun sfârşit vreo atrocitate teroristă aici…

Accentuă subtil cuvântul "teroristă", special pentru Miller…

— Deci uciderea unuia din oamenii lor, mai ales a unui palestinian nevinovat şi respectat cum era Nour, e următoarea lor opţiune. Creează disensiuni în rândul palestinienilor şi-i poate determina pe israelieni să renunţe la negocieri. Destabilizează procesul.

— Pare cam tras de păr după părerea mea, spuse Miller aplecându-se în continuare în faţă foarte concentrat.

Israelienii ar putea spune că evenimentele demonstrează că palestinienii sunt nişte anarhişti şi că nu se poate avea încredere în ei nici măcar în ceea ce priveşte propriul lor stat. Dar opinia publică evreiască n-ar înghiţi aşa ceva. Să întrerupă tot procesul de pace doar pentru că a fost ucis un arab? Niciodată. Ce ar mai fi?

— Cealaltă curiozitate e legată de relatările martorilor din Piaţa Manara, din Ramallah. Oamenii cu cagule nu au vorbit aproape deloc, dar când au făcut-o, aveau un accent foarte ciudat.

— Ce fel de accent?

— Nu deţin această informaţie, domnule. Îmi pare rău.

— Dar ar putea fi israelieni?

— Există o posibilitate.

Miller se lăsă în scaun, îşi dădu jos ochelarii şi se adresă tavanului.

— Isuse! Ce tot spunem? Că e posibil să fi fost o operaţiune sub acoperire a armatei israeliene?

— Păi ştim că Israelul a avut întotdeauna unităţi sub acoperire. Cu numele de cod Cherry şi Samson; trupe speciale, îmbrăcate precum arabii. E posibil ca asta să fi fost ultima lor misiune.

Frecându-se încă la ochi, Miller întrebă:

— De ce să facă asta acum?

— Din nou ar putea fi vorba de eforturi în vederea destabilizării negocierilor de pace. Toată lumea ştie că în armata Israelului sunt elemente care se opun vehement compromisurilor pe care vrea să le facă prim-ministrul.

— Şi dacă lucrul ăsta va ieşi la iveală, atunci palestinienii vor fi atât de enervaţi, încât se vor retrage. Asasinarea unuia dintre eroii lor naţionali.

— Da. Şi chiar dacă autorităţile ar fi gata să treacă cu vederea, străzile Palestinei nu le-ar da voie.

— De aici şi intenţionat-accidentala scăpare de accent. Cuvintele abia se auzeau din cauza vacarmului.

— E una din pistele pe care le urmărim.

— E ca o sală plină cu oglinzi nenorocite! Miller se trânti la loc în scaun.

— Îi avem pe israelieni şi pe palestinieni care sunt gata să se strângă de gât unii pe alţii. Şi acum avem elemente perturbatoare în ambele tabere.

— Sau măcar există această posibilitate. De aceea studiem cu atenţie cazul uciderii lui Guttman.

— Ce legătură are cu asta?

— Facem investigaţii asupra detaşamentului de securitate care îl protejează pe prim-ministru şi ne punem întrebarea dacă s-ar fi putut infiltra cineva acolo. Nu vrem să excludem posibilitatea ca tipul care l-a împuşcat pe Guttman să o fi făcut intenţionat, urmărind nişte scopuri obscure.

Maggie se aplecă în faţă, fiind pe cale să aducă în discuţie ciudata ei întâlnire cu văduva lui Guttman din seara anterioară. *Mesajul lui era urgent, domnişoară Costello, o chestiune de viaţă şi de moarte.* Probabil că aducerea în discuţie a unui astfel de lucru o să pară nebunească. Pe de altă parte…

Era prea târziu. Miller se ridica de pe scaun.

— Bine, oameni buni, cred că am avut parte de destul Oliver Stone pentru o singură întâlnire. Domnule secretar, vom continua să împingem discuţiile unde ne convine ca şi cum nici unul din celelalte evenimente nu ar fi avut loc. Sunteţi de acord?

— Sigur că da.

— Şi să vă las pe dumneavoastră să-l informaţi pe preşedinte?

— Bineînţeles. Da.

Toţi cei din încăpere şi secretarul de stat, care se afla la zece mii de kilometri depărtare, ştiau că acestea erau politeţuri goale: Miller şi preşedintele vorbeau de zece ori înainte de micul dejun oricare ar fi fost diferenţa de fus

orar dintre ei. Dacă ar fi fost nevoie de vreo înştiinţare, ar fi făcut-o el, probabil în câteva minute.

Miller ridică privirea.

— Altceva?

Se uită la Maggie, care scutură din cap, şi apoi la consul, care făcu la fel.

— Bine.

Adunarea se risipi, fiecare funcţionar oficial vrând să-i demonstreze reprezentantului Casei Albe că se grăbeşte să se întoarcă la datorie. Maggie ieşi în urma lui Davis.

Toţi au plecat prea repede ca să-l mai vadă pe Miller scoţându-şi mobilul sau să audă cele trei cuvinte scurte, sacadate, pe care le şopti în telefon imediat ce se făcu legătura cu Washingtonul: "Totul decurge perfect".

Capitolul 9

Ierusalim, marţi, 3.17 p.m.

Maggie se îndrepta spre camera pe care i-o pusese la dispoziţie Davis, acesta fiind spaţiul de lucru rezervat tuturor vizitatorilor de la Departamentul de Stat. Doar un birou, un telefon şi un calculator. Nu-i trebuia altceva. Închise uşa.

Mai întâi îşi verifică e-mailul. Unul de la Liz, ca răspuns la un mesaj pe care i-l lăsase Maggie pe robotul telefonic, în care îi povestea despre călătoria la Ierusalim. Subiect: *Bravo, fată!*

Deci, sora mea cea serioasă, ai ajuns în sfârşit în lumea mea nebună. Ştii că există un personaj creat după tine în Second Life? *Adică jocul ăla online cu care îmi pierd eu* mult *prea mult timp. Serios. Te-au băgat într-o chestie care simulează negocierile de pace din Orientul Mijlociu. Şi chiar seamănă cu tine: doar că ţi-au făcut un fund mai frumos decât meriţi. Ăsta e linkul: uită-te şi tu...*

Maggie dădu *clic* curioasă. Liz i-a mai vorbit despre *Second Life* de vreo două ori, insistând asupra faptului că nu e doar un joc tâmpit, ci o copie virtuală a lumii reale. Lui Liz îi plăcea la nebunie şi ţinea predici despre cum poţi să călătoreşti şi să cunoşti oameni – nu balene sau ucigaşi de dragoni – fără să fie nevoie să te mişti de la calculator. Lui Maggie i se părea oribil, dar acum i-a fost stârnită curiozitatea. Cum adică era acum personaj? Partea legată de "chestia care simulează negocierile de pace" o înţelegea: existau multe lucruri din astea în reţea, unde

absolvenţii de facultate puteau să joace un rol în ultima repriză de negocieri din Orientul Mijlociu. O impresiona faptul că ştiau deja că e la Ierusalim. Presupuse că fusese menţionată în vreun ziar din Israel.

Ceasul calculatorului mai funcţiona încă, dar până la urmă se dădu bătut şi se blocă. Pe ecran apăru un mesaj care menţiona ceva despre o alertă de siguranţă la reţeaua consulară. N-are importanţă, îşi zise Maggie. Altă dată.

Se mai uită o dată în *inbox.* Tot nu primise nimic de la Edward. Se întreba dacă asta fusese tot. Dacă vor mai vorbi vreodată în afară de atunci când vor aranja mutarea lucrurilor ce rămăseseră la el. Care, mulţumită lui, nu mai erau multe.

Închise e-mailul şi apoi, din obişnuinţă, deschise site-urile *New York Times* şi *Washington Post.* În *Times* era un reportaj despre evenimentele de sâmbătă seara din Israel ce conţinea o prezentare a mortului. Bucuroasă de întrerupere, îşi aruncă ochii peste ea.

Shimon Guttman s-a impus pentru prima oară atenţiei publice după Războiul de Şase Zile din 1967, în care se spune că a avut mari merite militare. Vrând să exploateze la maximum faptul că Israelul a ajuns să deţină controlul teritoriilor de pe Malul de Vest, adică Iudeea şi Samaria, Guttman făcea parte din grupul de activişti care au găsit o notorie şi ingenioasă metodă pentru a restabili prezenţa evreilor în Hebronul preponderent arab. Deghizaţi în turişti, aceştia au închiriat camere într-un hotel palestinian, sub pretextul unei mese de Paşte sau seder. *Odată instalaţi, au refuzat să plece. În confruntarea cu autorităţile palestiniene care a urmat, Guttman a fost cel care a protestat cel mai vehement, insistând asupra faptului că legătura evreilor cu Hebronul era mai puternică decât cu oricare alt loc de pe pământurile Israelului. "Acesta este locul unde se găseşte stejarul lui Avraam, bătrânul copac unde* Avraham Avinu, *tatăl nostru, Avraam, şi-a ridicat cortul", le-a declarat el reporterilor în 1968. "Aici se află mormintele Părinţilor, unde sunt îngropaţi Avraam, Isaac, Iacob şi toţi ceilalţi. Fără Hebron nu suntem nimic." Guttman şi colegii lui activişti au încheiat în cele din urmă o înţelegere cu autorităţile Israelului, eliberând hotelul, mutându-se în schimb pe un deal, la nord-est de*

Hebron, unde au întemeiat aşezarea evreiască Kiryat Arba. Acel avanpost din vârful dealului s-a dezvoltat între timp şi a devenit oraşul modern de astăzi, deşi continuă să apară tot felul de speculaţii legate de soarta lui la semnarea tratatului de pace, care ar putea avea loc la sfârşitul săptămânii.

Asta explică multe, îşi zise Maggie. Guttman îşi făcea griji că aşezarea pe care a întemeiat-o avea să fie cedată palestinienilor împreună cu toate celelalte oraşe şi sate evreieşti la care va renunţa Israelul. Încercase să-l convingă pe prim-ministru să se răzgândească. Şi cu siguranţă îi plăceau gesturile dramatice. Cu câţiva ani în urmă, se căţărase pe un acoperiş în Gaza şi, afla şi ea acum, sechestrase un hotel în Hebron, în urmă cu o generaţie. Un adevărat om de scenă, îşi spuse.

Îl căută pe Google şi se uită pe multele site-uri în limba engleză cu ştiri din Israel. Toate spuneau aceeaşi poveste. Guttman a fost mai întâi erou de război şi apoi un extremist de dreapta, priceput la orchestrarea unor acţiuni decisive. Unul din site-uri conţinea un clip video, în aparenţă de la un protest, cu Guttman în faţa unei mulţimi, pe vârful unui deal, toţi participanţii fluturând steaguri ale Israelului. Maggie presupuse că era vorba despre o aşezare care urma să fie ori înfiinţată, ori dărâmată.

Era o prezenţă impunătoare, cu o claie deasă de păr cărunt în bătaia vântului şi o burtă sănătoasă prelingându-se pe deasupra pantalonilor. Ocupa întregul cadru.

— Palestinienii ar trebui să consulte istoria, striga. Pentru că istoria spune cât se poate de clar: evreii au fost aici prima dată. Pământul ne aparţine. În întregime.

Totul părea destul de limpede. Era o pasăre de pradă, hotărâtă să-şi spună ultimul cuvânt chiar în faţa prim-ministrului. S-a apropiat prea tare şi a fost împuşcat. Simplu.

Şi totuşi era ceva în cuvintele lui Rachel Guttman şi în felul în care le spusese care o punea pe gânduri. Insistase

asupra faptului că soţul ei *văzuse* ceva în ultimele trei zile de viaţă – *un document, o scrisoare* – care ar putea schimba totul. Maggie îşi privi încheietura pe care i-o strânsese atât de puternic văduva. Biata femeie. Era atât de îndurerată, încât începuse să-i spună vorbe mari ei, care îi era complet străină. Maggie mai văzuse oameni care pierduseră persoane dragi şi care încercau din răsputeri să dea o semnificaţie înaltă morţii violente a soţului, soţiei, mamei sau copilului. Pretinzând că persoana ucisă a prevăzut într-un fel propriul sfârşit; că urma să facă o ultimă faptă măreaţă; că urma să instaureze ordinea. Poate că Rachel Guttman suferea tocmai de această autoiluzionare melancolică. Maggie îşi frecă încheietura.

Cineva bătu la uşă. Fără să aştepte un răspuns, Davis intră.

— Ei bine, Statele Unite au hotărât să folosească arma secretă.

— A da, şi care ar fi asta?

— Tu.

Davis îi explică pe scurt că, după cum se temeau, delegaţia Palestinei sosită la guvern ameninţa să se retragă din cauza morţii arheologului. Îi suspectau pe israelieni.

— Vrem să îi îndepărtezi de pe muchie. Secretarul adjunct vrea să te vadă în cinci minute.

Maggie îşi strânse hârtiile şi se duse să închidă calculatorul. Era pe punctul de a ieşi de pe site-ul ziarului israelian *Haaretz,* ultimul pe care căutase informaţii despre Guttman, apoi se răzgândi şi intră repede pe prima pagină, să vadă dacă nu cumva apăruseră informaţii recente despre cazul Nour.

Era un reportaj nou, pe care îl citi pe sărite. Evenimentul fusese descris clar ca un asasinat pentru colaborare: nu exista nici o menţiune despre o posibilă implicare a

Israelului. Dar reportajul era însoţit de o imagine a palestinianului ucis, care părea a fi o poză luată dintr-un album de familie. Arheologul, cu mustaţa lui deasă, încărunţită zâmbea la cameră ţinând un pahar ridicat. Pe umărul lui se odihnea un braţ al cărui posesor nu se vedea, ca şi cum acesta ar fi pozat împreună cu un prieten nevăzut.

Maggie se ridică şi dădu să-l urmeze pe Davis, dar ceva o făcu să se întoarcă la imaginea de pe ecran. Văzuse ceva cunoscut, fără să-şi dea seama ce anume. Se uită la ochii lui Nour, dar nu-i spuseră nimic. Ce văzuse oare? O clipă crezu că şi-a dat seama – dar în următoarea totul se scufundă la loc. Avea să mai vadă însă acel lucru – şi asta mult mai curând decât şi-ar fi închipuit.

Capitolul 10

Ramallah, Malul de Est, marţi, 4.46 p.m.

Mai întâi a fost surprinsă de scurtimea călătoriei. S-a aşezat pe bancheta din spate a unuia dintre Land Cruiserele negre ale consulatului acum un sfert de oră şi iată-l pe şoferul ei, sergentul de marină Kevin Lee, spunându-i că trec Linia Verde, ieşind din Israelul propriu-zis şi intrând în zonele care fuseseră ocupate în timpul Războiului de Şase Zile din 1967.

Dar era o graniţă invizibilă. Nu existau marcaje, gardieni şi nici panouri de întâmpinare. În schimb, intraseră în ceea ce părea a fi un alt cartier rezidenţial al Ierusalimului – toate blocurile fiind făcute din acea piatră netedă, lucioasă, iar Lee le arăta cu mâna.

— Acesta e Pisgat Ze'ev. Nici măcar oamenii care locuiesc aici nu conştientizează că se află dincolo de Linia Verde. Se întoarse către Maggie. Sau nu vor să conştientizeze.

Maggie se uita pe geam. Nu e de mirare că tot ce era legat de aceste negocieri era un coşmar. Planul era ca Ierusalimul să fie divizat între cele două tabere – "împărţit" era eufemismul preferat al americanilor -, devenind capitala ambelor ţări. Dar acum putea să-şi dea seama că împărţirea va fi imposibilă: cele două jumătăţi erau precum copacii care crescuseră prea aproape unii de alţii şi se încolăciseră. Refuzau să fie descâlciţi.

— Acum puteţi vedea mai bine, spunea Lee în timp ce drumul urca o pantă. Pe partea asta e Pisgat Ze'ev, spuse

el arătând spre dreapta. Iar Beit Hanina e pe partea cealaltă. Arătă spre stânga.

Nu-i era greu să observe diferenţa. Partea arabă a drumului era aproape un loc al pierzaniei: case neterminate, făcute din cărămizi de lut gri, bare de metal ramificându-se ca nişte tendoane ieşite; drumuri prea largi şi pline de gropi, încadrate de butoaie de petrol ruginite. Pe geamul din partea cealaltă a maşinii, în Pisgat Ze'ev, se vedeau numai linii drepte şi delimitări bine stabilite. Putea fi o suburbie americană construită din piatră biblică.

— Da, e destul de simplu, spuse Lee. Infrastructura de-aici e grozavă, iar cea de dincolo e ca dracul.

Înaintară în tăcere, ochii lui Maggie plimbându-se peste peisajele din împrejurimi. Puteai să citeşti o mie de documentări şi să studiezi sute de hărţi, însă asta nu reuşea să înlocuiască ceea ce vedeai cu ochii tăi. Regula asta se aplica Bosniei şi Belfastului şi se aplica şi aici.

— Stai puţin, spuse Lee tăios, privind înainte. Ce avem noi aici?

Două şiruri subţiri de oameni stăteau pe fiecare parte a autostrăzii.

— Putem să oprim? întrebă Maggie. Vreau să văd. Lee ieşi de pe carosabil, prundişul scârţâind sub cauciucurile maşinii.

— Doamnă, lăsaţi-mă să ies eu mai întâi. Să văd dacă nu e periculos să continuăm.

Doamnă. Maggie încercă să-şi dea seama care e diferenţa de vârstă dintre ea şi sergentul marin Lee. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi doi de ani: era, cel puţin teoretic, destul de în vârstă ca să-i fie mamă.

— OK, domnişoară Costello, cred că e în regulă. Maggie ieşi din maşină şi observă că oamenii pe care-i văzuse mai devreme formau un rând ce se întindea pe marginea drumului, coborând panta dealului până departe. În direcţia opusă, pe partea cealaltă a drumului, acelaşi

lucru. Unii aveau pancarte, ceilalţi se ţineau de mână. Era un lanţ uman care se întrerupea doar ca să facă loc autostrăzii.

Acum înţelegea. Toţi erau îmbrăcaţi în portocaliu, culoarea mişcării de protest creată pentru a se opune procesului de pace. Se uită la pancarte. "Doar cu foc şi sânge va pleca Yariv", spunea una dintre ele. "Arestaţi-i pe trădători", spunea alta. Prima schimonosise portretul prim-ministrului care purta un *keffiyeh* alb cu negru, baticul tradiţional palestinian. Celălalt îl prezenta pe Yariv în uniformă de ofiţer nazist, nelipsindu-i literele SS de pe guler.

Femeia care ţinea pancarta cu *keffiyeh-ul* o văzu pe Maggie uitându-se. Strigă:

— Vrei să salvezi Ierusalimul? Asta e soluţia. Avea un accent newyorkez.

Maggie se apropie.

— Suntem "Îmbrăţişarea Ierusalimului", spuse femeia, întinzându-i lui Maggie un pliant. Formăm un lanţ uman în jurul capitalei eterne, nedivizate, a poporului evreu. O să stăm aici până când Yariv şi toţi ceilalţi criminali vor dispărea şi până când oraşul nostru va fi din nou în siguranţă.

Maggie dădu aprobator din cap.

Femeia adăugă pe un ton mai scăzut, ca şi cum ar fi dezvăluit numele unui coleg conspirator:

— Dacă ar fi fost după mine, i-am fi spus "Jos mâinile de pe Ierusalim". Dar nu poţi să câştigi toate luptele. Ar trebui să mai stai puţin pe-aici, să vezi ce cred adevăraţii israelieni despre această mare trădare.

Maggie arătă spre maşină, figura ei sugerând că-şi cerea scuze. Întorcându-se, auzi un cântec ce venea din josul dealului. Era desincronizat, oameni din locuri diferite încercând să păstreze acelaşi ritm; dar, chiar şi aşa, era un cântec tulburător de frumos.

În timp ce sergentul Lee o conducea înapoi la maşină şi ei continuau să cânte, Maggie se gândea la ce văzuse. Împotriva unei opoziţii atât de înverşunate, Yariv nu avea cu siguranţă nici o şansă. Chiar dacă reuşea să-i convingă pe palestinieni, îi rămânea să-şi câştige propriul popor, care era în stare să ţină încercuit un oraş întreg, zi şi noapte, săptămâni sau chiar luni de zile.

Acum mergeau pe un drum lin, aproape fără trafic cu excepţia ciudatelor UN 4x4 sau a unui vehicul kaki, aparţinând Forţei Defensive a Israelului, FDI. Orice altă maşină, explica Lee, aparţinea imigranţilor.

— Unde sunt palestinienii?

— Trebuie să circule prin altă parte. De asta numesc ăsta un drum ocolitor: îi ocoleşte pe ei.

Lee încetini pentru a se aşeza la rând la un punct de control. Un indicator în engleză explica cine avea voie să se apropie: organizaţiile internaţionale, echipajele medicale, ambulanţele, presa. Dedesubt, un ordin categoric: "Opreşte aici! Aşteaptă să fii chemat de soldat!".

Şoferul se întinse după paşaportul lui Maggie, coborî geamul şi-l înmână gardianului. Maggie stătea cu capul lipit de scaunul din dreapta ca să-i poată vedea bine faţa. Era negricios şi slab, cu câteva fire răzleţe de păr pe bărbie. Nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani. Li se făcu semn să pornească, trecând pe lângă dărâmăturile unei clădiri pe care Lee o identifică drept Hotelul City Inn. Era ciuruit de gloanţe.

— În timpul celei de-a doua *intifada* s-au luptat pe aici săptămâni în şir. FDI-ului i-a trebuit foarte mult timp să-i scoată afară pe palestinieni.

Se întoarse spre Maggie şi îi zâmbi.

— Am auzit că acum camerele sunt foarte ieftine. După doar câteva minute de mers prin suburbiile israeliene, se găseau într-o altfel de ţară. Clădirile erau făcute din aceeaşi piatră de culoare ternă pe care o văzuse şi la

Ierusalim, dar aici erau mai prăfuite, uitate de lume. Indicatoarele erau în arabă şi în engleză: Fabrica de Automobile Al-Rami, Banca Islamică Al-Aqsa. La un colţ de stradă văzu un mănunchi de scaune împletite, din trestie, în care se lăfăiau nişte tineri cu ţigări subţiri între buze. Mobila era de vânzare. Ocolind gropile, pe drum mergeau copii care se întorceau de la şcoală, striviţi sub greutatea unor rucsacuri supradimensionate. Se uită în altă parte.

Pe toate zidurile şi pe toate ferestrele magazinelor abandonate erau lipite postere cu chipuri de copii şi bărbaţi, imaginile fiind încadrate de verdele, albul, roşul şi negrul steagului palestinian.

— Martiri, spuse Lee.

— Atentatori sinucigaşi?

— Da, dar nu numai. Şi copii care au tras în imigranţi sau care poate au încercat să lanseze o rachetă.

Maşina se lăsă brusc în jos, intrând într-o groapă mare. Maggie continua să privească pe fereastră. Aici, ca în oricare alt loc unde lucrase, cele două tabere au sfârşit prin a-şi ucide una alteia copiii. Se pare că toţi ucigaşii şi toţi cei ucişi erau tineri. Ştiuse asta dintotdeauna, dar în ultimii câţiva ani numai asta văzuse. Oriunde mersese, văzuse necontenit acelaşi lucru şi i se făcuse scârbă. O imagine, aceeaşi dintotdeauna, plutea în mintea ei şi trebui să închidă strâns ochii pentru a o alunga.

Mergeau pe drumuri aglomerate, trecând pe lângă o cafenea plină de femei cu baticuri negre. Lee ocoli câteva căruţuri trase de nişte băieţi tineri, pline cu fructe: pere, mere, căpşuni şi kiwi. Toată lumea folosea şoseaua: oameni, maşini, animale. Era lentă şi zgomotoasă, claxoanele răsunând fără întrerupere.

— Am ajuns.

Au parcat lângă o clădire care părea diferită de celelalte. Era masivă, cu piatra curată şi sticlă groasă la geamuri.

Văzu un indicator în care se mulţumea guvernului Japoniei şi Uniunii Europene. Un minister.

Imediat ce intrară, fură conduşi într-un birou mare, spaţios, cu o canapea lungă, în formă de L. Camera era prea mare pentru mobila din ea. Maggie presupuse că se avusese în vedere, în primul rând, grandoarea, caracterul practic şi necesităţile venind pe locul doi, la mare distanţă.

Un bărbat bine făcut intră cu o tavă de plastic, pe care erau două pahare de ceai fierbinte de mentă, pentru ea şi pentru însoţitorul din marină. Maggie mai văzuse când urcase vreo cinci sau şase bărbaţi ca el pierzând vremea ca nişte taximetrişti la dispecerat, fumând, bând cafele şi ceaiuri. Presupuse că făceau parte din "securitatea" oficială. În realitate făceau parte din genul acela de grup pe care îl văzuse peste tot în lume: trântori care au avut noroc de un cumnat sau de un văr care le-a găsit un loc unde să stea pe banii statului.

— Domnul al-Shafi e pregătit. Vă rog, vă rog, intraţi.

Maggie îşi luă mica poşetă neagră, din piele şi urmă ghidul în altă cameră, mai mică. Mobilată mai modest, avea aerul că aici se lucra într-adevăr. Pe una din canapele şi pe mai multe scaune, stăteau adjuncţi şi funcţionari oficiali. Pe perete, se aflau un portret al lui Yasser Arafat şi un calendar cu harta întregii Palestine, incluzând nu doar Malul de Vest şi Gaza, ci Israelul însuşi. Un mesaj ideologic intransigent.

Khalil al-Shafi se ridică din scaun pentru a-i strânge mâna lui Maggie.

— Domnişoară Costello, am auzit că v-aţi răzgândit în privinţa retragerii ca să veniţi aici să opriţi ciorovăiala noastră copilăroasă.

Gluma şi informaţiile din interior pe care le presupunea nu o surprindeau. Nota rezumativă pe care i-o scrisese Davis o înştiinţase că trebuia să se aştepte la un partener de discuţie inteligent. După mai mult de un deceniu

petrecut într-o închisoare israeliană, condamnat nu doar pentru acuzaţii de terorism obişnuit, ci şi pentru mai multe omoruri, devenise un simbol al "luptei". Învăţase ebraica de la temniceri, apoi engleza şi îşi asumase prin intermediul soţiei sale răspândirea unor declaraţii lunare – uneori apeluri la luptă, uneori analize sobre, alteori manevre diplomatice subtile. Eliberarea lui de către israelieni, cu trei luni în urmă, a fost unul dintre cele mai serioase semne că progresul era posibil.

Acum Al-Shafi era recunoscut ca liderul de facto a cel puţin jumătate din populaţia Palestinei, cei care nu sprijineau Hamasul, ci se identificau cu naţionaliştii laici ai mişcării Fatah a lui Arafat. Nu ocupa un post oficial – exista încă un şef şi un preşedinte – dar nimic nu se putea mişca fără el în tabăra simpatizanţilor Fatah.

Maggie încerca să-i descifreze chipul. Fotografiile care înfăţişau o figură nerasă, cu trăsături puternice, aspre o făcuseră să se aştepte la un bătăuş, nu la un om sofisticat. Şi totuşi bărbatul din faţa ei avea un rafinament care o surprindea.

— Mi s-a spus că merită efortul, că eraţi aproape de o înţelegere cu israelienii.

— "Eram" e cuvântul potrivit.

— Nu mai sunteţi acum?

— Nu şi dacă israelienii continuă să ne omoare doar ca să se joace cu noi.

— Să vă omoare?

— Ahmed Nour nu avea cum să fie ucis de un palestinian.

— Păreţi foarte sigur. Din câte am auzit, palestinienii au omorât mulţi alţi palestinieni de-a lungul timpului.

Îi aruncă o privire rece. Maggie îi zâmbi. Era obişnuită cu asta. De fapt, o făcuse intenţionat: să dai dovadă din prima de forţă, pentru ca ei să reziste tentaţiei de a te lua drept o femeie slabă de înger.

— Nici un palestinian n-ar fi omorât un erou naţional cum e Ahmed Nour. Munca lui a fost o sursă de mândrie pentru noi toţi şi o provocare directă la adresa hegemoniei şi dominaţiei israeliene.

Maggie uitase: Al-Shafi îşi luase doctoratul în ştiinţe politice cât fusese la închisoare.

— Dar cine ştie ce mai făcea în afară de asta?

— Credeţi-mă, era ultimul om de pe planetă care ar fi colaborat cu israelienii.

— Ei, haideţi. Se ştie că nu era un mare fan al noului guvern. Nu putea să suporte Hamasul.

— Sunteţi bine informată, domnişoară Costello. Dar Ahmed Nour a înţeles că acum avem un guvern de unitate naţională în Palestina. Când Fatah a coalizat cu Hamas, Ahmed a fost de acord cu acest lucru.

— Ce altceva ar fi putut să facă? Din câte ştiu eu, colaboratorii nu poartă tricouri cu deviza "colaborator" pe piept.

Al-Shafi se aplecă înainte şi se uită la Maggie fără să clipească.

— Ascultaţi-mă, domnişoară Costello. Îmi cunosc poporul şi ştiu cine e trădător şi cine nu. Colaboraţioniştii sunt fie tineri, fie săraci, fie disperaţi. Sau îi apasă un secret ruşinos. Sau israelienii deţin ceva de care au nevoie. Nici una din situaţiile astea nu se aplică la Ahmed Nour. În plus…

— Nu ştia nimic.

Dintr-odată Maggie îşi dădu seama de un lucru evident. Era un cărturar de vârsta a doua. Nu avea ce informaţii să ofere.

— Da, aşa e.

Al-Shafi părea contrariat; căuta capcana. Americanca se dăduse prea uşor pe brazdă.

— De aceea israelienii trebuie să fie cei care l-au omorât.

— Ceea ce ar explica şi accentul ciudat al ucigaşilor.

— Exact. Deci sunteţi de acord cu mine?

— Care ar fi motivul lor?

— Acelaşi de câteva sute de ani încoace! Sioniştii spun că vor pacea, dar nu e adevărat. Pacea îi sperie. De fiecare dată când se ajunge aproape, găsesc un motiv să se retragă. Şi de data asta vor să fim noi cei care se retrag, aşa că ne ucid semenii înfuriindu-ne atât de tare, încât poporul palestinian să nu mai dea voie liderilor săi să încheie vreo înţelegere cu duşmanul sionist!

— Dacă israelienii ar vrea cu adevărat să-i stârnească pe palestinieni, nu ar omorî mai mulţi oameni în locul unui bătrân?

— Dar sioniştii sunt prea inteligenţi ca să facă asta! Dacă ar pune o bombă, atunci lumea ar da vina pe ei. Aşa, lumea dă vina pe noi.

Maggie simţea ceva ciudat în tonul vocii lui Al-Shafi. Ce putea fi? O notă de falsitate, vocea lui fiind poate cu un decibel mai puternică decât ar fi trebuit. Auzise asta şi înainte: odată, la Belgrad, un oficial sârb îi vorbise pe acelaşi ton exagerat. *Bineînţeles.* Al-Shafi nu vorbea cu ea, îşi dădu seama. Se *dădea în spectacol.* Adevărata audienţă erau ceilalţi bărbaţi din încăpere.

— Doctore Al-Shafi, credeţi că am putea discuta în particular?

Al-Shafi privi grupul de funcţionari oficiali şi cu un gest grăbit îi invită să iasă. După foşniturile hârtiilor şi clinchetele paharelor de ceai, rămaseră singuri.

— Mulţumesc. Aveţi să-mi spuneţi ceva?

— V-am spus ce cred. Vocea era mai slabă acum.

— Mi-aţi spus doar că bănuiţi că cei doi oameni care l-au omorât ieri pe Ahmed Nour erau agenţi israelieni sub acoperire.

— Da.

— Dar nu credeţi cu adevărat asta, nu-i aşa? E vreun lucru pe care nu aţi vrut să-l spuneţi de faţă cu colegii dumneavoastră?

— Aşa faceţi dumneavoastră pace, domnişoară Costello? Citind gândurile celor implicaţi în război?

Îi zâmbi arogant.

— Nu încercaţi să mă flataţi, doctore Al-Shafi, spuse Maggie, întorcându-i zâmbetul. Îi suspectaţi pe cei din Hamas, nu-i aşa?

Luând tăcerea lui drept o confirmare, continuă.

— Dar, de ce? Fiindcă îi critica?

— Vă amintiţi ce au făcut talibanii în Afganistan chiar înainte de 11 Septembrie? Ceva care a captat atenţia lumii întregi.

— Au aruncat în aer acei Buddha giganţi, sculptaţi în munte.

— Corect. Şi de ce au făcut asta? Pentru că statuile dovedeau că a existat ceva înaintea Islamului, o civilizaţie mai veche decât Profetul însuşi. Fanaticii nu suportă aşa ceva.

— Credeţi că Hamasul a fost în stare să-l omoare pe Nour doar pentru asta, pentru că a găsit câteva vase şi farfurii dinainte de Islam?

Al-Shafi oftă şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Domnişoară Costello, nu e vorba doar de Hamas. Ei se află sub presiunea musulmanilor din toată lumea, care îi consideră trădători doar pentru că discută cu Israelul.

— Al-Qaeda?

— Printre alţii, da. Urmăresc îndeaproape ce se întâmplă aici. E posibil ca Hamas să fi simţit nevoia să-şi arate – îmi cer scuze – boaşele prin uciderea unui cercetător care scotea la iveală un adevăr ce nu convenea.

— Dar ar fi deghizat ei asta într-un asasinat pentru colaborare? Cu siguranţă l-ar fi făcut să pară o execuţie de stat, dacă ar fi vrut să-şi întărească legătura cu al-Qaeda.

Maggie făcu o pauză.

— Sau poate şi ei au vrut să pară că Israelul a făcut asta, pentru ca palestinienii să fie prea înfuriaţi ca să mai continue negocierile de pace. E posibil?

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta. Dacă nu cumva cei din Hamas fac pe ei de frică, cum ziceţi voi.

Maggie zâmbi. Era întotdeauna atentă la prima impresie, inclusiv la cea pe care o lăsa ea. Dar cutele de nelinişte de pe fruntea acestui bărbat, felul în care mintea lui părea veşnic în confruntare cu ea însăşi, o făceau să aibă încredere în el.

Al-Shafi îşi mângâie barba. Maggie încerca să-i descifreze trăsăturile.

— Mai e ceva, nu-i aşa?

El ridică privirea, întâlnindu-i ochii. Ea nu rupse contactul vizual, păstrând, în acelaşi timp, tăcerea.

În cele din urmă, el se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, privind în jos.

— Fiul lui Ahmed Nour a fost pe la mine acum o oră. Era foarte agitat.

— De înţeles.

— Mi-a zis că a căutat prin lucrurile tatălui său în după-amiaza asta, vrând să găsească o explicaţie. A dat de nişte e-mailuri. Printre care şi unul – foarte ciudat – de la o persoană pe care nu a recunoscut-o.

— A vorbit cu colegii lui? Poate e cineva cu care a lucrat.

— Bineînţeles. Dar nici secretara lui nu recunoaşte numele. Şi ea s-a ocupat de toate lucrurile astea pentru el.

— Poate îşi înşela soţia.

— E numele unui bărbat.

Maggie ridică din sprâncene, dar se gândi mai bine.

— Şi fiul crede că persoana aceasta are legătură cu moartea tatălui său?

Al-Shafi confirmă.

— Că e posibil să fie chiar omul din spatele crimei? Aprobă cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului.

— Despre ce fel de persoană e vorba?

Al-Shafi se uită spre uşă, ca şi cum ar fi bănuit că ascultă cineva.

— E-mailul e trimis de un arab.

Capitolul 11

Ierusalim, marţi, 8.19 p.m.

Maggie se întinse pe patul ei din hotelul Citadela lui David. Clădirea era cavernoasă, construită dintr-o versiune modernă, mai şlefuită a pietrei de Ierusalim – şi, după câte îşi dădea seama, plină de americani creştini. Văzuse pe hol un grup de oameni care se adunaseră în cerc, ţinând ochii închişi, în timp ce ghidul lor israelian îi privea cu răbdare.

Davis o adusese aici. Era la un bloc distanţă de consulat, pe geam se vedea strada Agron. Ea şi Lee se întoarseră împreună de la Ramallah pe înserate, fără să schimbe o vorbă pe drumul chiar mai liber decât mai înainte. Maggie s-a gândit încontinuu, încercând din răsputeri să nu cadă pradă ideii că misiunea, departe de a fi menită să-i salveze reputaţia, era sortită eşecului.

Ceea ce Judd Bonham catalogase drept o simplă chestiune de încheiere a socotelilor se transforma într-un nou dezastru pentru Orientul Mijlociu. Nu mai ştia nimeni de câte ori fuseseră cele două popoare pe punctul de a încheia pacea, ca apoi să eşueze şi să se cufunde din nou în război. De fiecare dată când s-a întâmplat asta, violenţele au fost mai mari decât înainte. Lui Maggie îi era groază să se gândească la iadul care va urma, dacă vor eşua şi în zilele următoare. De-a lungul anilor învăţase să tălmăcească semnele desfăşurării evenimentelor, iar crimele răsunătoare de ambele părţi, oricare ar fi fost circumstanţele, erau un avertisment sigur al unor probleme serioase.

Se întinse spre minibar. Cu un pahar şi o sticlă de whisky în miniatură, se aşeză la birou şi începu să privească pe fereastră. Văzu un bărbat ieşind din magazinul luminat cu neon de peste drum. Cărând o pungă subţire, de plastic: înăuntru, o sticlă cu lapte, poate şi un borcan cu miere. Un bărbat care se ducea să-şi petreacă seara acasă.

Era o imagine atât de banală, dar o fascina totuşi pe Maggie. Dintr-un motiv sau altul, nu avusese niciodată parte de o astfel de viaţă casnică, monotonă, elementară. Îl invidia pe bărbatul care se îndrepta spre casă cu o sticlă de lapte, din care să bea copiii în timpul poveştii spuse înainte de culcare. Probabil făcea acelaşi lucru în fiecare seară. Cumva reuşise asta fără să încerce vreodată să scape.

Golindu-şi paharul, se gândea dacă să-l sune sau nu pe Edward. Se întreba dacă îi va apărea numărul ei şi dacă îi va răspunde. Îşi imagina ce şi-ar spune unul altuia, dacă şi-ar cere iertare pentru ce a făcut sau dacă ar aştepta ca ea să-şi ceară iertare pentru că a plecat la Ierusalim. Maggie stătu nemişcată şi mai bău un whisky şi jumătate, în timp ce cuvintele lui Edward de acum două zile, pe care i le aruncase în bucătăria apartamentului lor din Washington, îi jucau în creier. Avea oare dreptate, fugea ea de fiecare dată şi nu acorda suficient timp lucrurilor pentru ca acestea să reuşească? Poate că era adevărat. Poate că o persoană normală ar fi depăşit până acum cele întâmplate cu an în urmă şi ar fi mers înainte.

Formă numărul lui, folosind mobilul pentru ca Edward să ştie că e ea şi să aibă posibilitatea de a-i respinge apelul dacă dorea. Cum auzi că sună, se uită la ceas. Unu şi jumătate la Washington. Îi răspunse.

— Maggie.

Nu o întrebare sau un salut. O afirmaţie.

— Bună, Edward.

— Cum e la Ierusalim? Pauză. Apoi:

— Ai salvat deja lumea?

— Vreau să vorbim.

— Păi, nu e un moment foarte potrivit acum, Maggie. Auzi zăngănit de tacâmuri şi muzică de vioară în surdină pe fundal. Prânzul la La Colline, îşi închipui.

— Acordă-mi două minute.

Îl auzi pe Edward scuzându-se că trebuie să se ridice de la masă, trăgându-şi scaunul şi găsind un colţ liniştit. Adevărul e că nu-i displăcea atât de mult să facă lucrul ăsta: întreruperea unei mese pentru a răspunde la un telefon urgent era procedură standard la Washington, o modalitate de a-ţi acorda o importanţă nemărginită.

— Da, spuse într-un final. *Dă drumul tirului.*

— Voiam doar să vorbim despre ce o să se întâmple cu noi.

— Păi, eu mă gândeam să-ţi vii tu în fire şi să te întorci acasă. Şi vedem atunci ce facem.

— Să-mi vin în fire?

— O, haide, Maggie. Nu-mi spune că iei în serios treaba asta, jocul de-a pacifista.

Maggie închise ochii. Nu credea că va rezista.

— Vreau să înţelegi de ce m-am supărat atât de tare. Pentru cutiile alea.

— Ascultă, nu am timp de lucrurile astea…

— Fiindcă dacă nu înţelegi, dacă nu eşti în stare să înţelegi…

— Atunci ce, Maggie? Ce?

Ridicase vocea acum. Oamenii din restaurant l-ar fi auzit.

— Atunci, nu ştiu cum…

— Ce? Cum am putea continua? O, cred că am trecut deja de punctul ăsta, tu nu? Cred că ai luat decizia asta în momentul în care te-ai urcat în avion.

— Edward…

— Ţi-am oferit o viaţă aici, Maggie. Şi nu ai vrut-o.

— Putem să discutăm măcar?

— Nu mai e nimic de zis, Maggie. Trebuie să plec. Urmă un clic şi apoi vocea robotului: "Interlocutorul a închis, vă rugăm, încercaţi mai târziu. Interlocutorul a închis, vă rugăm, încercaţi mai târziu".

Maggie se aştepta să plângă, dar se simţea şi mai rău. O greutate se răspândea în trupul ei, de parcă pieptul i s-ar fi transformat în beton. Se aşează cu coatele pe genunchi. Se terminase. Încercarea ei de a duce o viaţă normală eşuase. Şi iat-o din nou singură, într-o cameră de hotel străină.

Totul era din cauza celor întâmplate anul trecut, îşi dădea seama de asta. Se gândise că relaţia cu Edward va exorciza monstrul, dar în cele din urmă fusese înghiţită de el. Ridicând capul, privi afară, la întunericul Ierusalimului, ştiind că era ceva tipic pentru ea să stea nemişcată şi să se uite în gol în felul acela toată noaptea. Perspectiva îi surâse şi i se abandonă vreme de aproape o oră.

Însă într-un sfârşit, ieşi la iveală un alt sentiment, acela că i se dăduse şansa de a se elibera de oribilele evenimente din urmă cu un an, de a echilibra cumva balanţa. Pentru a nu rata această şansă, trebuia să facă lucrul pe care-l făcuse de atâtea ori înainte, adică să-şi lase deoparte sentimentele şi să se concentreze asupra muncii. Trebuia să ducă la bun sfârşit această ultimă sarcină. Nu-şi putea permite să rateze.

Bine, îşi zise, stropindu-se cu apă pe faţă şi forţându-se să o ia de la capăt. Care e problema? Opoziţie internă de ambele părţi, determinată de două asasinate: al lui Guttman şi al lui Nour. Prioritatea era să dea de cap acestor două cazuri şi să asigure cumva ambele opinii publice că nu există motive de îngrijorare şi că negocierile trebuie să continue.

Se uită din nou pe site-ul *Haaretz* şi dădu peste aceeaşi imagine pe care o văzuse cu cinci ore înainte: Ahmed Nour, cu zâmbetul acela enigmatic. Se întrebă aproape cu

voce tare: "Ce s-a întâmplat cu tine?". Şi apoi: "Se duce de râpă toată înţelegerea asta din cauza ta?".

A făcut tot ce a putut cu Al-Shafi, rugându-se de el să-şi păstreze încrederea, să rămână un adept al negocierilor. L-a asigurat că dacă cei din Hamas o iau razna, există anumite măsuri pe care Statele Unite le pot adopta pentru a-i aduce pe calea cea dreaptă. A accentuat ideea că Washingtonul e pe deplin convins de seriozitatea Israelului, care susţine că un ţinut palestinian poate fi al lor în câteva zile. I-a spus că el are o responsabilitate istorică şi, fără să vrea, în momentul acela a aruncat o privire spre portretul lui Arafat.

Nu avea de unde să ştie dacă toate astea au avut vreun efect. A condus-o în linişte afară din birou, invitându-şi adjuncţii şi colegii să intre din nou. Era conştientă de faptul că se simţea încolţit: îşi suspecta partenerii de coaliţie din Hamas, îi suspecta chiar şi pe apropiaţii săi, îndoindu-se de loialitatea lor. Se temea că e atras într-o capcană, că va accepta discuţiile cu Israelul doar ca să fie catalogat drept trădător de către islamişti. Asta le-ar asigura dominaţia timp de decenii, dacă ar reuşi să răspândească imaginea unui Fatah mână-n mână cu Israelul. N-a stat şaptesprezece ani într-o închisoare israeliană pentru asta.

Se holba la imaginea lui Nour ca şi cum ochii ei ar fi putut să se cufunde cumva într-ai lui şi să extragă de acolo răspunsurile de care avea nevoie. Dacă ar putea măcar să rezolve cazul uciderii lui Nour, să-l pună în ordine şi să-l dea la o parte din drum, poate că atunci lucrurile ar reveni la normal.

Se uită în josul paginii şi află că *Haaretz* postase între timp o "prezentare" detaliată a vieţii lui Shimon Guttman. Din articolele care o dezbăteau îşi dădu seama că ştirea era încă în vogă. *Liderii imigranţilor cer ca statul să se implice în investigarea uciderii lui Guttman* era unul din

titluri. *Rabinul militant aruncă blestemul sfânt asupra detaşamentului de protecţie al prim-ministrului,* spunea altul.

Aruncă o privire peste noua şi mai lunga prezentare. Se găseau acolo aceleaşi detalii: performanţele militare timpurii; personalitatea publică dură, bătăioasă; retorica provocatoare. Dar acum apăreau mai multe amănunte şi citate mai lungi. Parcursese două treimi şi voia să renunţe când îi sări ceva în ochi.

În campania din 1967 şi după aceea, Guttman şi-a arătat recunoştinţa faţă de eroii israelieni de dinainte, Moshe Dayan şi Yigal Yadin. El, ca şi ei, îmbina vitejia militară cu pasiunea pentru cercetarea istoriei antice a acestui ţinut. A devenit ceea ce lumea bună numeşte un arheolog musculos – şi ceea ce palestinienii numesc un tâlhar într-un tanc. Orice deal luat, orice cătun cucerit erau privite nu numai ca puncte strategice pe tabla de şah a războiului, ci şi ca situri arheologice. Admiratorii săi – şi duşmanii – spun că a adunat o colecţie foarte importantă, o gamă largă de obiecte vechi de mii de ani. Toate au o trăsătură comună: confirmă continuitatea evreilor pe acest teritoriu...

Maggie desfăcu o altă sticlă de whisky în miniatură. Poate era doar o coincidenţă: Guttman şi Nour erau amândoi arheologi, amândoi naţionalişti, ucişi amândoi într-un interval de douăzeci şi patru de ore. Citi mai departe.

... era autodidact, dar a ajuns o autoritate respectată în domeniul esoteric al inscripţiilor antice. A depăşit oare limite atât etice, cât şi legale pentru a-şi aduna tezaurul? Probabil. Dar ăsta era omul, ultimul bătăuş sionist, un aventurier care ar fi trebuit să facă parte din generaţia 1948, dacă nu chiar 1908...

Doi bărbaţi de vârste apropiate, ambii scormonind Pământul Sfânt ca să demonstreze că le aparţinea lor, triburilor lor. Era o întâmplare, îşi zise Maggie. Dar în acelaşi timp era ciudat. Una din crime stârnise dreapta

evreiască, cealaltă îi iritase pe naţionaliştii palestinieni şi acum ambele tabere ameninţau să spulbere cea mai importantă şansă de pace pe care probabil o vor avea cele două state într-o epocă întreagă.

Maggie îşi aruncă privirea peste minibar, gândindu-se să-şi umple iarăşi paharul. Se uită din nou la monitor, deschizând o fereastră Google. Tastă noua formulă: "Shimon Guttman arheolog".

Pagina se umplu. O prezentare veche de zece ani din *The Jerusalem Post*; o transcriere realizată de Canadian Broadcasting a interviului acordat de Guttman într-un stabiliment de pe Malul de Vest, catalogându-i pe palestinieni drept "intruşi" şi "naţiune fictivă". Ambele făceau referiri frustrant de sumare la ceea ce *Post* numea "pasiunea lui patriotică pentru dezgroparea trecutului Israelului".

Urma *Minerva,* Revista Internaţională de Artă Antică şi Arheologie. Nu găsea referiri directe la Guttman, aşa că activă căutarea pe text, dar şi aşa abia erau de găsit. Doar numele, scris mic, cu italice, lângă cel al altcuiva la sfârşitul unui articol ce anunţa descoperirea unei neobişnuite urne de rugăciune, localizată în cetatea biblică Ninive.

Îşi plimbă ochii peste text, căutând… nici ea nu ştia ce. Nu înţelegea nimic din toată vorbăria aia despre "ornamentaţii", "incrustaţii" şi scrieri cuneiforme. Poate că era o fundătură. Îşi masă fruntea, apăsă butonul de oprire al calculatorului şi vru să închidă capacul.

Dar maşinăria refuză să se oprească. Întrebă în schimb dacă doreşte să fie închise toate ferestrele, toate paginile la care se uitase. Cursorul mouse-ului era fixat pe "da", când zări din nou numele lui Guttman, scris mic şi cu italice. Iar acum, pentru prima oară, îl citi şi pe cel alăturat: Ehud Ramon.

Poate că bărbatul ăsta ştie ceva. Îl căută pe Google, găsind doar trei rezultate relevante: unul dintre ele era o altă referinţă din *Minerva,* în toate trei apărând alături de Shimon Guttman. Despre Ehud Ramon singur, ca persoană independentă, autonomă, nu exista nimic.

Găsi o bază de date cu arheologi israelieni şi tastă Ehud Ramon pe fereastra de căutare. Mulţi Ehud şi un Ramon, dar nici un Ehud Ramon. La fel şi cu Institutul Arheologic American. Cine era acest om legat de Guttman, dar care nu lăsase nici o urmă?

Şi atunci îşi dădu seama. Simţi fiori pe piele, scotocind după creion şi hârtie, mâzgălind literele cât de repede putea, pentru a fi sigură. Cu siguranţă că acest nume, aparţinând în aparenţă unui cercetător israelian sau american, nu putea fi… Şi totuşi, iată-l aici, materializându-se în faţa ochilor ei. Nu exista un Ehud Ramon. Sau, mai bine zis exista, dar nu ăsta era numele lui real. Era o anagramă, exact ca acelea pe care Maggie le rezolva cu o viteză uimitoare în adolescenţa sa, în acele duminici mohorâte, interminabile, de la mănăstire. Ehud Ramon era un învăţat, dedicat scoaterii la iveală a secretelor pământului. Dar era un partener improbabil pentru Shimon Guttman, sionist fanatic de dreapta şi inamic declarat al palestinienilor. Pentru că Ehud Ramon era Ahmed Nour.

Capitolul 12

Bagdad, aprilie 2003

Salam o pornise spre şcoală în dimineaţa aceea mai mult din obişnuinţă decât mânat de aşteptări reale. Nu credea cu adevărat că orele se vor desfăşura normal, dar se dusese oricum, pentru orice eventualitate. Sub Saddam, chiulul de la şcoală era, ca orice alt act de nesupunere, un risc pe care nu şi l-ar fi asumat nici o persoană care ţinea la siguranţa ei. O fi fugit Saddam, statuia lui din Piaţa Paradisului fusese răsturnată în faţa camerelor de filmat din lumea întreagă, dar, pentru majoritatea locuitorilor Bagdadului, prudenţa atinsese cote maxime în cei douăzeci şi patru de ani îndelungaţi. Salam nu era singurul care îşi închipuia că dictatorul va ieşi din Tigru precum Poseidon, ud şi nervos, poruncindu-le supuşilor să-i cadă la picioare. Aşa că s-a dus la şcoală. Cu siguranţă, şi alţii avuseseră aceeaşi teamă: jumătate din colegii de clasă ai lui Salam se învârteau pe-afară dând cu şutul într-o minge şi bârfind. Nu îşi trădau bucuria: prea mulţi dintre profesorii lor erau baathişti, susţinători ai regimului, ca să rişte aşa ceva. Chiar şi aşa, Salam simţi o anumită energie nervoasă, o încărcătură electrică ce părea să pulseze înăuntrul lor. Era un sentiment nou, pe care nici unul din ei n-ar fi fost în stare să-l exprime. Dacă ar găsi cuvintele şi dacă s-ar putea elibera de teama care crescuse în ei, ar spune că, pentru prima dată, le surâdea ideea viitorului.

Ahmed, guralivul clasei, se plimba de colo până colo, aruncând rapid o privire peste umăr.

— Unde ai fost azi-noapte?
— Nicăieri. Acasă. Reflexul fricii.
— Ghiceşti unde am fost eu?
— Nu ştiu.
— Ghiceşte.
— La Salima?
— Nu, nătărăule! Mai ghiceşte o dată.
— Nu ştiu. Dă-mi un indiciu.
— Am strâns o comoară, frate.
— Ai muncit?
— Poţi să-i zici şi aşa. O, am tras mult azi-noapte. Am făcut mai mulţi bani decât o să vezi tu toată viaţa.
— Cum?
Salam vorbea în şoaptă, chiar dacă Ahmed striga vesel în gura mare.
Ahmed rânji, arătându-şi dinţii.
— La un magazin încărcat cu cele mai preţioase comori ale lumii. Au avut o ofertă specială azi-noapte: luaţi cât vreţi, gratis!
— Ai fost la muzeu!
— Am fost.
Avea zâmbetul mândru al unui tânăr om de afaceri. Salam observă puful de pe bărbia lui Ahmed şi îşi dădu seama că prietenul lui încerca să-şi lase barbă.
— Ce ai luat?
— A, asta ar însemna să spun, nu? Dar după cum spune Profetul, pacea fie cu el, "Comorile de aur şi de argint le par oamenilor demne de râvnit" – şi, cu siguranţă, şi mie îmi par la fel.
— Ai aur şi argint?
— Şi multe alte lucruri demne de râvnit.
— Cât timp ai stat acolo?
— Toată noaptea. M-am dus de cinci ori. La ultimele patru drumuri am luat şi roaba.

La vederea zâmbetului larg al lui Ahmed, Salam luă o decizie. Nu va dezvălui faptul că şi el a fost la muzeu seara trecută, nu pentru că îi era teamă de lege – nu mai exista lege acum – sau de vreo pedeapsă baathistă, ci pentru că îi era ruşine. Ce-a luat el de la Muzeul Naţional în afară de o bucată de argilă? Voia să-l blesteme pe Dumnezeu că l-a făcut atât de laş. Ca întotdeauna, a fost prea slab, ferindu-se de pericol şi lăsându-i pe ceilalţi să treacă peste el în drumul spre glorie. La fel se întâmpla şi pe terenul de fotbal, unde Salam nu se lansa niciodată în atac, ci se ţinea la distanţă, evitând cu grijă contactele dure. Iată că acum acest obicei îl costase o avere. Ahmed va reuşi, va fi milionar, s-ar putea chiar să scape de Irak şi să ducă o viaţă de prinţ în Dubai sau, cine ştie, în America.

În seara aceea, Salam se uită sub pat fără înfrigurarea pe care o simţise când verificase de dimineaţă. Prada lui era tot acolo, dar acum, scoţând-o, i se păru lipsită de valoare şi inutilă. Se gândi la ascunzătoarea plină de cupe cu rubine şi statuete de aur a lui Ahmed şi îşi blestemă zilele. De ce nu a găsit el comorile alea? Ce anume l-a împins să meargă să scotocească într-o pivniţă întunecată când avea la dispoziţie podoabele strălucitoare ale Babilonului? Soarta era de învinuit sau destinul. Sau ambele, pentru că hotărâseră că, orice s-ar întâmpla, Salam al-Askari va fi un perdant.

— Ce-i asta?

Salam acoperi instinctiv tabla de lut, ca şi cum ar fi stat ghemuit. Dar degeaba: sora lui de nouă ani o văzuse.

— Ce să fie?

— Chestia aia. Din poală?

— A, asta. Nu e nimic. Doar o chestie pe care am luat-o azi de la şcoală.

— Ai zis că nu s-a făcut şcoală.

— Nu s-a făcut. Dar am găsit-o afară…

Leila ieşise deja din cameră şi ţopăia pe hol înspre bucătărie:

— Tati! Tati! Salam are ceva ce n-are voie să aibă, Salam are ceva ce n-are voie să aibă!

Salam se uită în tavan: era terminat. Acum avea să fie bătut degeaba, pentru o bucată inutilă de pământ. Ţinând tabla în mână, se urcă în picioare pe scaunul de lângă pat şi începu să tragă de fereastră. Ar fi aruncat bucata aia de lut pe geam şi ar fi încheiat problema.

— Salam!

Se întoarse şi îl văzu pe tatăl lui în uşă, ducând deja o mână la catarama curelei. Se răsuci din nou spre fereastră, forţând-o mai tare acum, deşi degetele îi tremurau. Dar era blocată. Nu se deschidea mai mult de doi centimetri. Oricât de tare împingea, era blocată.

Deodată simţi o mână apucându-l de încheietură, trăgându-i braţul înapoi. Apoi respiraţia tatălui său atingându-i obrazul. Cei doi se luptau, Salam fiind hotărât să deschidă fereastra, ca să arunce ciobul ăla blestemat afară.

Scaunul de sub el începu să se clatine; tatăl lui împingea prea tare. Simţi cum se rostogoleşte şi cade.

Aterizã greoi pe spate. Lăsă să-i scape un ţipăt când simţi o durere ascuţită la baza spinării. Dar îşi dădu seama că acela fusese singurul sunet. Nu se auzise nimic căzând, spărgându-se de podea. Şi cu toate astea tabla de lut nu se mai afla în mâinile lui. Se uită în sus şi îşi văzu tatăl ridicând-o calm de pe pat, unde căzuse.

— Tată e…

— Linişte!

— Am luat-o de la…

— Taci!

Ce greşeală imensă fusese toată povestea asta, de la început până la sfârşit; cât de mult îşi dorea să nu fi pus niciodată piciorul în muzeu. Începu să-i explice: cum a fost

prins în nebunia din seara trecută, cum a fost purtat de mulţime înăuntrul muzeului, cum s-a împiedicat de această tablă, cum au lut toţi câte ceva, deci de ce să nu ia şi el?

Tatăl nu-l asculta. Studia obiectul, întorcându-l pe o parte şi pe alta în mâini. Se uita atent la "învelişul" de lut în care era fixată tăbliţa.

— Ce e, tată?

Bărbatul ridică privirea şi o aţinti cu asprime asupra fiului său.

— Să n-aud o vorbă!

Apoi ieşi din dormitorul lui Salam, mergând încet şi foarte atent, cu ochii la obiectul din mână. O clipă mai târziu, băiatul îi auzi vocea înfundată vorbind la telefon.

Neîndrăznind să se aventureze afară din dormitor, pentru că risca astfel să-l enerveze din nou pe tatăl lui, Salam se aşeză în capul patului, mulţumindu-i lui Allah că a fost scutit de bătaie, cel puţin deocamdată. Stătu aşa până când, după câteva minute, îl auzi pe tatăl lui deschizând uşa apartamentului şi ieşind afară, în noapte. Salam îşi aminti de tăbliţa antică ce îi aparţinuse mai puţin de o zi şi îşi dădu seama, în acel moment, că nu o va mai vedea niciodată.

Capitolul 13

Ierusalim, marţi, 8.45 p.m.

Amir Tal bătu la uşă cu două lovituri vioaie, apoi, fără să aştepte un răspuns, intră în biroul prim-ministrului. Fotoliul lui Iaakov Yariv era întors cu spatele la uşă: Tal nu îi vedea decât aura argintie din jurul capului. Se întrebă, aşa cum mai făcuse până atunci, dacă bătrânul nu trăgea un pui de somn.

— *Rosh Ha'memshalah?*

Scaunul se întoarse imediat, dezvăluind ochii larg deschişi şi vioiciunea premierului. Dar, observa Tal, nu avea nici un pix în mână, nici un document de completat pe masă. Nu exista nici un indiciu, de fapt, că nu dormise. Un truc pe care şeful îl învăţase în armată, cu siguranţă.

— Domnule, am nişte veşti foarte importante. Experţii spun că au refăcut în sfârşit nota lăsată de Shimon Guttman, au curăţat-o de sânge şi ţesut uman şi au adus-o la punctul în care poate fi descifrată. Laboratorul va trimite rezultatele în minutele următoare.

— Cine mai ştie lucrul ăsta?

— Nimeni altcineva, domnule.

Urmă o altă bătaie în uşă: vicepremierul.

— Am auzit că avem nişte veşti. De la laborator?

Prim-ministrul îi aruncă o privire ostilă lui Tal.

— Convoacă o întâlnire în cincisprezece minute, aici. Ar fi bine să-l chemi şi pe Ben-Ari.

Yariv scoase din sertarul biroului textul la care lucrase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Schiţat la Casa Albă,

acesta conţinea adnotările făcute de mână chiar de preşedinte: lucraseră toţi la el de atâta vreme, încât Yariv îi recunoscu imediat scrisul aplecat şi dezordonat. Preşedintele rezumase punctele asupra cărora căzuseră de acord şi divergenţele care mai existau. Yariv trebuia să recunoască, făcuse o treabă excelentă, accentuându-le inteligent pe primele şi expunându-le pe celelalte atât de concis, încât fuseseră de-ajuns doar câteva cuvinte. Yariv respiră adânc, gândindu-se că acele scurte jumătăţi de frază – unele din ele descriind discuţiile pe marginea unor fâşii de teritoriu nu mai late de doi metri şi nici foarte lungi – le păreau probabil neiniţiaţilor nişte simple chestiuni tehnice, detalii adiţionale care ar putea fi rezolvate fără probleme de două echipe de avocaţi. Dar Yariv ştia că, de fapt, oricare din ele ar putea aduce, în sfârşit, pacea pentru poporul lui sau o nouă epocă de vărsări de sânge şi lacrimi.

Când îl auzi pe Tal întorcându-se împreună cu ceilalţi, îndesă hârtia înapoi în sertar şi, în aceeaşi clipă, scoase o pungă de *garinim,* seminţele de floarea soarelui care deveniseră marca lui înregistrată. Nici unul din colegii săi nu văzuse notiţele preşedintelui american. Nici nu le vor vedea până în momentul în care el şi omologul său palestinian nu vor cădea de acord asupra lor. Nu avea sens să se mai confrunte şi cu o eventuală contestare a ipoteticului acord de către cabinet: îşi păstra energiile pentru confruntarea reală. Îi făcu semn lui Tal să înceapă.

— Domnilor, cercetătorii de la Mazap, Departamentul de Identificare a Criminalilor, au lucrat fără oprire pentru a putea desluşi textul prin fragmentele de sânge şi ţesut şi pentru a scoate la iveală ce anume voia să-i transmită Shimon Guttman premierului. Ne-au avertizat că versiunea pe care o au e provizorie, depinzând de testele finale…

Ministrul apărării, Yossi Ben-Ari, tuşi şi începu să se joace cu *yarmulka* de pe cap. Era un model croşetat, semn

că Ben-Ari nu era doar religios, ci, în plus, făcea parte dintr-o anumită organizaţie israeliană: era un sionist religios. Nu erau pentru el costumul negru şi cămaşa albă a ultraortodocşilor, mulţi dintre ei manifestând un interes scăzut, dacă nu chiar o dezaprobare totală pentru un stat laic. Ben-Ari era mai degrabă un israelian modern, viguros şi un naţionalist fervent, liderul unui partid al cărui crez era că Israelul trebuie să aibă graniţe cât mai largi. Guttman îl declarase trădător al cauzei lor doar pentru faptul că ocupa o poziţie în cabinetul lui Yariv, aşa cum făcuseră şi ceilalţi membri ai mişcării extremist-colonialiste. Ben-Ari era convins că realiza o muncă patriotică esenţială, acţionând ca un obstacol ce l-ar împiedica pe Yariv "să renunţe la ceea ce li se cuvenea din naştere evreilor pentru un blid de tocăniţă", cum îi plăcea lui să spună. Îl va împiedica pe Yariv să cedeze teritorii cu o semnificaţie istorică prea mare pentru a fi înstrăinate – sau, cel puţin, va menţine acele pierderi la un procent minim. Şi dacă prim-ministrul va merge prea departe, va demisiona pur şi simplu din guvern, dezvăluind astfel adeziunea lui la coaliţia fragilă la adresa căreia se făceau referiri sarcastice în presă ca la "guvernul dezbinării israeliene". Asta îi dădea o enormă putere de veto, dar exista un preţ: dacă o va folosi vreodată, Yossi Ben-Ari va fi cunoscut în Israel şi în străinătate ca omul care s-a opus păcii.

Tal observă nervozitatea şi îşi dădu seama care era semnificaţia ei. Trecu la subiect.

— S-a dovedit a fi mai mult decât un bilet. E o scrisoare. Guttman a scris pe ambele feţe ale hârtiei, cu caractere mici şi greu de citit, de aceea le-a luat atât de mult specialiştilor s-o descifreze. O s-o citesc cu voce tare:

Dragul meu Kobi,

Am fost mai mult timp duşmanul tău decât ţi-am fost tovarăş de arme. Am spus unele lucruri dure despre tine, aşa cum ai spus şi tu despre mine. Ai multe motive să nu ai încredere în mine. Poate de aceea, toate încercările mele de a te contacta au fost contracarate. Din cauza asta, am recurs la acest gest disperat în seara asta. Nu mi-am permis să risc şi să încredinţez această scrisoare unui membru al staffului tău, ca să fie aruncată direct la gunoi. Îmi cer iertare pentru acest lucru.

Îţi scriu pentru că am văzut ceva care nu trebuie ignorat. Dacă ai vedea ce am văzut eu, ai înţelege. Te-ai schimba profund - la fel ca tot ceea ce plănuieşti să faci.

Mi-a trecut prin minte să dezvălui publicului ce am aflat, prin intermediul presei. Dar cred că e dreptul tău să auzi asta primul, aşa că am încercat să păstrez secret ceea ce ştiu. Pentru că e un secret atât de puternic, încât va schimba cursul istoriei. Va schimba acest colţ de lume la fel cum va schimba lumea întreagă.

Kobi, nu sunt un isteric, în ciuda lucrurilor pe care le-ai văzut la televizor. Poate că am exagerat uneori în deciziile mele politice, dar acum nu exagerez. Acest secret mă face să mă tem pentru viaţa mea. Cunoştinţele pe care le implică sunt nemuritoare şi totuşi, din perspectiva tuturor acţiunilor tale, absolut urgente. Nu mă abandona, nu mă da deoparte. Ascultă ce am de zis: îţi voi spune totul şi nu voi tăinui nimic. Dar îţi voi spune doar ţie. După ce vei auzi, vei înţelege. Vei tremura la fel ca mine, ca şi cum Dumnezeu însuşi ţi-ar fi vorbit.

Numărul meu e trecut mai jos. Te rog, sună-mă în seara asta, Kobi – de dragul legământului nostru.

Shimon

Tal puse hârtia jos în tăcere, conştient că în încăpere se crease o nouă atmosferă, una pe care nu voia s-o tulbure trecând prea brusc mai departe. Observă că vicepremierul şi ministrul apărării se uitau unul la celălalt şi apoi întorceau privirile. Descoperi că nu avea curaj să-l privească pe şef în ochi şi îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee cum va reacţiona prim-ministrul. Tăcerea se prelungea.

— O luase, în mod evident, razna.

Replica aceasta veni de la vicepremier, Avram Mossek.

— Un caz grav de sindrom Ierusalim.

Expresia se referea la o problemă de sănătate recunoscută, fiind folosită de psihiatri pentru a-i descrie pe acei oameni cărora oraşul sfânt le luase minţile. Puteai să-i vezi de pe Via Dolorosa până pe străzile dosnice ale Cartierului Evreiesc, de obicei bărbaţi tineri – cu bărbile, sandalele şi ochii sălbatici, scrutători, ai celor convinşi că pot auzi vocile îngerilor.

Ben-Ari nu luă în seamă această remarcă; nu era momentul să apere fanatismul religios.

— Pot să mă uit şi eu? îl întrebă pe Tal, făcând semn din cap în direcţia textului.

Îl parcurse rapid cu privirea.

— Nu e deloc stilul lui Guttman. Nu era un om din cale-afară de religios. Naţionalist, asta da. Dar nu religios. Şi totuşi aici pretinde că i-a vorbit Dumnezeu însuşi. Şi citează din liturghia Rosh Hashana: "Nu mă abandona, nu mă da deoparte". Nu aş fi atât de tranşant ca Mossek, dar poate că Guttman chiar îşi pierduse minţile.

Se uitară toţi la Yariv aşteptând un verdict din partea lui. Un singur cuvânt de respingere, chiar şi un simplu gest, şi chestiunea ar fi închisă. Dar continua pur şi simplu să spargă seminţe, holbându-se la copia textului pe care i-o dăduse Tal.

Ca de atâtea alte ori, asistentul său găsi liniştea stânjenitoare şi se hotărî să o rupă:

— O curiozitate: spune că "a încercat" să ţină secrete aceste informaţii. Asta sugerează că e posibil să nu fi reuşit. Dacă suntem hotărâţi să ducem lucrurile mai departe, va trebui să aflăm cu cine a mai vorbit Guttman: prieteni, membri ai familiei. Poate, în ciuda celor spuse despre presă, cu nişte jurnalişti de dreapta. Îi cunoştea cu siguranţă pe mulţi dintre ei. În al doilea rând: chestiunea cu grijile pentru siguranţa sa ar putea avea urmări foarte neplăcute. Pentru noi, vreau să zic. Dacă extremiştii de dreapta ar pune mâna pe text, ar alimenta teoriile

conspiraţiei pe care le răspândesc: un om a cărui moarte pretindem că a fost accidentală se temea pentru viaţa sa. În al treilea rând: totul are cu siguranţă legătură cu negocierile de pace. "Din perspectiva tuturor acţiunilor tale", spune el. Şi adaugă că dumneavoastră, domnule prim-ministru, aţi "tremura" dacă aţi şti ce ştie el. Asta implică faptul că v-aţi da seama că faceţi o greşeală enormă şi că aţi renunţa la această... aproape scuipă cuvântul... înţelegere.

— Asta chiar ar fi o surpriză, spuse sec Mossek. Yariv ridică mâna şi se aplecă în faţă.

— Astea nu sunt cuvintele unui nebun. Sunt imperioase şi înflăcărate, asta da. Dar nu sunt incoerente. Nu e nici scrisoarea unui martir, în ciuda previziunii propriei morţi. Dacă ar fi fost, ar fi vorbit clar şi la obiect despre trădarea cedării de teritorii şi aşa mai departe. Ar fi încercat să scrie un text care să-i mobilizeze pe oamenii lui. Ăsta e prea... făcu o pauză în care se scobi între dinţi, încercând să găsească cuvântul potrivit... enigmatic pentru aşa ceva. Nu, cred că e exact ce se spune că ar fi: o scrisoare de la un bărbat disperat să-mi spună ceva. Sarcina noastră acum e să ne asigurăm că nimeni nu suflă un cuvânt despre conţinutul acestei scrisori. Amir va spune că testele de laborator au fost neconcludente, că nu se poate descifra cu claritate nici un cuvânt. La prima silabă care transpiră, vă dau afară pe amândoi şi vă înlocuiesc cu cei mai mari duşmani ai voştri din partid.

Mossek şi Ben-Ari se retraseră, uimiţi de această subită manifestare de suspiciune, pe care o interpretară amândoi ca pe descătuşarea unei furii reprimate.

— Iar Amir, aici de faţă, va spune presei că aţi furnizat inamicului un secret de stat crucial în timpul negocierilor de pace. Dacă din rea intenţie sau din incompetenţă, vom lăsa presa să decidă. Între timp, Amir, e clar că Shimon

Guttman deţinea un secret pentru care era gata să-şi rişte viaţa. Datoria ta e să afli care era acesta.

Capitolul 14

Ierusalim, marţi, 10.01 p.m.

Nu i se dădea voie să plece nicăieri fără şoferul ei oficial, dar nu avea timp de asta. În plus, ceva îi spunea că trebuia să fie o vizită discretă şi era greu să fii discret într-un Land Cruiser blindat. Aşa că se îndrepta acum spre Bet Hakerem într-un taxi alb, obişnuit.

Se mişcase repede. Imediat ce rezolvase anagrama, toate celelalte păruseră să se potrivească. Privise cu foarte mare atenţie fotografia lui Nour, ca să-şi dea seama ce anume îi sărise în ochi când o văzuse prima dată. Se uitase în ochii lui, aşa cum făcuse şi înainte, dar pe urmă îşi concentrase atenţia asupra fundalului.

Se afla cu siguranţă într-o clădire, mai degrabă într-o casă decât într-un birou, în faţa a ceea ce părea să fie o bibliotecă. Se zărea un model floral complicat, cu albastru şi verde. Dând clic pe imagine ca să o mărească, Maggie a observat că acesta nu era tapetul, cum bănuise la început, ci desenul de pe o farfurie aflată pe raft, chiar în spatele umărului lui Nour.

Desigur. Mai văzuse modelul înainte; fusese într-adevăr impresionată de frumuseţea lui. Îl admirase doar cu o zi în urmă, când făcuse vizita de condoleanţe la casa lui Guttman. Într-o casă plină de cărţi, farfuria din ceramică ieşise în evidenţă. Şi iată-l pe Nour stând în faţa uneia identice. Era oare posibil să fi găsit acele vase împreună şi, poate, să le fi împărţit? Erau aceşti doi bărbaţi, ale căror

opţiuni politice îi făceau duşmani de moarte, de fapt, colaboratori?

Zâmbi în sinea ei doar gândindu-se la asta. Şeful CIA declarase moartea lui Nour o crimă obişnuită pentru colaborare: poate că avea dreptate, dar se gândea la un tip greşit de colaborare.

După aceea, îşi mută privirea de la obiectul din ceramică, observând din nou braţul fără trup aşezat pe umărul lui Nour. Era posibil ca această fotografie să fi fost făcută chiar în faţa bibliotecii pe care Maggie o văzuse luni seara chiar aici, la Ierusalim? Aparţinea oare acest braţ din jurul palestinianului nimănui altcuiva decât fiorosului şoim israelian, Shimon Guttman?

Se întinse după telefonul mobil, fiind pe punctul de a-l suna pe Davis ca să-i relateze descoperirea ei. Sau să urce o treaptă ierarhică şi să-l sune pe secretarul de stat adjunct, care o trimisese să-l vadă pe Khalil al-Shafi. Dar se opri. Ce descoperise de fapt? O coincidenţă, într-adevăr ciudată, dar care cu greu demonstra ceva. Pe de altă parte, şansele să existe cu adevărat un Ehud Ramon, care lucra la o facultate din cadrul cine ştie cărei universităţi şi care nu lăsase nici o urmă pe Google, erau aproape nule.

Adevărul era că legătura aceasta dintre cei doi morţi îi încolţise în minte din cauza conversaţiei pe care o avusese în casa îndoliată cu Rachel Guttman. Până acum nu spusese nimănui nimic despre asta. Dacă ar fi fost provocată, ar fi susţinut că nu luase în serios vorbele bătrânei, că le privise ca pe bazaconiile unei văduve traumatizate. Oricum era cel puţin pe jumătate adevărat. Dar cuvintele doamnei Guttman îi produseseră o impresie puternică. Şi acum această legătură – dacă exista într-adevăr – cu palestinianul mort.

Totul era mult prea speculativ ca să merite să-i informeze pe colegii ei, oricum, nu în forma asta. Nu voia ca ei să tragă concluzia că şederea ei în sălbăticie o

transformase într-o vânătoare de conspiraţii. În acelaşi timp, nici nu putea să renunţe pur şi simplu. Soluţia era să facă această vizită, să afle ce putea şi apoi să-şi prezinte descoperirea şefilor. Şeful filialei CIA era destinaţia evidentă: trebuia să-i spună lui ce ştia şi el avea să-şi dea seama ce însemnau lucrurile acelea. Tot ce trebuia să facă era să-i mai pună câteva întrebări văduvei lui Guttman.

Luase această decizie cu mai puţin de jumătate de oră în urmă. Acum taxiul făcea colţul pe strada familiei Guttman: în curând avea să aibă răspunsurile necesare.

— Merg pe jos de aici, îi spuse şoferului.

Mulţimea care se afla la priveghi de sâmbătă seara – oameni de dreapta şi colonialişti hotărâţi să menţină presiunea asupra guvernului – se micşorase. O mână de activişti cu lumânări în mâini, păstrând distanţa cuvenită faţă de casă.

Maggie se uită la ceas. Era prea târziu ca să facă o vizită ca asta, neanunţată, dar ceva îi spunea că Rachel Guttman nu dormea.

Căută din ochi soneria şi dădu peste un buton cu un înscris ebraic pe el, despre care presupuse că era numele de familie. Apăsă scurt pe el, pentru a deranja cât mai puţin. Nu primi nici un răspuns.

Dar luminile erau aprinse şi se auzea muzică. O melodie melancolică, tulburătoare. Mahler, presupuse Maggie. Era cu siguranţă cineva acasă. Bătu o dată încet cu ciocănelul metalic în uşă, apoi mai energic. La a doua încercare, uşa se deschise uşor. Fusese lăsată întredeschisă, exact ca în casele de doliu pe care Maggie şi le amintea din Dublin, deschise tuturor vizitatorilor, zi şi noapte.

Holul era pustiu, dar casa părea primitoare. Mirosea chiar, Maggie era sigură de asta, a mâncare gătită.

— Bună seara! Doamnă Guttman?

Nu primi nici un răspuns. Poate că bătrâna adormise în scaunul ei. Maggie intră şovăind, nedorind să dea buzna

într-o casă străină. Căuta camera principală, care cu o seară înainte fusese ticsită cu sute de oameni. Îi trebuiră câteva clipe ca să se orienteze, dar o găsi repede. Acolo, în spaţiul dintre volumele înalte, îmbrăcate în piele, era o farfurie de ceramică. Nu existau nici un fel de dubii: modelul era identic cu cel din poza din ziar a lui Ahmed Nour.

Mai încercă o dată.

— Bună seara!

Dar nu-i răspunse nimeni. Maggie era nedumerită. Casa era deschisă şi existau toate indiciile că se aflau oameni în ea. Mai aruncă o privire spre farfurie, ieşi din camera principală şi încercă să se orienteze după căldură şi după miros. Acestea o conduseră pe un hol şi, în cele din urmă, spre o uşă în spatele căreia Maggie presupuse că se găsea bucătăria.

O împinse, dar era bine închisă. Bătu la uşă, aproape şoptind.

— Doamnă Guttman? Sunt Maggie Costello. Ne-am cunoscut ieri.

În timp ce vorbea, apăsă mânerul şi deschise uşa. Privi în întuneric. Îi trebuiră câteva secunde să-şi obişnuiască ochii, apoi desluşi conturul unei mese cu mai multe scaune, toate goale în capătul celălalt. Se uită spre chiuvetă şi spre blatul de gătit. Nu era nimeni.

Abia atunci coborî privirea spre podea, unde zări o formă ce părea a fi un corp. Maggie se lăsă pe vine ca să vadă mai bine – dar nu exista nici un dubiu.

Acolo, rece şi lipsit de viaţă, cu mâna încleştată în jurul unei sticluţe goale de pastile, zăcea cadavrul lui Rachel Guttman.

Capitolul 15

Bagdad, aprilie 2003

Singurul lucru de la care putea pleca era un zvon. Cumnatul lui pomenise despre asta ieri, la garaj, însă nu ar îndrăzni să-i pună întrebări în această privinţă acum. Dacă ar face-o, cu siguranţă ar vrea să afle de ce îi pune aceste întrebări şi, înainte să-şi dea seama, povestea ar ajunge la soţia lui, iar el nu ar mai afla nimic.

Nu, avea să descopere totul singur. Ştia unde e cafeneaua, exact lângă magazinul de fructe de pe strada Mutannabi. Se pare că toţi veneau pe-aici.

Abdel-Aziz-al-Askari se aşează în spate, un post de observaţie de unde putea vedea cine intră şi cine iese. Făcu semn să i se aducă un ceai de mentă, care aici se servea fierbinte, într-un *stikkam,* un pahar îngust, lung cât degetul mare, şi se uită în jur. Câţiva bătrâni jucau *sheshbesh*; unii din ei trăgeau dintr-o narghilea; în jurul televizorului se strânsese un grup care se uita la un reportaj despre dărâmarea statuii lui Saddam, ce părea să se deruleze cu încetinitorul. Nu erau decât bărbaţi şi discuţiile păreau mai zgomotoase decât de obicei, dar nu exista nimic din acea euforie gălăgioasă pe care îşi închipuise întotdeauna că o va aduce această zi. Eliberarea! Căderea dictatorului! Îşi imaginase ţipete şi dansuri frenetice; îmbrăţişări spontane între străini pe stradă; se văzuse pe el însuşi sărutând femei frumoase, pe toţi căzând unii în braţele celorlalţi într-o bucurie totală.

Dar nu era aşa. Oamenii erau reţinuţi, pentru orice eventualitate. Dacă intervenea poliţia secretă, anunţând că americanii fuseseră învinşi şi că oricine zâmbea doar la presupusa înfrângere a lui Saddam avea să fie spânzurat? La urma urmei, puţini credeau că detestatul *Mahabarat* dispăruse pur şi simplu peste noapte. Dacă imaginile de pe Al-Arabiya erau doar o farsă elaborată, pusă la cale de Uday şi Qusay pentru a supune poporul irakian unui test şi a-i elimina pe cei care nu erau loiali regimului? Şi dacă, mai presus de toate, Saddam nu fugise?

De aceea, clienţii de aici, ca de altfel oamenii din tot oraşul, se uitau şi aşteptau. Bucuroşi să stea de vorbă, dar nu şi să treacă la fapte. Chiar şi cei care priveau reluarea scenelor din Piaţa Paradisului îşi permiteau doar remarci moderate, neutre.

— E cu siguranţă un eveniment istoric, spuse unul.

— Oamenii din toată lumea vor vedea asta, spuse altul.

Amândoi păstrau opţiunea de a adăuga că era "un act mârşav al contrarevoluţionarilor sionişti, care trebuiesc pedepsiţi cât mai repede".

Abdel-Aziz îşi sorbea în continuare cafeaua, pipăind din când în când rucsacul lui Salam pentru a se asigura că descoperirea fiului său mai era încă înăuntru. Se afla acolo cam de cincisprezece minute când un bărbat mai tânăr, probabil de vreo treizeci şi cinci de ani, intră zâmbind încrezător.

— Bună ziua, fraţii mei! spuse el radiind. Cum merge treaba?

Râse zgomotos. Unii dădură din cap în direcţia lui, alţii chiar îi întinseră mâna.

— Mahmud, bine ai venit, spuse un bărbat în semn de salut.

Mahmud. Abdel-Aziz tuşi. Ăsta trebuie să fie. Ar fi bine să nu scap momentul şi să vorbesc cu el imediat. Să am grijă, nu trebuie să par prea nerăbdător.

Dar era prea târziu. Nou-venitul, îmbrăcat cu o geacă neagră de piele şi cu o brăţară în jurul încheieturii, îl observase deja pe Abdel-Aziz şi îi surprinsese privirea.

— Bine ai venit, prietene. Cauţi pe cineva?

— Îl caut pe Mahmud.

— Păi, poate te pot ajuta.

Se răsuci spre uşa cafenelei, prefăcându-se că strigă.

— Mahmud! Mahmud!

Apoi se întoarse din nou către Abdel-Aziz:

— A, uite! Sunt chiar aici.

Figura i se schimonosi într-un râs fals, exagerat.

— Aud că…

— Ce să auzi?

— Că oamenii care au…

— Ce au zis despre Mahmud? Ce?

— Îmi pare rău. Poate că am făcut o greşeală… Abdel-Aziz se ridică să plece, dar se trezi cu mâna lui Mahmud pe braţul său, împingându-l înapoi în scaun. Era neaşteptat de puternic.

— Văd că ai ceva destul de greu în sacoşa aia a ta. E ceva pe care vrei să i-l arăţi lui Mahmud?

— Fiul meu a luat-o. Ieri. De la…

— Din acelaşi loc ca toată lumea. Stai liniştit. Nu spun la nimeni. N-ar fi bine pentru tine, pentru mine, pentru afacere.

Izbucni din nou într-un râs fals. Apoi, la fel de brusc, zâmbetul îi pieri.

— N-ar fi bine nici pentru fiul tău. Abdel-Aziz voia să plece; nu avea deloc încredere în omul acela. Aruncă o privire în spate, la ceilalţi bărbaţi din cafenea. Cei mai mulţi se uitau la televizor, la o transmisiune în direct a unei conferinţe a armatei americane din Centcom, centrul de comandă din Doha, Qatar. Se anunţa cucerirea unui alt palat prezidenţial.

— Deci, facem afaceri, da?

— Suntem în siguranţă? Să-ţi arăt aici? Mahmud trase scaunul lui Abdel-Aziz cu o singură smucitură, întorcându-l în aşa fel încât să li se atingă umerii. Acum erau cu spatele la restul băutorilor. Alcătuiră din trupurile lor un paravan pentru mica masă pătrată.

— Arată-mi.

Abdel-Aziz desfăcu rucsacul, pescui învelitoarea de piele şi i-o dădu lui Mahmud s-o verifice.

— Scoate-o.

— Nu sunt sigur că…

— Dacă vrei să facem afaceri, Mahmud trebuie să vadă marfa.

Abdel-Aziz puse rucsacul pe masă şi trase uşor obiectul afară. Expresia lui Mahmud rămase neschimbată. În schimb, se întinse şi, fără gesturi ceremonioase, scoase tabla din învelitoarea ei.

— OK.

— OK?

— Da, poţi s-o pui la loc acum.

— Nu te interesează?

— În mod normal, Mahmud nu ar fi interesat de o tablă ca asta. Cărămizi de lut ca astea se găsesc zece la un penny.

— Dar inscripţia de pe ea…

— Cui îi pasă de asta? Nişte mâzgălituri. Ar putea fi o listă de cumpărături. Cui îi pasă ce voia cine ştie ce baborniţă de la negustorii de peşte acum zece mii de ani?

— Dar…

— Dar, Mahmud ridică un deget, ca să-l facă să tacă. Dar are o învelitoare şi nu e foarte ciobită. Îţi dau douăzeci de dolari pe ea.

— Douăzeci?

— Vrei mai mult?

— Dar e de la muzeul naţional…

— Vai, vai, vai. Ridică din nou degetul. Ţine minte, pe Mahmud nu-l interesează amănuntele. Spui că a fost în familia ta de multe generaţii şi acum, hm, cu evenimentele recente, ai hotărât că a venit timpul să o vinzi.

— Dar trebuie să fie foarte rară.

— Mă tem că nu, domnule…?

— Mă cheamă Abdel-Aziz. *La naiba.* De ce trebuise să-şi dea numele adevărat?

— Sunt mii de astfel de obiecte care circulă prin Bagdad în momentul ăsta. Pot să ies afară şi să găsesc multe la fel ca ăsta, doar pocnind din degete.

Pocni demonstrativ.

— Dacă vrei să faci afaceri cu altcineva… Se ridică în picioare.

Acum fu rândul lui Abdel-Aziz să întindă mâna ca să-l oprească.

— Te rog. Măcar douăzeci şi cinci de dolari?

— Îmi pare rău. Douăzeci e deja prea mult.

— Am o familie. Un fiu şi o fiică…

— Înţeleg. Pentru că pari un om de treabă, îţi fac o favoare. Îţi dau douăzeci şi cinci de dolari. Mahmud trebuie să fi înnebunit: nu-i iese nimic din afacerea asta. Te face pe tine bogat, în schimb!

Îşi strânseră mâinile. Mahmud se ridică şi îi ceru patronului cafenelei o pungă de plastic. Imediat ce o primi, strecură tabla înăuntru, scoase douăzeci şi cinci de dolari americani dintr-un teanc gros şi murdar şi i-i dădu lui Abdel-Aziz, care ieşi imediat din cafenea, rucsacul fiului său, acum uşor şi în întregime gol, atârnându-i de umăr.

Capitolul 16

Ierusalim, marţi, 10.13 p.m.

Maggie văzuse numeroase cadavre până atunci. Făcuse parte din echipa unui ONG care încercase să instaureze pacea în Congo, unde singurele bunuri ieftine care se găseau peste tot erau cadavrele: patru milioane de oameni fuseseră uciși acolo în doar câţiva ani. Le găseai prin păduri, pe după tufişuri, la marginea drumurilor, la fel de răspândite precum florile sălbatice.

Dar nu stătuse niciodată atât de aproape de unul aşa de… proaspăt. Căldura pe care o degaja corpul femeii în timp ce Maggie îi atingea spatele o înspăimânta şi o nedumerea. Începu să tremure, apucându-i instinctiv braţul, încercând să o ridice, ca să nu mai zacă pur şi simplu acolo ca un, ca un… cadavru.

Atunci auzi podeaua din cealaltă încăpere scârţâind sub greutatea unor paşi. Maggie vru să strige după ajutor. Dar un fel de spasm îi paralizează muşchii gâtului, împiedicând cuvintele să iasă.

Acum zgomotul paşilor se apropia şi Maggie aştepta împietrită. Uşa bucătăriei se deschise. Se uită în spate şi văzu silueta unui bărbat ivindu-se în cadrul uşii iar în umbră, conturul clar al unui pistol. Măcar atâta învăţase şi ea din cartierele Afganistanului: dacă cineva îndreaptă pistolul spre tine, ridici mâinile în aer şi nu te mai mişti. Dacă trebuie să vorbeşti, o faci foarte încet.

Cu mâinile sus, Maggie se holba la ţeava pistolului care era acum aţintită spre ea. În bezna aceea, nu vedea aproape nimic.

Purtătorul armei îşi mişcă brusc braţul: Maggie se pregătea pentru glonţ. Dar în loc să tragă, acesta se întinse spre stânga, apăsând cu mâna pe întrerupător. Într-o clipă ea îl văzu – iar el zări corpul neînsufleţit de pe podea.

— *Eema?*

Căzu în genunchi, iar pistolul i se rostogoli din mână. Începu să facă ce făcuse şi Maggie, îi apucă braţul, palpă corpul. Doar că acum, îngenunchind lângă acesta, îşi îngropă faţa în spinarea cadavrului, iar capul începu să-i tremure cum Maggie nu mai văzuse până atunci. Era ca şi cum fiecare fibră a fiinţei sale plângea.

— Am găsit-o acum cel mult trei minute, jur. Spera ca bărbatul să o recunoască la fel de repede cum îl recunoscuse ea pe el.

Nu spuse nimic, rămase doar aplecat asupra trupului mamei sale moarte. Se strecură tiptil pe lângă el, ferindu-se din calea sa şi îndreptându-se spre uşă.

Faţa îi era încă lipită de trupul mamei, capul îi tremura, scuturat de un hohot fără lacrimi deasupra lui. Dar mâna i se mişcă, bâjbâind după revolverul pe care-l aruncase. Maggie rămase împietrită cât timp braţul se înălţă cu o mişcare lentă, aproape mecanică, până în punctul în care, chiar fără să se uite, pistolul ajunse să fie îndreptat chiar spre figura ei.

Fugi.

Într-o clipă, deschise uşa şi se repezi în hol, îndreptându-se spre intrare. Era oare atât de nebun încât să tragă?

Atunci auzi şuieratul de care se temea cu toată fiinţa. În mod ciudat, se auzi înaintea declicului armei, chiar dacă, se gândea ea mai târziu, nu avea nici un sens. Dar şuieratul, foşnetul aerului despicat de glonţ, a fost acela

care a înmărmurit-o. Acolo, în hol, cu faţa la uşă, se opri ca moartă.

— Întoarce-te.

Făcu ce i se spusese. Gândurile i-o luară la goană. Un gând, aproape euforic, le întrecu pe toate celelalte. *Bun: acum am ocazia să explic totul!* Dar altul mult mai sumbru îl prinse din urmă. *E înnebunit de durere! Nu va asculta nimic din ce-i spun!*

Încercă oricum. Negocierea era un reflex, chiar atunci când, descoperi acum, era în joc viaţa ei.

— Voiam să văd dacă o pot salva.

Ridică pistolul astfel încât să fie îndreptat spre faţa ei.

— Am venit aici să-i spun ceva mamei tale. Despre tatăl tău. Uşa de la intrare era deschisă. Şi apoi am găsit-o, acolo.

Pistolul rămase aţintit asupra ei. Bărbatul care îl ţinea părea, în mod ciudat, că nu se potriveşte cu arma, chiar dacă o mânuia cu îndemânare. Era cu siguranţă croit pentru aşa ceva: era înalt şi putea să observe că muşchii braţelor îi erau puternici şi încordaţi. Dar ochii nu erau cei ai unui pistolar. Erau prea curioşi, făcuţi mai degrabă ca să studieze paginile unei cărţi decât ca să fixeze o ţintă. Nasul şi gura erau proeminente, dar sugerau mai mult darul conversaţiei şi chiar al investigaţiei. Îşi închipui că e un bărbat înclinat mai degrabă să vorbească decât să tragă cu pistolul. Sau, mai mult decât să vorbească, să asculte.

— Te rog, începu Maggie, sperând că îl intuise corect. Am venit aici să ajut. Dacă aş fi venit să fac rău, crezi că aş sta pur şi simplu aici? N-aş purta o cagulă, ca să nu mă vadă nimeni? N-aş avea un pistol? Nu te-aş fi omorât imediat ce te-am văzut?

Pistolul se mişcă dintr-o parte într-alta, după care mâna începu să-i tremure uşor.

— Îţi jur, altcineva a făcut asta. Nu eu.

Încet, nu mai repede decât mişcarea secundarului unui ceas de mână, braţul se lăsă în jos. Pistolul nu mai era aţintit asupra ei. Dar nu avu curajul să se mişte decât după ce braţul lui rămase coborât vreme de aproape un minut.

Se apropie încet de el, privindu-l tot timpul în ochi. Apoi, spre surpriza amândurora, întinse braţele şi le trecu pe după umerii lui, până când el, încă înţepenit şi nemişcat, fu cuprins în îmbrăţişarea ei. Îl ţinu aşa un minut, apoi încă unul şi încă unul, bătăile inimii ei domolindu-se treptat, în timp ce el rămânea neclintit ca marmura.

În cele din urmă, îl convinse să se aşeze, repetându-i că suferise un şoc teribil, că trebuia să-şi acorde timpul necesar ca să accepte cele întâmplate şi că abia după aceea putea gândi limpede. Ştia că nu o ascultă, dar spera măcar că, la fel ca şi alţi bărbaţi furioşi dinaintea lui, va fi potolit de sunetul vocii ei. Voia să-i facă o cană cu ceai dulce sau măcar să-i aducă un pahar cu apă. Dar ştia că nu ar fi putut sugera aşa ceva. Asta ar fi însemnat să se ducă în bucătărie.

El fu cel care hotărî să intre din nou.

— Vreau să o mai văd o dată, spuse.

Intrase probabil de cinci minute, când Maggie auzi un urlet de durere aproape animalic. Alergă în bucătărie, unde corpul lui Rachel Guttman zăcea încă prăbuşit pe podea. Fiul stătea aplecat asupra ei, doar că, dacă înainte fusese palid, acum, chipul îi era de un roşu-aprins.

— Ce e?

Întinse mâna. Ţinea în ea o bucată de hârtie. Ea se apropie să o ia.

אני כל כך טצטערת שאני עושה לבם אח זה

Ani kol kach mitsta'eret sh'ani osah l'chem et zeh. Ebraică, tipărită.

— Mi-e teamă că nu pot…
— Înseamnă "îmi pare atât de rău că vă fac asta tuturor".
— Corect.
— Nu corect. Greşit!
— Nu înţeleg.
— Astea-s baliverne.

Maggie se trase înapoi, şocată pur şi simplu de tăria vocii lui.

— Ăsta e ca să ne facă pe noi să credem că mama s-a sinucis. N-ar fi făcut în vecii vecilor aşa ceva. Niciodată.

Maggie îşi dorea să se afle din nou în camera cealaltă şi să stea jos. Cine ştie ce-ar putea să facă aici, cu mama lui moartă zăcând la picioare? Încă nu îndrăznise să-l întrebe cum îl cheamă.

— Şi-a sacrificat întreaga viaţă ca să aibă grijă de noi. Şi de sâmbătă era disperată să facă ceva, să treacă la fapte. Ai văzut şi tu lucrul ăsta. Aminteşte-ţi cum te-a prins de mână. Voia să o ajuţi, să terminaţi ce a început tatăl meu, orice ar fi asta. Fiindcă credea că miza e importantă.

— O chestiune de viaţă şi de moarte, a zis. Amintindu-şi cuvintele lui Rachel Guttman şi felul în care bătrâna o apucase de încheietură, Maggie fu străbătută de un fior de vinovăţie: femeia asta încercase să o transforme în aliata ei şi ea nu făcuse nimic.

— Da. Cineva care îndeamnă la acţiune poate să facă apoi – arătă spre cadavrul de pe podea, fără să fie în stare să-l privească – asta?

— Poate că se dăduse bătută. Îşi pierduse speranţa. Poate că fusese dezamăgită de faptul că nimeni nu asculta ce avea de zis.

— Aşa că scrie un bilet la calculator. Mama mea, care nu ştie să dea drumul la televizor. Şi ne cere iertare "tuturor". Nu ne spune pe nume, mie şi surorii mele, nici măcar nu ne lasă un bilet "amândurora". Crede-mă, îmi cunosc mama. Nu a făcut asta.

— Atunci cine a făcut-o?

— Nu ştiu, dar e vorba de cineva foarte, foarte josnic… Se opri înainte să se sufoce. Se afla la mică distanţă de ea şi aproape că o atingea. Părul lui negru şi des era mai ciufulit decât ieri, când îl văzuse aici, de parcă şi-ar fi petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore trecându-şi încontinuu mâna prin el. Şi-l închipui chircit, doborât de durere, cu capul în mâini. Şi asta înainte ca acest lucru teribil să i se întâmple mamei sale. Îşi adună gândurile.

— Josnic, dar în acelaşi timp foarte prost. Imaginează-ţi: un bilet de sinucidere scris la calculator.

— De ce ar fi vrut cineva s-o omoare pe mama ta?

— Pentru acelaşi motiv pentru care mama a vrut să-ţi vorbească. Adu-ţi aminte, spunea că tatăl meu ştia ceva foarte important, ceva care va schimba totul. Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc.

— Deci cineva a crezut că şi ea ştia acest lucru. Şi a vrut s-o omoare înainte să-l spună şi altora.

— Dar de fapt ea nu ştia despre ce e vorba. Zicea că tatăl tău nu voia să-i spună. Pentru siguranţa ei.

— Ştiu. Dar cine a făcut lucrul ăsta nu era atât de sigur.

— Înţeleg. Se uită în jos fără să vrea. Ascultă, nu crezi că ar trebui să chemăm poliţia, eventual şi o ambulanţă?

— Mai întâi, spune-mi de ce ai venit aici.

— Acum mi se pare ridicol. Nu e urgent. Serios, ai atâtea lucruri de rezolvat…

— Nu cred că cineva care lucrează pentru guvernul Statelor Unite vine cu maşina la o casă privată, târziu în noapte, fără să aibă motive serioase. Aşa că spune-mi ce treabă aveai cu mama, OK?

— Poate că ar trebui să plec, să te las singur o vreme. O apucă de mână, trăgând-o înapoi. De aceeaşi parte a încheieturii de care o apucase mama lui cu o zi înainte.

— Trebuie să-mi spui ce ştii. Eu, eu…

În mod normal, Maggie ar fi pălmuit bărbatul care ar fi apucat-o în felul acela. Dar îşi dădu seama că nu era un act de agresiune, ci de disperare. Liniştea, chiar aroganţa pe care le văzuse în casa asta ieri dispăruseră acum. Pentru prima dată, Maggie văzu ochii acestui tânăr fiu lăcrimând.

— Dacă ai suficientă încredere în mine încât să-mi spui cum te cheamă, o să-ţi zic tot ce ştiu.

— Mă cheamă Uri.

— Bine, Uri. Numele meu e Maggie. Maggie Costello. Hai să ne aşezăm şi să vorbim.

Maggie umplu calm un pahar cu apă şi i-l întinse. Apoi îl conduse din nou afară din bucătărie şi îl convinse să se aşeze, în timp ce trupul îi tremura din cauza atâtor emoţii puternice.

— Crezi că ce s-a întâmplat în seara asta are legătură cu informaţiile pe care le deţinea tatăl tău.

Uri Guttman încuviinţă din cap.

— Crezi că tatăl tău a fost ucis cu premeditare, din cauza acelor informaţii?

— Nu ştiu. Aşa zic unii. Eu nu ştiu. Dar să-ţi spun ceva: o să aflu cine a făcut asta familiei mele. O să-i găsesc şi o să plătească.

Vru să-i spună că moartea mamei sale fusese aproape sigur rezultatul unei dureri chinuitoare, copleşitoare. Tatăl său fusese ucis accidental, iar soţia lui îşi luase pur şi simplu singură viaţa. Dar nu putu spune aşa ceva pentru că nu era sigură că ea însăşi credea asta.

Îi spuse în schimb ce descoperise. Că Ahmed Nour, arheologul palestinian care fusese ucis mai devreme în acea zi, lucrase în secret cu tatăl său.

La început, refuză să accepte. Se lăsă pe spătarul scaunului cu un zâmbet abia schiţat, crud şi amar. Nu se poate, zise de mai multe ori. O anagramă? Era absurd. Dar odată ce Maggie îi explică faptul că atât tatăl său, cât şi Nour erau specialişti în arheologie biblică şi odată ce îi

menţionă ciudata recurenţă a modelului ceramic, căzu pe gânduri. Era clar că Maggie nu putea să găsească o informaţie mai şocantă despre Shimon Guttman. O veche concubină, o amantă adolescentă, o familie secretă – îşi închipuia că Uri ar fi acceptat mai uşor oricare dintre aceste dezvăluiri decât pe aceea că tatăl său ar fi făcut un parteneriat cu un palestinian.

— Ascultă, dacă am dreptate, înseamnă că e într-adevăr ceva în neregulă aici. Oricare ar fi acel secret pe care-l cunoştea tatăl tău, se pare că aduce mult rău celor care îl deţin.

— Dar mama nu ştia nimic.

— Probabil cine a făcut asta n-avea habar de lucrul ăsta – sau nu voia să rişte.

— Crezi că aceiaşi oameni care l-au omorât pe palestinian au omorât-o şi pe mama?

— Nu ştiu.

— Pentru că, dacă e aşa, ştiu cine va muri următorul.

— Cine?

— Eu.

Capitolul 17

Aprilie 2003, Bagdad

Mahmud regreta decizia luată. Îşi zicea că nu ar mai trebui să-l atingă lucrurile astea; pe când era din nou proiectat în aer şi ateriza cu fundul pe scaunul tare, de plastic, după ce autobuzul trecu pentru a mia oară peste un hop. Ar trebui să fie Marele Şef, care angajează contrabandişti, dar iată-l lucrând el însuşi ca un biet curier. Trecuseră zece ore, mai avea de mers cinci cu căruţa aia hodorogită, căreia i se spunea în glumă Racheta Deşertului.

În ultimele două săptămâni lucrase la un alt plan de afaceri. Îşi făcea veacul prin cafeneaua de pe strada Mutannabi, aşteptând să vină obiectele la el – şi, slavă lui Allah, soseau fără întrerupere – iar apoi le dădea mai departe printr-unul din numeroşii băieţi care răsăriseră ca şobolanii din canalizare, în momentul în care căzuse Saddam. Mahmud se minuna de înmulţirea bruscă a acestor adolescenţi întreprinzători. Nu plănuise nimeni asta; nici măcar nu discutase nimeni asta. Nu fusese nimeni instruit în privinţa asta; nu existase nici un zvon că se vor putea face bani din ziua în care ştiţi-voi-cine va dispărea. Şi iată cum veneau toţi la el, ieşind din toate fundăturile şi străzile lăturalnice.

Tranzacţia se făcea rapid, telefoanele mobile fiind mijlocul de comunicare preferat. Mahmud îl suna, să zicem, pe Tariq, despre care ştia că are o încărcătură în drum spre Iordan în seara aceea şi îi spunea că avea

câteva obiecte ce trebuiau transportate. Le dădea unuia din băieţi, care traversa oraşul cu ele. Apoi Tariq le preda unui alt curier, care le ducea la Aman cu Racheta Deşertului. Acolo se întâlnea cu Naasri sau cu unul din rivalii lui printre marii traficanţi iordanieni. Naasri stabilea un preţ şi curierul aducea banii înapoi în Irak. Din cauza reţelei telefonice, curierii ştiau că nu îşi pot permite să-şi însuşească o parte din sumă. Dacă făceau asta, erau destule şanţuri de-a lungul Tigrului în care să fie aruncaţi.

Mahmud făcuse asta o vreme şi scosese profituri bunicele. Afacerile avuseseră un ritm constant de când fusese dărâmată statuia, dar el era traficant de mai multă vreme. Nu se vorbea nici măcar în şoaptă despre asta; nu se vorbea deloc despre asta, dar existaseră – cum să le spună – nişte *transporturi* de antichităţi după primul război, bătălia bătăliilor, din 1991. Până atunci, nici nu se auzise de trafic, dar bombardamentul crease noi posibilităţi: nici măcar Saddam nu putea să monitorizeze totul în timp ce cădeau din cer proiectile Cruise. Asta nu însemna că nu-i pedepsea grav pe cei vinovaţi. Mahmud, ca toţi ceilalţi "comercianţi" din Irak, îşi aducea aminte de soarta celor unsprezece oameni găsiţi vinovaţi de a fi tăiat cu fierăstrăul capul unui splendid taur mesopotamian înaripat: dihania întreagă era prea greu de transportat. Saddam a avut grijă să se afle că el însuşi a semnat condamnarea la moarte pentru acea crimă. Şi cu flerul lui caracteristic Saddam a fost cel care a hotărât că hoţii trebuie supuşi aceluiaşi tratament pe care l-au aplicat ei marii creaturi din bronz. Călăul lor a luat deci un ferăstrău electric şi le-a tăiat pe rând capul. Şi fiecare, aşteptându-şi rândul, a fost nevoit să se uite cum au păţit-o colegii lui. Când a fost ucis, al unsprezecelea bărbat fusese deja de zece ori martor la pedeapsa care îl aştepta.

În ciuda acestei intimidări, au fost totuşi scoase peste graniţă câteva obiecte extraordinare. Mahmud n-a văzut-o,

dar a auzit despre porţiunea de basorelief desprinsă din palatul antic al Nimrodului. Era destul de şocantă, se gândea Mahmud, înfăţişa sclavi în lanţuri. Vizualiză acea imagine dusă pe furiş în Vest de înlănţuitul popor irakian: era ca un S.O.S.

Ruta era, ca şi acum, Iordanul şi intermediarul era, atunci ca şi acum, familia Naasri. Traficul de obiecte valoroase pe acest traseu nu fusese niciodată la fel de intens ca în acest moment; bijuterii şi vase din toate timpurile, din epoca asirienilor şi a babilonienilor, a sumerienilor, a perşilor sau a grecilor. De cele mai multe ori se transportau fragmente, deşi exista o poveste despre băieţii lui Tariq care au cărat o statuie întreagă până la Aman, îndesând-o în portbagajul Rachetei Deşertului. Se pare că i-au strecurat şoferului vreo câţiva gologani – şi i-au spus că încărcătura lor era doar un cadavru. Asta era morala răsturnată a Bagdadului din primăvara lui 2003.

Mahmud trimisese aproape doisprezece traficanţi la Aman în ultimele două săptămâni, toţi respectând traseul pe care îl urmase şi el la început. Dar ceva îi spunea că trebuia să facă o vizită personală. Trebuia să se vadă cu Naasri faţă în faţă. Având în vedere ritmul rapid al creşterii afacerilor şi sumele puse în joc, cu siguranţă aveau să apară posibilităţi de încălcare a regulilor. Mahmud nu avea de gând să se lase fraierit. Voia să fie sigur că Naasri era corect.

Aşa că a pregătit o încărcătură cu ultimul tezaur de trei sau patru obiecte, inclusiv o pereche de peceţi antice, tabla de lut pe care o luase de la omul agitat din cafenea şi piesa de rezistenţă, o pereche de cercei poleiţi cu aur, care, deşi oricine ar fi putut vedea asta, fuseseră evaluaţi de expertul lui ca având o vechime de 4 500 de ani. Nu avea de gând să dea toate astea pe mâna unui adolescent plin de coşuri din oraşul lui Saddam. Un motiv în plus să

petreacă cincisprezece ore în compania pulverizatorului de oase care era Racheta Deşertului.

În ultimele două ore aţipise, tresărind de fiecare dată când autobuzul făcea o oprire. Ţinuse geanta în poală tot drumul, cu mânerele răsucite în jurul încheieturilor, în cazul în care hoţilor nenorociţi din jurul lui le venea vreo idee. Chiar înainte de-a deschide ochii, a pipăit geanta, ca să se asigure că se mai simt formele dinăuntru; i-a apreciat, de asemenea, şi greutatea. Cât despre cercei, ştia că se aflau într-un loc foarte sigur.

Se făcuse miezul nopţii când a coborât din autobuz. Nu şi-a dat seama cât de urât mirosea până când nu s-a dat jos, duhoarea aceea fiind eliberată în valuri de pasagerii transpiraţi, extenuaţi, care se pierdeau în noapte. Trase în piept aerul Amanului, lăsându-se pătruns de emoţia unui loc care nu era Bagdadul. Ultima dată când venise aici, fusese chiar mai pasionant: folosise bancnote care nu aveau chipul *lui* pe ele şi văzuse statui care înfăţişau alţi oameni decât pe *el.* Nici aici nu existau alegeri adevărate, dar măcar iordanienii nu se înjosiseră să-şi confirme tiranul cu un procentaj de 100% la vot.

Unul din fiii lui Naasri îl aştepta, plictisit şi nepăsător lângă grilaj. Nu spuse nimic şi nici nu se oferi să-i ia geanta lui Mahmud – nu că acesta l-ar fi lăsat -, pornind-o într-o plimbare scurtă pe strada Regele Hussein. Nu după mult timp, se iviră indicatoare care te îndrumau către Amfiteatrul Roman, ceea ce însemna că *souk-ul* era aproape. Pe când străbăteau aleile pietruite, băiatul mări viteza; Mahmud trebui să alerge ca să poată ţine pasul. Un fel de joc al minţii, hotărî Mahmud.

Majoritatea prăvăliilor erau închise la ora asta, cu obloanele de metal trase. Băiatul se învârtea prin piaţă, cotind la stânga şi la dreapta atât de repede, încât Mahmud ştia că nu va reuşi să iasă singur de acolo. Băgă

mâna înăuntrul sacoului, sub braţ, ca să verifice dacă mai avea cuţitul acolo, în tocul de piele.

În cele din urmă, Mahmud simţi un miros: de pită proaspătă. Trebuie să fie o brutărie nonstop pe-aici. Aproape sigur, fiindcă şirul de chioşcuri goale, nepopulate fu întrerupt de mănunchiul de lumini de la colţul imediat următor. La un radio se auzea muzică de percuţie; bărbaţii stăteau afară bând cafea din ceşti mici şi ceai din pahare. Mahmud răsuflă uşurat. Se simţea ca acasă.

Călăuza intră, iar Mahmud o urmă. Ajunse la o masă la care stătea singur un bărbat. Călăuza dădu rapid din cap şi plecă la fel de repede. Nu scosese nici un cuvânt de la început până la sfârşit.

Mahmud nu îl recunoscu pe bărbatul de la masă. Era prea tânăr, mai tânăr decât Mahmud.

— Îmi pare rău, poate că s-a făcut o greşeală. Îl caut pe domnul Naasri.

— Mahmud?

— Da.

— Eu sunt Nawaf Naasri. Sunt fiul tatălui meu. Vino.

Îl conduse pe Mahmud afară din cafenea, pe o altă alee. Ar putea să mă înjunghie aici, să-mi ia geanta şi nici c-o să afle cineva vreodată.

În schimb, Nawaf bătea uşor într-unul din obloanele de oţel. După o secundă sau două, acesta începu să se ridice, acţionat parcă de un mecanism electric. Înăuntru străluceau lumini fluorescente, dezvăluind ceea ce părea a fi un magazin de suvenire: vitrine mari de sticlă şi, în spatele lor, o grămadă de fleacuri.

— Haide, haide. Nişte ceai?

Mahmud încuviinţă din cap în timp ce studia marfa. Cadrane de ceas pe fâşii de lemn fin lustruite; borcane cu nisip colorat şi sticle cu apă "Garantat din râul Iordan". Numai prostii, cumpărătorii fiind cu siguranţă pelerinii creştini. Într-o zi, îşi zise Mahmud, vom avea gunoaie din

astea la vânzare şi în Bagdad: "Garantat din grădinile Babilonului". Şi magazinele de mărunţişuri din Irak vor face acelaşi lucru pe care îl fac şi aici, vor servi drept faţadă pentru afacerile cu antichităţi.

— Mahmud! Ce plăcere!

Se întoarse şi-l văzu pe Naasri senior afişând un zâmbet fioros. Mahmud, care se pricepea la haine, putea observa că iordanianul purta un costum bine croit, materialul aranjându-se cum trebuie. Îi era ruşine de geaca lui de piele, şifonată în urma călătoriei-maraton cu autobuzul, cu peticele tocite, aproape fără culoare. Nu era vorba doar de costum: în toate privinţele, Naasri avea strălucirea aceea care vine odată cu bogăţia. Nu trecuseră decât câteva săptămâni de când începuseră să curgă comorile din Bagdad, dar acestea păreau să-l fi transformat deja pe Jaafar Naasri. Probabil că banii mulţi îşi făceau repede efectul. Mahmud avea de gând să afle pe pielea lui dacă acest lucru era adevărat sau nu.

— Deci, prietene, cărui fapt îi datorez această plăcere?

— M-am gândit că ne-am putea întâlni la o cafea în miez de noapte, poate şi o prăjitură. Să vorbim despre vremurile bune.

Naasri se întoarse spre fiul său, care se retrăsese în umbra din fundul magazinului.

— Uitasem că prietenul nostru din Bagdad e cam glumeţ cu noi.

Apoi se răsuci din nou spre Mahmud, zâmbind în continuare.

— Ai să mă ierţi, Mahmud, dacă trecem direct la afaceri. E târziu, iar eu sunt un om ocupat.

— Desigur.

Mahmud încercă să-i zâmbească în acelaşi fel: voia să înveţe de la acest om înstărit, voia să-l copieze. Băgă mâna în geantă şi scoase primul dintre cele două sigilii pe care un văr tânăr i le adusese la câteva ore după ceea ce lui

Mahmud îi plăcea să numească marea deschidere a muzeului. Ajunseseră şi altele la el mai târziu, ciobite şi deteriorate. Nici unul nu era în stare la fel de bună ca aceea.

Naasri o luă, cântărind-o în mâini, verificându-i soliditatea. Băgă mâna în buzunarul de la piept al costumului şi scoase nişte ochelari pentru citit în formă de semilună.

— E veritabil, te asigur. Mahmud nu şi-ar tăbăci fundul cincisprezece ore în autobuzul ăla pentru un fals.

Naasri îl opri ridicând ochii, privindu-l pe deasupra lentilelor. Expresia lui impunea tăcerea. Iordanianul se concentra.

— OK, spuse într-un final. Altceva?

Mahmud scoase al doilea sigiliu, mai mare şi mai bogat ornamentat. Avea bine rânduită ordinea obiectelor, plusând până la ceea ce el considera a fi irezistibilul punct culminant.

Naasri examină sigiliul la fel de atent şi apoi îl puse pe masă pentru a-l cerceta pe Mahmud la fel de amănunţit.

— Ai făcut o treabă bună, prietene. Sunt impresionat. Am sentimentul că partea bună abia urmează.

Îşi dezveli din nou dantura.

— Aşa e prietene, aşa e.

Mahmud ridică geanta în poală şi băgă amândouă mâinile în ea, scoţând tabla de lut care ajunsese la el cu două zile în urmă, la cafenea.

Naasri întinse mâinile ca să o ia. Într-una din ele ţinea învelitoarea, iar cu cealaltă trase tăbliţa afară. Strigă deodată către fiul său:

— Monoclul meu, te rog!

Nawaf aduse o lupă de bijutier, pe care Naasri şi-o fixă cu îndemânare pe ochiul stâng. Bărbatul mai în vârstă se aplecă asupra mesei, studiind îndeaproape obiectul. Scoase un murmur uşor, dar nu spuse nimic.

— Deci, ce crezi? nu se putu abţine Mahmud să nu întrebe.

Naasri se lăsă pe spate, lupa rămânând fixată la locul ei şi mărindu-i grotesc ochiul stâng.

— Cred că ţi-ai câştigat dreptul să vezi colecţia Naasri. Lăsă lupa să cadă, prinzând-o în palmă.

Fără să se grăbească, Nawaf începu să descuie o uşă aflată în spatele tejghelei, care dădea, presupunea Mahmud, spre un depozit. Toţi marii contrabandişti lucrau aşa: în faţă se vindeau mărunţişuri, adevărata afacere fiind ascunsă în spate. Îşi strânse în grabă colecţia şi se ridică.

Merseră în şir indian prin camera dosnică în care se găseau nişte cutii de carton şi două suluri uriaşe de bandă adezivă. Acolo era, cu siguranţă, locul în care se găsea comoara. Dar cei doi Naasri nu zăboviră; nici măcar nu aprinseră vreo lumină. În schimb, tatăl, care păşea înainte, Mahmud şi fiul, care venea în urmă, continuară să meargă până când ajunseră la o a doua uşă. Aceasta era mai masivă şi mai bine ferecată; Naasri trebui să folosească trei chei ca să o descuie.

Spre surpriza lui Mahmud, uşa dădea afară, o briză răcoroasă de aer nocturn mângâindu-i faţa. Coborâră câteva trepte şi ajunseră cu toţii într-o grădină nu prea mare.

— Nawaf, ai lopata?

Mahmud se întoarse şi îl văzu pe tânăr ţinând în mână o lopată grea, de metal. Instinctiv, căută cuţitul cu mâna liberă şi îl scoase afară, fluturându-l în direcţia lui Nawaf.

— O, fratele meu drag, nu fi ridicol! spuse Jaafar Naasri, observând figura înspăimântată a lui Mahmud şi râzând cu poftă.

— Nawaf n-o să te lovească. Lopata e ca să-ţi poată arăta colecţia noastră.

Capul lui Mahmud se învârtea. Nedormit şi zăpăcit, când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu că această fâşie de

pământ sterp era de fapt acoperită cu pământ brun, nisipos, asemenea celui dintr-o grădină de legume. Iar acum, îndemnat de tatăl său şi deloc deranjat de ameninţarea cu cuţitul a lui Mahmud, Nawaf sărise în mijlocul ei şi săpa.

— Ce se întâmplă?

— Aşteaptă şi ai să vezi.

Naasri şi Mahmud stăteau şi se uitau la Nawaf cum sapă încet şi degajat. Mahmud observă braţele lui Nawaf, căptuşite cu muşchi.

Treptat, în pământ începea să se desluşească o formă. Ali săpă mai repede, după care aruncă deoparte lopata, se ghemui şi începu să scormonească în pământ cu mâinile goale. În lumina lunii, Mahmud intuia o formă, un fel de animal. Nawaf le făcu semn să vină.

Apropiindu-se, Mahmud o văzu clar. Din pământ se ivea o statuie, un berbec ridicat pe picioarele din spate, cu copitele din faţă sprijinite de un trunchi subţire de copac, iar coarnele prinse în florile ornamentale ale acestuia. Nawaf o şterse de praf şi, astfel, în lumina cerului nocturn, Mahmud văzu că această sculptură extraordinară era făcută din arama, aurul şi argintul cele mai delicate.

Lui Mahmud i se tăie răsuflarea.

Naasri senior zâmbi.

— O recunoşti, nu? Probabil că ai văzut-o în ziare. Mahmud dădu din cap, incapabil să vorbească.

— E Berbecul din Desiş, descoperit în Marea Groapă a Morţii, la Ur. Naasri continuă, savurând momentul. Probabil l-ai văzut când erai copil, într-una din vizitele cu clasa la Muzeul Naţional. Ştiu că eu l-am văzut. Era unul din punctele de atracţie.

— Şi acum îl aveţi aici?

— Nu l-ai văzut cu ochii tăi?

— Mi-l arăţi ca să-mi dau seama că ce am adus eu e lipsit de valoare. Aşa e? Vrei să-l umileşti pe Mahmud cu această comparaţie.

— Dar deloc, prietene. Îţi faci prea multe griji. Ţi-l arăt ca să ştii printre ce splendori o să stai.

Mahmud zâmbi uşurat.

— Serios, crezi că piesele pe care le-am adus eu merită să fie păstrate aici, în colecţie?

Îi plăcea să se creadă un complice al acestui om, un egal al acestui geniu al comerţului.

— Nu doar piesele, Mahmud. Am de gând să te ţin şi *pe tine* aici.

Şi cu o simplă mişcare a mâinii îi făcu semn fiului său să acţioneze, exact aşa cum plănuiseră. Mahmud vru să scoată cuţitul, dar era prea târziu: lopata îl lovise deja în cap, doborându-l la pământ. Îşi dădu ultima răsuflare, dar Nawaf îl mai lovi de două ori cu capul metalic al uneltei, doar ca să fie sigur.

— Marea noastră groapă a morţii, murmură Jaafar Naasri, mai mult pentru el. Dezbracă-l şi îngroapă-l, îi ordonă fiului său. Imediat.

Jaafar Naasri ridică geanta, verificând dacă sigiliile şi tabla de lut se aflau acolo şi intră iarăşi. Descuia cea de-a doua dintre cele trei încuietori când îl auzi pe fiul său râzând zgomotos. Se întoarse şi îl văzu pe Nawaf aplecat asupra proaspătului cadavru, bâţâindu-se de bucurie.

Naasri veni înapoi şi se opri lângă fiul său. La început nu pricepu ce era de râs, dar atunci fiul său arătă cu degetul înspre pieptul mortului. Acolo, strălucind în lumina stelelor, prinşi de câte unul de sfârcurile lui Mahmud, erau doi frumoşi cercei de aur. Mahmud crezuse că găsise ascunzătoarea perfectă: scoaterea lor la iveală trebuia să fie marele deznodământ. Şi, într-adevăr, aşa a fost.

Capitolul 18

Ierusalim, miercuri dimineaţă, 9.45 p.m.

Se întâlni cu Uri la cafeneaua Restobar. Nu că el ar fi numit-o aşa.

— Ne întâlnim la cafeneaua care era moment, îi spusese el într-un mesaj vocal lăsat pe telefonul mobil.

Nu înţelesese. Era un fel de ghicitoare filosofică: o cafenea care era moment?

Îl întrebă pe portarul hotelului care nu păru deloc surprins şi o sfătui imediat să "iasă din hotel, să urce dealul, la a doua intersecţie..."

— Dar ce înseamnă?

— Se chema cafeneaua Moment. A fost bombardată acum câţiva ani. Pronunţă ambii *b.* Un atentat sinucigaş. Aşa că i-au schimbat numele.

— Dar nimeni nu ţine minte noul nume, aşa că îi spun "cafeneaua care era Moment".

— Exact. Zâmbi.

Uri se afla deja acolo, la o masă din colţ, aplecat asupra unei căni pline cu cafea. Nici măcar nu sorbise din ea. Neras, arăta de parcă n-ar fi dormit de câteva zile.

Maggie se aşează în faţa lui şi aşteptă ca Uri să se uite la ea. Într-un final, renunţă să mai aştepte.

— Deci când e înmormântarea?

— Nu ştiu. Ar fi trebuit să fie azi. Dar poliţia reţine în continuare corpul mamei mele. Autopsie. S-ar putea să nu fie mai devreme de vineri.

— Înţeleg.

— Chiar dacă spun că nu e nimic de investigat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun…

Se uită în sus, întâlnindu-i pentru prima dată privirea. Ochii lui, atât de negri, erau acum înroşiţi. Chiar şi aşa, Maggie observă ruşinată că era extrem de arătos: trebui să facă un efort să privească în altă parte.

— Vreau să spun că insistă pe ideea că ar fi sinucidere.

— Le-ai spus ce crezi?

— Le-am spus de mai multe ori că nu există nici un dubiu că mama mea nu s-a sinucis. Dar insistă că pastilele acelea îi aparţineau. Şi că nu exista nici un indiciu de intrare prin efracţie.

— Corect.

— Dar asta nu înseamnă nimic. Uşa de la intrare a fost deschisă toată săptămâna. De când tatăl meu…

Vocea i se stinse şi începu din nou să se holbeze la cafea.

— Dar tu eşti sigur că nu ea a făcut asta. Nu putea să pronunţe cuvântul "omorât", cu atât mai puţin "crimă". Nu în faţa lui.

— Nu există dubii. Nu mama. Ridică din nou privirea. Tatăl meu, poate. E genul de bravadă de care el era în stare. Marele gest eroic, prin care să capteze atenţia tuturor…

— Uri…

— E vina lui, să ştii.

— Nu crezi cu adevărat asta.

— Ba da. Am fost nevoiţi să suferim întotdeauna din cauza crezurilor lui nebuneşti. Când eram copii era permanent arestat sau apărea la televizor sau ţipa la cineva. Ştii cum e asta pentru un copil?

Maggie se gândi la părinţii ei. Cel mai aproape de o luare de atitudine politică au fost atunci când tatăl ei şi-a dat demisia din Clubul de Bowling din Dun Laoghaire din

solidaritate faţă de casier. Se plătise prea mult pentru biscuiţii de la ora ceaiului.

— Dar avea anumite principii. Asta e ceva de admirat, nu?

Ridică din nou privirea, iar ochii îi sclipiră de mânie.

— Nu şi dacă e vorba de nişte principii greşite. Asta nu e ceva de respectat.

— Greşite?

— Toată veneraţia asta pentru pământ: fiecare centimetru trebuie să fie al nostru, al nostru, al nostru. E un fel de boală. Idolatrie sau ceva asemănător. Şi uite la ce a dus. E mort şi a luat-o şi pe mama cu el.

— Tatăl tău ştia care e părerea ta?

— Ne certam tot timpul. De fiecare dată spunea că din cauza asta stăteam deoparte, la New York. Nu fiindcă ar fi fost într-adevăr benefic pentru cariera mea, fiindcă acolo aş fi avut condiţii mai bune ca să fac filme…

— Faci filme?

— Da, în principal documentare.

— Continuă.

— Tatăl meu nu credea că m-am dus la New York să fac filme. Spunea că am fugit pentru că nu puteam suporta faptul că pierdusem disputa.

— Disputa legată de…

— … de tot. Votul pentru partidele de stânga, munca în domeniul artei. "Trăieşti ca un repetent decadent din Tel Aviv." Asta îmi spunea. Tel Aviv. Insulta numărul unu.

Maggie se opri, uitându-se în altă parte, apoi din nou la bărbatul din faţa ei.

— Ascultă, Uri. Ştiu că suferi. Şi ştiu că sunt atât de multe lucruri de discutat. Dar trebuie să aflăm ce naiba se întâmplă.

— De ce îţi pasă?

— Pentru că guvernul pentru care lucrez nu vrea ca întregul proces de pace să se ducă pe apa sâmbetei din cauza acestor crime, de asta.

— Ştii, tatăl meu ar fi fost foarte bucuros dacă ceea ce numeşti tu "proces de pace" s-ar fi destrămat. El îl numea "proces de război".

— Da. Dar nu ar fi fost bucuros să o vadă moartă pe soţia lui, poate chiar pe fiul său, nu-i aşa, oricât de mult v-aţi fi contrazis?

— Crezi că viaţa mea e în pericol? Şi îţi pasă de asta?

— Nu prea. Dar ţie ar trebui să-ţi pese.

— Ascultă, pericolul nu contează pentru mine. Nu-mi pasă de el. Lucrul de care îmi pasă e să-i găsim pe cei care au făcut asta.

Ea răsuflă.

— Bine. Atunci poţi să începi prin a-mi spune ce ştii.

Pentru a doua oară în ultimele două zile, se afla pe Malul de Vest, deşi acum ghidul ei era un bărbat care îl numea Iudeea şi Samaria, chiar dacă sintagma părea pusă între nişte ghilimele mari. Şi Uri Guttman îi arăta cu degetul pe fereastră; dar nu indica un loc sau altul al suferinţei palestiniene, ci locurile şi relicvele Vechiului Testament.

— La capătul drumului e Hebronul, unde sunt îngropaţi cei trei patriarhi, Avraam, Isaac şi Iacov. Împreună cu soţiile lor: Sara, care era căsătorită cu Avraam; Rebeca, soţia lui Isaac, şi Leea, a doua soţie a lui Iacov.

— Cunosc Biblia, Uri.

— Eşti creştină, nu? Catolică?

A separat fiecare silabă: *ca-to-li-că.*

— Aşa m-am născut şi am crescut, ai dreptate.

— Ce, nu eşti catolică şi acum? Credeam că e ca şi cum ai fi evreu. Odată ce eşti, rămâi pentru totdeauna.

— Ceva de genul ăsta, spuse Maggie în şoaptă, ştergând umezeala de pe geam.

— Sunt şi multe locuri de vizită pentru creştini aici. E Ţara Sfântă, ţine minte.

— "Care nu trebuie niciodată cedată."

— Îl citezi pe tatăl meu?

— Nu doar pe el.

Turul cu ghid fu întrerupt o singură dată, când Uri porni radioul şi dădu pe ştiri. Ultimele veşti erau sumbre: Hezbollah a lansat un bombardament cu rachete din Liban, punând capăt lungii perioade de neagresiune. Civilii israelieni din nord se înghesuiau în adăposturi antibombardament, iar Yaakov Yariv era presat să riposteze de propriii lui susţinători. Dacă era pe cale să facă pace, trebuia să demonstreze că nu e moale. Maggie discutase asta cu Davis, la telefon, în dimineaţa aceea: Hezbollah nu făcea nimic fără susţinerea Iranului. Dacă atacau acum, era pentru că Teheranul îşi dorea un război în regiune. Şi asta cât mai repede.

Făcură un înconjur după care trecură printr-un loc mai sus de Ramallah, iar acum intrau în Psagot, o aşezare evreiască cocoţată pe un deal, care se zărea deasupra oraşului palestinian. Pe Maggie o surprinse simplitatea tuturor locurilor acestora. Era aproape medievală. Fortăreţe pe vârfuri de dealuri, ca şi cum ar fi fost pline de arcaşi gata să trimită o ploaie de săgeţi peste duşmanul de dedesubt. O făcu să se gândească la Franţa şi Anglia sau la Irlanda, de ce nu. Castelele dispăruseră sau erau în ruină acum, dar cu câteva secole în urmă locurile de la ţară din Europa semănau foarte mult cu acesta: un câmp de bătălie, fiecare vârf de munte şi versant de deal fiind un trofeu strategic care trebuia fie atacat, fie temut.

Drumul era întortocheat şi plin de serpentine, dar până la urmă ajunseră la un punct de pază. Uri încetini, dându-i suficient timp gardianului de serviciu să iasă din ghereta sa, să constate că maşina era israeliană şi în bună regulă şi să-i facă semn să treacă. Era un bărbat între două vârste,

cu burtă, îmbrăcat în nişte blugi care nu-i veneau bine şi un tricou simplu sub hanoracul militar de culoare verde. Avea o mitralieră M16 agăţată de umăr, cu patul înfăşurat cu bandă adezivă neagră. Maggie nu putu să se hotărască dacă firescul scenei o făcea mai mult sau mai puţin sinistră.

Imediat ce se dădu jos din maşină, Maggie încercă să se orienteze. La prima vedere, aceste aşezăminte evreieşti chiar arătau ca nişte suburbii americane transpuse în mijlocul Arabiei prăfuite, toate casele având acoperişurile roşii şi gazoanele bine cunoscute. La un capăt de stradă, câteva adolescente jucau baschet, deşi toate purtau fuste de blugi lungi până la glezne.

Privea în continuare, dornică să vadă Ramallahul din acel loc avantajos, dar câmpul vizual îi era blocat. Abia atunci observă zidul gros, de beton, care mărginea Psagotul dintr-o parte, împiedicând orice vedere a oraşului de dedesubt.

Uri o văzu privindu-l.

— E urât, nu-i aşa?

— Urât, nu glumă.

— A trebuit să fie construit acum câţiva ani, ca să oprească tirurile lunetiştilor din Ramallah. În fiecare zi gloanţele ajungeau până aici.

— Şi a funcţionat?

— Întreabă fetele care pot juca acum baschet pe stradă.

La o privire mai atentă, Maggie îşi dădu seama că, dacă asta ar fi fost o suburbie americană, ar fi fost una dintre cele mai sărăcăcioase. Casele erau rudimentare, iar clădirea administraţiei centrale, spre care o conducea acum Uri, era lipsită de orice strălucire. Locul era surprinzător de pustiu. În timp ce aştepta să apară o secretară la biroul de recepţie, Uri îi explică faptul că toată lumea era fie la demonstraţiile din Israel, fie în lanţul uman.

În cele din urmă, se ivi o femeie care îl privi lung şi cu o adâncă simpatie pe Uri, ochii i se umeziră. Devenea clar faptul că, oricare ar fi fost opiniile sale, Uri Guttman era fiul îndurerat al aristocraţiei colonialiste: vestea sinuciderii mamei sale se răspândise peste noapte, după anunţul de la radio din acea dimineaţă. Fără să fi avut programare, îi făcu semn să intre în biroul bărbatului care, după cum îi explicase Uri, nu era doar capul Psagotului, ci şi al consiliului tuturor aşezărilor de pe Malul de Vest.

În clipa în care Uri intră pe uşă, Akiva Shapira se ridică în picioare, ieşindu-i tânărului în întâmpinare. Mare şi bărbos, puse imediat mâna pe capul lui Uri şi rosti ceea ce lui Maggie i se păru a fi o rugăciune de consolare.

— *HaMakom y'nachem oscha b'soch sh'ar aveilei Tzion v'Yerushalayim.*

Ţinu ochii închişi cât timp rosti acele cuvinte.

— Akiva, ea e prietena mea, Maggie Costello. E irlandeză, dar a venit aici cu echipa americană de negocieri. Mă ajută.

Maggie întinse o mâna, dar Shapira se întorsese deja, îndreptând-se spre birou. Nu putea să-şi dea seama dacă evita strângerea de mână din motive politice, fiindcă servea o administraţie americană detestată pentru impunerea capitulării Israelului, sau din motive religioase, pentru că era femeie.

— Sunteţi amândoi bine-veniţi, spuse respirând greu, aşezându-se din nou în fotoliu.

Prima surpriză: accentul newyorkez.

— În mod normal eu ar trebui să vin în vizită. Ai suferit o pierdere extrem de însemnată, Uri, şi ştii că poporul lui Eretz Yisroel e alături de tine, oamenii de pe întreg cuprinsul Israelului.

Maggie înţelese că traducerea era pentru ea, ca, de altfel, probabil întreaga frază. Acel "întreg" îi era adresat.

— Vreau să vorbesc cu tine despre tatăl meu.

— Desigur.

— După cum ştii a fost foarte agitat în ultimele zile ale vieţii lui, cuprins de frenezie.

— Voia să-l vadă cu orice preţ pe Yariv. Să-i spună ce nebunie făcea, dar acest aşa-zis prim-ministru al nostru refuza să-l primească.

— Asta voia să-i spună? Că negocierile de pace erau o "nebunie"?

— Ce altceva? Credea oare că e un lucru chibzuit să cedăm chiar inima pământului nostru? Vorbeşti serios?

Maggie ştia că şi cuvintele astea erau tot pentru ea. Shapira abia se uita la Uri.

— Ştia că acesta e un act al oamenilor care şi-au pierdut identitatea colectivă. O reluare a marii greşeli evreieşti. De la Faraon la Adolf însuşi, isteţul Evreu a crezut întotdeauna că poate alunga lupul. Şi care e această armă secretă a evreilor? Îţi spun eu, Uri. Capitularea! Aşa e! Asta e marea genialitate a evreilor, naţia lui Marx, Freud şi Einstein. Capitularea! Iar acum Yariv încearcă acelaşi truc. Îi dăm inamicului ce vrea, fără luptă, şi numim asta pace. E capitulare, nici mai mult nici mai puţin. N-am dreptate, domnişoară Costello?

Îşi dorea să nu fi venit. Uri, de unul singur, ar fi fost scutit de un astfel de spectacol. Dar nu terminase. Îl văzu aplecându-se înainte, ca un reporter.

— Akiva. Ce vreau să ştiu eu e ce îl preocupa exact pe tatăl meu în ultimele zile de viaţă.

— Şi pentru asta ai bătut atâta drum? N-ai fost în stare să te dumireşti şi singur în privinţa asta? Ce îl *preocupai* Nu e atât de evident încât şi un copil de grădiniţă ţi-ar putea da răspunsul?

Se întoarse din nou de la Uri.

— Spuneţi-mi, domnişoară Costello – Uri spune că sunteţi irlandeză. Habar n-am dacă sunteţi protestantă sau catolică, dar spuneţi-mi: când IRA punea bombe la fiecare

cinci minute, ce au zis protestanţii, "OK, uite: luaţi Belfastul. Tăiaţi-l în două pe mijloc şi opriţi-vă bucata pe care o vreţi. A, şi în timpul ăsta, toate milioanele de irlandezi catolici care au plecat cu vaporul în ultimii o sută cincizeci de ani – se pot întoarce să locuiască aici, în bucăţica noastră de Irlandă de Nord protestantă". Spune-mi sincer, ai auzit vreodată un protestant din Irlanda de Nord spunând aşa ceva? Ai auzit?

— Akiva, am venit aici să vorbim despre tatăl meu…

— Pentru că asta face aici iubitul nostru prim-ministru împreună cu aşa-zisul nostru guvern, fie ca Dumnezeu să-i lumineze. Acelaşi lucru! Lasă orice palestinian al cărui străbunic se pişa mai demult în oliţă la Jaffa să vină aici şi să ceară o vilă la Tel Aviv. Şi bineînţeles, hai să împărţim Ierusalimul în două. Ştii de câte ori e menţionat Ierusalimul în Coran? Spune-mi, ştii?

Uri se uita în tavan, chinuindu-se să-şi ascundă frustrarea. Maggie vorbi în locul lui.

— Serios, chiar nu suntem aici…

— Zero. Formă cifra cu degetul mare şi arătătorul. Un zero mare şi gras. Noi ne rugăm pentru întoarcerea în Ierusalim de trei ori pe zi în ultimii două mii de ani; ne construim sinagogile cu faţadele spre răsărit ca să fim cu faţa spre Ierusalim, chiar dacă suntem în New Jersey sau în Dublin; îl rugăm pe Ha'shem, Atotputernicul, să ne lipească limbile de cerul gurii şi să ne ia dibăcia mâinii drepte dacă te vom uita pe tine, O, Ierusalime – şi, cu toate astea, *noi* trebuie să-l cedăm! Trebuie să cedăm un oraş acestor arabi care nici măcar nu-l menţionează – nici măcar o menţiune – în aşa-zisa lor carte sfântă!

Roşu la faţă, se aplecă acum înainte şi întinse un deget spre Maggie.

— Deci da, ştiu ce îl preocupa pe Shimon Guttman. Sinuciderea poporului evreu. Mă auziţi? Autodistrugerea poporului evreu. Asta voia el să prevină.

Uri ridică o mână în semn de rugăminte, ca un elev care cere permisiunea profesorului său să vorbească.

Maggie îşi dădea seama că îşi ţinea părerile pentru el. Fie pentru că era prea epuizat ca să-şi adune puterile pentru o confruntare, fie pentru că luase înţeleapta decizie că nu avea nimic de câştigat dintr-o dispută politică, nu-şi putea da seama. Dar era recunoscătoare instinctelor lui Uri. Aveau nevoie de un Shapira cooperant, altfel ar fi făcut un drum degeaba.

— I-a spus mamei că a văzut ceva anume, începu Uri, care era o întruchipare a politeţii şi a datoriei filiale. Ceva care va schimba totul. Ştii cumva care e lucrul ăsta?

Shapira se întoarse spre Uri şi îşi mai domoli glasul.

— Am vorbit tot timpul cu tatăl tău în aceste ultime săptămâni. El şi cu mine…

— Mă refer la ultimele trei sau patru zile. Atunci a văzut ce a văzut…

— Putea să fie un om destul de secretos, Uri. Dacă nu a vrut să-ţi împărtăşească ce a văzut, poate că a avut un motiv pentru asta.

— Ce fel de motiv?

— Cum scrie în Psalmi? "La fel cum tatăl are milă faţă de copii, la fel are Domnul milă faţă de cei care se tem de El."

— Nu înţeleg.

— Mila faţă de copii, protejarea copiilor. E acelaşi lucru.

— Crezi că mă proteja?

— Era un părinte devotat, Uri.

— Dar mama? A încercat s-o protejeze şi pe ea. Şi uite ce i s-a întâmplat.

— Eşti sigur că nu i-a transmis şi ei informaţia pe care o deţinea, Uri? Poţi avea o certitudine în privinţa asta?

Uri scutură dezaprobator din cap, ca şi cum ar fi fost prins descoperit.

Maggie îşi dădu seama că era posibil ca doamna Guttman să fi găsit ceva aseară, exact înaintea morţii sale.

Poate că încercase să dea un telefon. Poate că în felul ăsta îi alertase pe ucigaşi. Sau poate că, în ciuda protestelor lui Uri, văzuse ceva care o îngrozise atât de tare, care o umpluse de o asemenea deznădejde, încât îşi luase singură viaţa.

— Vezi, dragul meu Uri, Stăpânul Universului are un plan pentru poporul evreu. Nu ne lasă să-l vedem, desigur. Ne dă câte o frântură, pe ici-pe colo, în texte, în surse. E doar o frântură. Dar face minuni, Uri. Probabil că şi credinţa dumneavoastră vă învaţă lucrul ăsta, domnişoară Costello. Minuni. Iar istoria poporului evreiesc e o istorie a minunilor.

Suferim cea mai mare tragedie din istoria omenirii. Holocaustul. Şi cât trebuie să aşteptăm eliberarea? Trei ani! Atât! Naziştii cad în 1945 şi în '48 avem un stat al nostru. După două mii de ani de exil şi peregrinări, ne întoarcem la pământul nostru antic. Pământul pe care i l-a promis Dumnezeu lui Avraam cu aproape cinci mii de ani în urmă. Cum numeşti asta, domnişoară Costello, dacă nu un miracol sigur, de necontestat, cu garanţia de a primi banii înapoi? Orele cele mai negre, urmate de momentul celei mai mari lumini!

La fel în '67. Arabii ne înconjoară, ascuţindu-şi toţi cuţitele ca să ne taie gâturile, să-i împingă pe evrei în mare. Şi ce se întâmplă? Israelul le distruge forţa aeriană în câteva ore şi armata în câteva zile! Şase zile. "Şi Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; şi iată că erau foarte bune." Şi în a şaptea zi s-a odihnit.

Ei, ai mai paria că Atotputernicul ne va mai salva încă o dată? Da, lucrurile sunt sumbre, nu există dubii în privinţa asta. Guvernul dumneavoastră de la Washington, domnişoară Costello, plănuieşte să deposedeze poporul evreu de ceea ce i se cuvine prin naştere, cerându-ne să cedăm pământul care ne-a fost promis de Dumnezeu. Iar cel care colaborează cu voi e un bărbat în care am avut

odată încredere, un trădător care e gata să-şi vândă poporul ca să pozeze în faţa antisemiţilor din Europa ca bunul evreu, evreul de treabă, porumbelul cu premiul Nobel în cioc, în timp ce evreii răi sunt lăsaţi să fie ucişi în paturile lor de către arabi.

Totul pare să se fi sfârşit, e ora noastră neagră din nou, când iată! Un erou al poporului evreu, Shimon Guttman, intervine pentru a-l opri pe trădător şi iată, Guttman eroul este ucis. Şi acum israelienii încep să înţeleagă. Văd acum ameninţarea ce îi paşte din partea unui guvern care e gata să-şi omoare propriii cetăţeni. S-o omoare, te rog să mă ierţi pentru asta, Uri, chiar şi pe soţia eroului!

Ăsta e felul în care lucrează Atotputernicul. Ne dă semne, indicii dacă doreşti. Pentru că vrea să vedem ce se întâmplă. Ţi-a răpit mama ca să nu ne iluzionăm. E un mesaj pentru noi, Uri. Părinţii tăi şi tragedia care s-a abătut asupra lor sunt un mesaj. Ne învaţă să spunem nu acestei înşelătorii americane. Să spunem nu sinuciderii în masă a evreilor.

Toate astea veneau atât de repede şi de tunător, ieşind parcă din străfundurile plămânilor lui, încât nu exista altă soluţie decât să-l aştepte să se oprească. Acest Shapira era un vorbitor cu experienţă, asta era sigur, care stăpânea tehnica trecerii fără pauze de la o propoziţie la alta, neacceptând nici o întrerupere. Maggie luase parte la faimoasa întâlnire, în care echipa Statelor Unite stătuse să-l asculte pe preşedintele Siriei vorbind neîntrerupt, timp de şase ore, punând în aplicare aceeaşi strategie. Singurele răspunsuri adecvate erau calmul şi răbdarea. Trebuia să aştepţi pur şi simplu până când adversarul sau partenerul, nu avea importanţă, termina singur de vorbit. Acel moment părea să fi venit.

— Domnule Shapira, începu Maggie, luându-i-o înainte lui Uri. Toate astea ne sunt de mare ajutor. V-aş sintetiza corect opiniile dacă aş spune că suspectaţi că în spatele

morţii părinţilor lui Uri s-ar afla însăşi mâna autorităţilor israeliene?

— Da, pentru că ceea ce trebuie să ştie Statele Unite… Mare greşeală, îşi zise Maggie. Nu trebuia să formuleze o întrebare care impunea un nenorocit de răspuns.

— Mulţumesc, e clar. Au făcut asta ca să le închidă gura soţilor Guttman, pentru că se temeau de acea informaţie în posesia căreia intraseră.

Intonaţia era acum descendentă, indicând o propoziţie declarativă.

— Totuşi ceea ce aţi descris sunt de ani de zile vederile lui Shimon Guttman. Ar fi vrut cu siguranţă să le transmită prim-ministrului. Dar nu erau deloc o noutate. Cum vă explicaţi urgenţa frenetică? Cum vă explicaţi că autorităţile israeliene au acţionat în acest fel pentru a reduce la tăcere o opinie deja bine cunoscută?

— Opinie? Cine a spus ceva despre vreo opinie? Eu nu. Eu am folosit cuvântul informaţie. *Informaţie,* domnişoară Costello. E un lucru diferit. Cu siguranţă, Shimon obţinuse nişte informaţii care l-ar fi silit pe Yariv să-şi dea seama de nebunia demersurilor sale. Cred că a vrut să i le transmită pe orice cale.

— Ce fel de informaţii?

— Acum îmi cereţi prea mult, domnişoară Costello.

— Asta înseamnă că nu vreţi să ne spuneţi sau că nu ştiţi?

Acesta era Uri, care acţiona ca şi cum el şi Maggie ar fi fost colegi de ştafetă. Akiva îl ignoră, ochii săi rămânând aţintiţi asupra lui Maggie.

— De ce nu acceptaţi sfatul cuiva care a stat în cartierul ăsta mai mult de patruzeci şi opt de ore? Nu vreţi să ştiţi ce ştiu eu. Şi, Uri, nici tu nu vrei să ştii. Credeţi-mă, sunt mize mari la mijloc aici. Soarta poporului ales de Dumnezeu pe pământul promis de Dumnezeu. Un legământ între noi şi Cel Atotputernic. E un lucru prea

mare pentru ca nişte netrebnici de politicieni inventaţi să încerce să-l distrugă, nu contează cât de importanţi se cred, aici sau la Washington. Puteţi să le spuneţi asta angajatorilor dumneavoastră, domnişoară Costello. Nimeni nu se pune între noi şi Cel de Sus. Nimeni.

— Altfel?

— Altfel? "Altfel" spui? N-ar trebui să pui o întrebare ca asta. Uită-te în jurul tău. Uri, ascultă-mi sfatul. Renunţă la asta. Ar trebui să-ţi jeleşti părinţii. Ai de aranjat o înmormântare.

Se auzi un ciocănit. Secretara strecură capul pe uşă şi îi şopti ceva lui Shapira.

— Sigur, o să-l sun eu.

Se întoarse din nou spre Uri.

— Fă-ţi o favoare, Uri. Jeleşte-ţi mama. Ţine *shiva.* Şi renunţă la lucrurile astea. N-are cum să iasă ceva bun dacă-ţi vâri nasul. Tatăl tău şi-a făcut datoria. Poate nu aşa cum şi-a dorit el. Dar şi-a făcut-o. Oamenii Israelului au fost treziţi.

Uri se străduia din răsputeri, observă Maggie, să nu dea ochii peste cap în semn de dispreţ faţă de ceea ce auzea. Din când în când se foia în scaun, ca un şcolar insolent, pentru ca apoi să se controleze şi să stea drept. Acum se aplecă în faţă ca să vorbească.

— Ştii ceva despre Ahmed Nour? Maggie interveni.

— Domnule Shapira, aţi fost foarte amabil să ne acordaţi din timpul dumneavoastră. Aş vrea să vă mulţumesc…

— Ce, vrei să mă faci vinovat de moartea arabului ăluia? Se spune deja asta la posturile de radio de stânga? Uri, faptul că înghiţi toate prostiile astea mă surprinde.

Maggie se ridicase deja în picioare.

— Sunt nişte vremuri foarte tulburi, vă imaginaţi. Lumea spune tot felul de lucruri.

Ştia că se bâlbâie, dar ochii ei făceau toată treaba, încercând cu disperare să-i spună lui Akiva Shapira:

"Tocmai şi-a pierdut ambii părinţi. A luat-o puţin razna. Nu-l băgaţi în seamă".

Shapira se ridica şi el în picioare, nu ca să îi spună la revedere lui Maggie, ci ca să-l îmbrăţişeze pe Uri.

— Ar trebui să fii foarte mândru de părinţii tăi, Uri. Dar acum lasă-i să se odihnească în pace. Renunţă la asta. Viaţa ta e preţioasă, Uri. Ascultă-mi sfatul. Nu pune la încercare răbdarea Celui de Sus.

Capitolul 19

Aman, Iordania, şase luni mai devreme

Jaafar al-Naasri nu era omul pe care să-l poţi grăbi. "Cei care se grăbesc sunt cei care sunt prinşi", obişnuia să spună. Încercase să-i explice asta fiului său, dar era prea nătâng să-l asculte. Naasri se întreba dacă fusese blestemat să fie înconjurat de prostie chiar în propria lui casă. Avusese grijă să se însoare cu o femeie inteligentă. Făcuseră totul cum trebuie, trimiţându-şi copiii la una dintre cele mai bune şcoli din Aman. Cu toate astea, fiica lui era o târfă care îşi luase drept model curvele de pe MTV; iar băieţii nu erau mai breji. Unul prost grămadă, a cărui singură calitate erau pumnii săi. Celălalt mai isteţ, dar leneş. Se trezea la amiază şi aspira să devină *playboy.*

Asta îl întrista pe Jaafar al-Naasri. Da, era un bărbat înstărit, în parte datorită generozităţii lui Saddam Hussein şi armatei Statelor Unite. Între ei, deschiseseră uşa marii trezorerii a omenirii, depozitul rădăcinilor umanităţii. Era o exagerare? Jaafar avea din când în când tendinţa să se folosească de înşelătorie, nu putea nega asta: care negustor nu o avea? Dar la muzeul din Bagdad nu era nevoie de nici un fel de negoţ. Servise drept depozit celor mai vechi amintiri ale omului. Mesopotamia fusese prima civilizaţie şi toate acele începuturi se aflau aici, sub sticlă, clasificate, etichetate şi păstrate în Muzeul Naţional de Antichităţi. Primele tipuri de scriere din întreaga lume se puteau găsi la Bagdad, pe miile de tăbliţe gravate cu cuneiforme, alfabet vechi de patru milenii. Arta, sculptura,

bijuteriile şi statuile din timpurile în care abia apăreau, relicve ale epocii Bibliei şi ale celei de dinainte, puteau fi găsite la Bagdad.

Timp de decenii au stat în lăzi prevăzute cu alarmă sau în spatele unor uşi de oţel, protejate de cel mai sofisticat sistem de securitate din lume: dictatura lui Saddam Hussein. Dar mulţumită soldaţilor de pe tancuri şi piloţilor bombardierelor ce brăzdau cerul de deasupra, Saddam a fugit şi uşile muzeului s-au deschis larg. Soldaţii americani care înconjuraseră ministerul petrolului punând dosarele şi actele, preţioasele secrete legate de aurul negru, sub pază armată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, nu făceau nimic, din fericire, pentru a proteja muzeul. A venit un singur tanc, cu câteva zile prea târziu. Altfel, a fost lăsat liber şi expus, la fel de deschis şi de disponibil ca o târfă din Bagdad. Iar Jaafar şi băieţii lui au putut să se înfrupte din ea iar şi iar, fără să fie deranjaţi.

Fără îndoială s-a descurcat bine, adăugând colecţiei Naasri din curtea lui minunăţii care i-ar ajunge să-şi deschidă un muzeu al său. Prostul de fiu-său a săpat cât era ziua de lungă luni întregi, ascunzând capturile pe care marea lui reţea de curieri i le aducea zilnic din Irak. Câteodată, dacă îi suspecta că îl înşelau, aprovizionându-l pe unul din rivalii săi de aici, din Aman, sau din locuri mai îndepărtate, precum Beirut sau Damasc, Ali trebuia să-şi folosească lopata în alte scopuri. N-a fost nevoit să facă asta decât de vreo şase ori, poate chiar mai puţin. Jaafar pierduse şirul. Dar nu putea spune că era mulţumit. După o binecuvântare precum invazia americană, ar fi trebuit să fie în culmea succesului, ca ticălosul de Kaslik, care a construit un imperiu în regiune datorită războiului din 2003. Dar Kaslik avea fii pe care se putea baza. Jaafar Naasri nu se putea baza decât pe el însuşi.

Acesta era motivul pentru care era acum prins aici, în atelierul său, făcând o treabă pe care ar fi trebuit să poată

pune pe altcineva s-o facă. Nu putea încredinţa o asemenea însărcinare subordonaţilor: riscul de a fi trădat, fie furându-i bunurile, fie furnizând informaţii altcuiva, era mare. Dar şi-a imaginat odată o echipă formată din juniorii Al-Naasri, la fel de pricepuţi ca el, trăgând din greu, dornici să li se încredinţeze cele mai delicate sarcini.

Iar asta era cu siguranţă delicată. Partea proastă a căderii lui Saddam era că, după aceea, regulile s-au înăsprit brusc. Guvernele lumii, care s-au prefăcut că nu observă traficul cu obiecte de tezaur din Irak înainte de 2003, nu mai erau atât de indulgente acum. Poate considerau că e în regulă să se fure de la dictator, dar nu era atât de drept să se fure moştenirea "poporului irakian". Personal, Jaafar dădea vina pe ştirile de la televizor. Dacă nu ar fi fost imaginile cu jafurile din Bagdad, lucrurile ar fi putut merge ca înainte. Dar după ce le-au văzut, golirea marelui muzeu cu roaba şi sacul, mai-marii de la Londra şi New York s-au neliniştit. Nu puteau fi complici la această mare crimă culturală. Aşa că li s-a trimis vorbă funcţionarilor oficiali ai vămilor, caselor de licitaţii şi curatorilor muzeelor de la Paris la Los Angeles: nimic din Irak.

Ceea ce însemna că Jaafar trebuia să fie inventiv. Mai mult ca niciodată, trebuia să ascundă produsele pe care le scotea afară. Obiectul de pe banca din faţa lui era o sursă specială de mândrie. Era o cutie plată, din plastic, împărţită în douăzeci şi patru de compartimente, pline cu pietre viu colorate, acoperite cu un capac transparent – o trusă de confecţionat bijuterii, clientela ţintă fiind adolescentele de vârste mai mici. Sora soţiei sale a cumpărat-o pentru cea de-a douăsprezecea zi de naştere a Naimei, după o călătorie la New York. Fiica lui s-a jucat o vreme cu ea şi apoi s-a plictisit. Jaafar a dat peste ea acum câteva luni, mai mult din greşeală, şi i-a întrevăzut imediat potenţialul.

Acum, încercând să imite gusturile ţipătoare ale unei adolescente, scoase o piatră roz, punând-o pe un şirag, pe care se aflau deja un rubin fals, un ţechin violet şi capacul metalic al unei sticle de Coca-Cola. Zâmbi. Arăta ca o brăţară fermecată de prost gust, o înşiruire de elemente la modă pe care ar purta-o o adolescentă, ar rupe-o şi nu şi-ar mai aminti de ea niciodată.

Asta dacă nu se uitau mai atent la una din componentele şiragului. Nu era singura piesă din aur – mai era şi un pudel din bronz în miniatură -, dar era cea mai valoroasă. O foiţă simplă de aur, delicată şi bine gravată. Dar trebuia să te uiţi, iar Jaafar şi-a petrecut destul timp în preajma lucrurilor preţioase pentru a-şi da seama că cel mai important era contextul. Dacă s-ar fi aflat într-un muzeu, aşezat pe o pernă, departe de pietricele şi capacele de sticle, atunci poate că s-ar fi putut ghici că era un cercel care a fost îngropat cu patru mii cinci sute de ani în urmă, împreună cu o prinţesă din Sumer. Pe masa de lucru a lui Jaafar, printre toate nimicurile alea, părea un fleac.

Urinau sigiliile, cilindri mici, de piatră, cu un model cuneiform unic. Acum cinci mii de ani, acestea erau rotite peste plăcile de argilă şi lăsau o semnătură. Ingenioase pentru vremea lor, dar nu mai ingenioase ca ascunzătoarea pe care o găsise Jaafar pentru ele. Băgă mâna în cutia mare de carton maro, care venise de la Neuchâtel, din Elveţia, acum o săptămână. Înăuntru era o grămadă mare de case de jucărie din lemn, toate cu ferestre vopsite şi înconjurate de gărduleţe din beţe de chibrit. Dacă ridicai acoperişul, descopereai că şemineul ornamental avea şi altă funcţie. Începea o melodie lentă, uşoară, produsă de mecanismul făcut din metal lucios dinăuntru.

I-au trebuit zece luni ca să dea de sursa acestei cutii muzicale. A căutat pe zeci de site-uri şi a vorbit cu o grămadă de tehnicieni, până când a fost sigur că aceasta

avea calităţile necesare. Acum, scoţând mecanismul afară cu şurubelniţa, îşi dădu seama că răbdarea i-a fost răsplătită. Tamburul rotativ din mijloc, prevăzut cu nişte ace mici, care acţionau ciocănelul ce executa melodia, avea un orificiu, exact cum i se spusese. Întinse mâna, pe care avea o mănuşă de latex, după primul dintre sigiliile cilindrice pe care le aliniase pe un raft, la nivelul ochilor. Încet, cu atenţie, strecură sigiliul înăuntrul tamburului de metal. Se potrivea perfect. Răsuflă uşurat, uitându-se din nou la tezaurul de sigilii pe care le adunase, aliniate în faţa lui ca nişte soldaţi ce aşteaptă inspecţia. Erau de toate mărimile şi formele, dar acum se simţea încrezător uitându-se la ambalajul de carton de la firma elveţiană, care îi trimisese toată gama de cutii muzicale, de la cele foarte mici până la "marele nostru modelul, domnule". S-ar putea chiar să meargă.

Dar ar fi putut s-o facă mult mai repede dacă ar fi avut ajutorul necesar. Se uită la lada de ceai de lângă sulul mare de bandă adezivă. Numai ea reprezenta cam trei luni de muncă grea, solitară. Înăuntru se aflau sutele de tăbliţe de lut pe care le strânsese din aprilie 2003. Avea un plan şi pentru ele. Nu unul obositor, dar care lua timp.

Se uită la calendarul cu portretele prost încadrate ale regelui şi ale superbei lui soţii, îmbrăcată după moda americană, pe fiecare pagină. Dacă toate mergeau bine, această sarcină avea să fie încărcată, etichetată ca artizanat şi să se afle în drum spre Londra până la sfârşitul anului. Nu era nevoie să se grăbească. În domeniul antichităţilor timpul nu era niciodată un inamic, ci întotdeauna un prieten. Cu cât aşteptai mai mult, cu atât deveneai mai bogat. Iar lumea aşteptase 4 500 de ani pentru această frumuseţe.

Capitolul 20

Ierusalim, miercuri, 1.23 p.m.

Drumul de întoarcere cu maşina de la Psagot a fost tensionat. Maggie i-a administrat o muştruluială lui Uri înainte ca acesta să pornească măcar motorul.

— Să aminteşti de Ahmed Nour, pentru ce Dumnezeu ai făcut asta?

— Mă gândeam că ar avea ceva să ne spună.

— Da, cum ar fi "dispăreţi până nu vă omor şi pe voi".

— Crezi că Akiva Shapira i-a omorât pe părinţii mei? Ai înnebunit?

Maggie se potoli. Trebui să-şi reamintească faptul că Uri se afla sub şocul imediat al celor două grele pierderi. Dar se săturase să umble cu mănuşi. Calma stăpânire de sine şi controlul erau, poate, la ordinea zilei în biroul de consiliere, însă nu şi aici.

— Spune-mi. De ce ţi se pare o idee atât de nebunească?

— L-ai văzut pe tip. E un fanatic. Exact ca tatăl meu. Oamenii ăştia ţineau unul la altul.

— Bine, deci nu el. Atunci cine?

— Cine ce?

— Cine i-a omorât pe părinţii tăi. Haide. Pe cine suspectezi?

Uri îşi luă ochii de la şosea şi se uită la Maggie ca şi cum nu ar fi crezut-o.

— Ştii, nu sunt obişnuit să lucrez aşa.

— Aşa cum?

— Împreună cu o altă persoană. Când fac un film, mă ocup singur de toate. Interviuri, filmări, montaj. Nu sunt obişnuit să am lângă mine o tipă din Irlanda care îşi bagă coada.

— Nu sunt "o tipă din Irlanda", mulţumesc foarte mult. Genul ăsta de tâmpenii misogine s-ar putea să meargă în Israel, dar nu cu mine. OK?

Uri se mai uită o dată la Maggie.

— OK, OK.

— Întâmplarea face că nici eu nu sunt obişnuită cu asta. Când sunt în cameră, sunt pe cont propriu. Doar eu şi cele două tabere.

— Cum aşa?

— Cred că merge pur şi simplu mai bine în felul ăsta. Fără ajutoare, fără consilieri…

— Nu, vreau să spun cum de faci asta? Cum de eşti aşa de bună la asta?

Bănuia că încearcă să dreagă remarca de mai înainte cu "tipa".

— Te referi la mediere?

— Da.

Era pe punctul să-i spună adevărul, să-i destăinuie că trecuse ceva vreme de când fusese implicată în negocieri internaţionale, că ultima dispută pe care o moderase fusese cea în privinţa dreptului de vizitare în weekend a lui Nat, Louis şi Ruby George din Chevy Chase, Maryland. Dar nu pomeni nimic despre asta.

— Cred că mi se trage de acasă.

— Nu-mi spune. Tatăl şi mama ta se certau tot timpul, iar tu ai devenit conciliatoarea lor?

— Nu, nu fi naiv.

Deşi trebuia să admită că era impresionată: întâmplarea făcea că familia destrămată apărea în biografia multor negociatori.

— Din contră. Relaţia părinţilor mei era solidă ca stânca. Cel mai fericit mariaj de pe stradă. Nu că asta ar spune multe. Toţi ceilalţi se certau şi se ciondăneau, soţi întorcându-se beţi, mame care se încurcau cu lăptarul, tot felul. Veneau la maică-mea să le dea sfaturi.

— Şi te uitai la ce făcea ea?

— N-am plănuit niciodată asta. Dar cuplurile îşi făceau apariţia în camera noastră de zi, cerându-i mamei să le arbitreze. "Hai să vedem ce are doamna Costello de zis." Devenise un refren pe la noi. M-am uitat la ce făcea şi presupun că am prins câte ceva.

— Trebuie să fie foarte mândră de tine.

— Amândoi sunt.

Uri nu spuse nimic, lăsând zbârnâitul maşinii să umple tăcerea. Maggie se mustra singură: fusese grosolan să vorbească despre părinţii ei la timpul prezent cu atâta degajare, făcând paradă de faptul că sunt vii. Dar o luase valul. I se întâmpla rar să i se pună întrebări personale în felul acela şi se bucurase de şansa de a răspunde. Probabil că i se păruse evident lui Uri, care îşi câştiga existenţa făcându-i pe oameni să vorbească despre ei, dar nu îşi amintea când anume o întrebase altcineva ultima oară "Cum de eşti negociatoare?". A izbit-o faptul că Edward nu i-a pus niciodată întrebarea asta.

În timp ce goneau spre Ierusalim, lăsând în urmă drumuri despre care ştia că sunt pline de palestinieni ce se mişcau cu un sfert din viteza lor, dacă se mişcau vreun pic, încerca să se concentreze asupra întâlnirii cu Shapira. Păruse destul de elocvent: Guttman îi spusese lui Shapira ce aflase – "Nu vreţi să ştiţi ce ştiu eu" – şi, credea Shapira, guvernul Israelului îl omorâse pentru asta. Dar Shapira era un lăudăros înfumurat. De ce nu îi spusese lui Uri ce descoperise tatăl său? Poate pentru că era ea în cameră. Deşi aşa ceva nu avea sens: dacă ar fi existat o nouă şi devastatoare armă împotriva procesului de pace,

ar fi profitat de ocazie ca să o trâmbiţeze americanilor. Era oare posibil ca Shapira să nu ştie nimic, dar să vrea pur şi simplu să-i facă pe soţii Guttman să pară nişte martiri în slujba cauzei?

Era prea adâncită în gânduri, la fel şi Uri, ca să se uite mai atent în oglinda retrovizoare şi să vadă ce se afla în spatele lor: un Subaru alb care se ţinea la o distanţă de trei maşini faţă de ei. Şi nu îi pierdea nici o clipă de sub observaţie.

Ajunseră înapoi, la casa lui Shimon şi a lui Rachel Guttman. În clipa în care intrară, Maggie începu să tremure. Nu era frig, dar în aer plutea totuşi un soi de răceală. Casa aceea fusese un loc al morţii, de două ori. Îl admira pe Uri pentru faptul că era în stare să pună piciorul acolo.

Preşul de la intrare era acoperit de bileţele şi scrisori: urări de bine din străinătate, fără îndoială. Toţi ceilalţi se aflau acum în casa surorii lui Uri, unde continua doliul pentru tatăl său şi unde va începe doliul pentru mama sa imediat ce va fi îngropată. Maggie îşi făcea griji că Uri lipsea de la o reuniune de care avea nevoie. Ştia de la priveghiurile de acasă că tot acest deranj nu era pentru mort, ci pentru cei vii, ca să le dea ceva de făcut, care să le distragă atenţia de la suferinţa lor. Când ai de vorbit cu douăzeci şi cinci de rude într-o oră, nu mai ai timp să fii deprimat. Şi totuşi Uri era aici, cu ea, refuzându-şi acel calmant pentru durere.

— Intră.

Aprinse lumina într-o cameră care se afla, din fericire, în partea opusă bucătăriei în care găsise ea cadavrul lui Rachel Guttman noaptea trecută. Era mică, ticsită, din podea până în tavan, de cărţi. Mai erau şi teancuri întregi de hârtii, ordonate şi nivelate, aşezate pe orice suprafaţă

disponibilă. Pe un birou obişnuit, în mijloc, mai degrabă o simplă masă, se aflau un calculator, un telefon şi un fax.

— De unde Dumnezeu începem? Uri se uită la ea.

— Păi, de ce nu înveţi tu repede ebraica? Atunci o să ne ia doar câteva luni.

Maggie zâmbi. Era gestul care se apropia cel mai mult de râs pe care l-au făcut de când s-au cunoscut.

— Poate ar trebui să te uiţi prin calculator. Multe lucruri de acolo erau în engleză. Eu mă apuc de teancurile astea.

Maggie se instală în scaun şi apăsă butonul de pornire.

— Hei, Uri, poţi să-mi mai dai o dată telefonul mobil? Scoase punga transparentă pe care o ridicase de la spital în drum spre Psagot. Înăuntru erau "bunurile personale ale decedatului", lucrurile pe care le avea tatăl lui asupra sa când a fost ucis. Intră în căsuţa cu mesaje primite. *Goală.* Apoi în cea cu mesaje trimise. *Goală.*

— Şi eşti absolut sigur că tatăl tău avea obiceiul să trimită mesaje?

— Ţi-am mai spus o dată. Mi-a trimis şi mie. Când eram în misiune la graniţă, în Liban, comunicam tot timpul prin mesaje.

— Deci, cu siguranţă, totul a fost şters din telefon.

— Aşa cred.

— Ceea ce înseamnă că şi contul lui de e-mail s-ar putea să fi dispărut. Cine i-a făcut lucrul acela mamei tale probabil a intrat şi aici. Dar hai să ne uităm.

Pe ecran se ivi un *desktop* familiar. Maggie căută direct contul de e-mail. Apăru o fereastră care cerea o parolă. *La naiba.*

— Uri?

Ţinea la piept un teanc de hârtii, adăugând câte o foaie din grămada de pe biroul din faţa lui după fiecare nouă verificare. Maggie îşi dădea seama că aveau să avanseze dureros de lent.

— Încearcă Vladimir.

— Vladimir?

— De la Jabotinski. Fondatorul sionismului revizionist. Primul conservator înrăit. Idolul tatălui meu.

Tastă încet literele. Fără prea mult tam-tam, ecranul se umplu de e-mailuri. Uri zâmbi.

— Întotdeauna l-a folosit. Îi trimitea mamei scrisori de dragoste semnate cu numele ăsta.

Maggie căută în josul paginii mesajele neverificate. Continuaseră să sosească, chiar şi acum, după moartea sa. Buletine informative de la *Jerusalem Post*; un fond de ajutor pentru soldaţi; circulare de la Arutz Sheva, postul de radio al imigranţilor.

Se întoarse la cele care veniseră înainte de moartea lui. Aceleaşi cereri şi circulare. Stai puţin: unele personale. O invitaţie să vorbească la o demonstraţie miercurea următoare. Asta însemna azi. O anchetă de la televiziunea germană; o invitaţie de a apărea pe un panou radio al BBC. Se uită mai departe, sperând să găsească vreun mesaj de la Ahmed Nour sau orice ar fi putut explica cuvintele înfrigurate ale lui Rachel Guttman chiar din acea casă cu două zile mai devreme. Se uită în căsuţa de mesaje trimise, dar nu erau multe lucruri care să iasă în evidenţă acolo şi, cu siguranţă, nici o comunicare cu Nour. *Cât de naivă putea să fie?* Încrezătoare, căută numele de cod pe care îl descoperise, sigură că avea să fie acolo. Dar nu era. Nici în *inbox,* nici printre mesajele trimise. Nimic.

Poate că presupunerea lui Maggie era corectă. Cine a omorât-o pe Rachel Guttman a trecut mai întâi pe aici, ştergând pe rând toate e-mailurile importante. Se uită, la noroc, în *recycle bin.* Nu era nimic acolo de sâmbătă, ziua morţii lui Guttman. Ceea ce însemna fie că cel care i-a intrat în calculator a fost destul de priceput încât să nu lase urme, fie că, pur şi simplu, bătrânul evita să folosească poşta electronică pentru comunicările importante.

— Eşti sigur că tatăl tău folosea e-mailul? Adică dacă-i folosea cum trebuie.

— Glumeşti? Tot timpul. Aşa cum am spus, pentru un bărbat de vârsta lui era foarte modern. Tatăl meu era un militant. Genul ăsta de oameni trăiesc pe internet.

Asta îi dădu o idee. Închise e-mailul şi căută *browser-ul.* Îl deschise şi intră direct la favorite. Câteva ziare evreieşti; BBC-ul; *New York Times*; eBay; Muzeul Britanic; Fox News. *La naiba.* Bănuiala ei dăduse greş. Închise *browser-ul* şi începu să se holbeze la *desktop,* care, în momentul acela, îi părea un zid electronic de cărămidă.

Se uită insistent la icoanele de acolo. Câteva documente Word, pe care le deschise. Văzu Yariv1.doc şi îi sări inima din piept. Dar nu era decât o scrisoare deschisă, în engleză, adresată prim-ministrului şi intitulată "În atenţia *The Philadelphia Inquirer*". Orice ar fi vrut Guttman să-i spună lui Yariv nu a fost lăsat uitat pe aici.

Apoi, în partea de jos a ecranului, o icoană pe care o avea şi ea pe calculatorul ei şi pe care nu o folosea niciodată. Dădu clic pe ea şi văzu că e tot un *browser* de internet, doar că nu unul atât de cunoscut. Căută favoritele, numite aici *Bookmarks* şi găsi una singură.

gmail.com

Era ceea ce spera să găsească. Un cont de e-mail, altul decât cel principal, ascuns cu totul. Acesta, nu avea nici o îndoială, era locul unde îşi păstra Guttman corespondenţa serioasă.

Apăru o fereastră, cerând de data asta atât nume, cât şi parolă. Tastă Shimon Guttman, parola Vladimir şi aşteptă. Nu avu noroc. Încercă doar cu Shimon. Nimic. Inversă parola cu utilizatorul şi apoi scrise fără spaţii. Nu merse nici o variantă.

— Uri, ce-ar putea să folosească în afară de Vladimir?

Deci încercă Jabotinski, Jabo, VladimirJ şi alte, i se părură ei, peste treizeci de permutări. Nu avu noroc. Apoi

îi veni brusc o idee. Fără să stea pe gânduri, scoase telefonul mobil şi începu să apese tastele.

— Biroul lui Khalil al-Shafi, vă rog.

Uri făcu un salt în spate, scăpând pe jos un teanc de hârtii.

— Ce naiba crezi că…

— Vreau să vorbesc cu Khalil al-Shafi, vă rog. Sunt Maggie Costello de la Departamentul de Stat. Era cel mai bun accent al ei. Domnule Al-Shafi. Vă amintiţi că mi-aţi spus că Ahmed Nour primise nişte e-mailuri misterioase înainte de moartea sa prin care era invitat la o întâlnire? Exact. De la un nume arab pe care familia lui nu l-a recunoscut. Vreau să-mi spuneţi numele acela. Nu-l va afla altcineva, vă asigur.

Verifică ortografia de două ori, asigurându-se că toate literele erau corecte, conştientă că nu era loc de eroare. Îi mulţumi negociatorului palestinian şi închise.

— Ştii ceva arabă, Uri?

— Puţină.

— OK. Ce înseamnă *nas tayib?*

— E foarte simplu. Înseamnă un om bun.

— Sau, dacă ar fi să traducem în germană, un *Gutt man, nein?*

Capitolul 21

Londra, şase luni mai devreme

Henry Blyth-Pullen bătea în schimbătorul de viteze pe ritmul melodiei din *Archers. Tum-tee-tum-tee-tum-tum-tum, tum-tee-tum-tum-tum-tum.* Era, hotărâse el, un om cu gusturi simple. Ar fi putut să-şi petreacă viaţa înconjurat de somptuoase obiecte antice sau de artefacte preţioase, dar nevoile lui erau modeste. Doar atât – o plimbare cu maşina după-amiaza, sub strălucirea soarelui de primăvară, fără alte obligaţii mai împovărătoare decât cea de-a asculta o telenovelă la radio – îi ajungea ca să se înveselească.

I-a plăcut întotdeauna să conducă. Chiar şi asta, o cursă de patruzeci şi cinci de minute de la sala de expoziţie de pe strada Bond până la aeroportul Heathrow, era o plăcere. Fără telefoane, fără nici un deranj. Doar timp de visare cu ochii deschişi.

Conducea foarte des. Nu spre destinaţiile principale, alăturându-se celor aflaţi în trecere sau acelor *hoi polloi* în drum spre vacanţele lor de prost gust de cine ştie unde. Destinaţia lui era turnanta pe care o ignorau toţi ceilalţi. Zona transportului greu.

Intră în parcare şi găsi cu uşurinţă un loc. Nu ieşi imediat din maşină, ci rămase să asculte finalul episodului: Jenny izbucnind în plâns de dorul unei schimbări. Ieşi, îşi aranjă sacoul – un tweed contemporan, cum îi plăcea să-l numească -, aruncă o privire admirativă Jaguarului său de colecţie, impecabil lustruit, şi se îndreptă spre recepţie.

— Bună ziua încă o dată, domnule, spuse gardianul în clipa în care intră în clădirea Ascentis. Nu prea vă putem ţine la distanţă, nu-i aşa?

— Ei, haide, Tony. E a treia oară luna asta, atâta tot.

— Înseamnă că afacerile merg bine.

— Într-adevăr, spuse, mimând o plecăciune graţioasă, nu mă pot plânge.

La ghişeu, completă formularul pentru colete. La rubrica "bunuri" trecu pur şi simplu "artizanat". La "ţara de origine" scrise "Iordania", ceea ce nu era doar adevărat, ci şi, în mod convenabil, de neremarcat. Importurile din Iordania erau în întregime legale. Cerându-i-se numărul cu 125, scrise şirul de cifre pe care i-l dictase Jaafar la telefon. Se semnă ca un agent manipulant acceptat şi strecură din nou formularul pe sub geam.

— Bine, domnule Blyth-Pullen, mă întorc într-o secundă, spuse Tony.

Henry se aşeză în locui său obişnuit din zona de aşteptare şi începu să frunzărească un exemplar din numărul de ieri al *Evening Standard.* Dacă părea relaxat, asta se-ntâmplă pentru că era într-adevăr astfel. În primul rând, avea de-a face cu angajaţii BA, nu cu Departamentul de Bunuri şi Vamă al Maiestăţii Sale. Sigur, cei de la Vamă i-ar verifica actele, dar nu putea să-şi amintească ultima dată când l-au pus într-adevăr să deschidă ceva, ca să nu mai vorbim de un cufăr girat de un agent cunoscut şi respectabil ca el. Adevărul era că nu îi deranja prea tare comerţul cu obiecte de artizanat. Traficul, fie că era de carne vie sau de droguri, acesta era domeniul lor de interes. Directivele veniseră de sus. Politicienii, presaţi de tabloide, voiau să ţină la distanţă cocaina, heroina şi albanezii – nu ciudatele fragmente mozaicate. După cum îi explicase Henry de mai multe ori soţiei sale extrem de neliniştite, oamenii în uniforme de la Heathrow jucau în

The Sweeney, nu în nenorocirea aia de *Antiques Roadshow.*

Într-adevăr, Tony ieşi în curând cu un teanc de hârtii şi zâmbetul lui obişnuit: probabil că funcţionarii de la vamă făcuseră semn că actele erau aprobate. Henry Blyth-Pullen completă un cec de treizeci de lire ca taxă de eliberare şi se întoarse la maşina sa, aşteptând, în timp ce o melodie de după-amiază târzie rula pe Radio 4, să fie chemat în zona de siguranţă. În cele din urmă i se făcu semn să înainteze, astfel că trecu prin înaltele, uriaşele porţi, ajungând la Uşa 8, aşa cum fusese instruit de Tony. După altă scurtă aşteptare, punea în portbagajul Jaguarului o singură cutie maro. Încă o semnătură, pentru a confirma primirea, şi încărcătura era oficial înscrisă, ştampilată şi livrată – şi asta sută la sută legal.

Când trebui să deschidă cutia, în camera din spate a sălii lui de expoziţie de pe strada Bond, simţi acelaşi fior de plăcere pe care îl încerca de fiecare dată când sosea o încărcătură cu adevărat specială. Era ceva aproape sexual, o săgetare a şalelor, pe care o cunoscuse prima dată în adolescenţă, când fumase pe ascuns o ţigară cu marijuana la internat. Deschise capacul cu ranga, fiind atent să evite aşchiile de la aceste lăzi de ceai, cu care te puteai înţepa la degete. Iar în mintea lui încolţi acea întrebare încântătoare pe care şi-o pun toţi copiii rupând panglicile şi ambalajul în dimineaţa de Crăciun: *ce e înăuntru?*

Al-Naasri îi spusese la telefon că ar trebui să primească suvenire pentru turişti. Henry fusese intrigat, presupunând că acesta e un cod pentru lucrurile aduse în Iordania din alte părţi. Dar cum dezlipi primele straturi de spumă şi bandă adezivă, deveni neliniştit. Văzu un set de şase cutii muzicale, toate în formă de cabane elveţiene, pictate în culori ţipătoare, de prost gust. Ridică acoperişul primeia

şi, spre mare lui dezamăgire, începu să răsune o melodie. *Edelweiss.*

Sub ele erau nişte sticluţe oribile, de proastă calitate, conţinând mostre de pudră colorată, iar pe fiecare era lipită o etichetă, evident falsă, care le anunţa ca fiind "Nisip veritabil din râul Iordan". Al-Naasri nu-l dezamăgise niciodată până acum, dar asta, Henry Blyth-Pullen trebuia să admită, chiar îl bulversase. La urmă, îmbrăcate în straturi triple de bandă adezivă şi de hârtie termoizolantă, erau douăsprezece hidoase brăţări fermecate, de genul celor pe care, se gândi Henry imediat, le-ar cumpăra puştanii de la un automat cu monede de pe cheiul din Blackpool. Din toate transporturile primite în optsprezece ani de afaceri, ăsta era pe departe cel mai dezolant. Artizanat pe naiba. Astea erau prostii pentru turişti şi atâta tot.

Când vorbiseră, Henry crezuse că *suvenire* e pur şi simplu un eufemism, necesar într-o discuţie telefonică. Dar arabul ăla nenorocit nu glumea. Totuşi lucra de mult timp cu Jaafar al-Naasri. Nu fusese dezamăgit niciodată până acum. Lăsându-se într-un scaun, puse mâna pe telefon. O va rezolva şi pe asta. Formă numărul şi aşteptă ţârâitul prelung al apelurilor internaţionale.

— Jaafar! Mulţumesc pentru acest ultim transport. E – cum să spun – *surprinzător.*

— Îţi place cântecul?

— Cel al cutiilor muzicale? Da, îmhm, da. Foarte… melodios.

— A, asta datorită meşteşugului, Henry. Uită-te înăuntrul tobei cilindrice; o să vezi o tehnică foarte veche. Chiar antică.

— Înţeleg. Ascultându-l pe Jaafar cu telefonul lipit de ureche, Henry se întoarse spre ladă şi apucă prima cutie muzicală. Scoase din ţâţâni acoperişul de lemn pentru a

privi mai îndeaproape mecanismul. Avea nevoie de o şurubelniţă.

— Şi astea sunt un produs local? întrebă Henry pe un ton complice.

Prea grăbit ca să-şi mai caute trusa de scule, Henry apucă un cuţit de bucătărie şi scoase piesele primei cutii muzicale. Erau îndărătnice – prea meticuloase, prea elveţiene, asta era problema lor, dar în cele din urmă ieşiră. Şi acolo, înăuntru, era într-adevăr un exemplar perfect de sigiliu cilindric.

— O, văd acum ce vrei să spui în legătură cu aceste cutii muzicale, Jaafar. Mecanismele sunt splendide! Nu ar putea să vină decât din locul de naştere al, ă…, cutiei muzicale. Locul unde a început totul!

— Şi despre mostrele de nisip ce părere ai?

— Păi, valoarea lor e mai puţin evidentă la prima vedere.

— Ştii desigur că fiecare fir de nisip a fost odată o piatră mai mare. Una care s-a transformat, care şi-a schimbat înfăţişarea cu timpul. Dacă te uiţi bine la orice fir de nisip, vei vedea rocile şi pietrele din trecut. Henry luă prima mostră şi o lovi de muchia biroului său de stejar, împrăştiind nisip pe tot covorul. Se uită atent spre uşă, sperând ca nimeni de-afară – angajaţi sau, mai rău, vreun client – să nu fi auzit sunetul sticlei sparte.

Acolo, acoperindu-i palma, se afla o tăbliţă de lut. Pe ea erau inscripţionate rânduri după rânduri de caractere cuneiforme. Acum era acoperită de nisip lipicios, ca sclipiciul de la petreceri, dar se îndepărta uşor cu peria.

— O, dragul meu Jaafar, aceste nisipuri de la apa Iordanului sunt perfecte. Şi văd că mi-ai trimis cel puţin…

— Douăzeci, Henry. Fix douăzeci.

— Da, douăzeci sunt. Chiar aşa.

— Şi, prietene, brăţările sunt deosebit de încântătoare, nu crezi? Nu-ţi aduc aminte, poate, de frunzele din copaci primăvara?

Henry nu putea decât să se minuneze în faţa ingeniozităţii acestora. Erau admirabil executate. Jaafar se autodepăşise. Înţelesese oportunitatea din 2003, aşteptase momentul şi apoi găsise o ascunzătoare impecabilă. Henry se simţi onorat să ia parte la asta.

În ziua următoare stabili o întâlnire cu prietenul său, Ernest Freundel, la Muzeul Britanic. Conduseseră împreună Clubul de Artă din Harrow, unde Freundel, chiar şi pe-atunci, era intelectualul consacrat. Când Henry venise cu ideea de a da cărţile de artă pe nuduri de femeie, era clar care din ei se îndrepta către afaceri şi care către academie.

În mod normal, Ernest Freundel era fericit să-şi ajute vechiul amic, chiar dacă nu avea cum să nu fie iritat de disproporţia dintre bugetele lor, care devenea tot mai mare. Cerceta orice obiect care ateriza în braţele lui Henry şi apoi îi făcea o estimare aproximativă. O dată sau de două ori chiar îi îndemnase pe administratorii muzeului să achiziţioneze unul dintre obiectele lui Henry pentru colecţia permanentă. Dar de data asta era altceva. Henry abia scosese primul cilindru din geantă când Ernest se trase înapoi, refuzând să-l atingă măcar.

— De unde vine ăsta, Henry?

— Din Iordania, Ernest.

— Nu mă insulta. *Via* Iordania, poate. Dar cred că ştim amândoi de unde vine.

— Nu tocmai de aceea e atât de valoros?

— Teoretic.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nimeni cu mai mult de jumătate de neuron nu va cumpăra aşa ceva. E radioactiv. Există peste şase convenţii care interzic comerţul cu antichităţi furate din Irak. Nu voi fi complicele tău. Ar trebui să chem poliţia în momentul ăsta să te aresteze.

— N-o să spui nimănui, nu-i aşa?

— Nu. Dar ar trebui, du-te. Şi ia geanta aia plină de grozăvii cu tine.

Henry nu se lăsă descurajat. Freundel era doar un băiat cinstit, întotdeauna fusese. Dar avea dreptate. Cuvântul cu "I" devenise tabu în comerţul cu antichităţi. Guvernanţii începuseră să fie foarte duri în privinţa bunurilor furate din Irak şi majoritatea colecţionarilor opuneau o slabă rezistenţă. Aşteptaţi să se aranjeze lucrurile, spuneau. Aşteptaţi până când Londra şi Washingtonul îşi găsesc alt motiv de îngrijorare, ceva chiar mai ruşinos decât jaful din Bagdad, şi atunci putem discuta. În momentul ăsta preferăm să n-o facem.

Singura soluţie era să dea o patină de legitimitate colecţiei lui Jaafar. Dacă putea s-o facă să pară în regulă, atunci putea să pornească mai plăcutul demers de a o vinde. Dar nimeni nu s-ar încumeta să cumpere oricare din aceste comori dacă le-ar lipsi "provenienţa". Ar fi prea riscant: ar putea fi descoperite oricând şi trimise înapoi în Irak, cu despăgubiri nesemnificative. Colecţionarii din lumea întreagă au văzut ce s-a întâmplat cu Munch-urile şi Klimt-urile care fuseseră furate de nazişti. Noii proprietari fuseseră nevoiţi să renunţe la ele chiar după câteva decenii. Nici un multimilionar nu voia să repete acea greşeală.

Henry Blyth-Pullen a aşteptat o zi sau două, după care a sunat o veche cunoştinţă a sa din lumea academică, Jeremy Neather, una chiar cu mai puţini bani şi mult mai puţine scrupule decât Ernest. Henry îi sugeră să acţioneze în maniera obişnuită. Neather va vedea obiectele, le va fotografia, apoi va scrie un articol într-una din revistele, poate *Minerva* sau *The Burlington Magazine,* specializate în prezentarea noilor descoperiri. Odată ce se scria despre ele într-o publicaţie respectabilă, vor avea un parcurs rapid până la legitimitate; aura din jurul lor se va schimba.

Nu vor mai fi furate, ci, mai degrabă, *descoperite.* Istoria lor va fi scrisă şi confirmată de nişte rânduri atent tipărite. Viitorii cumpărători vor putea să se uite în *The Burlington Magazine* şi să vadă că Henry nu dezgropa nişte gunoaie vechi, ci lucrări care erau menţionate într-o revistă de prestigiu: "Se întâmplă să am o copie chiar aici, poate că domnul doreşte să arunce o privire". În schimb, Neather va fi răsplătit pentru timpul şi expertiza sa. Cu alte cuvinte, ori va primi un teanc de bancnote din sertarul lui Henry de pe strada Bond ori, mai puţin probabil, o parte din profiturile obţinute în urma eventualei vânzări. Dar nici măcar meschinul de Neather nu a vrut să colaboreze.

— Îmi pare rău, Henry, băiete…

"Băiete" îl enerva în mod special pe Henry, care ştia că nu era deloc un limbaj natural pentru un tip isteţ din Bedfordshire ca Neather.

— Îmi pare rău, dar toate revistele şi-au închis porţile. E mai greu ca niciodată. Nu mai publică orice. Nu şi în ziua de azi.

— Dar, Jeremy, asta nu e orice.

— Ştiu, bătrâne, ştiu, dar jurnalele îşi fac griji atunci când obiectele au, cum să spun, o provenienţă dubioasă.

— Dubioasă?

— Dacă au căzut din remorca unui camion de prin Bagdad. După evenimentele din Irak, toată lumea a luat-o razna.

— Şi eu ce ar trebui să fac?

— Îmi pare rău, Henry. Va trebui pur şi simplu să găseşti o altă soluţie.

Henry hotărî să nu-i spună nimic despre asta lui Al-Naasri, dar mesajele pe care i le lăsa iordanianul pe căsuţa vocală erau din ce în ce mai puţin prietenoase.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Henry. Ţine minte că acele suvenire îmi aparţin şi m-au costat foarte mulţi bani. Sper că nu mă vei dezamăgi. Pentru binele tău.

Henry începea să transpire. Ascunsese obiectele în cel mai mare seif cu uşi duble din magazin, dar era încă neliniştit. Ştia că erau obiecte de mare valoare: Jaafar nu ar fi investit atâta efort ca să le ascundă dacă nu ar fi fost aşa.

O sună pe Lucinda de la Sotheby's, o mutare care avusese întotdeauna un iz de disperare.

— Bună, iubitule, îi răspunse tărăgănat, expirând zgomotos fumul de ţigară. Ce vrei de data asta?

— Ce te face să crezi că vreau ceva?

— Pentru că nu mă suni absolut niciodată dacă nu vrei ceva.

— Nu-i adevărat, spuse Henry, chiar dacă era. În afară de o regretabilă tăvăleală la petrecerea de Crăciun de la Christie's, relaţia lor nu fusese legată decât de ceea ce putea Henry să obţină de la ea. Asta incluzând poate şi regretabila tăvăleală. Dacă s-ar gândi la asta, la fata care, în anii de colegiu, fusese o adevărată frumuseţe, dar care s-a ofilit rapid, ar fi compătimit-o pe Lucinda. Dar Henry nu se gândea la asta.

— Din contră, am un fel de oportunitate pentru tine. Se duse să o vadă în aceeaşi după-amiază, Lucinda fiind uşor ispitită de promisiunea unui gin tonic după aceea.

— Deci care sunt aceste minuni pe care vrei să mi le arăţi, Henry?

Scoase o cutie mică de bijuterii, ţinând-o în palma mâinii drepte.

— O, Henry, nu ai de gând să mă ceri de nevastă, nu? Aici?

Henry dădu ochii peste cap cu indulgenţă, apoi deschise cutia, dând la iveală o frumoasă pereche de cercei din aur, fiecare fiind format dintr-o singură foiţă. Extragerea lor din brăţările fermecate şi reasamblarea lor au necesitat mişcări delicate, dar nu au fost foarte dificile. Din fericire, cerceii au fost fotografiaţi de mai multe ori şi a găsit o

fotografie color clară într-o carte de specialitate. "Fotografie reprodusă cu amabila permisiune a Muzeului Naţional de Antichităţi, Bagdad", scria în legendă.

— Doamne, Henry. Ăştia sunt… ăştia sunt…

— Vechi de patru mii cinci sute de ani.

— Voiam să spun "magnifici". Vechi de patru mii cinci sute de ani? Incredibil.

— Ştii ce vreau să faci, nu?

— Pot să ghicesc. Dar de ce nu-mi spui tu?

— Vreau să îi vinzi. Ca eu să-i pot cumpăra de la tine.

— Şi în felul acesta să intre în legalitate. "Cumpăraţi la licitaţie de la Sotheby's."

— Lucinda, asta îmi place la tine. Eşti atât de rapidă.

— Numai că nu mă iubeşti, Henry. În orice caz, e imposibil.

— De ce?

— Păi, hai să spunem că, de fapt, am avea voie să vindem piese de… *acolo.* Dacă ar fi aşa, cerceii ăştia ar costa o nenorocită de avere. Sunt nepreţuiţi. Departe de posibilităţile tale. Ar trebui să minţim în legătură cu ce sunt de fapt. Şi asta ar anula chiar scopul demersului, nu-i aşa?

— Poţi spune că au fost cumpăraţi de la un colecţionar particular din Iordania. Aşa i-am obţinut, de fapt.

— Doar că ştim cu toţii ce înseamnă colecţionar particular, nu? Haide, Henry. Toată lumea e în căutare de obiecte ştii tu de unde. E sărutul morţii. Nu ne putem atinge de aşa ceva.

— Tu ce ai face?

— Aş sta cuminte, dragul meu. În cele din urmă, marfa asta va fi foarte căutată. E prea valoroasă ca să fie risipită. Dar momentul nu e acum.

Henry a vorbit cu Jaafar al-Naasri în seara aia doar după ce şi-a făcut curaj cu încă două pahare de tărie. Şi-a pregătit un scenariu pentru ce avea de spus, pe care l-a

urmat cu mult mai puţină rigurozitate decât plănuise, din cauza alcoolului şi a emoţiilor. Dar i-a transmis ideea de bază. Jaafar trebuia să aibă răbdare şi încredere în el. Henry va pune la păstrare articolele prestigioase, de mare valoare, pe care ar fi putut continua să le ţină în seiful sălii de expoziţie sau, dacă voia Jaafar, puteau fi transferate într-o cutie de valori la banca privată a lui Henry, o instituţie cunoscută pentru discreţia sa. Vor aştepta până când piaţa va fi mai favorabilă.

— Vei auzi aceeaşi poveste peste tot în lume, Jaafar, i-a spus Henry când iordanianul a ameninţat să-şi mute marfa la un dealer newyorkez.

— Americanii sunt şi mai stricţi în legătură cu asta decât suntem noi.

În plus, situaţia nu era chiar atât de neagră. Henry păstrase nişte veşti bune, ca să înveselească apelul. Pentru articolele mai puţin pretenţioase avea un plan, o modalitate de a scoate profit mai devreme. Nu, nu era înţelept să intre în detalii la telefon. Dar Henry ştia exact unde vor merge acele tăbliţe de lut. Şi le va duce chiar el acolo.

Capitolul 22

Ierusalim, miercuri, 3.14 p.m.

— Urăsc presa din ţara asta, chiar o urăsc.

Uri stătea la fereastră, trăgând perdeaua exact cât să vadă strada de afară.

— Hmm.

— Sunt ca vulturii. Uită-te la ei, cei de la Canal 2 sunt afară, în camionul lor cu satelit. Nu le ajunge că au venit cu toţii aici să prezinte lumii moartea părinţilor mei. Trebuie să mai şi zăbovească.

— Nu doar cea din ţara asta, Uri.

Maggie nu se uita la el, ci stătea cu ochii în calculator. Era pe cale să-şi verifice bănuiala în privinţa contului de gmail pe care îl găsise în calculatorul lui Guttman. Se logă ca Saeb Nastayib, numele bărbatului care trimisese acele e-mailuri misterioase către Ahmed Nour. Şi întâmplător o traducere aproximativă a numelui Shimon Guttman. La parolă, încercă Vladimir, ca înainte. "Logare eşuată." *La naiba.*

Împinse scaunul rotativ puţin mai departe de birou, se ridică în picioare şi se întinse. Cel mai rău lucru legat de genul ăsta de muncă, îşi aminti, era lipsa exerciţiilor fizice. Pe când îşi întindea braţele în spate şi îşi prindea mâinile una de alta într-un nod, surprinse privirea lui Uri şi îşi dădu seama că, fără să vrea, îşi împingea sânii înainte: ochii lui se măriseră. Lăsă imediat braţele să cadă la loc, dar observă că imaginea persista.

— Trebuie să spargem parola asta, Uri. Căsuţa pare să ceară zece caractere: Vladimir nu are decât opt.

— Întotdeauna a pus Vladimir, peste tot.

— Deci ne mai trebuie încă două litere. Deschise o nouă fereastră, îl căută pe Google pe Jabotinski şi descoperi alternativa, numele lui evreiesc: Ze'ev.

— OK, spuse ea, tastând VladimirZJ. Nimic. VladimirJ1. Tot nimic. VZJabotins. VZJabotin1. Încercă cel puţin douăsprezece variante.

— Dar un număr? Dacă a pus Vladimir12 sau Vladimir99? Există vreun număr de două cifre care ar putea fi semnificativ?

— Încearcă 48. Anul întemeierii statului.

— O, asta e o idee bună. Vorbea în timp ce tasta: Vladimir48.

Logare eşuată.

Uri se apropie de birou, oprindu-se lângă ea. Se aplecă, pentru a vedea mai bine monitorul. Putea să-i zărească firele de barbă de pe obraz.

— Chiar credeam că asta o să meargă. Poate că mă înşel cu Vladimir…

— Sau poate am greşit anul. Pentru un simpatizant de dreapta… Se opri exact la timp… Pentru un naţionalist pasionat ca tatăl tău, mai e un an care e la fel de important ca 1948. Poate chiar mai important.

Tastă Vladimir67 şi, deodată, imaginea de pe ecran se modifică. Apăru un grafic cronometrat şi o nouă pagină începu să se încarce: căsuţa de mail a misteriosului Saeb Nastayib.

În partea de sus a paginii, scris cu caractere încă îngroşate, prin urmare necitit, se afla un nume care o făcu pe Maggie să tresară: Ahmed Nour. Se uită la data când a fost trimis e-mailul: 11.25 p.m., marţi seara, abia la douăsprezece ore de când fusese declarat mort. Dădu clic pe mesaj ca să-l deschidă.

Cine eşti şi de ce vrei să îl contactezi pe tatăl meu?

— Se pare că domnul Nour junior ştia la fel de puţine lucruri despre tatăl lui câte ştiai tu despre al tău.

— Ar putea fi o femeie. Ar putea să fie fiica lui.

— Uri, te deranjează dacă ne uităm la mesajele pe care le-a trimis tatăl tău?

— Nu ai de gând să răspunzi?

— Vreau să mă mai gândesc. Hai să vedem ce şi-au spus unul altuia mai întâi.

Deschise pagina de mesaje trimise, toate erau către Ahmed Nour. Asta era, în mod evident, calea secretă de comunicare pe care o folosiseră cei doi, un nume arab astfel încât, dacă cineva supraveghea e-mailul lui Nour, să nu aibă motive de bănuială.

Ultimul a fost trimis sâmbătă, doar cu câteva ore înainte de mitingul pentru pace la care Guttman a fost împuşcat.

Ahmed, avem o chestiune urgentă de discutat. Am încercat să-ţi dau telefon, dar fără succes. Am putea să ne întâlnim la Geneva?
Saeb

Maggie trecu imediat mai jos, la următorul mesaj, trimis la 3.58 p.m. În aceeaşi zi.

Dragul meu Ahmed, sper că ai primit mesajul meu de mai devreme. Înştiinţează-mă dacă programul îţi permite o călătorie la Geneva, sper că în viitorul foarte apropiat. Avem foarte multe de discutat.
Cele mai bune urări,
Saeb

Mai era unul la 10.14 a.m. şi două din seara anterioară. Toate menţionau planul unei călătorii la Geneva. Din câte vedea Maggie, Ahmed Nour nu răspunsese la nici unul din ele. Începuseră oare să se certe? Îl respingea oare Ahmed pe colegul său din Israel? Şi ce era cu această viitoare călătorie la Geneva?

Uri lăsase teancurile de hârtii şi îşi trăsese şi el un scaun. Se uita la ecran, dar se vedea clar pe faţa lui că era bulversat. Anticipându-i întrebarea, se întoarse spre ea scuturând din cap.

— Nici n-am ştiut că tata a fost la Geneva.

— Se pare că sunt destule lucruri pe care nu le ştiai despre el. Nu ţinea nici un fel de jurnal? Ştii tu, o agendă de planuri.

Uri începu să scotocească, lăsându-se la un moment dat în genunchi, uitându-se prin rafturile de cărţi, în timp ce ea se întoarse la calculator. Deschise istoricul *browser-ului* vizualizând lista de pagini de *web* pe care le consultase Guttman în ultimele zile ale vieţii sale, căutând o agenţie de turism, Swissair, un ghid al hotelurilor din Geneva, orice i-ar fi putut oferi un indiciu despre planul lui Guttman şi al lui Nour. Această legătură dintre cei doi bărbaţi, improbabilă şi necunoscută apropiaţilor celor doi, o intriga. Dar nu se îndoia că era legată de ceea ce se întâmpla acum, de primele episoade ale unei serii de violenţe care, dacă ar fi lăsate în voia sorţii, ar pune beţe în roate procesului de pace.

— Uri, mai dă-mi, te rog, telefonul mobil.

Îl luă, dându-şi seama că avusese o scăpare stupidă. Se uitase la mesajele scrise, care au fost, bineînţeles, şterse toate, dar nu verificase registrul de apeluri, lista de numere apelate. Apăsă tastele până când găsi lista de numere formate. Acolo, în capul listei, era un telefon dat sâmbătă după-amiază. Apăru pe *display* nu ca un număr, ci ca un nume.

— Uri, cine e Baruch Kishon?

— În sfârşit, un lucru mai puţin misterios. E un ziarist foarte cunoscut din Israel. Are o rubrică în *Maariv.* E foarte iubit de imigranţi; a scris împotriva lui Yariv în fiecare săptămână timp de un an. Era prieten bun cu tatăl meu.

— Păi, cred că ar trebui să-i facem o vizită domnului Kishon. Chiar acum.

Capitolul 23

Ierusalim, miercuri, 3.14 p.m.

Amir Tal se străduia din răsputeri să-şi ascundă mirarea, chiar entuziasmul. Avusese în repetate rânduri de-a face cu serviciile de informaţii; de când primise acest post la biroul prim-ministrului, îi fusese greu să le evite. Rapoarte, evaluări, analize, toate treceau prin biroul lui.

Dar nu văzuse niciodată cum se proceda, cum era strânsă informaţia brută care forma muntele de hârtii. Serviciul militar îl ţinuse cocoloşit într-o carieră personală solidă. Era destul de prestigioasă – activase în brigada Golani -, dar nu se compara nici pe departe cu asta. Acum, în acest birou, vedea de la faţa locului cum merg lucrurile. Şi mai presus de toate, el era şeful.

— Pot să ascult? întrebă, făcându-i semn femeii care se afla în mijlocul monitoarelor, având în faţă ceea ce părea a fi un pupitru de *DJ.* Îşi scoase căştile şi i le dădu lui Tal, care şi le aşeză la fel cum le ţinuse şi ea, pe o ureche.

— Vocea de bărbat pe care o auzi e a lui Uri Guttman, fiul decedatului. Vocea de femeie e a americancei, Maggie Costello.

— Irlandeza, murmură Tal, mai mult pentru sine decât ca să-l audă femeia.

Vocile erau surprinzător de clare. Costello îi cerea lui Guttman să caute un jurnal. Tal auzea până şi fâşâitul hârtiilor. Orice s-ar spune despre Shin Bet, erau o gaşcă remarcabilă: montaseră tot echipamentul acela de supraveghere doar la câteva ore după ce le-o ceruse.

— Şi puteţi face toată chestia asta din acel camion cu satelit parcat afară?

— Cu microfoane direcţionale îndreptate spre fereastră – prin sticlă – se pot face multe. E mai bine dacă ai şi ceva înăuntru.

— Ceea ce voi nu aveţi. Deci, cum de e atât de bun sunetul?

Femeia conectă încă o pereche de căşti la calculator, ca să asculte şi ea în acelaşi timp. Îi zâmbi cu subînţeles lui Tal.

— *Aveţi* ceva înăuntru! Cum?

Îşi schimbă imediat expresia: nu trebuia să pară prea nerăbdător.

— Păi, au intrat multe flori şi pachete cu mâncare în casa aceea. Să spunem doar că unul din buchete face mai mult decât să arate bine.

Amir îşi scoase căştile şi puse mâna pe umărul femeii. *Ţineţi-o tot aşa.*

Nu avea sens să asculte mai departe. O altă directivă era să asculte cu atenţie şi să ia notiţe. Orice era de interes trebuia raportat imediat.

— Amir, cred că vrei să vezi asta.

Era bărbatul care stătuse lipit de un monitor de când ajunseră acolo, cel puţin aşa i se păruse lui Tal. Se întrebase ce punea la cale, dar nu avusese curajul să-i ceară lămuriri.

Ce vedea acum îl dezamăgea. Era o pagină standard de mail, cu o căsuţă de intrări întru nimic diferită de cea pe care o folosea el pentru corespondenţa personală. Nu aducea deloc a înaltă tehnologie sau spionaj.

Dar imediat îşi dădu seama. Cursorul se mişca pe ecran fără vreo intervenţie vizibilă din partea omului; mâna operatorului rămase în acelaşi loc.

— Ce e asta?

— Te uiţi la calculatorul lui Shimon Guttman, cel la care lucrează acum fiul lui şi femeia aceea.

— Sunt imagini de la o cameră de supraveghere? Bărbatul zâmbi într-un fel care nu-i plăcu lui Tal, ca şi cum ar fi fost pus în faţa întrebării unui copil greu de cap.

— Nu, nu e nici o cameră ascunsă. Doar un program SilentNight.

Aşteptă câteva secunde – o procedură standard pentru un tehnolog, pentru a lăsa ignoranţa interlocutorului să se risipească – apoi continuă:

— E un program mic şi inteligent care se instalează pe calculatorul altcuiva şi obţine privilegiile la nivel de sistem de care avem nevoie.

Observă că nu-i picase încă fisa.

— Ne oferă acces neîngrădit la calculatorul lor. Am putea să-l comandăm de la distanţă, de aici, dacă am vrea.

— Cum, aş putea să scriu ceva la tastatura asta şi să se vadă pe celălalt ecran?

— Mda. Dar să nu faci asta!

Puse mâna protector peste tastatură şi mouse, ca un tocilar care îşi acoperă lucrarea pentru ca alţi copii să nu tragă cu ochiul.

— Dacă văd cursorul mişcându-se, vor şti că suntem cu ochii pe ei. Ori asta, ori vor crede că e fantoma lui Guttman care încearcă să-i bage în sperieţi.

— Deci ne uităm pur şi simplu.

— Exact. Tot ce tastează ei, văd şi eu. Acum, de exemplu, încearcă să-i spargă contul de *gmail.*

Femeia cu căşti pe urechi strigă.

— OK, avem un telefon. Costello tocmai a format numărul lui Khalil al-Shafi din Ramallah.

Tal se îndreptă într-acolo, aşteptând să i se dea o pereche de căşti a lui. Dar femeia era prea concentrată, ascultând fiecare cuvânt, ca să-şi ajute şeful. Până când l-a

conectat şi pe el, conversaţia se încheiase deja. În schimb, o auzi pe Maggie Costello vorbind cu Uri Guttman.

"OK. Ce înseamnă *nas tayib?*"

După un moment, operatorul calculatorului fu cel care se entuziasmă, făcându-l pe Amir Tal să alerge din nou lângă el. Se simţea uşor ridicol, ca un copil într-o sală de jocuri, privind cum se joacă fraţii lui mai mari, sperând să poată urmări acţiunea de la toate aparatele.

Tipul de la calculator făcuse ochii mari.

— Hei, e chiar *interesant.*

— Ce fac?

— Uite, uită-te la fereastra aia de acolo. Se loghează cu numele pe care tocmai l-am auzit. Saeb Nastayib. Acum încearcă diferite parole.

În cutia pentru parolă de pe ecran apăru un şir de asteriscuri. Operatorul deschise o mică fereastră şi deodată apărură caractere reale, unul după altul.

— Fac o încercare cu VladimirJ. Nu.

— Cum reuşeşti să vezi asta? Nici măcar pe ecranul lor nu se vede parola.

— De aceea acest program SilentNight e atât de frumos. Înregistrează fiecare tastare. Astfel, chiar dacă pe ecran nu se vede ce taste au apăsat, noi tot putem afla. Ups, Vladimir48. Din nou greşeală.

— OK, anunţaţi-mă când aveţi ceva folositor. Amir Tal nu avea mult de aşteptat. După zece minute, echipa din camionul Canal 2 de la reşedinţa familiei Guttman raporta că Guttman junior şi Costello au plecat, îndreptându-se, se pare, către casa ziaristului Baruch Kishon. Între timp, analiza computerizată indica existenţa unei corespondenţe între Shimon Guttman şi Ahmed Nour în ultima perioadă, primul utilizând un nume de cod arab, căruia i se alătura o parolă cu evidente trimiteri sioniste, Vladimir67. Îşi fixau o întâlnire la Viena.

— OK, adunaţi-vă, oameni buni, începu Tal, făcându-i plăcere să preia comanda. Vreau orice informaţie puteţi găsi despre Nour: cine era, de ce a murit şi despre ce naiba vorbea cu Shimon Guttman. Ce puneau la cale? Era asta un fel de alianţă între extremişti, doi tipi care se opuneau amândoi păcii, care au fost de acord să lucreze împreună ca să saboteze negocierile? Vorbiţi cu Mossad la Viena. Aflaţi dacă s-au mai întâlnit înainte. Planurile de călătorie din ultimul an. Dacă asta nu ne conduce nicăieri, căutaţi şi mai devreme. Vreau tot ce puteţi obţine.

— La fel şi Khalil al-Shafi. Ce i-a spus lui Costello? De ce l-a sunat? Şi care e legătura lui exactă cu Ahmed Nour? Avem nevoie de răspunsuri cât mai repede. E de partea negocierilor de pace sau nu? Dacă le sabotează dinăuntru, vreau să ştiu asta.

— Sper că nu trebuie să vă mai amintesc cel mai important lucru. Continuăm să-i urmărim pe Costello şi pe Guttman. Şi orice s-ar întâmpla, ajungem la Baruch Kishon înainte să ajungă ei. Daţi-i drumul!

Capitolul 24

Şoseaua Afula-Bet Shean, nordul Israelului, miercuri, 8.15 p.m.

Ordinele lor erau foarte clare. Să intre, să cerceteze şi să distrugă, să iasă. Şi mai presus de toate, să nu fie prinşi. Şeful operaţiunii le spusese răspicat: nu va fi o misiune sinucigaşă.

Erau patru în maşină. Nu se mai întâlniseră până atunci şi nu se adresau unii altora decât cu numele care li se dăduseră: Ziad, Daoud, Marwan şi Salim. Ziad era şeful.

Se uită la ceas şi îşi făcu din nou griji că această operaţiune avea, de la început, un mare cusur. Era prea devreme. Mai bine ar fi fost să dea lovitura la miezul nopţii. Dar şeful le-a spus că era urgent; nu aveau timp de pierdut.

— OK. Întoarce aici.

Era un drum accidentat, îngustându-se rapid până când ajunse cât o pistă de motociclete. Potrivită pentru un tractor, dar dificilă pentru un Subaru închiriat.

— Intră pe ogor. OK. Omoară motorul.

Era un lan de bumbac, suficient de înalt ca să ascundă maşina, exact cum fuseseră informaţi. Băieţii care studiaseră terenul făcuseră o treabă bună.

Cei patru începură să se schimbe în haine negre. Ziad le dădu fiecăruia cagule de pus pe cap şi se asigură că îndepărtaseră orice alte semne de identificare. Fiecare avea câte o mică lanternă în buzunar, o brichetă şi o versiune miniaturală a unei arme semiautomate: pistolul-

mitralieră Jericho. Ziad şi Marwan duceau în spinare bidoane folosite de ciclişti pentru apă. În amândouă era benzină.

Cunoşteau cu toţii planul: aveau de mers douăzeci de minute prin lanurile care aparţineau chibuţului până când puteau să-şi vadă ţinta. Imediat ce se vor asigura că nu e nimeni prin preajmă, se vor mişca repede şi vor ieşi.

Ziad vedea luminile din zonă. În curând lanul va fi înlocuit de asfaltul parcării pentru vizitatori şi al drumurilor de serviciu. Va fi şi el luminat. Asta va fi zona cea mai periculoasă.

După cum se aştepta, văzu în curând indicatorul în engleză şi ebraică ce le ura bun venit oaspeţilor la "Kibbutz Hephziba, sediul legendarei sinagogi Bet Alpha". Prin semne, le ordonă celorlalţi să se lase la pământ. Unul după altul, cei patru bărbaţi alergară ghemuiţi spre zona marcată pe harta lui Ziad ca fiind intrarea în clădire. Uşa era încuiată, după cum se aşteptaseră. Îi făcu semn lui Marwan, care scoase o sârmă şi deschise uşa. Se strecurară înăuntru, Ziad uitându-se în urmă pentru a se asigura că nu văzuse nimeni cum se mişcase uşa la lumina lămpilor din parcare.

Înăuntru era o beznă totală. Bărbaţii aşteptară să înainteze o bucată bună ca să-şi aprindă lanternele: era prea riscant să lase lumina să transpară prin pereţii de sticlă ai centrului de vizitare. Ziad fu primul care o folosi pe a lui, luminând cu ea piesa centrală a clădirii, comoara care aducea aici turişti încă din anii '30.

Era un mozaic în stil romanic, absolut intact, întinzându-se pe zece metri în lungime şi cinci în lăţime. Chiar şi la lumina aceea, Ziad putea vedea claritatea culorilor realizate de nenumăratele plăcuţe: galben, verde, ocru, maro, un roşu intens ca vinul, o nuanţă mai aspră, precum cărămida roşiatică, însoţită de negru intens, alb şi multe feluri de gri. După cum i se spusese, podeaua era împărţită

în trei panouri distincte. Cel mai îndepărtat părea a fi schiţa unei sinagogi, incluzând două candelabre evreieşti tradiţionale, *menora-ul.* La bază, se afla un tablou primitiv, aproape copilăros, cu Avraam sacrificându-l pe fiul său, Isaac.

Dar privirea îi sări imediat la panoul cel mare din mijloc. Înfăţişa un cerc, împărţit în douăsprezece segmente, câte unul pentru fiecare semn al zodiacului. Ziad lumină cu lanterna fiecare imagine, oprindu-se asupra celei mai clare: un scorpion, alături – doi gemeni, un berbec, un săgetător. Nu voia să zăbovească, dar nu se putea abţine. Această lucrare antică, mai veche de o mie cinci sute de ani, părea atât de vie, încât era imposibil să te uiţi în altă parte.

— OK, ştiţi ce aveţi de făcut.

Marwan începu să studieze panoul de sus, Daoud pe cel de jos, în timp ce Salim examina zodiacul din centru. Dacă dădeau de cea mai mică urmă de activitate recentă – vreo săpătură proaspătă sau orice fel de intervenţie -, îi chemau pe ceilalţi. Dacă s-a îngropat ceva aici în ultimele două zile, aveau să găsească lucrul respectiv.

Între timp, Ziad avea sarcini precise. Trebuia să găsească biroul muzeului -, să-l ia de la un capăt la altul şi să-l controleze minuţios. Fiecare sertar, fiecare dulap de acte. Dacă găsea un seif, trebuia să-l deschidă şi să nu lase nici un fir de praf neverificat. Directorul fusese extrem de explicit: "A fost nevoit să ascundă obiectul ăsta în grabă. N-a avut timp să-l pună la loc sigur. Dacă e acolo, o să-l găseşti".

Ziad verifică mai întâi sertarele biroului. Fleacurile obişnuite: curele de cauciuc, cărţi de vizită, bandă adezivă, plicuri. Găsi o cutie veche de metal, de genul celor în care se ţine tutunul de pipă, care părea să aibă potenţial: cântărea cam cât trebuia. Dar înăuntru era doar un teanc de carduri de membru la Prietenii Muzeului, legate la un

loc astfel că, sub tinichea, păreau un singur obiect mai gros.

Voia să treacă la dulapul cu acte când auzi un sunet, scrâşnetul unui picior pe pietrişul de-afară. Într-o clipă, camera era scăldată în lumina unei lanterne, ca şi cum o rază s-ar fi plimbat peste toată faţada clădirii.

— *Mee zeh?* Cine-i acolo?

Fără să aibă nevoie de comanda lui Ziad, cei din echipă au stins instantaneu lanternele şi au împietrit. Dacă făceau asta, de cele mai multe ori, un paznic de noapte îşi spunea că ceea ce văzuse fusese o iluzie luminoasă, o reflexie a propriei lanterne şi pleca. Pus faţă în faţă cu alternativa de a se deranja să deschidă o uşă încuiată şi să nu găsească nimic, lenea câştiga de fiecare dată. Aceasta era prietenul neoficial al intruşilor şi al hoţilor de pretutindeni: indolenţa pură a paznicilor.

Dar acesta era altfel. Înaintă, raza aruncată de lanterna sa mărindu-se pe când se apropia de uşa de sticlă. Ziad, care stătea nemişcat în birou, cu mâna strânsă pe sertarul pe care tocmai îl scosese din dulapul de acte, auzi un zăngănit de chei. Într-o clipă, acest paznic va descoperi că broasca a fost forţată.

Nu era timp de pierdut. Ziad scoase arma din toc şi ieşi în holul principal, de unde avea vizibilitate directă spre uşă. Văzu cum gardianul se uită în sus şi nu îl observă pe el sau pe ceilalţi, ci umbrele lor uriaşe, proiectate pe pereţi, mărite chiar de lanterna sa. Fără să ezite, Ziad ţinti cu pistolul său Jericho şi trimise un glonţ de nouă milimetri prin sticlă, direct în capul bărbatului.

Zgomotul sticlei spulberate şi al creierului bărbatului împroşcând totul în jur determinară o schimbare imediată de tactică. Scopul lui nu mai era acum să găsească obiectul, ci să mascheze intenţiile misiunii. Ziad intră din nou în birou şi, renunţând la meticuloasele lui verificări, întorcea acum locul cu susul în jos. Trase afară toate

sertarele, răsturnându-le conţinutul, negăsind nimic. Apoi dărâmă dulapurile, după care mătură birourile dintr-o mişcare a braţului, toate obiectele luându-şi zborul. Apoi sparse toate geamurile cu pistolul.

Se întoarse spre Marwan şi Daoud, care cărau cadavrul gardianului ca pe targă. Numărară în şoaptă *unu, doi, trei* după care lăsară corpul la pământ, în debandada din birou. Se auzi un scârţâit în momentul în care corpul ateriză pe cioburile de sticlă, după care, dintr-o singură mişcare lină, Marwan scoase bidonul de biciclist de la spate, desfăcu rapid capacul şi începu să împrăştie benzina prin cameră.

Afară, Salim aprindea din nou lanterna, luminând un perete plin de panouri care explicau expoziţia de la Bet Alpha. Scoase un tub de spray cu vopsea şi coloră zidul cu graffiti roşu, calm, fără să se grăbească. Scrise în arabă: "Israelul nu va avea parte de pace decât atunci când va avea Palestina parte de dreptate. Bet Alpha nu se odihneşte până nu se odihneşte Jeninul".

Terminându-şi treaba, se întoarse la ceilalţi trei, care erau acum dincolo de uşa muzeului. Le aruncă fiecăruia o privire calmă, întrebătoare – *Sunteţi gata? Sunteţi gata?* – după care Ziad scoase bricheta, o aprinse şi o azvârli la pământ, unde se atinse imediat de cadavrul îmbibat cu benzină al gardianului.

Flăcările izbucniră imediat, ajungând atât de sus, încât Ziad şi echipa puteau să le vadă în cea mai mare parte a celor douăzeci de minute cât a durat tăcutul lor drum de întoarcere prin ogoarele chibuţului. Prima maşină de pompieri a ajuns cam în acelaşi moment în care cei patru au găsit maşina pe care o lăsaseră în lanul de bumbac. Pe drumul de întoarcere către Afula, numărară cel puţin încă două camioane de pompieri şi mai multe maşini de poliţie mergând în direcţia opusă. Ziad scoase telefonul ca să-i trimită un mesaj directorului: "Ascunzătoarea nu mai e".

Capitolul 25

Aeroportul Ben-Gurion,
cinci săptămâni mai devreme

Lui Henry Blyth-Pullen nu-i plăcea deloc să zboare cu avionul în cea mai mare parte a timpului. Chiar înainte de războiul împotriva nenorocitului de terorism şi de teama că un maniac cu o foarfecă va deturna aparatul direct în Big Ben, fusese terifiat de acele lucruri drăceşti. La decolare era cel mai dificil. În timp ce toţi ceilalţi răsfoiau *Daily Telegraph* sau revista *Hello!,* el se ţinea strâns de centura de siguranţă până când i se scurgea tot sângele din articulaţii. Hârşâitul motoarelor, ambalarea necesară ridicării de la sol, toate astea îi păreau periculoase lui Henry. Şi nu doar periculoase. *Nenaturale.* Ca şi cum această mare bucată de metal era făcută să plutească în aer, sfidând gravitaţia, dacă nu chiar şi voinţa Celui de Sus. Nu era de mirare că aveau loc atâtea accidente: era maniera lui Dumnezeu de a ne cere să ne ştim locul, să rămânem cu picioarele pe pământ. Să ne amintim de Icar…

Henry recita în minte acest discurs de fiecare dată când se vedea prizonier într-o astfel de drăcie nenorocită. Căpătase statut de ritual. Deşi nu tolera superstiţiile, Henry ajunsese să creadă că mica lui scuză mentală adresată Creatorului – în care îşi exprima regretul pentru nelegiuirea săvârşită de omenire prin cucerirea aerului – îl proteja. Dacă ar uita vreodată să se gândească la asta, dacă nu ar lua în serios problema zborului, păi, atunci era sigur că avionul se va prăvăli printre nori ca o piatră.

De data asta însă, teama lui Henry avusese la dispoziţie zile întregi ca să se acumuleze, cu mult înainte ca el să se apropie măcar de pista de decolare. În bagaje avea un pachet cu tăbliţe de lut – de care decisese să se descotorosească la cinci mii de kilometri de Londra. Nu îi vor aduce o avere – obiectele care puteau să facă asta erau ascunse într-un seif, aşteptând o schimbare în climatul politic -, dar măcar vor face ca balanţa lui bancară lunară să arate mai bine. În plus, trebuia să-i spună lui Jaafar al-Naasri că vânduse măcar ceva. Faptul că se întorcea cu obiectele chiar pe teritoriul lui Jaafar, sau, în orice caz, foarte aproape, era un detaliu pe care nu avea să i-l destăinuie. Nu avea să-l împărtăşească nimănui de fapt. Era ca şi cum ar fi vândut nisip locuitorilor Saharei şi asta îl făcea să se simtă jenat.

Cum să le ducă acolo. Asta era întrebarea. Nu puteai să apari pur şi simplu cu o geantă plină de antichităţi valoroase. Jaafar trecuse prin multe ca să le obţină; nu putea să le aducă înapoi în paşi de vals.

Întâmplarea a făcut ca răspunsul să fie găsit tot de draga de Lucinda. Nu conştient desigur, nu era *atât* de sclipitoare. Nu, se împiedicase pur şi simplu de el. Îndruga verzi şi uscate despre nişte vechi prieteni expatriaţi ai ei care se stabiliseră în Barbados sau pe undeva pe acolo, despre cum nu le părea rău după clima din Anglia – nici nu ne temeam de asta! -, nici după televizor, ci după ciocolată. Sau ciocolăţică, după cum spusese Lucinda după al treilea gin tonic.

— Se pare că ciocolăţica de-acolo nu are nici un gust, a zis ea mai mult bâlbâindu-se. Nici măcar de ciocolată obişnuită, făcută din extract vegetal sau ceva de genul ăsta.

Henry abia o mai asculta.

— În orice caz, acum, de fiecare dată când îi vizitează un prieten din Blighty, acesta primeşte ordine stricte să aducă

un bax de Fruit & Nut, Dairy Milk şi cât de mult Green & Black îşi poate permite. Sophie spune că amândoi s-au făcut ca nişte bolovani…

Asta e, îşi spunea Henry încă înainte ca Lucinda să termine de vorbit. În seara aceea, în drum spre casă s-a oprit la un depozit şi a luat mai multă ciocolată decât cumpărase în viaţa lui, un baton din toate câte există pe piaţă. A doua zi a stat în biroul din spatele sălii de expoziţii şi a făcut experimente cu o tăbliţă de lut într-o mână şi un Aero sau un Twix în cealaltă, încercând să găsească o potrivire perfectă din punctul de vedere al lungimii, lăţimii, grosimii şi, extrem de important, al greutăţii. Într-un sfârşit, a dat norocul peste el cu un baton mediu de Whole Nut.

Îndepărtă atent ambalajul de hârtie, având grijă să nu-l rupă. Apoi desfăcu staniolul din interior, ca şi cum ar fi avut de-a face cu o foiţă preţioasă de aur. Scoase batonul de ciocolată şi puse tăbliţa în locul lui. Apoi, lipi de ambele capete ale tăbliţei două rânduri de Whole Nut, fiecare rând având trei pătrăţele pe lăţime. O înveli în staniol şi înfăşură tot acest hibrid din ciocolată şi lut în ambalajul de hârtie. Făcu acest lucru cu aproape o sută de batoane, rupând uneori staniolul, alteori hârtia, până când adună, în cele din urmă, douăzeci de exemplare perfecte, gata să fie transportate spre rudele lui expatriate, fictive, dar înfometate de ciocolată.

Le aşezase unele peste altele în geanta lui diplomat. Se gândise să le bage într-un seif, ca să fie în siguranţă, dar ştia că acest lucru va stârni suspiciuni: dulciurile de la Cadbury erau bune, dar nici chiar aşa. Deci trebuia pur şi simplu să-şi asume riscul şi să le lase în geantă, atât de firesc, de parcă ar fi fost doar un cadou pe cinste pentru un nepot sau o nepoată plecată de acasă.

Controlul de la Heathrow era prima lui grijă. Zvonurile legate de explozibilele lichide din avioane nu numai că le-

au dat motive în plus de teamă celor cărora le era frică să zboare, precum Henry, ci i-a făcut şi pe angajaţii aeroportului să fie mai atenţi la unele produse alimentare pe care le ignorau înainte. Dar, se gândea Henry, dacă va fi oprit, îşi va păstra calmul şi va spune aceeaşi poveste.

Puse geanta pe banda rulantă şi trecu prin detectorul de metale, cât putu de nonşalant.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse unul din angajaţii aeroportului, desfăcând larg braţele şi invitându-l pe Henry să facă acelaşi lucru. Nişte monede uitate în buzunarul lui Henry declanşaseră aparatul. Îi făcură semn să treacă.

Apucă geanta, tocmai ieşită de pe bandă, răsuflând uşurat.

Cineva îl apucă de braţ.

— O secundă, domnule. Puteţi să deschideţi geanta, vă rog?

— Da, desigur.

Henry zâmbi şi desfăcu geanta.

— Un calculator?

— Da.

— Indicatorul spune că trebuie introduse separat calculatoarele. Puteţi să mai intraţi o dată?

Henry simţea cum îi transpirau palmele. Ce şanse existau ca acele douăzeci de ciocolate să scape din vedere şi a doua oară?

Şi totuşi, în timp ce geanta trecea a doua oară, îl văzu pe bărbatul din faţa monitorului cu raze X răsucindu-se şi făcând glume cu colegul lui. Întorsese privirea de la monitor pentru trei sau patru secunde, exact timpul în care s-au putut vedea în întregime tăbliţele de lut, ce nu mai erau acoperite acum de calculator ca prima dată. Henry îşi văzu de drum.

În timp ce vecinii lui se uitau la film, Henry rederula necontenit în minte acea scenă, mulţumindu-i lui

Dumnezeu, lui Iisus şi oricui îi mai trecea prin cap pentru norocul pe care l-a avut. Dar cum avionul îşi începu coborârea spre Tel Aviv, uşurarea de după prima fază a călătoriei fu înlocuită de îngrijorarea pentru următoarea.

Nu avea bagaje de ridicat, aşa că se duse direct la controlul imigraţiei.

— De ce vă aflaţi în Israel? îl întrebă fata care nu putea avea mai mult de optsprezece ani.

— Îmi vizitez nepotul care învaţă aici.

— Şi unde anume învaţă?

— La Universitatea Evreiască. În Ierusalim.

Henry avea doi prieteni pe care îi sunase săptămâna trecută: pe tonul cel mai banal posibil, îi întrebase de fiii lor, ambii fiind de vârsta potrivită şi îşi notase repede detaliile, după care le memorase.

Mai era o singură oprire: vama. Ca bărbat alb de vârstă mijlocie, tristul adevăr era că a trecut întotdeauna prin vama de la Heathrow fluierând, privind cum altor nefericiţi, aproape întotdeauna negri sau asiatici, li se cerea să-şi golească valizele şi să stoarcă până şi ultimul tub de pastă de dinţi. Rasismul era un lucru greu de privit, desigur, dar pentru un călător ca Henry Blyth-Pullen, putea fi destul de avantajos.

Doar că de data asta fu oprit, prima dată când i s-a întâmplat. Un ofiţer plictisit, neras, îi făcu semn să treacă într-o parte, după care scutură din cap, fără să spună nimic, spre valiza lui Henry, pe care acesta o trăsese după el. Henry o ridică pe tejgheaua de metal dintre ei şi o desfăcu.

Gardianul scotoci printre chiloţi, şosete, pungi de toaletă, după care ajunse la teancul de ciocolate. Se uită la Henry, ridicând bănuitor din sprânceană.

— Şi asta ce e?

— E ciocolată.

— De ce ai adus atât de multă?

— E pentru nepotul meu. Îi e dor de casă.

— Pot s-o desfac?

— Sigur. Te ajut şi eu.

Henry era sigur că îi tremurau mâinile, dar le ţinu suficient de ocupate încât să nu observe ofiţerul. Apucă un baton la întâmplare, împinse ciocolata cu doi centimetri în afară, exact cum exersase pe masa lui din bucătărie, rupse staniolul pentru a da la iveală trei pătrăţele întregi de ciocolată englezească cu lapte.

— OK.

Fără să se gândească, Henry rupse o bucată de ciocolată şi o oferi vameşului, cu o expresie a feţei care spunea "ofertă de pace". Bărbatul refuză şi scutură din cap înspre ieşire. Verificarea lui Henry se încheiase. Ceea ce a fost un noroc, pentru că, dacă vameşul s-ar fi uitat mai atent, ar fi văzut că din următorul rând de ciocolată lipsesc, în mod ciudat, alunele, fie întregi, fie pe jumătate, şi e mult prea tare ca să poată fi consumat.

Strângând mânerul valizei mai zdravăn ca niciodată, Henry părăsi aeroportul şi se aşeză la coadă la taxi. Când îi veni rândul, spuse cu o voce puternică, izbucnind uşurat:

— La Ierusalim, vă rog. În piaţa Oraşului Vechi.

Capitolul 26

Tel Aviv, Israel, miercuri, 8.45 p.m.

Pentru o ţară mică, nu se putea abţine Maggie să nu gândească, Israelul nu putea fi mai derutant de-atât. Mergeau de mai puţin de jumătate de oră şi totuşi se simţea de parcă ar fi călătorit prin timp. Dacă Ierusalimul era un oraş cioplit în piatra cenuşie din vremurile biblice, fiecare cărămidă, fiecare drumeag pietruit fiind învăluit în aerul stătut al istoriei antice, Tel Avivul era zgomotos, iritant, sufocant de modern. La orizont luceau zgârie-norii, etajele de sus strălucind ca nişte table de şah, iar drumul era mărginit de rânduri-rânduri de blocuri din beton, având pe acoperiş panouri solare şi cilindri bulbucaţi, care erau, îi explică Uri, rezervoare de apă caldă. Pe când ieşeau de pe autostradă şi intrau pe străzile oraşului, Maggie fu izbită de frenezia panourilor publicitare şi a cumpărătorilor, a barurilor cu burgeri şi cafenelelor în aer liber, a ambuteiajelor şi clădirilor de birouri, a fetelor în maiouri scurte şi băieţilor cu părul aranjat în ţepi făcuţi cu peroxid. La mică distanţă de Ierusalim, unde sfinţenia plutea ca un nor, Tel Avivul părea un templu al desfrânării permanente, nestăvilite.

— OK, stă la numărul 6. Să parcăm acolo.

Se aflau pe strada Mapu, care, judecând după mărcile de maşini parcate pe marginea drumului, părea să aparţină unuia dintre cele mai luxoase cartiere din Tel Aviv. Clădirea în sine nu avea nimic deosebit, aceeaşi tencuială albă de beton. Trecură printr-un fel de tunel, pe sub

şirurile de cutii poştale din metal şi găsiră intrarea şi interfonul. Uri apasă pe 72.

Nu răspunse nimeni. Nerăbdătoare, Maggie îl dădu la o parte pe Uri şi apăsă butonul mai mult timp. Tot nimic.

— Încearcă din nou la telefon.

— A fost pe căsuţa vocală toată după-amiaza.

— Şi eşti sigur că ăsta e apartamentul?

— Sunt sigur.

Maggie începu să se plimbe încolo şi-ncoace.

— Cum de nu e nimeni înăuntru? Nu se poate să fi plecat cu toţii.

— Nu există *ei.* E doar el. Maggie se opri, nedumerită.

— E divorţat. Locuieşte singur.

— La naiba. Ce dracu' putem să facem acum?

— Am putea să spargem uşa.

Maggie conştientiză deodată cât de frig era. Ce Dumnezeu făcea aici, tremurând la un colţ de stradă din Tel Aviv, când ar trebui să umble după recamiere în Georgetown? Ar trebui să fie acasă, cu Edward, pe canapea, să comande mâncare, să se uite la televizor sau să facă ce fac oamenii obişnuiţi odată ce încetează să mai fie maniacii de la douăzeci şi cinci de ani care lucrau fără oprire, ţopăind dintr-o ţară de nebuni într-alta. Edward reuşise asta, făcând trecerea de la idealistul cu rucsac la washingtonianul în costum, de ce n-ar fi putut şi ea? Dumnezeu ştie că a încercat.

Poate că ar trebui să-l sune pe Judd Bonham să-i spună că renunţă. Oricum nu o foloseau cum trebuie. Era o negociatoare, pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să-şi facă munca într-o încăpere. Nu să se joace de-a nenorocitul de detectiv amator. Îşi strecură mâna în buzunar şi apucă telefonul mobil.

Dar ştia ce i-ar fi spus Bonham. Că nu avea sens să se afle în acea încăpere până nu erau pregătite cele două tabere. Şi după felul în care decurgeau lucrurile, acel

moment se îndepărta pe zi ce trecea. Destul de curând, nu va mai exista nici încăperea în care să lucreze. Sarcina ei era să aducă din nou cele două tabere pe calea cea bună şi asta însemna să rezolve problema Guttman/Nour, oricare ar fi fost asta. Nu-şi permiteau ca ea să dea greş. Ştia mai bine ca oricine ce se întâmpla dacă negocierile de pace se apropiau de ţintă, dar eşuau. Pentru o clipă îi trecu din nou prin minte frântura de amintire pe care încerca atât de mult să o îndepărteze. Trebuia să reuşească. Altfel, asta va fi toată cariera ei, chiar povestea vieţii ei. Va fi redusă la o greşeală unică, letală.

Se întoarse încet către Uri şi spuse:

— Nu, nu putem sparge uşa. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă am fi prinşi. Sunt un funcţionar oficial al guvernului Statelor Unite.

— Aş putea s-o fac eu.

— Da, dar eşti cu mine, nu? Tot aş avea probleme. Mai e vreo soluţie?

Uri scutură din cap şi lovi cu pumnul în uşa clădirii, îndurând ceea ce părea a fi o durere puternică fără să crâcnească măcar.

— Bine, spuse Maggie întorcându-se cu spatele. Să ne gândim. Ce s-a întâmplat când ai sunat la ziar?

— Era doar echipa de la ştirile de noapte – au spus că nu ştiu ce fac editorialiştii lor. Mi-au dat numărul lui de mobil.

— Pe care îl aveam deja.

Tăcerea dură mai mult de un minut, Maggie chinuindu-se să se gândească la următoarea lor mişcare. Apoi, deodată, Uri sări în picioare şi fugi spre maşină.

— Uri, Uri, ce s-a întâmplat?

— Urcă mai repede în maşină.

Uri îi spuse că pe când era în armată ieşea cu o fată al cărei frate plecase în India cu fiul lui Baruch Kishon. Văzând figura plină de neîncredere a lui Maggie zâmbi doar şi zise:

— Israelul e o ţară mică.

După câteva telefoane făcu rost de numărul lui Eyal Kishon. Uri fu nevoit să ţipe în telefon: Eyal era într-un club. Uri încercă să-i explice situaţia, dar era zadarnic. Trebuia să se ducă acolo.

Pe drum, Uri porni ştirile radio. La finalul fiecărei relatări, făcea o traducere sumară. Violenţe pe Malul de Vest, câţiva copii palestinieni ucişi; tancurile israeliene intrau din nou în Gaza; alte rachete ale Hezbollahului în nord. Negocierile cu palestinienii îngheţaseră. Maggie scutură din cap: se dezlănţuia un dezastru. Apoi: "Un sondaj din America îl plasează pe preşedinte cu cinci procente mai jos. Se pare că s-a descurcat prost la dezbaterile televizate". Ultima ştire: "S-a raportat un incendiu la un chibuţ din nord. E posibil să fie o acţiune premeditată".

Parcară pe strada Yad Harutzim şi intrară direct în clubul Blondie. Zgomotul te izbea din prima, un ritm săltat pe care Maggie îl simţea în măruntaie. Era un bombardament constant de lumină, care includea şi o rază tăioasă ce mătura ringul de dans ca un reflector de poliţie.

Locul nu era nici pe departe plin, dar puteai totuşi vedea deja trupuri suple, transpirate, la tot pasul. Pe Maggie o izbi multitudinea de figuri. În faţa ei erau două fete blonde, cu pielea de porţelan, iar în spatele lor un negru cu tunsoare afro şi trăsături fine, ascuţite. Alături dansau o femeie şi un bărbat, amândoi cu bucle negre, tirbuşon. Maggie îşi aminti de documentarea pe care i-o dăduse Bonham şi se gândi la pagina despre nenumăratele triburi ale Israelului: ruşi, etiopieni, *mizrahim,* cei din ţările arabe. Erau toţi aici.

Maggie se privi în oglinda unui perete şi fu suficient de surprinsă de ceea ce văzu, încât să se oprească şi să privească. În toată cariera ei fusese cea mai tânără din cameră. La negocierile dintre bărbaţii de vârsta a doua, ea

era noutatea: nu doar femeie, ci în plus una tânără şi, de ce să n-o recunoască, frumoasă. Nu ştiau ce e cu ea. De câte ori n-a fost întrebată când va ajunge şeful ei, moderatorul? Sau dacă e drăguţă să aducă trei cafele pentru delegaţia franceză. Sau ce bine era că exista şi ceva frumos la aceste discuţii plictisitoare, cenuşii.

Se obişnuise cu asta şi, desigur, folosise acest lucru în avantajul ei. Îi punea pe picior greşit pe negociatori, îi făcea mai candizi decât intenţionaseră să fie. Îi spuneau lucruri pe care nu le-ar fi spus unui moderator "adevărat", ca şi cum discuţiile cu ea ar fi fost o repetiţie de vestiar. Doar după ce se încheia înţelegerea îşi realizau că ea era într-adevăr mediatorul. Dar cel mai mare câştig al ei era competiţia. Fără să-şi dea seama, acei bărbaţi în costum se luptau să-i capteze atenţia. A observat prima dată asta când a condus o sesiune secretă de discuţii legate de războiul civil din Sri Lanka, într-o cabană de lemn din Suedia. La orele mesei, a remarcat, participanţii se înghesuiau să stea lângă ea. Voiau ca ea să râdă la glumele lor, să dea din cap la observaţiile lor. Nu se puteau abţine: era natural pentru ei să se comporte aşa în preajma unei femei atrăgătoare. Iar pentru ea era nespus de util. Orice mică mişcare la care îi împingea, din aproape în aproape, era una care, se gândeau ei, îi va face să-i rămână simpatici. Dacă s-ar încăpăţâna în legătură cu un alineat dintr-un tratat sau cu o linie trasă pe o hartă ar fi dezamăgită de ei. Iar ei nu voiau asta.

Dar nu mai arăta aşa aici. Acum, înconjurată de aceste fiinţe splendide, nici una peste douăzeci şi cinci de ani, cu pielea lor lucioasă şi cu maiourile lor scurte, îşi dădu seama că probabil e persoana cea mai în vârstă de acolo. Se uită la pantalonii negri, jacheta Ann Taylor şi cămaşa Agnes B care îi alcătuiau îmbrăcămintea: erau bune pentru serviciu, dându-i eleganţa necesară întâlnirii cu diplomaţi şi miniştri. Dar aici păreau monotone. Şi ridurile acelea din

jurul ochilor sau cutele acelea care apăreau când zâmbea…

— E acolo.

Uri arătă spre un bărbat care stătea deoparte şi privea ringul de dans, cu mâna pe gâtul unei sticle de bere, dând din cap în ritmul muzicii. Părea pe jumătate drogat, pe jumătate beat – şi total pe dinafară.

Uri se aşează lângă el şi, după o îmbrăţişare scurtă, stând pe scaun, îi vorbi la ureche. În timp ce ei vorbeau, Maggie studia clubul. Aproape de intrare, zări un bărbat abia venit, care părea la fel de rătăcit ca ea. Purta nişte ochelari fără rame, care îl transformau într-un "adult" între aceşti copii petrecăreţi.

Îşi dădea seama din expresia feţei lui Eyal că Uri ajunsese la partea cu moartea ambilor părinţi. Eyal scutura din cap şi îl trăgea de umăr pe Uri, ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze din nou. Dar Uri scotea deja mobilul pentru a-i arăta lui Eyal că ultimul telefon pe care l-a dat Shimon Guttman a fost către Baruch Kishon.

Eyal ridică nedumerit din umeri; nu ştia nimic. Uri continuă cu întrebările, întorcându-se acum către Maggie şi traducându-i frânturi de conversaţie. Când a vorbit ultima dată cu tatăl lui? Duminică dimineaţă. Tatăl lui era plecat într-o "misiune". Nu era nimic neobişnuit în asta. Bătrânul pleca tot timpul; de aia s-a despărţit de mama lui Eyal. A spus ceva despre destinaţia lui? Nimic de care să-şi aducă aminte Eyal. De reţinut, plecase cu o noapte înainte. Eyal zâmbi.

— Eyal, tatăl tău ţi-a spus ceva despre o călătorie la Geneva?

Atenţie, se gândi Maggie.

— Adică în, cum ar veni, Elveţia? Nu. De obicei îmi spune când pleacă în străinătate. Îmi cere să am grijă de apartamentul lui. Îi place să-l păstreze impecabil.

— Deci nu crezi că e peste hotare?

— Nu.

— Dar n-ai mai vorbit cu el de duminică? Şi nu eşti îngrijorat?

— Nu eram îngrijorat. Până nu aţi început voi să mă băgaţi în sperieţi.

Se întoarseră în mare viteză, cu Eyal, care nu mai era ameţit, pe bancheta din spate. Uri continuă cu întrebările, descoperind un singur amănunt nou: că atunci când Eyal a vorbit cu tatăl lui, duminică dimineaţă, Baruch Kishon părea binedispus. Zicea că lucrează la o poveste "tare". Sau poate mişto. Eyal nu-şi mai amintea.

Începură ştirile de la ora unsprezece, iar Uri îi spuse că ştirea cu incendiul din chibuţ era acum articolul de bază: găsiseră printre ruine nişte rămăşiţe umane carbonizate. Un purtător de cuvânt al IDF spunea că există dovezi clare că fusese un atac terorist, orchestrat de palestinienii din Jenin. Se făceau deja speculaţii în legătură cu urmările politice. Acest raid se prefigura ca o ameninţare la adresa negocierilor de pace şi aşa fragile din Ierusalim şi ca o lovitură în plus dată prim-ministrului Yariv.

Maggie îşi scoase telefonul şi văzu că avea un apel pierdut. Zgomotul din club îl acoperise, fără îndoială, făcând-o de asemenea să nu simtă nici măcar vibraţiile telefonului. Ascultă căsuţa vocală: Davis, care o informa despre Bet Alpha: *De data asta a fost un atac asupra unui chibuţ. Secretarul adjunct mi-a cerut să-ţi transmit acest mesaj. "Orice altceva pune la cale Maggie Costello, aminteşte-i că datoria ei e să împiedice degradarea relaţiilor dintre cele două tabere. Asigură-te că a înţeles asta." OK, ai primit mesajul cuvânt cu cuvânt. Îmi pare rău că ţi-am dat veşti proaste.*

Cel mai rău era că nu putea să-l contrazică. Secretarul de stat adjunct avea dreptate: trebuia să ţină în frâu aceste violenţe. Şi ştia în ce lumină proastă ar apărea dacă s-ar

afla că s-a angajat într-o aventură bazată pe o speculaţie care implica anagrame şi modele în ceramică. Cu toate astea, era sigură că acele două morţi, a lui Guttman şi a lui Nour, erau legate una de alta. Să afle în ce mod era fără îndoială cea mai bună cale, poate singura, de a opri acest val de crime. Alternativa era să ia parte la o serie nesfârşită de întâlniri unde oamenii ar spune lucrurile potrivite, dar violenţele ar continua pur şi simplu. Mai urmase pista aceea şi înainte şi era decisă să nu mai repete o asemenea greşeală.

După douăzeci de minute ajunseseră la apartamentul lui Kishon. Eyal păru agitat la intrarea în casă. După cele auzite despre părinţii lui Uri, era clar îngrijorat în legătură cu ce ar putea să descopere. Intră primul, aprinse lumina şi îşi strigă tatăl.

— Eyal, uită-te în jur, spuse Uri, care examina apartamentul ca şi cum ar fi fost locul unde se turnase un film.

— Uită-te cu atenţie. Spune-ne dacă observi ceva neobişnuit, ceva care nu e la locul lui. Orice.

Maggie nu remarca nimic: locul era nefiresc de ordonat. Impecabil era cuvântul corect. Cu gândul la succesul avut la casa Guttman, îl întrebă pe Eyal unde lucrează tatăl său. El îi arătă biroul din colţul camerei de zi şi se duse să verifice dormitorul.

— Hey, Eyal, nu e nici un calculator aici. El reapăru în cadrul uşii.

— A, da. Am uitat. Lucrează doar la laptop. E singurul tip de calculator pe care îl foloseşte. Îmi pare rău.

La naiba. În locul ăsta, curat ca un mausoleu, asta fusese unica ei speranţă. Nu existau foi de hârtie rătăcite, nici teancuri de cărţi prin care să caute. Era o fundătură.

Se mai uită o singură dată la birou. *Gândeşte, Maggie, gândeşte.* Doar un telefon, un fax, un carneţel gol, o poză

cu, presupuse ea, Eyal şi sora lui când erau mici, şi un stilou într-un suport. Nimic.

Se îndepărtă, după care se întoarse iarăşi. Luă carneţelul, îl ridică şi îl ţinu în bătaia luminii.

— Uri! Vino încoace!

Acolo, ca şi cum ar fi fost incrustate în pagină, se zăreau urmele fără cerneală a ceea ce spera să fie nişte cuvinte în ebraică, scrise de mână. Îşi închipui scena: Baruch Kishon primind un telefon de la Shimon Guttman, mâzgălind nişte notiţe în carneţelul lui, rupând foaia, grăbindu-se să iasă – lăsând urmele notiţelor pe pagina de dedesubt.

Văzu şi Uri acelaşi lucru. Ţinea bucata de hârtie deasupra capului, încercând să-i descifreze semnificaţia cu ajutorul luminii din tavan. Se uită cruciş şi se strâmbă până când, în cele din urmă, zâmbi discret.

— E un nume, spuse. Un nume arab. Omul pe care îl căutăm se numeşte Afif Aweida.

Capitolul 27

Ierusalim, joia anterioară

Acesta era sunetul pe care voia să-l audă Shimon Guttman, vacarmul acela de carnaval. Fluierăturile repetate; bătăile ritmice în lăzile de gunoi; zarva care nu putea fi creată decât de un grup puternic de oameni şi, mai ales, cu convingeri puternice.

Luase parte la o sută de demonstraţii la vremea lui, dar asta îl făcea mai mândru decât toate celelalte. Mulţimea adunată aici, în piaţa Sion, era uriaşă, o masă de oameni îngrămădiţi unii într-alţii, unii cu pancarte, restul fie fluturându-şi pumnii în aer, fie bătând din palme la unison. Arătau provocator, toţi fiind îmbrăcaţi în portocaliu. Tricouri, pălării, chiar şi pantalonii scurţi şi vopseaua de pe faţă, toate erau colorate în portocaliul cel mai strălucitor, cel mai luminos. Dar ceea ce îl făcea pe Shimon să vibreze de mândrie, acea sclipire care se ridica din adâncul inimii, era că la această mare manifestaţie împotriva lui Yariv şi a trădării sale luau parte numai tineri.

Când lansase apelul, nu se gândea că avea să fie luat în seamă. Părerile care circulau în acea perioadă spuneau că tineretul israelian devenise apatic. Erau generaţia internetului, preocupaţi mai mult de Google decât de Golan, mai dornici să trândăvească prin India şi să se plimbe prin Nepal decât să fie deschizători de drumuri în Iudeea sau să lucreze pământul în Samaria. Chiar şi fiul lui, Uri, care renunţase la o carieră în serviciile de

informaţii ale armatei ca să se apuce de un serviciu de doi lei în domeniul regiei de film, era o dovadă a situaţiei deplorabile.

Şi totuşi se aflau aici dovezi de netăgăduit că un astfel de pesimism legat de statul Israel era neîndreptăţit. Iată-i, se gândea Guttman, adunaţi în stradă, gata să-şi salveze naţiunea de la resemnarea şi conciliatorismul urzite chiar de premierul lor. Acei contemporani ai săi care se plângeau permanent de copiii din ziua de azi, văicărindu-se că nu vor avea îndrăzneala să lupte aşa cum făcuse generaţia lor în '67, ar fi trebuit să se afle acolo acum. Ar fi închis imediat gura.

Pentru că ce se întâmpla acolo lua forma unei lupte în toată regula. Faţă în faţă cu armata portocalie, izolată de un cordon subţire de poliţişti la care se adăugau fotograful de la ştiri şi un cameraman, era o altă mulţime, aproape la fel de mare şi de gălăgioasă. Nu avea o culoare unică şi nici atâtea pancarte ca oponenţii săi. Văzu una, plasată strategic lângă echipele de ştiri, pe care scria pur şi simplu: *Da Păcii.*

Shimon Guttman se aflase în fruntea mulţimii portocalii – unul din cei doar şase bătrâni cărora li se acordase o postură atât de privilegiată -, dar cum începuseră necazurile, fuseseră daţi la o parte. Pe de o parte chiar pentru securitatea acestor seniori, pe de altă parte, credea el, pentru că se dorea ca tinerii oameni de acţiune să iasă în faţă. Din poziţia sa convenabilă de pe margine, îşi dădea seama că totul se va transforma în curând într-o bătălie medievală corp la corp, cele două armate urmând să se năpustească una asupra celeilalte. Nu lipseau decât caii.

În curând ieşi din mulţime un tânăr, ca un Venus portocaliu din apă, ridicat de o mână invizibilă până când fu în stare să stea în picioare şi să-şi rostească discursul, într-un echilibru fragil, pe umerii cuiva. Pe când tânărul răcnea în portavoce, Guttman trase concluzia că era un

orator fără experienţă, care nu ştia că, atunci când beneficiezi de amplificare, nu e nevoie să ţipi.

Zâmbea, amintindu-şi de tinereţea sa, şi îi trecu prin minte un gând optimist. Mişcarea la formarea căreia contribuise era pe mâini bune. Orice gânduri murdare ar fi avut Yariv, exista o generaţie nouă, gata să se ridice şi să opună rezistenţă.

— Nu e nevoie de mine aici, îşi zise Guttman.

Se retrase în tăcere, bucuros să-i lase pe tineri să se descurce şi fără el. Asta mai însemna şi că va câştiga acum o oră preţioasă într-o zi încărcată cu manifestaţia tinerilor, o dezbatere la televizor în cursul serii şi o întâlnire strategică cu Shapira şi consiliul imigranţilor în intervalul dintre acestea. Se uită la ceas. Înţelept ar fi să meargă la o cafenea, să fumeze o ţigară şi să-şi reîncarce bateriile. Dar Guttman se hotărî să-şi facă un cadou rar. Se va duce în cu totul altă parte.

O vizită scurtă nu-l va întârzia prea mult. Trecând prin poarta Jaffa, ignorând copiii care furau suc la cutie şi cărţi poştale din Oraşul Vechi şi le duceau pe piaţa arabă, îşi dădu seama că asta era cea mai mare slăbiciune a lui. Alţi oameni puteau fi abătuţi de la datorie de băutură sau femei, dar Shimon Guttman avea o singură pasiune asemănătoare. Dezmiardă-i nările cu parfumul trecutului îndepărtat şi va uita de toate. Va deveni un câine de vânătoare care se ia după urme până când îşi găseşte prada.

Mergea vioi pe drumurile pietruite ale *shouk-ului,* cum îi spuneau israelienii, cu un uşor ş acolo unde arabii pronunţau s. Nu că israelienii ar fi venit vreodată pe aici. De la prima *intifada* de la sfârşitul anilor '80, puţini israelieni evrei aveau curajul să calce în Oraşul Vechi cu excepţia Cartierului Evreiesc, desigur, şi a *Kotel-ului,* Zidul

de Vest. Devenise o zonă de nefrecventat; o suită de înjunghieri mortale dusese la această stare de lucruri.

Dar lui Guttman nu îi era teamă. Credea din principiu că evreii ar trebui să aibă acces neîngrădit pe toată suprafaţa capitalei lor, că nu ar trebui să se retragă intimidaţi din nici o zonă a ei. Acesta era un alt motiv pentru care plecase din Kiryat Arba atunci când o făcuse. Camarazii lui din mişcarea colonialistă se instalau în zonele mărginaşe ale Samariei, întinzându-se spre ţărmurile din Gaza, dar neglijau inima vie a Pământului Israelului, inima Sionului: Ierusalimul. Cei din aripa dreaptă israeliană nu luau în serios problema oraşului etern, nedându-şi seama că, în timp ce depuneau eforturi pentru a elibera alte teritorii, marea perlă a Ierusalimului le scăpa din mână. Dacă nu erau atenţi, puteau să se trezească fără Ierusalimul de Est la fel cum se pomeniseră britanicii cu un imperiu: într-un puseu de inconştienţă.

Astfel că Shimon Guttman şi-a făcut o datorie personală din a se plimba în special prin partea estică, preponderent arabă, a oraşului la fel de liber cum ar fi hoinărit prin vestul predominant evreiesc. Adevărat, nu venea aici la fel de des pe cât ar fi trebuit din punct de vedere ideologic. Era de asemenea adevărat că se uita peste umăr la fiecare cinci sau şase paşi şi că inima îi bătea iute în secunda în care părăsea străzile Cartierului Evreiesc pentru praful şi zgomotul din cartierele arabe. Totuşi încerca să meargă cât putea de relaxat, având în vedere acele constrângeri, ca un om care colinda pur şi simplu oraşul său natal. Ca şi cum ar fi fost proprietarul locului. Ceea ce, din principiu, considera că era.

Existau câteva magazine în care intra de fiecare dată când ajungea în zona pieţei, lucru care, îşi dădea acum seama, nu se mai întâmplase de mai bine de un an. (Campania împotriva lui Yariv îi epuizase toate energiile; orice altceva fusese abandonat.) Intră în primul dintre ele,

a cărui intrare era ascunsă vederii de rândurile interminabile de genţi, saci şi poşete. Aveau un vas care îl intriga, dar era greu de datat. Al doilea şi al treilea erau de toată ruşinea; vânduseră marfa cea mai bună şi aşteptau alta. Nu era nevoie să insiste asupra locului din care veneau aceste transporturi: Irakul revoluţionase întreaga piaţă. Un al patrulea avea nişte monede care îi săriră în ochi lui Shimon: îi va spune prietenului său Iehuda, un numismat împătimit, să nu mai fie atât de fricos şi să facă un drum până aici.

Se îndrepta spre ieşire când zări un magazin de care aproape uitase. Ca şi celelalte, nu avea o vitrină, ci doar grămezi de marfă aşezate afară, care se prelungeau până înăuntru. Să intri însemna să stai pe porţiunea îngustă de podea care nu era acoperită cu marfă, un canion cu bunuri pe ambele părţi. La nivelul ochilor şi mai sus se afla argintăria, în principal sfeşnice, printre care multe exemplare din cele cu opt braţe, *menora* tradiţională folosită de evrei în timpul sărbătorii Hanuka. Întotdeauna l-a izbit pe Guttman, ca ultimul nivel de pragmatism în comerţ, această silinţă a negustorilor arabi de a vinde fleacuri evreieşti.

Inspectă rafturile aproape sperând să nu găsească nimic demn de văzut, ca să se poată întoarce mai repede la programul lui.

— Bună ziua, profesore. Ce plăcere să te revăd.

Era proprietarul, Afif Aweida, ieşind din spatele tejghelei bijutierului, care se afla în partea opusă, o vitrină de sticlă în care se găsea o colecţie de inele şi brăţări aşezate pe perne de catifea. Îi întinse mâna.

— Ce memorie impresionantă ai, Afif. Mă bucur să te văd.

— Cu ce îţi pot fi de folos?

— Eram doar în trecere. Mă uitam prin vitrine.

Afif îi făcu semn lui Guttman să-l urmeze prin magazin şi să urce câteva trepte până în biroul lui privat. Israelianul se uită în jur, atenţia fiindu-i atrasă de calculatorul mare, voluminos, aşezat alături de imprimantă şi de stratul de praf de pe rafturi. Aweida trăise vremuri grele la fel ca toată lumea din această zonă. Locuitorii Ierusalimului de Est, şi palestinienii în general, erau victimele a ceea ce Guttman numea adesea un caz grav de neglijenţă divină, care îi predestinase să trăiască într-un loc promis evreilor.

Afif îl văzu pe Shimon uitându-se la ceas.

— Nu poţi să mai rămâi să ne aducă fiul meu nişte ceai? Te grăbeşti?

— Îmi pare rău, Afif. Am o zi încărcată.

— OK. Păi, stai să văd.

Se ridicase în picioare şi verifica stocul.

— Nimic ieşit din comun, dar ar fi totuşi asta.

Scoase o cutie de carton în care se aflau, probabil, douăsprezece fragmente de mozaic. Shimon le aranjă repede ca pe un puzzle şi descoperi silueta unei păsări.

— Frumos, spuse, dar nu e chiar din sfera mea de interes.

— De fapt aş vrea să mă ajuţi *pe mine* cu ceva. A ajuns un nou transport săptămâna asta. Mi s-a spus că mai sunt multe lucruri ca acestea, dar pe moment, asta avem. Se aplecă, odihnindu-şi un braţ pe un fotoliu ponosit de piele, din care ieşea umplutura, ca să ridice o tavă de pe podea.

Pe ea, aşezate pe patru sau cinci rânduri, erau cele douăzeci de tăbliţe de lut pe care i le adusese Henry Blyth-Pullen cu câteva zile mai devreme. În ciuda tonului neîncrezător al lui Aweida, nu erau lipsite de interes – simpla mânuire a unor fragmente atât de grăitoare din trecutul antic îl entuziasma de fiecare dată pe Shimon Guttman -, dar nici nu-ţi luau ochii. Se uită la ceas: 1.45 p.m. Va termina cu asta şi va pleca spre Psagot pentru întâlnirea de la 3.00 p.m.

— OK, îi spuse lui Aweida. Vechea înţelegere?
— Desigur: le traduci pe toate şi păstrezi una. De acord?
— De acord.

Aweida îşi aşează un carneţel în poală şi aşteptă. Era poziţia lui obişnuită, aceea a secretarei care scrie după dictare. Guttman ridică din tavă prima tăbliţă, îi simţi greutatea mulţumitoare în palmă, nefiind cu mult mai mare decât o casetă cu bandă magnetică. O duse la ochi, ridicându-şi ochelarii ca să vadă mai bine textul.

Privi caracterele cuneiforme care, chiar şi într-un context atât de banal ca acesta, continuau să îl entuziasmeze. Simpla idee a unei consemnări scrise care mergea cu mai bine de cinci milenii în trecut, era pentru el extrem de emoţionantă. Ideea că sumerienii îşi păstraseră în scris gândurile, experienţele, chiar şi frivolităţile cu trei secole înainte de Hristos, iar asta chiar aici, pe tăbliţe nici mai mari, nici mai impozante decât aceste plăcuţe de lut, era revigorantă. Se imagina în postura unuia dintre acele imense radiotelescoape, aliniate în deşertul New Mexico, ale căror antene uriaşe erau primele care recepţionau un semnal emis cu milenii în urmă de o stea îndepărtată. Cineva scrisese aceste cuvinte cu mii de ani în urmă şi iată-l totuşi pe el, citindu-le chiar acum, ca şi cum trecutul antic şi prezentul imediat se aflau faţă în faţă şi începeau o discuţie.

Prima dată când fusese învăţat să interpreteze semnele care dădeau numele cuneiformelor – cuvântul se traducea literal ca "în formă de cuie" -, a simţit încărcătura lor emoţională. Pentru ochiul neantrenat, nu erau decât mâzgălituri care arătau ca suporturile de mingi de golf, unele verticale, în grupuri de câte trei, altele orizontale, tot în grupuri de două sau de trei, aranjate în diverse structuri, rând după rând. Dar când profesorul Mankowitz îi arătase cum puteau fi decodate acele semne imprimate

ca "În prima mea campanie am..." sau "Ghilgameş a deschis gura şi a spus...", a fost cucerit.

Începu să-i dicteze lui Aweida.

— Trei oi, trei oi îngrăşate, o capră... spuse după o primă examinare. Nu putea citi şi înţelege această scriere la fel de repede ca engleza, dar cu siguranţă cu aceeaşi uşurinţă cu care putea citi şi traduce, să spunem, din germană. Ştia că e o specializare rară, dar asta nu făcea decât să-l bucure şi mai mult. În Israel, nu era nimeni care să-i egaleze cunoştinţele, în afară de Ahmed Nour (nu că Ahmed ar declara vreodată că locuieşte în Israel). Altfel, acum că Mankowitz se prăpădise, rămăsese doar Guttman. Cine altcineva? Tipul ăla din New York, Freundel de la Muzeul Britanic din Londra şi încă o mână de oameni. Ziarele au scris întotdeauna că n-au existat niciodată mai mult de o sută de oameni pe planetă care să poată citi cuneiforme, dar el credea că era o supraevaluare.

O luă pe următoarea. Îşi dădu seama imediat despre ce era vorba din simpla distribuţie a semnelor pe tăbliţă.

— Un inventar de obiecte casnice, mă tem, Afif. Pe următorul era acelaşi rând repetat de zece ori.

— Un exerciţiu de şcolar, îi spuse palestinianului care zâmbi, notându-l în carnet.

Continuă în felul ăsta, aşezând tăbliţele traduse pe biroul lui Aweida, până când nu rămaseră pe tavă decât şase. O ridică pe următoarea şi citi încet cuvintele de început, ca şi cum ar fi fost primul rând dintr-un banc.

— *Ab-ra-ha-am mar te-ra-ah a-na-ku...*

Puse tăbliţa jos şi îi zâmbi lui Aweida, ca şi cum s-ar fi prins de o glumă, apoi se uită din nou la ea. Cuvintele nu dispăruseră. Nici nu le citise greşit. Cuneiformele, din perioada vechiului Babilon, se citeau tot *Abraham mar Terah anacku.* Eu, Avraam, fiul lui Terah.

Shimon simţea cum se albeşte la faţă. Îl cuprinse un fel de panică greţoasă, începând de la cap, apoi scurgându-i-

se prin piept până în măruntaie. Ochii i se bulbucară până când literele deveniră înceţoşate şi nedesluşite.

Eu, Avraam, fiul lui Terah, am grăit astfel în faţa judecătorilor. Pământul unde l-am dus pe fiul meu, pentru a-l sacrifica acolo Celui Sfânt, Muntele Moriah, acest loc a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac şi Ismael. Aşa că am grăit în faţa judecătorilor mei că Muntele va fi împărţit după cum urmează...

Ce instinct îl reţinea pe Guttman în acel moment şi îl împiedica să rostească tare ceea ce tocmai citise în gând? Avea să-şi pună de multe ori această întrebare în zilele următoare. Oare o şiretenie înnăscută l-a făcut să-şi dea seama că dacă ar fi vorbit în clipa aceea ar fi pierdut cu siguranţă acea mare comoară? Nu era oare decât sagacitatea *shouk-ului,* experienţa unui vechi precupeţ care ştie că exprimarea entuziasmului pentru un obiect îi dublează imediat preţul, făcându-l eventual de neachiziţionat?

Era oare un calcul de politician, o descoperire într-un moment de inspiraţie, faptul că ceea ce ţinea în mâna lui, care acum tremura, era un obiect ce putea schimba istoria omenirii la fel de spectaculos ca şi cum ar fi ţinut în mână detonatorul unei bombe nucleare? Sau exista o explicaţie mai simplă, una mai puţin nobilă decât toate celelalte: îşi muşcase Guttman limba din cauză că toate instinctele lui îl făceau să ezite înainte să împărtăşească un secret unui arab?

— OK, spuse într-un final, sperând ca prin replicile scurte să-şi ascundă tremurul vocii. Ce urmează?

— Dar, profesore, nu mi-ai spus ce scrie pe aceea.

— Nu? Scuze, eram cu gândul aiurea. O altă listă de cumpărături, mă tem. Pentru femei.

O luă pe următoarea, o evidenţă a animalelor de la o fermă din Tikrit. Şi cumva reuşi să le descifreze şi pe

celelalte, deşi simţea că îndeplinea toată această sarcină sub apă. Ştia că încă nu trecuse cel mai dificil moment.

Nu era jucător de poker. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă va reuşi să-şi controleze emoţiile. Presupunea că nu. Toată viaţa vorbise din inimă, exprimându-şi voit toate convingerile pe care le nutrea. Nu era un politician antrenat în arta disimulării, ci un om de campanie, a cărui monedă de schimb trebuia să fie sinceritatea. Iar acest bărbat, Aweida, era un negustor: cunoştea toate şmecheriile; putea să intuiască imediat orice client, mărind preţul pentru cei care mimau indiferenţa, scăzându-l pentru cei a căror lipsă de interes era autentică. Îl va ghici imediat pe Guttman.

Apoi îi veni ideea.

— Deci, vechea înţelegere? spuse, cu gâtul uscat. Pot să aleg una?

— După cum am stabilit, spuse Aweida.

— Bine. O iau pe aceea.

Arătă spre a noua tăbliţă pe care o examinase.

— Scrisoare de la o mamă către fiul ei?

— Da.

— O, profesore, ştii doar că e singura care prezintă un oarecare interes. Restul sunt toate atât de, cum să spun, obişnuite.

— De aceea o vreau pe asta. Haide, cumpărătorilor tăi nu le va păsa oricum.

— În mod obişnuit aşa ar fi. Dar vine un colecţionar de la New York zilele următoare. Un tânăr care soseşte aici împreună cu expertul lui în artă. E cu siguranţă dispus să cheltuiască nişte bani. Poate că povestea asta – mama şi fiul – îi va stârni interesul.

— Atunci spune-i că asta e povestea aceleia. Guttman indică tăbliţa cu pedeapsa şcolarului.

— Profesore. Cumpărătorii ăştia verifică singuri astfel de obiecte. Nu pot să mint. M-ar ruina.

— Înţeleg, Afif. Dar eu sunt cercetător. Asta mă interesează pe mine din punct de vedere istoric. Restul sunt foarte banale.

Era conştient de picăturile de transpiraţie de pe buza superioară. Nu era sigur cât va mai putea continua aşa.

— Haide, profesore. Nu vreau să mă rog de tine. Doar ştii în ce stare ne-au adus anii ăştia. Câştigăm doar o mică parte din cât scoteam mai demult. Luna asta m-am dezonorat acceptând bani de la un văr din Beirut. Dacă vând asta…

— OK, Afif. Am înţeles. Nu vreau să-ţi forţez mâna. E în regulă.

Luă tăbliţa care începea cu *Eu, Avraam, fiul lui Terah.*

— O iau pe asta.

— Lista de cumpărături?

— Da, de ce nu? Nu e o listă rea.

Guttman se ridică în picioare, strecurând cât putu de natural, tăbliţa, în buzunarul hainei. Îi strânse mâna lui Afif, dându-şi seama în momentul contactului că palma îi mustea de transpiraţie.

— Te simţi bine, profesore? Vrei un pahar cu apă? Guttman îl asigură că nu avea nimic, doar că trebuia să ajungă la următoarea întâlnire. Îşi luă la revedere şi se îndreptă în viteză spre ieşire. În timp ce urca scările pieţei, întorcându-se spre Poarta Jaffa, ţinea mâna în buzunar, încleştată pe tăbliţă. În cele din urmă, imediat ce ieşi din *shouk,* dincolo de zidurile Vechiului Oraş, se opri să-şi tragă sufletul, gâfâind ca un sprinter care tocmai alergase cursa vieţii lui. Simţea că mai avea puţin şi leşina.

Chiar şi în momentul acela, mâna îi rămăsese înţepenită pe tăbliţa de lut din pricina căreia capul începuse să i se învârtă şi inima să-i bată mai tare, mai întâi de emoţie, apoi de teamă şi, acum, de evlavie. În acel moment, Shimon Guttman ştia că ţinea în mână cea mai mare descoperire arheologică făcută vreodată. În strânsoarea

mâinii lui se găsea ultimul testament al marelui patriarh, omul venerat ca părintele celor trei mari credinţe, iudaismul, creştinismul şi islamismul. În mâinile sale se afla testamentul lui Avraam.

Capitolul 28

Ierusalim, joi, 12.46 a.m.

Prima lor oprire a fost la secţia centrală de poliţie din Tel Aviv, unde l-au lăsat pe zăpăcitul de Eyal Kishon să întocmească un dosar de dispariţie pe numele tatălui său. Era convins că oricare ar fi fost blestemul care i-a ucis pe Shimon şi pe Rachel Guttman, acesta trecuse acum, ca prin contagiune, asupra familiei sale.

Uri umbla fără oprire la telefonul mobil, chiar şi în timp ce conducea, începând cu agenda de numere, încercând să obţină orice fel de informaţie despre Afif Aweida. Compania de telefonie îi spuse că sunt cel puţin douăzeci şi cinci, deşi erau doar nouă în zona Ierusalimului. Uri fu nevoit să-şi pună la bătaie tot farmecul pentru a o determina pe operatoare să le citească pe toate. Un dentist, un avocat, şase persoane care locuiau în zonă şi un Afif Aweida înregistrat drept comerciant de antichităţi pe strada Suq el-Bazaar, în Oraşul Vechi. Uri zâmbi şi se întoarse spre Maggie.

— Ăsta e *shouk-ul* şi ăsta e omul nostru.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Pentru că tatăl meu avea deja un dentist şi un avocat. Şi nu se lăuda cu prea mulţi prieteni arabi.

Antichităţile sunt cam singurul lucru care l-ar fi putut face să stea de vorbă cu un arab.

Pe când se apropiau de Ierusalim, deşi trecuse de mult de miezul nopţii, Uri se întreba dacă nu ar trebui să se ducă în bazar chiar atunci şi să încerce să dea imediat de

acest Aweida. În cele din urmă, acceptă faptul că nu avea nici un sens, că toate prăvăliile ar fi închise. Neştiind decât adresa lui de la magazin, nu şi pe cea de acasă, le era imposibil să îl găsească.

Parcă maşina între taxiurile din faţa hotelului Citadela, trăgând ostentativ frâna de mână pentru a sugera că drumul se încheiase.

— OK, domnişoară Costello. Ăsta e capătul de linie. Aici faceţi plata.

Maggie îi mulţumi, după care deschise portiera. Înainte să iasă, se întoarse către el, punându-i o întrebare scurtă:

— Bem ceva?

Nu obişnuia să bea, îşi dădu ea seama. Se purta atât de atent cu whisky-ul şi cu apa, de parcă ar fi fost nişte lichide rare şi preţioase care trebuiau mai degrabă observate, decât consumate. Stilul ei – dai pe gât şi comanzi altul – părea pur şi simplu necivilizat în comparaţie cu al lui.

— Deci care-i treaba cu regia de film atunci? întrebă ea, scoţându-şi pantofii sub masa din colţ la care se aşezaseră şi bucurându-se de relaxarea care porni de la picioare în sus.

— Ce-i cu ea?

— Cum de eşti bun la asta?

Zâmbi, dându-şi seama că era o replică la întrebarea pe care o pusese chiar el.

— Nu ştii dacă sunt bun la asta.

— O, cred că îmi pot da seama. Ai grijă de tine aşa cum numai un om de succes poate să aibă.

— Ei, e drăguţ din partea ta să spui asta. Ai văzut *Adevărul despre băieţi!*

— Cel în care era vorba despre cei patru adolescenţi? L-am văzut anul trecut: a fost genial.

— Mulţumesc.

— Tu l-ai făcut?

— Eu l-am făcut.

— Dumnezeule. Nu îmi venea să cred ce-au putut să spună tinerii ăia în faţa camerei. M-am gândit că erau instalate camere ascunse sau ceva de genul ăsta, atât de sinceri păreau. Cum naiba i-ai convins să facă asta?

— Fără camere ascunse. E totuşi un mare secret la mijloc. Pe care nu trebuie să-l dai în vileag. Ar avea repercusiuni comerciale.

— Ştiu să păstrez un secret.

— Lucrul pe care trebuie să-l faci, iar asta e într-adevăr cheia întregii probleme. Trebuie să… Nu, nu pot.

O privi bănuitor.

— De unde ştiu că pot să am încredere în tine?

— Ştii că poţi să ai încredere în mine.

— Secretul e să asculţi. Trebuie să asculţi.

— Şi de unde ai învăţat asta?

— De la tatăl meu.

— Serios? Nu mi-am imaginat că ar fi genul de om care ştie să asculte.

— Nu era. Era genul de om care vorbea. Ceea ce însemna că trebuia să ascultăm. Şi am devenit foarte buni la asta.

Zâmbi şi mai luă o gură din lichidul de culoarea ambrei. Lui Maggie îi plăcea luciul pe care i-l dădea în jurul gurii şi al ochilor. Avea, îşi spuse ea, unul din acele chipuri pe care voiai să le priveşti.

— În orice caz, tu nu mi-ai răspuns decât la jumătate din întrebare atunci. Am înţeles cum ai ajuns moderatoare, nu şi de ce.

— M-ai întrebat "cum de".

— Şi asta e pe jumătate *cum* şi pe jumătate *de ce.* Aşa că spune-mi de ce.

Maggie se uită la acest bărbat care se făcea comod în scaun şi se relaxa acum pentru prima oară de când se

cunoscuseră. Era conştientă că acesta era un fel de răgaz pentru el, o pauză de la doliu, un prilej de uşurare după greutatea pe care o purtase pe umeri în ultimele patru zile. Ştia că e o stare trecătoare, că e imposibil să dureze. Cu toate astea nu se putea abţine: se bucura de acest moment dintre ei. Nu avea de gând să evite pur şi simplu întrebarea cu o glumă sau schimbând subiectul, aşa cum se obişnuise să procedeze cu nenumăraţii bărbaţi care îi făcuseră avansuri în barurile de noapte din capitalele lumii. Avea de gând să fie sinceră.

— *De ce*-ul sună atât de învechit, încât nu-l mai foloseşte nimeni.

— Îmi plac lucrurile învechite.

Maggie se uită atentă la el, ca şi cum i-ar fi întins un obiect fragil.

— Prima dată când am ieşit din ţară a fost atunci când am plecat ca voluntar în Sudan. Cât timp am stat acolo, a izbucnit un război civil. Într-o zi ne întorceam spre coastă cu maşina şi am văzut un sat care fusese ras de pe faţa pământului. Erau cadavre pe marginea drumului, fragmente umane, tot tacâmul. Dar cea mai îngrozitoare imagine era aceea a unor copii, vii, dar care se plimbau fără ţintă, de fapt mergeau împiedicat. Ca nişte stafii. Văzuseră cele mai groaznice lucruri, cum fuseseră ucişi părinţii lor, mamele violate. Şi erau pur şi simplu şocaţi. După asta, m-am gândit că dacă aş putea face ceva, orice, să scurtez un război chiar şi cu o zi, atunci ar merita.

Uri nu spuse nimic, se uită doar fix în ochii ei.

— De aia nu am suportat să stau departe de asta multă vreme.

Încruntă din sprâncene.

— Nu ţi-am spus, nu-i aşa? E prima mea detaşare după mai bine de un an. Am fost adusă înapoi după ce am ieşit la pensie. Maggie îşi goli paharul. Pensionare forţată.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost din nou în Africa. Moderam nişte negocieri în Congo: războiul despre care nu vorbea nimeni, niciodată. Nu-i păsa nimănui, chiar dacă au murit milioane de oameni acolo. În orice caz, a durat optsprezece luni, dar în cele din urmă am adunat toate taberele la masa tratativelor. Eram la câteva zile distanţă de semnarea unui acord, poate câteva săptămâni. Oricum, foarte aproape. Şi eu am făcut…

Se uită la el, să vadă dacă o mai urmărea şi era, într-adevăr, concentrat la maximum.

— Am făcut o greşeală. O greşeală foarte, foarte gravă.

În acele momente o lăsa vocea.

— Şi din cauza acelei greşeli, din cauza *mea,* negocierile au încetat. Înţelegerea a picat. Am fost nevoită să plec din Congo câteva zile mai târziu şi, când am făcut-o, în timp ce mergeam pe strada principală către aeroport, le-am văzut din nou. Acele chipuri, acei copii, adolescenţi, fete tinere, cu aceeaşi expresie uluită în priviri. Şi mi-am dat seama că erau aşa din cauza mea, fiindcă o dădusem în bară atât de rău. O lacrimă i se prelingea pe obraz.

— Şi acele chipuri mă vor bântui tot restul vieţii, orice aş face.

Doar atunci Uri puse paharul jos şi se aplecă în faţă pentru a o lua de mână pe Maggie. O ţinu strâns, până când, în cele din urmă, se ridică şi o trase către el în aşa fel încât capul ei i se odihnea pe piept. Fără să spună nimic, o mângâia încet pe păr, ceea ce făcea ca lacrimile să-i curgă mai uşor.

Urcară în linişte în camera ei. După ce închiseră uşa, rămaseră îmbrăţişaţi o vreme, până când, fără vreo decizie conştientă de care să-şi amintească vreunul din ei, buzele lor se atinseră. Se sărutară uşor, timid, limbile abia atingându-li-se.

Mâinile ei fură primele care se mişcară, aşezându-se pe pieptul lui, simţindu-i tăria muşchilor. El se mişcă încet, atingându-i un sân cu palma dreaptă, ceea ce o făcu să se cutremure de plăcere.

Când mâna lui dreaptă găsi spaţiul dintre partea de sus a fustei şi cămaşă, iar degetele lui începură să se plimbe pe pielea ei goală, ea se retrase.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Maggie se trase înapoi şi căzu pe pat. Se întinse după întrerupător, iar lumina îi orbi pe amândoi, rupând vraja dintre ei.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse scuturând din cap şi evitând privirea lui Uri. Nu pot s-o fac.

— Din cauza bărbatului de acasă.

Ar fi trebuit să fie din cauza lui Edward, îşi dădu ea seama cu o tresărire de vinovăţie; dar nu era.

— Nu, nu e asta.

Uri întoarse privirea de la ea. Expresia ochilor lui se schimbă, ca şi cum ar fi tras un văl protector peste ei.

— Uri, te rog. Vreau să-ţi spun.

Lăsă privirea să o întâlnească pe a ei, apoi se aşeză pe scaunul de la birou.

— Ştii, nu ţi-am spus totul despre greşeala mea. Din Africa. Nu a fost o… eroare profesională. N-am făcut-o latră la negocieri.

Zâmbi amar, dându-şi seama de capcana lingvistică în care intrase.

— Am făcut-o cu un negociator. Asta a fost greşeala mea. Liderul unuia din grupurile de rebeli.

Se uită la Uri aşteptându-se să i se citească dezaprobarea pe chip. Dar asculta pur şi simplu.

— Bineînţeles, au aflat cu toţii. Şi când s-a întâmplat asta, au spus că nu mai pot fi imparţială. Şi că, în consecinţă, Statele Unite nu mai erau imparţiale. Negocierile au fost suspendate.

Uri oftă.

— Şi de aceea te-au exilat departe de munca ta. Ca să te pedepsească.

— Nu, nu chiar. Eu am făcut asta. M-am pedepsit singură.

Încercă să-i dea ocazia să zâmbească, dar abia putea să-i vadă reacţia: privirea îi era înceţoşată de lacrimi. Faptul de a-i mărturisi asta fusese o mare descărcare.

— Ştii, oamenii îmi spun tot timpul să merg înainte. Edward îmi repetă mereu asta. Mergi înainte. Dar pur şi simplu nu pot. Înţelegi asta, Uri? Nu pot să merg înainte. Nu înainte să îndrept lucrurile. Şi n-o să reuşesc asta dacă fac din nou aceeaşi greşeală.

— Dar, Maggie, zâmbi el. Eu sunt doar un tip pe care l-ai cunoscut. Nu am nici o legătură cu negocierile de pace.

— Nu, dar eşti israelian. Şi ştii cât de dement e locul ăsta: asta va fi considerată părtinire.

— Presupui că lumea va afla.

— O, ar afla.

Încerca să se uite cât mai puţin la el, aţintindu-şi în schimb privirea către podea. Se temea că dacă îl va vedea aşa cum îl văzuse cu câteva momente în urmă, decizia ei se va clătina.

Se ridică de pe pat şi deschise uşa camerei de hotel, destul de larg încât amândoi să poată vedea întregul coridor de afară. Uri se ridică în picioare. Cu ochii încă umezi, Maggie spuse încet:

— Îmi pare rău, Uri. Chiar îmi pare rău.

Capitolul 29

Ierusalim, joi, 7.15 a.m.

Maggie se ridică în capul oaselor, inima bătându-i cu putere. Era dezorientată, se uită câteva clipe prin cameră, ca să-şi dea seama unde se află. Telefonul făcuse asta, o trezise violent dintr-un somn adânc. Nu mai avea importanţă că îşi programase un telefon de trezire la operatorul hotelului pentru această oră. Orice zgomot brusc, fie cel al unui ceas cu alarmă, fie cel al unui telefon, era violent.

— Rrrrrr.

— Maggie? Sunt secretarul adjunct.

Iisuse. Maggie îndepărtă receptorul de gură şi îşi drese vocea.

— Da, alo.

— Trebuie să te văd în cincisprezece minute. Ne întâlnim jos.

La o cafea, Robert Sanchez rezumă cam cât de prost stăteau lucrurile. Ambele tabere păreau să încerce să stăvilească violenţele, deşi fuseseră confruntări armate în Jenin şi Qaliqilya, iar Israelul recucerise porţiuni întregi din fâşia Gaza. Între timp, palestinienii pretindeau că au fost ucişi doisprezece copii în ultimele două zile de luptă, în timp ce tocmai se răspândea zvonul despre un autobuz cu elevi care a fost aruncat în aer de un atentator sinucigaş chiar la marginea Netaniei.

Şi mai rău de atât, întreaga regiune părea să se pregătească de război. Nu doar că Hezbollahul lansa rachete din Liban înspre satele şi oraşele din nordul Israelului, dar acum şi Siria îşi mobiliza armatele în jurul înălţimilor Golan. Egiptul şi Iordanul îşi retrăseseră amândouă ambasadorii din Tel Aviv. Sanchez ţinea în mână un teanc de articole din presa americană: şi *New York Times,* şi *Washington Post* făceau comparaţie între 1967 şi 1973, războaie care antrenaseră întregul Orient Mijlociu.

— De data asta va fi mai rău, spuse Sanchez. Jumătate din ţările astea au arme nucleare. În curând vor atrage în război tot mapamondul ăsta nenorocit.

Prognoza nu putea fi mai sumbră. Cu toate astea, lui Maggie i se părea reconfortant să stea din nou la masă cu Robert Sanchez. Era unul dintre puţinii oameni din actualul Departament de Stat pe care îi cunoştea şi, cu siguranţă, singura figură familiară din echipa Statelor Unite aflată la Ierusalim. Faptul că a fost numit din nou în postul de adjunct i-a surprins pe cei de la Washington; era o rămăşiţă a vechii administraţii. Presa căzuse de acord asupra faptului că se afla acolo ca să-l ţină de mână pe noul secretar, un vot clar de neîncredere din partea preşedintelui pentru cel ales chiar de el în funcţia principală. Dar pe Maggie n-o interesau deloc aceste lucruri. Mai lucrase cu Sanchez de două ori înainte şi ajunsese să îl respecte şi, ceea ce era şi mai rar în acest domeniu, să aibă încredere în el. Condusese a doua echipă a Statelor Unite în Balcani, căreia îi era afiliată Maggie pe vremea când era începătoare, şi îi urmărise stilul calm, chibzuit de lucru. Fără paradă, fără scurgeri de informaţii către media sau pregătiri excesive. A îndeplinit cu destulă naturaleţe rolul de mentor atunci şi mai târziu, când s-au întâlnit din nou în timpul discuţiilor dintre nord şi sud din Sudan.

Era un element de două ori neobişnuit în peisajul diplomatic de la Washington. În primul rând era un diplomat adevărat, nu doar un contribuabil generos către partidul aflat la putere recompensat cu un post avantajos de ambasador. Ca ofiţer de carieră, mai curând decât ca subordonat politic, a ajuns cât de departe se putea: n-ar fi putut niciodată să devină secretar de stat. Faptul de a fi ajuns în postul de adjunct era deja fără precedent.

Mai relevant, cel puţin pentru Maggie, era faptul că Sanchez era unul dintre puţinii sud-americani care puteau fi găsiţi în straturile superioare ale guvernului american. Formau o pereche inedită, tipul mare, cât un urs, din New Mexico şi fata zveltă din Dublin, dar printre bărbaţii la dungă din Departamentul de Stat, erau amândoi ca nişte străini. Măcar asta aveau în comun.

— Norocul nostru că nu suntem în Camp David sau mai ştiu eu unde, spuse Sanchez. Dacă am fi fost, taberele s-ar fi dus deja acasă până acum. Şi aşa sediul guvernului e practic gol.

Maggie depunea eforturi ca să se trezească, sorbind din cafea.

— Nu-mi spune: cele două părţi şi-au retras negociatorii pentru "consultări"?

— Exact.

— Şi asta a pornit de la crime?

— Da. Mai întâi a fost Guttman, apoi Nour. Ca să nu mai vorbesc de raidul Jenin asupra chibuţului azi-noapte…

— Scuze, raidul Jenin?

— Da. S-a dovedit că a fost un grup palestinian din Jenin. Au reuşit să treacă şi au ajuns în Bet Alpha.

— Israelienii ştiu asta sigur?

— Da, teroriştii un scris un slogan cu graffiti pe perete. *Bet Alpha nu se va odihni până nu se odihneşte Jenin.*

— Şi israelienii cred că ăsta e un temei suficient să rupă negocierile?

— Păi, deocamdată nu merg atât de departe.

— Doar "consultări".

— Exact. Dar lucrul care i-a speriat cel mai tare e că au crezut că au scăpat de atacurile din partea Jeninului. De când au construit zidul ăla…

— Cred că vrei să spui "bariera de securitate", Robert. Maggie zâmbea.

— Oricum ai vrea să-i spui, a prevenit atacurile de pe Malul de Vest. Yariv îi are pe cap pe cei din aripa dreaptă, care spun că a fost atât de ocupat să-i linguşească pe palestinieni, încât a lăsat ţara descoperită şi acum negociază sub ameninţare armată.

— Şi Yariv ştie cum au reuşit să treacă?

— Asta-i problema, Maggie. Chiar şi serviciile noastre de informaţii sunt uimite de asta. Israelienii spun că au verificat zidul pe toată lungimea lui şi nu au găsit nici o fisură.

— Atunci ce poate fi? Sanchez coborî vocea.

— Israelienii se tem că e ceva care îi depăşeşte. Că poate palestinienii ridică gradul de sofisticare. În semn de avertisment.

— Israelienii au ripostat?

— Doar cu o declaraţie. Dacă nu pui la socoteală şi crimele de aseară.

— Ce crime?

— N-ai primit nota informativă de la CIA?

A fost trimisă cu siguranţă la şase dimineaţa, se gândi Maggie. Când toţi ceilalţi membri ai echipei americane de la Ierusalim erau deja treji, ieşiţi de sub duş şi informaţi, ea dormea după o noapte albă la bar cu…

— Cineva a fost înjunghiat în Ierusalimul de Est noaptea trecută. În strada de lângă bazar. Un comerciant.

Maggie se albi la faţă.

— Un comerciant? Ce fel de comerciant?

— N-am idee. Ascultă, Maggie. Ştiu că ai încercat să vorbeşti cu colonialiştii, să afli ce se întâmplă. Dar trebuie să ridicăm miza aici. Se pare că băieţii răi din ambele tabere încearcă să ne destabilizeze. OK. Ssst.

Maggie se întoarse să vadă de ce s-a oprit Sanchez. Bruce Miller trecea prin dreptul bufetului pentru micul dejun şi se îndrepta spre masa lor. *La naiba.* Voia să termine de ascultat ce avea de zis Sanchez. Acum trebuiau să se comporte exemplar în faţa omului preşedintelui. Secretarul de stat adjunct se ridică, înclinându-se uşor în faţa lui Miller, ca şi cum ar fi vrut să exprime fizic poziţia lor precisă în ierarhia Washingtonului.

— Bună, Bruce. Tocmai o puneam la curent cu evenimentele pe Maggie Costello, aici de faţă.

Maggie îi întinse mâna, pe care Miller o strânse cu o secundă mai mult decât era nevoie. Înclină uşor capul – gentlemanul din sud – când spuse "plăcerea e de partea mea".

Maggie nu putu să nu observe că mica scenetă îi permisese lui Miller să o studieze temeinic din cap până în picioare.

— Deci, spuse el într-un final, părând mulţumit de rezultatul inspecţiei. Ce-aveţi până acum?

Maggie începu să-i spună că bănuia că există o legătură între moartea lui Guttman şi cea a lui Nour şi că se folosea de relaţiile pe care şi le crease în ambele tabere pentru a afla care ar fi acea conexiune (observă cum licări ceva pe chipul lui Miller la auzul cuvântului "relaţii"). Nu se putu hotărî să-i descrie anagrama Nour, ci zise doar că acum era sigură că, oricare ar fi fost conexiunea, aceasta era explicaţia actualei ameninţări la adresa procesului de pace.

— Ce fel de conexiune, domnişoară Costello?

— Arheologia.

— Poftim?

— Atât Guttman, cât şi Nour erau arheologi. Cred chiar că au lucrat împreună. Guttman a văzut ceva despre care i-a spus soţiei lui că va schimba totul. După două zile era mort. La fel şi ea.

— Poliţia a spus că a fost vorba de sinucidere. Că n-a suportat durerea.

— Ştiu că asta a spus poliţia, domnule Miller. Dar fiul ei e de cu totul altă părere. Şi eu îl cred.

— Lucrezi îndeaproape cu el, domnişoară Costello? Maggie simţea cum i se înroşeşte gâtul. *Asta s-a întâmplat data trecută,* se gândi, blestemându-şi zilele. Ea, care putea ascunde totul în timpul negocierilor, păstrând secretele fiecărei tabere fără să dea nici măcar un indiciu celeilalte, ceda de fiecare dată când nu era vorba despre demilitarizarea unei zone tampon sau despre accesul la porturile marine, ci despre *ea.* După care o făcea lată, scoţând totul la lumină. Făcuse asta şi în acel moment din trecut. O costase atât de scump, încât ai fi presupus că învăţase să se controleze. Dar nu. Iat-o acum chinuindu-se să nu roşească.

— Uri Guttman s-a dovedit o sursă inestimabilă.

— Arheologie, zici?

Bruce Miller îşi punea şerveţelul în jurul gâtului.

— Asta transformă şi noaptea trecută într-o coincidenţă sau cum?

— Noaptea trecută?

— Atacul împotriva Bet Alpha.

— Vă referiţi la kibbutz?

— Da, e un kibbutz. *Kibbuutz.* Şi în acelaşi timp situl uneia din cele mai mari bogăţii arheologice din Israel. Aruncă o privire.

Îi întinse ediţia în limba engleză din *Haaretz.*

— Pagina trei.

Îl răsfoi şi văzu pe jumătatea de sus a paginii o fotografie cu cerul nopţii, devenit portocaliu din cauza unei clădiri

arse din temelie. Aceasta era identificată în titlu ca Muzeul Bet Alpha şi Centrul de Vizitare, care "se pare că au fost azi-noapte ţinta unui raid palestinian".

Alături de text era o fotografie mai mică ce prezenta un mozaic uimitor, împărţit în trei porţiuni, în partea din mijloc găsindu-se ceea ce părea a fi o roată. În legendă se explica faptul că aceasta era podeaua mozaicată a celei mai vechi sinagogi din Israel, datând, din estimările făcute, din perioada bizantină a secolelor V sau VI. "Rămasă intactă timp de 1 500 de ani, experţii îşi fac griji acum în privinţa supravieţuirii sale."

În timp ce ea citea, Miller se întorsese către Sanchez pentru a vorbi despre următoarele lor mişcări. Nu mai avea sens să mai vină şi secretarul acum, căzură ei de acord, când cele două tabere nici nu mai discutau. Era mai înţelept să-l ţină la păstrare pentru faza finală.

— E o coincidenţă prea mare, spuse Maggie, conştientă că întrerupea doi funcţionari oficiali superiori.

— Bet Alpha?

— Da. Până acum au avut de suferit ambele tabere, din momentul în care această subită deteriorare a fost pusă în legătură cu asta.

Arătă înspre fotografia din ziar.

— Cu arheologia, cu ruinele. Cu trecutul.

Miller se uită la ea zâmbind, de parcă Maggie i-ar fi părut amuzantă.

— Crezi că avem o problemă cu fantomele? Spiritele antichităţii au venit să bântuie prezentul?

Făcu un gest înfricoşător, ca de Halloween, cu mâinile. Maggie hotărî să nu ia în seamă mica lui amabilitate.

— Nu ştiu să vă spun încă despre ce e vorba, dar pun pariu că explică de ce aceste negocieri sunt în cădere liberă.

— Recunoaşte, domnişoară Costello. Totul, în ţara asta nenorocită…

Se dezmetici deodată şi coborî glasul.

— Totul pe-aici e legat de asta. Luă ziarul şi, îndoind pagina, îi arătă mozaicul de la Bet Alpha. Totul numai roci, pietre şi temple. Asta-i toată problema. Nu explică nimic. Avem o problemă politică *serioasă* aici, care va necesita nişte soluţii politice serioase. Şi vreau să te ridici la nivelul nenorocitei tale de reputaţii de cinci stele şi să vii cu aceste soluţii chiar acum. E clar, domnişoară Costello?

Maggie voia să spună că nu îşi pierdea vremea, că legătura era reală, când fură întrerupţi de un bâzâit care venea chiar de pe masă. Era *BlackBerry-ul* lui Miller, vibraţiile anunţând un mesaj nou.

Poliţia israeliană tocmai confirma numele bărbatului ucis noaptea trecută.

— Pun pariu că era un negustor de antichităţi, nu-i aşa, domnule Miller? Antichităţi? Vestigii arheologice? Am dreptate, domnule Miller?

Se uită din nou la aparatul portabil, folosindu-se de degetul mare pentru a derula mesajul.

— Ei bine, nu ai dreptate, domnişoară Costello. Mortul era, se pare, un vânzător de fructe şi legume. Nimic antic în asta. Era un zarzavagiu. Îl chema Afif Aweida.

Capitolul 30

Ierusalim, joia anterioară

Mâna lui Shimon Guttman tremura în timp ce introducea cheia în broască. Drumul spre casă fusese confuz, mintea lui oscilând între entuziasm şi îngrijorare. Nu s-a temut niciodată de tâlhari în toţi anii cât a stat în Ierusalim, dar azi s-a uitat şi peste un umăr, şi peste celălalt, scrutând pe oricine se apropia suspect de el. Vizualiza nenorocirea: se apropia un bădăran de el pe stradă, cerându-i să-şi golească buzunarele. Nu putea să lase să se întâmple asta. Nu astăzi. Nu cu asta în mână.

— Am ajuns, strigă imediat ce intră. Se ruga să nu-i răspundă nimeni, să fie singur acasă.

— Shimon? Tu eşti? Soţia.

— Da, nu stau mult. Voi fi în camera de lucru.

— Ai mâncat?

Shimon n-o luă în seamă şi se duse direct în biroul său, închizând uşa după el. Dădu la o parte cu braţul o grămadă de fleacuri – camera video, recorderul digital şi teancuri de hârtii -, ca să-şi facă loc. Scoase încet tăbliţa de lut pe care i-o dăduse Afif Aweida cu o oră mai devreme. În ultima parte a drumului său o ţinuse înfăşurată într-o batistă, pentru a o proteja de umezeala mâinilor lui transpirate.

Despachetând-o acum, citind din nou acele prime cuvinte, îşi simţi trupul vibrând de nerăbdare. În bazar nu putuse să descifreze decât cuvintele de început: restul erau obscure, greu de înţeles. Pentru a decoda întregul text, trebuia să-l studieze îndeaproape şi să folosească cele

mai valoroase cărţi din domeniu. Avea să lucreze pe text toată noaptea.

Gândul îi dădea fiori. Nu se mai simţise aşa de… de când? De când lucrase la situl Bet Alpha şi descoperise casele din jurul sinagogii, care dovedeau existenţa unui întreg sat evreiesc în perioada bizantină? De când lucrase ca student al lui Yigal Yadin în Masada? Nu. Entuziasmul pe care îl simţea acum era de o cu totul altă intensitate. Cea mai potrivită comparaţie, îi era ruşine să admită, ar fi fost cu momentul în care, ca un băiat timid de şaisprezece ani, şi-a pierdut virginitatea cu Orna, o frumuseţe de nouăsprezece ani din kibbutzul lui. Extazul care se trezea în el acum era exploziv, exact cum fusese atunci.

Eu, Avraam, fiul lui Terah…

Voia cu disperare să afle ce scria, dar simţea ceva în gât, ca o greutate de plumb. Dacă se înşela? Dacă era o confuzie extraordinară?

Shimon încercă să se calmeze. Se ridică din scaun, clătină din cap, ca un câine care se scutură de ploaie şi se aşeză din nou. Prima sarcină era să confirme faptul că acestea erau într-adevăr cuvintele lui Avraam; sensul va veni ulterior. Respiră adânc şi fu din nou cuprins de fiori.

Textul era în babiloniana veche. Asta, se gândi Guttman, se potrivea: era dialectul folosit cu optsprezece secole înainte de Hristos, când se consideră în general că a trăit Avraam. Se uită din nou la tăbliţă. Autorul pomenea numele tatălui său Terah şi îşi numea fiii Isaac şi Ismael.

Se putea imagina că au mai existat şi alţi Avraami fii ai lui Terah, chiar că au trăit în acea perioadă şi în acele locuri. Aceşti alţi Avraami s-ar putea chiar să fi avut doi fii. Dar doi fii ale căror nume să fie exact Isaac şi Ismael? Era o coincidenţă prea mare. *Trebuia să fie el.*

Uşa se deschise. Din instinct, Shimon puse mâna peste plăcuţă, ca să o ascundă.

— Bună, *chamoudi.* Nu te aşteptam. Nu trebuia să fii la Shapira?

La naiba. Întâlnirea.

— Da trebuia. Adică trebuie. Îi dau telefon.

— Ce s-a întâmplat Shimon? Ai transpirat.

— A fost cald. Am alergat.

— De ce ai alergat? Ridică tonul.

— Ce-i cu toate întrebările astea? Lasă-mă în pace, femeie! Nu vezi că lucrez?

— Ce ai acolo, pe birou?

— Rachel!

Se întoarse şi trânti uşa după ea.

Încercă să se calmeze, uitându-se din nou la text, privirea sa urmărind rândul în care autorul îşi numea oraşul natal, Ur, cetatea mesopotamiană în care s-a născut Avraam. Văzu sigiliul de pe partea cealaltă a tăbliţei, în spaţiul dintre text şi data de la capăt, repetat apoi într-un alt colţ şi, din nou, pe margini. Nu fusese făcut cu un cilindru, sigiliul utilizat de regi şi de oamenii bogaţi, tubul din piatră cioplită care putea fi rulat pe lutul moale, lăsând astfel un semn unic, o semnătură. Nici nu erau urme în formă de semicerc, care ar fi putut fi imprimate pe tăbliţă de unghia degetului mare de la mâna dreaptă a autorului. Nu, era un model care putea fi întâlnit şi mai rar decât acelea, unul pe care Guttman îl recunoscu imediat – şi îl găsi tulburător.

Era o urmă circulară destul de grosolană, formată printr-o intersecţie de linii. Shimon nu mai văzuse aşa ceva decât de două ori înainte şi, într-una din dăţi, într-o poză. Era făcută prin presarea pe lut a nodurilor de la franjurile unui tip de îmbrăcăminte masculină, purtată de mesopotamieni chiar în vremea lui Avraam. Astfel de haine cu franjuri au dispărut din istorie, cu o singură excepţie: şalul de rugăciune evreiesc. Shimon trebuia doar să iasă din casă pentru a putea vedea un evreu ultraortodox aşteptând în

staţia de autobuz sau cumpărând un ziar, purtând exact aceeaşi haină acum, cu aproape patru mii de ani mai târziu. Iar aici se afla urma ei, imprimată adânc de Avraam, fiul lui Terah.

Orice ar fi scris pe el, importanţa acestui obiect, nu mai lung de zece centimetri, cu o lăţime mai mică de şapte centimetri, era inestimabilă. Era prima dovadă arheologică semnificativă din toate timpurile despre existenţa Bibliei. Sigur, mai exista Obeliscul Negru al lui Shalmaneser al III-lea, expus alături de mumiile faraonilor la Muzeul Britanic. Una din cele cinci scene de pe basorelieful obeliscului îl înfăţişa pe regele Israelului, Jehu, plătind tribut monarhului asirian. Jehu apare în Biblie, iar acest obelisc, realizat de Henry Layard în secolul XIX, prezenta scena respectivă.

Dar Jehu era un personaj minor în marea poveste a Bibliei. Despre eroii principali, de la proroci la Moise şi Iosua, documentele arheologice erau nule. Până acum. Dar se afla în faţa lui: confirmarea fizică a existenţei marelui părinte însuşi.

Cu siguranţă era prea frumos ca să fie adevărat. Dacă era un fals? Guttman îşi aminti de scandalul care îi înspăimântase pe cercetătorii şi arheologii din toată lumea. L-a urmărit fascinat şi cu o bucurie răutăcioasă împreună cu prietenii săi. În 1983, istoricul Hugh Trevor-Roper a declarat jurnalele lui Hitler autentice şi a plătit cu reputaţia lui pentru asta. Greşeala sa a fost elementară. A *vrut* să creadă că erau adevărate. Acum, în casa lui din Ierusalim, Shimon Guttman ştia cum trebuie să se fi simţit Trevor-Roper: voia cu disperare ca această tăbliţă să fie ceea ce părea.

Se uită la lutul ei brun-roşcat, nuanţa la care s-ar aştepta orice expert pentru Irakul din acea perioadă. Era zgrunţuroasă şi avea întipărită amprenta vremii, cum au arătat dintotdeauna obiectele atât de vechi. Guttman

apropie tăbliţa de ochi: unghiurile formate de toate liniile acestei scrieri cuneiforme, toate caracterele silabice erau exact cum trebuiau să fie. La fel şi exprimarea. Toate expresiile, toate formulările se potriveau cu dialectul şi cu momentul istoric: *am grăit astfel în faţa judecătorilor...* Nu existau decât vreo şase oameni în toată lumea care ar fi putut să falsifice un obiect ca acesta – şi el, Guttman, era unul din ei.

Dar nu avea nici un sens să fie un fals. Trevor-Roper a greşit în privinţa jurnalelor lui Hitler pentru că i-a scăpat din vedere un fapt crucial. I le-a adus *cineva,* cerându-i avizarea. Multe lucruri depindeau de verdictul lui. A existat permanent riscul unei înşelătorii.

Acum nu era la fel. Nu a venit nimeni la Guttman, dând această tăbliţă drept testamentul lui Avraam. Din contră, *el* a găsit-o. Dacă nu ar fi avut el imboldul de a-l vizita pe Aweida, s-ar afla încă în bazar, pe o tavă, gata să fie vândută unui colecţionar neştiutor. Un zâmbet lumină chipul lui Shimon Guttman. Logica era de partea lui.

Pentru a crede că acesta era un fals, trebuia să fii de acord cu nişte afirmaţii foarte puţin probabile. Că cineva a depus o muncă grea şi costisitoare pentru a inscripţiona o tăbliţă în aşa fel încât să pară o relicvă mesopotamiană de acum patru milenii. Că acest falsificator şi-a lăsat lucrarea pe mâinile unui comerciant din Ierusalimul de Est, fără să spună nimic, în speranţa că soarta îl va aduce pe unul dintre puţinii experţi în cuneiforme din lume în magazinul acestuia. Că acest expert va vedea chiar acest obiect, îl va alege pe acesta dintre toate celelalte din prăvălie, că îl va traduce şi îi va înţelege profunda semnificaţie. Falsificatorul va miza pe faptul că toate aceste circumstanţe se vor materializa, şi pentru ce? Cu siguranţă nu pentru bani, de vreme ce Guttman nu a plătit nimic unui comerciant care nu avea habar de lucrul la care renunţa. Nu, dacă ar fi fost un fals, falsificatorul i-ar fi

adus cu siguranţă tăbliţa lui Guttman şi ar fi cerut milioane de dolari.

Adevărul rece, raţional era că avea mai mult sens să creadă că această tăbliţă era autentică decât că era un fals. Saltul logic de care avea nevoie ultima variantă era mai mare decât cel de care avea nevoie prima. Trebuia să fie adevărată.

Gândurile i se învălmăşeau. Cum naiba ajunsese aici? Fusese adusă din Irak în Ierusalim odată cu uriaşul val de antichităţi de la căderea lui Saddam: măcar atâta lucru era evident. Nu conta dacă ajunsese aici prin Beirut, Aman sau Damasc. Cum fusese găsită în Irak, dacă stătuse îngropată până nu demult sau dacă fusese furată dintr-o colecţie, poate chiar dintr-un muzeu, era imposibil de aflat. Poate că autorităţile din timpul lui Saddam o descoperiseră şi o ascunseseră; poate că nu-şi dăduseră niciodată seama de semnificaţia ei.

Ceea ce îl fascina pe Shimon Guttman era parcursul ei mai îndepărtat. Tăbliţa fusese inscripţionată la Hebron, locul unde era îngropat Avraam, un loc atât de sfânt pentru iudaism încât, după 1967, Guttman şi colegii lui extremişti se hotărâseră să restabilească prezenţa evreiască acolo cât mai repede. Însemna asta că Avraam îşi trăise ultimele zile ale vieţii în Hebron? Cei doi fii ai săi participaseră la înmormântarea lui, dar însemna această descoperire că existase o scenă finală pe patul de moarte, în care fuseseră implicaţi tatăl şi cei doi moştenitori ai săi? Existase o dispută pe care bătrânul patriarh fusese nevoit să o rezolve?

Guttman se întrebă cum ajunsese atunci tăbliţa în locul de naştere al lui Avraam, Mesopotamia. Poate că unul dintre cei doi fii o adusese acolo. În Biblie nu exista nici o menţiune că Isaac s-ar fi întors la Ur, dar poate că se dusese Ismael, să vadă cu ochii lui cetatea unde începuse totul.

Asta, şi-a dat atunci seama, ar putea fi munca vieţii lui. Să traducă textul tăbliţei, să îi descifreze istoria, să o expună în marile muzee ale lumii. I-ar face numele nemuritor – ar fi cunoscută ca tăbliţa Guttman -, ar apărea la televizor, ar fi aclamat la Muzeul Britanic şi i s-ar închina toasturi la Smithsonian. Savanţii ar povesti şi ar răspovesti cum dăduse peste documentul care stă la baza civilizaţiei umane într-un bazar, într-o după-amiază călduroasă, la Ierusalim.

Acest obiect mic, silenţios, l-a învăţat despre el însuşi un lucru pe care nu se aştepta să-l descopere. Şi-a dat seama că, în ciuda ultimelor decenii de activism, era în primul şi în primul rând arheolog. Simpla descoperire a acestei tăbliţe, oricare ar fi semnificaţia ei, l-a înfiorat ca cercetător. Legătura cu Avraam, sentimentul că, la fel ca acele telescoape din New Mexico, a intrat în contact cu o lume îndepărtată era un lucru care îl încânta mai mult decât putea spune.

Dar cealaltă voce din mintea lui, cea a agitatorului politic, nu putea fi redusă la tăcere. Nu îi dădea pace deloc, vrând cu disperare să afle semnificaţia exactă a acestui document, nerăbdarea ei dând acum în foc. Guttman se întinse greoi după cele trei sau patru texte cheie necesare descifrării cuneiformelor şi se puse pe lucru.

Eu, Avraam, fiul lui Terah, am grăit astfel în faţa judecătorilor. Pământul unde l-am dus pe fiul meu, pentru a-l sacrifica acolo Celui Sfânt, Muntele Moriah, acest loc a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac şi Ismael. Aşa că am grăit în faţa judecătorilor mei că Muntele va fi împărţit după cum urmează...

Guttman nu se putu abţine. Era din nou copleşit. Avraam se referea aici la unul din episoadele decisive ale culturii umane, *akedah-ul,* momentul în care marele părinte l-a dus

pe fiul său la Muntele Moriah, pentru a-l sacrifica zeului al cărui prim credincios devenise. Timp de secole, evreii s-au chinuit să înţeleagă ce fel de tată e în stare să-şi ucidă propriul fiu şi ce fel de Dumnezeu e Cel care i-a cerut asta. Şi nu există îndoieli în privinţa asta, Avraam a fost gata să facă acest lucru, ridicând sabia şi oprindu-se doar în momentul în care a coborât un înger, pentru a-l anunţa că Dumnezeu nu-i mai cere până la urmă acest sacrificiu. A fost momentul care i-a unit pe Avraam şi Isaac şi pe copiii lor în faţa lui Dumnezeu pentru vecie, consacrându-i ca simbolul legământului dintre Dumnezeu şi evrei.

Iar în faţa lui se afla acum dovada textuală a acelui eveniment. Dar nu asta îl tulburase pe Shimon Guttman. Citi din nou cuvintele, silabă cu silabă, să vadă dacă nu cumva greşise. *Muntele Moriah... a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac şi Ismael.*

Muntele Moriah. Muntele Templului, cel mai sfânt loc al evreilor. Tradiţia spunea că acest loc în care îngerul l-a salvat pe Isaac era centrul lumii, piatra de temelie pe care a fost clădit universul. Evreii din vremurile antice şi-au construit templele aici şi, când au fost distruse de babilonieni, le-au ridicat din nou. Nu a mai rămas acum decât Zidul de Vest, dar acest loc a continuat să fie centrul spiritual al credinţei evreieşti.

Însă Muntele Moriah era sfânt şi pentru musulmani, care declarau că originile lor mergeau până la Ismael. Pentru ei, Haram al-Sharif, Sanctuarul Sfânt, era locul de unde Mahomed se ridicase la ceruri pe calul lui înaripat. După Mecca şi Medina, Haram era locul cel mai sfânt.

...acest loc a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac şi Ismael. Aşa că am grăit în faţa judecătorilor mei că Muntele va fi împărţit după cum urmează...

Aici caracterele erau mai şterse, de parcă nu ar fi fost atât de adânc inscripţionate. Deschise un sertar al biroului şi scoase o lupă.

Unele structuri erau inedite: trebuiau puse faţă în faţă cu alte texte, căutându-se repetiţiile care ar sugera o utilizare locală specifică. După două ore traducerea era gata.

Când termină, Shimon Guttman nu se odihni, ci puse mâna pe biroul din faţa lui. Voia să simtă soliditatea lemnului, caracterul lumesc al acestuia. Pentru că măreţia acestor cuvinte era acum vădită. Lăsând la o parte faima şi renumele pe care i le va aduce o descoperire istorică fără precedent. Ceea ce avea în faţa lui va schimba totul. Popoarele au dus lupte milenare pentru a lua în stăpânire acest loc sfânt, toate taberele considerându-se copiii lui Avraam. În diferite momente, evreii, musulmanii şi creştinii revendicaseră acest pământ, toţi socotindu-se adevăraţii lui moştenitori. Şi acum el, Shimon Guttman, se afla în posesia documentului care va rezolva această dilemă pentru totdeauna. Toţi cei care se considerau urmaşii lui Isaac şi ai lui Ismael, evreii şi musulmanii, trebuiau să fie uniţi de acestea, cuvintele marelui părinte însuşi. Vor schimba totul.

Îşi căută telefonul, dar îşi dădu seama că nu ştia pe de rost numărul la care voia să sune. Se logă repede la calculator, căutând un site. Deschise pagina de contacte şi formă imediat numărul.

— Sunt profesorul Shimon Guttman, spuse cu o voce răguşită. Vreau să vorbesc cu prim-ministrul.

Capitolul 31

Ramallah, Malul de Vest, joi, 8.30 a.m.

Khalid al-Shafi ştia că, în realitate, aceasta nu era decât jumătate de întâlnire. Era prezent şeful gărzii prezidenţiale, împreună cu şefii altor trei servicii de securitate. Dar liderii aripii militare a Hamasului nu se aflau aici, nici cei ai poliţiei din Gaza. Dacă acesta era un guvern de uniune, glumise în acea dimineaţă cu soţia sa, atunci nu i-ar plăcea deloc să vadă un guvern al dezbinării.

În închisoare a făcut planuri şi strategii în vederea acestui eveniment vreme de ani întregi. A anticipat toate mişcările israeliene şi a pregătit posibilele mişcări de ripostă. Pentru toate acestea, a prevăzut o serie de reacţii israeliene, calculând răspunsurile palestiniene adecvate fiecăruia. Dacă ai arunca o privire în interiorul minţii lui, se gândea el, ai vedea o reprezentare grafică mai complexă decât ansamblul de circuite al unei nave spaţiale.

Dar nu a estimat destul de corect puterea de rezistenţă a armatelor palestiniene. A presupus că, până când vor începe discuţiile serioase, va exista un guvern unic în Palestina. Într-adevăr, luase de bun faptul că eliberarea sa nu ar fi avut loc decât dacă palestinienii ar fi făcut un front unit. Au încropit o coaliţie, dar nu era acelaşi lucru.

A mai făcut o greşeală în timpul acelor lungi intervale petrecute în închisoarea Ketziot, într-o celulă de şase metri pe patru şi jumătate, timp de douăzeci şi trei de ore pe zi. A ştiut dintotdeauna că ultimele runde de negocieri vor fi

marcate de izbucniri violente de ambele părţi. Întotdeauna vor exista extremişti care vor încerca să stăvilească progresul, iar atrocităţile vor fi cu siguranţă una din armele lor. Asta s-a întâmplat în timpul proceselor de pace din lumea întreagă. Al-Shafi ştia: le-a studiat cu creionul în mână.

Lucrul pentru care nu se pregătise era acesta, atacuri inexplicabile, nerevendicate de nimeni. Se întoarse spre Faisal Amiry, şeful instituţiei de securitate care era cel mai apropiat lucru pe care îl aveau palestinienii de o agenţie de informaţii.

— Cum e posibil ca acest atac să fi fost pus la cale din Jenin? E departe, nu?

— E departe, domnule. Dar dacă o echipă reuşeşte să treacă de zid…

— Am afla lucrul ăsta? Nu?

— S-ar putea ca alţii să fi ştiut, spuse Toubi, un veteran al luptelor OEP de acum câteva decenii. Îi ura din toată inima pe cei din Hamas.

— Problema e că nu par să fi fost ei, replică Amiry. Nu e stilul lor. Raidul, să intre şi să iasă.

— Faptul că nu există martiri, spuse Toubi. Sunt de acord. E ciudat. Dacă ar fi vrut să arunce în aer discuţiile, s-ar fi aruncat pe ei înşişi în aer. Într-un autobuz. În centrul Ierusalimului.

— Există elemente subversive în interior? întrebă Al-Shafi.

— Ar fi ceva, nu-i aşa, ca prietenii noştri din Hamas să-şi fi pierdut disciplina legendară.

Vorbea Toubi, zâmbind prea mult pentru gustul lui Khalid.

— Nu cred, spuse Amiry. Până acum au fost extrem de uniţi. Biroul politic din Damasc a hotărât să facă aceste negocieri să meargă. Să ajungă la o înţelegere şi apoi să-i

pună pe palestinieni să-şi onoreze promisiunile. Asta e decizia strategică pe care au luat-o.

— Şi fără Damasc elementele subversive nu pot face nimic?

— Nu, domnule Al-Shafi. Pur şi simplu nu au echipamentele, pregătirea, banii. Nimic.

— Jihadul?

— Ne-am gândit la Jihadul islamic. Dar avem o sursă foarte sigură acolo. Spune că sunt la fel de surprinşi ca şi noi.

— Dar scopul?

— Ăsta e lucrul cel mai ciudat. Dacă s-ar fi urmărit omorârea cât mai multor oameni, s-ar fi întors de pe ogoarele kibbutzului şi şi-ar fi îndreptat atacul asupra clădirilor rezidenţiale. Dar s-au dus la muzeu. Unde au omorât un singur om.

Toubi aproba din cap.

— Sau nu s-ar fi dus deloc acolo. Odată ce au trecut peste zid, ar fi putut ataca Magen Shaul. De ce să bată atâta drum până la Bet Alpha?

— Ştiu eu de ce, spuse Al-Shafi care se ridică de la masă şi se îndreptă spre o tablă de şah pe care o ţinea în colţul biroului său. Era un obicei din timpul închisorii. Juca partide întregi în minte, gândind pentru ambele tabere, iar asta îi lua uneori zile întregi. Îl ajutase să-şi păstreze luciditatea în perioadele de detenţie izolată. Acum avea permanent un joc în desfăşurare.

— Bet Alpha se află într-o sinagogă antică. Veche de 1 500 de ani. Sioniştii ţin la ea pentru că demonstrează că sunt la fel de vechi aici ca şi noi. Dacă dispare, asta înseamnă o dovadă în minus.

— Doar nu vorbeşti serios.

— De ce nu? Despre ce altceva crezi că vorbesc toată ziua cei din echipa de la Ierusalim la sediul guvernului?

Nu ridică privirea, ochii lui rămânând fixaţi pe nebunul alb pe care îl ţinea între degete, deasupra turei negre.

— Doar despre asta.

Captură turnul, îl înlocui cu nebunul său şi se întoarse la birou.

— Nu înţeleg.

— Totul e legat de *trecut.* De cine a fost aici prima dată, cine e mai îndreptăţit să revendice zona. Ştiţi ce i-a scos total din sărite pe israelieni în timpul discuţiilor de la Camp David din 2000?

Toubi se foi în scaun. Nu-i plăcea să ia lecţii de la acest bărbat mai tânăr.

— Dintre toate, o afirmaţie a preşedintelui Arafat a fost cea care i-a înnebunit pe israelieni. A negat că ar fi existat vreodată un templu al evreilor în Ierusalim. Cum ar putea fi acesta Muntele Templului? a spus el. De ce îl numiţi Muntele Templului? Nu a fost nici un templu aici. A fost în Nablus!

— Ce legătură are asta cu Bet Alpha?

— E acelaşi lucru. O încercare, în timp ce decidem ce primeşte fiecare, de a slăbi pretenţiile celeilalte părţi. Să înclinăm balanţa de partea noastră. "Uite, nu mai e nici o aşezare evreiască aici. Poate n-a existat niciodată."

— Asta e o nebunie.

— *E* o nebunie. Dar cred că un palestinian s-a gândit că ne face o favoare. Că ne dă o mână de ajutor.

— Nu cred.

— Ai o explicaţie mai bună?

Se aşternu o linişte care fu întreruptă în cele din urmă de Amiry.

— Şi mai e şi acest comerciant. Acest Aweida, înjunghiat în Ierusalim.

— Ce poţi să-mi spui?

— Nu prea multe. Se pare că i s-a lipit de trup un mesaj în ebraică. O pagină din Tora. Iar Radioul Armatei din

Israel anunţă că asasinatul a fost revendicat de un grup de care nu a auzit nimeni. Apărătorii Ierusalimului Unit.

— Colonialişti?

— Poate.

Al-Shafi îşi freca bărbia, scărpinându-şi tuleiele.

— În acest caz, Iariv tremură acum. Toubi interveni şi el.

— Întotdeauna s-a crezut că *Machteret* va ieşi din nou la suprafaţă în cele din urmă.

Machteret, organizaţia secretă evreiască. Ca şi Al-Shafi, învăţase ebraica într-o închisoare evreiască.

— Dacă ar fi aşa, ar omorî dintre ai noştri. Dar pe el vor să-l submineze.

— Ce vreţi să facem, domnule Al-Shafi? întrebă Amiry, întrerupând această dezbatere ideologică şi rămânând extrem de practic.

— Vreau să aflaţi tot ce puteţi despre incidentul din Bet Alpha. Verificaţi presa israeliană din scoarţă în scoarţă: citiţi corespondenţele militare. Tot ce află armata transpiră de fiecare dată. Şi vedeţi ce ştiu oamenii de aici despre Afif Aweida. Mi s-a spus că are veri în Betleem. Vorbiţi cu ei. Acest om a fost ales la întâmplare sau există un motiv pentru care nişte fanatici israelieni au omorât un zarzavagiu?

— Ar mai fi ceva?

— Da. Vreau să ştiu ce pune la cale americanca, Costello. Mi-a pus multe întrebări despre Ahmed Nour. Sunt cel puţin trei crime misterioase aici, prieteni. Dacă nu înţelegem ce se întâmplă, vor fi mai multe. Şi mulţi palestinieni vor muri – împreună cu cea mai mare şansă la independenţă pe care o vom mai putea vedea vreodată. Cred că ştiţi ce aveţi de făcut.

Capitolul 32

Ierusalimul de Est, joi, 9.40 a.m.

Pentru a doua oară în săptămâna aceea intra într-o casă îndoliată. Era o însărcinare nouă pentru ea, deşi cunoştea pe alţii pentru care acest lucru reprezenta o procedură standard din repertoriul negociatorului. Într-o săptămână crucială din cadrul negocierilor de pace din Irlanda de Nord, de exemplu, doi tineri, buni prieteni – unul protestant, celălalt catolic -, au fost împuşcaţi într-un bar. Crimele erau menite să pună capăt procesului de pace, dar au făcut contrariul, amintindu-le tuturor că se săturaseră până peste cap de război. Echipele de negociatori au vizitat familiile îndurerate şi s-au întors de două ori mai hotărâte. Maggie îşi amintea bine: a urmărit totul la un radio cu unde scurte care pârâia necontenit, departe, în Sudanul de Sud. Iar atunci când Londra şi Dublinul au anunţat Acordul din Vinerea Luminată, a rămas în cortul ei plângând.

Acestor omoruri din Ierusalim le lipsea claritatea morală a pierderilor umane din Belfast. Adevărul e că nu aveau nici urmă de claritate. Era posibil ca Shimon Guttman să fi fost împuşcat pur şi simplu fiindcă părea să ameninţe viaţa prim-ministrului; se putea ca Ahmed Nour să fi fost colaborator şi să fi fost executat pentru această greşeală; era posibil ca Rachel Guttman să se fi sinucis; kibbutzul din nord putea fi incendiat de nişte adolescenţi palestinieni furioşi. Doar asasinarea lui Afif Aweida, revendicată de un grup israelian marginal, părea să fie o tentativă explicită

de sabotare a negocierilor. Dar nimeni nu avea cum să fie sigur.

Aşa că vizita lui Maggie la casa îndoliată a lui Aweida nu avea totuşi încărcătura emoţională a vizitelor echivalente din Belfast, de acum mulţi ani. Nu se afla acolo ca să jelească doi tineri, un evreu şi un arab, care fuseseră împuşcaţi în timp ce beau împreună. În realitate, nu era deloc acolo ca să jelească. Venise să afle ce naiba se întâmpla.

Casa era plină, după cum se aştepta. Era zgomotoasă, un murmur pătrunzător se înălţa dinăuntru ca un val. Îşi dădu seama în curând care era sursa acestuia, un grup de femei înghesuite în jurul alteia mai bătrâne, înveşmântată într-un negru amorf, înzorzonat. Chipul ei părea umflat de lacrimi.

Se formă un culoar pentru Maggie când aceasta se strădui să-şi facă loc printre cei îndoliaţi. Unele femei îşi frecau neîncetat feţele cu palmele, ca şi cum ar fi încercat să înlăture un praf care nu putea fi îndepărtat. Altele stăteau ghemuite şi loveau podeaua. Era scena unei dureri cumplite.

În cele din urmă, Maggie ajunse în capătul camerei, unde descoperi o femeie despre care presupuse că era de vârsta ei, îmbrăcată în haine simple, occidentale. Nu plângea, dar părea pur şi simplu amuţită.

— Doamnă Aweida?

Femeia nu spuse nimic şi se uită peste Maggie, înspre culoarul din mijloc. Ochii ei păreau goi.

— Doamnă Aweida, am venit din partea comisiei internaţionale din Ierusalim care încearcă să aducă pacea. Ceva îi spunea lui Maggie că "americană" nu era cuvântul potrivit în această situaţie. Am venit să-mi exprim consideraţia pentru soţul dumneavoastră şi condoleanţele pentru teribila pierdere pe care aţi suferit-o.

Femeia se uita în continuare în gol, vizibil insensibilă la cuvintele lui Maggie şi la toată zarva din jur. Maggie

rămase acolo, aplecându-se şi uitându-se pe fereastră cât putu de mult, până când, în cele din urmă, puse o mână peste a ei, i-o strânse şi merse mai departe. Nu voia să o deranjeze.

Apăru un bărbat care o conduse pe Maggie.

— Mulţumesc, îi spuse. Vă rog, să ştiţi mulţumim America. Pentru aţi venit aici. Mulţumesc.

Maggie dădu din cap şi îi aruncă zâmbetul acela abia schiţat al ei. Dar acesta nu terminase de vorbit.

— Era un om simplu. Nu făcea altceva decât să vândă roşii, mere şi morcovi. El nu ucis pe nimeni.

— O, ştiu. E o crimă oribilă ceea ce vi s-a întâmplat.

— Vărul meu. Eu sunt Sari Aweida.

— Spuneţi-mi. Lucraţi şi dumneavoastră în piaţă?

— Da, da. Toţi lucrăm în piaţă. De mult ani. Mult ani.

— Şi ce faceţi?

— Eu vând carne. Sunt măcelar. Şi fratele meu, el vând batic, pentru cap. *Keffiyeh.* Ştii ce e *keffiyeh?*

— Da, ştiu. Spuneţi-mi, vă numiţi toţi Aweida?

— A, da. Da, suntem toţi Aweida. Familia Aweida.

— Spuneţi-mi. E cineva din familia dumneavoastră care vinde obiecte vechi. Ştiţi dumneavoastră, pietre vechi, vase, antichităţi?

Părea nelămurit.

— Bijuterii poate?

— A! Bijuterii! Înţeleg. Da, da. Vărul meu, el vând bijuterie.

— Şi antichităţi?

— Da, da. Antic. Vinde în piaţă.

— L-aş putea întâlni?

— Sigur. Locuit aproape de-aici.

— Mulţumesc, Sari. Maggie zâmbi.

— Şi cum îl cheamă?

— Numele lui tot Afif. El e Afif Aweida.

Capitolul 33

Ierusalim, joi, 10.05 a.m.

Pe când se perindau pe străzile lăturalnice, înguste şi făcute din aceeaşi piatră de culoare ternă ca şi restul Ierusalimului, Maggie îşi dădu seama că nici un membru al familiei nu se gândise la posibilitatea ca acel Afif Aweida pe care urmau să-l îngroape să fi fost victima unei confuzii. Dacă era o crimă comisă la întâmplare, cum puteau ucigaşii să greşească persoana?

Numai că nu era o crimă comisă la întâmplare. Maggie era sigură de asta acum. Scoase telefonul şi formă numărul lui Uri. Primise un mesaj în timp ce se afla în casa Aweida. De la Edward. Asta însemna că îl trimisese în plină noapte.

Trebuie să vorbim despre ce o să facem cu lucrurile tale.
E.

Sari Aweida îi văzu probabil expresia feţei, încruntarea sprâncenelor.

— Nu face griji, Maggie. Aproape ajuns.

Şterse mesajul de la Edward, fără să-i răspundă, şi apăsă tasta verde pentru a suna la ultimul număr format. Va vorbi de parcă noaptea trecută nu ar fi existat.

— Uri? Ascultă. Afif Aweida e viu. Vreau să spun că e un alt Afif Aweida. Un negustor de antichităţi. Ăsta trebuie să fie. Cu siguranţă l-au nimerit pe celălalt.

— Ia-o mai încet, Maggie. Nu înţeleg nimic.

— OK, sunt în drum spre Afif Aweida. Sunt sigură că la el se referea tatăl tău când a vorbit la telefon cu Baruch Kishon. E negustor de antichităţi. E o coincidenţă prea mare. Te sun mai târziu.

Ca majoritatea oamenilor care vorbeau la mobil mergând pe stradă, ţinuse capul în jos, privindu-şi încălţările. Acum ridică privirea, dar nici urmă de Sari. Evident, a mers atât de repede, încât nu şi-a dat seama că ea nu a ţinut pasul. Se opri şi se uită la străzile întortocheate, cu intersecţii şi alei lăturalnice la fiecare câţiva metri şi constată că ar fi putut-o lua în orice direcţie.

Mai merse câţiva metri, uitându-se în stânga, pe o alee atât de strâmtă, încât era învăluită de întuneric chiar şi în lumina soarelui de dimineaţă. Era traversată de o frânghie de rufe şi în depărtare se zăreau doi copii, băieţi bănui ea, care dădeau cu şutul într-o cutie de conserve. Dacă o lua pe aici, poate că putea să o întrebe pe mama lor…

Simţi deodată o smucitură puternică din spate, de parcă cineva era gata să-i rupă gâtul. O mână înmănuşată îi acoperi ochii, iar cealaltă gura, înăbuşindu-i strigătul. Auzi sunetul de parcă l-ar fi scos altcineva.

Îşi dădea seama că era trasă înapoi, chiar dacă ochii şi gura îi rămăseseră acoperite. Încercă să-şi elibereze mâinile, dar erau ţinute strâns. Fu târâtă pe o străduţă şi izbită puternic cu spatele de perete, cărămizile lovindu-i inelele şirei spinării. Mâna care-i astupa gura coborî şi o apucă de gât. Se auzi scoţând un şuierat uscat.

I se luă şi mâna de pe ochi, dar pentru o clipă văzu în continuare negru. Apoi auzi o voce, despre care îşi dădu seama că venea chiar din faţa ei, aparţinând unei persoane cu chipul complet acoperit de o mască neagră, de schi. Se afla la câţiva centimetri distanţă, gura fiind destul de aproape pentru a-i atinge buzele.

— Nu te băga, m-ai înţeles?

— Eu nu…

Mâna din jurul gâtului o strânse şi mai puternic, până când începu să gâfâie din lipsă de aer. Era strangulată.

— Vezi-ţi de treabă. Nu te băga.

— În ce să nu mă bag? încercă să murmure. Mâna îi eliberă gâtul, putând astfel, împreună cu cealaltă, să o apuce de umeri. O ţinu aşa cam o secundă, apoi o trase în faţă câţiva centimetri, astfel că era acum lipită de el. Apoi, ţinând-o în continuare de ambii umeri, o împinse puternic în direcţia opusă, izbind-o de perete.

Durerea i se răspândi în tot trupul, ajungându-i până în creştet. Se întrebă dacă nu-i rupsese coloana. Vru să se lase la pământ, dar el o ţinea în continuare în picioare, ca pe o păpuşă care ar fi căzut jos dacă i-ar fi dat drumul.

Deodată auzi încă o voce, şoptită direct în urechea ei stângă. Timp de o secundă fu derutată. Masca neagră se mai afla încă în faţa ei, cu gura la câţiva centimetri de a sa. Cum putea să-i vorbească la ureche în acelaşi timp? Atunci înţelese. Mai era un bărbat, ascuns în întuneric, care o ţinea lipită de perete dintr-o parte.

— Ştii la ce ne referim, Maggie Costello.

Vocea era ciudată, nedefinită. Părea a unui străin, dar Maggie nu putea să-şi dea seama din ce zonă. Era a cuiva din Orientul Mijlociu? Sau a unui european? Şi câţi astfel de bărbaţi erau acolo? Mai era şi un al treilea agresor pe care nu-l văzuse? Surpriza atacului şi întunericul o dezorientaseră complet. Până şi simţurile ei păreau să se fi scurtcircuitat, firele să se fi încrucişat. Nu era sigură de unde venea durerea.

Acum simţea pe picior o mână care o strângea de coapsă.

— Mă auzi, Maggie?

Inima îi bătea puternic, trupul ei zbătându-se într-un protest inutil. Încerca să-şi dea seama ce fel de voce auzea – dacă era arabă sau israeliană -, când fu cuprinsă o senzaţie care o făcu să se cutremure.

Respiraţia din urechea ei deveni umedă şi avu senzaţia inconfundabilă că o limbă îi pătrundea înăuntru. Scoase primele ţipete, dar mâna înmănuşată se întoarse şi îi astupă gura. Iar cealaltă mână, cea care o ţinuse de coapsă, se descleştă şi se mişcă în sus până când se opri între picioarele ei.

Ochii i se umeziră. Încerca să lovească, dar primul bărbat era prea aproape de ea: nu putea să-şi mişte deloc picioarele. Iar mâna aceea o strângea în continuare, apucându-i sexul cum ai prinde un bărbat de boaşe pentru a-l pedepsi cât mai aspru.

— Îţi place, Maggie Costello? Vocea, cu accentul la fel de misterios, îi sufla fierbinte în ureche. Putea fi a unui arab, putea fi a unui israelian. Sau nici una, nici alta.

— Nu? Nu-ţi place?

Simţi cum limba şi faţa se îndepărtează de ea cu câţiva centimetri.

— Atunci vezi-ţi dracului de treabă.

Primul bărbat îi eliberă umerii şi o împinse la pământ.

— Altfel punem mâna pe tine din nou.

Capitolul 34

Ierusalim, joi, 11.05 a.m.

Tradiţia spune că această oră era alocată forumului, grupului neoficial de consilieri care a fost tot timpul alături de Yariv de când s-a gândit prima dată să intre în politică, cu câteva decenii în urmă. Fiecare dimineaţă de joi, săptămâna de muncă fiind aproape de final, e momentul potrivit pentru evaluarea acesteia, pentru analizarea evenimentelor, depistarea greşelilor, prefigurarea soluţiilor şi planificarea viitoarelor manevre. Au făcut lucrul acesta când Yariv a fost ministru al apărării, apoi ministru de externe; când s-a aflat în jungla opoziţiei. Chiar şi atunci când, ăsta e adevărul, mai era încă în armată, ocupând funcţia de şef de stat-major. Era o muncă de politician, orice s-ar spune, şi să nu credeţi pe nimeni care susţine altceva.

A existat o singură modificare de personal. Cei doi tovarăşi din timpul armatei erau încă acolo, unul lucrând acum în publicitate, celălalt în domeniul importurilor. La fel şi soţia lui, Ruth, ale cărei sfaturi erau luate foarte în serios de Yariv. Singura schimbare s-a produs din cauza circumstanţelor. Fiul său, Aluf, era nelipsit de la întâlniri, până când a fost ucis în Liban, cu trei ani în urmă. I-a luat locul Amir Tal, un fapt exploatat de presa israeliană, care a făcut referire în nenumărate rânduri la tânărul consilier ca la fiul adoptiv al prim-ministrului, folosind chiar un joc de cuvinte în ebraică, Aluf Bet – Aluf al Doilea.

În condiţii ideale, întâlnirile aveau loc la el acasă, Ruth aducând cafea şi ştrudel. Nu şi astăzi. Lucrurile erau prea serioase, îi spuse lui Amir, ca să poată pleca devreme de la birou. Discuţiile de la sediul guvernului erau acum în totalitate suspendate, fiind menţinută o prezenţă minimă de ambele părţi. Nici una din tabere nu voia să fie acuzată de americani că s-a retras, aşa că nu au îndrăznit să renunţe de tot. Dar nu se făceau progrese reale. Asta însemna că axa fundamentală a acestei guvernări – eforturile în slujba păcii – se prăbuşea sub ochii lor. Îndura presiuni foarte puternice din partea celor din aripa dreaptă – colonialiştii cu nenorocitul lor de lanţ uman din jurul Ierusalimului – şi era pregătit să le reziste, dar nu şi dacă nu avea pe ce să se sprijine. Îşi aminti de bărbatul care a ocupat postul său cu câţiva ani în urmă, care s-a văzut scos din funcţie în câteva luni după ce au fost dezvăluite încercările de la Camp David.

Ceea ce era mai rău, i se confesa acum lui Amir Tal, în timp ce scuipa în palmă cojile de seminţe, era că se simţea derutat.

— Ascultă, la o *pigua,* un atentat sinucigaş din partea Hamasului sau a Jihadului m-aş fi aşteptat. I s-a întâmplat lui Rabin, i s-a întâmplat şi lui Peres. I s-a întâmplat până şi lui Bibi, pentru numele lui Dumnezeu. Cum se apropie cineva de o înţelegere, se şi urcă într-un autobuz Egged cu o centură de dinamită la brâu. La asta m-aş fi aşteptat.

Ridică mâna, semn că nu a terminat încă.

— Chiar şi din partea *Machteret-ului* m-aş fi aşteptat să primesc veşti.

Urmară murmure de aprobare, câţiva clătinară din cap. Cu toţii presupuseseră că un reviriment al organizaţiilor extremiste evreieşti era de aşteptat. În anii '80, un grup de colonialişti şi de fanatici religioşi trimisese bombe prin poştă sau le plasase sub maşini, schilodind câţiva politicieni palestinieni. Multe dintre victime erau încă

active, apărând la televizor în scaune cu rotile sau cu plăgi faciale îngrozitoare.

— Poate, continuă Yariv, vor arunca în aer vreo două terenuri de joacă arabe. Chiar şi Moscheea.

Nu era nevoie să spună care moschee. Ştiau cu toţii că cei mai fanatici din *Machteret* visau să arunce în aer Domul Stâncii, cel mai venerat loc de pe pământurile sfinte al musulmanilor, făcând astfel loc unui Templu Evreu.

— Dar atacurile astea? Nu au nici un sens: De ce ar ataca palestinienii un centru de vizitare din nord? De ce să o facă noaptea, când nu e nimeni acolo? Dacă vrei să dai peste cap negocierile, fă-o ziua! Omoară mulţi oameni!

— Doar dacă e un avertisment.

— Dar *ar fi* un avertisment. Înainte, de câte ori au vrut să trimită un mesaj, aşa au făcut-o.

— Al-Shafi a negat orice responsabilitate legată de asta, spuse Tal.

— Bineînţeles, dar Hamas?

— Şi ei. Dar…

— Dar nu ştim dacă trebuie să-i credem. Şi aceste crime din Ierusalim. Nu sunt convins că le-au comis cei care le-au revendicat. Apărătorii Ierusalimului Unit sau orice alt nume tâmpit şi-or fi luat. De ce n-am mai auzit de ei până acum? Există întotdeauna un grup trăsnit gata să-şi asume nişte fapte care nu îi aparţin. Ar putea fi o simplă crimă stradală.

— Nu neapărat.

— Ce vrei să spui?

Prim-ministrul spărgea acum seminţele şi le scuipa cu o viteză frenetică.

— Ştiţi, am urmărit investigaţiile din jurul morţii lui Guttman. L-am pus sub supraveghere pe fiul lui, Uri. Lucrează îndeaproape cu Maggie Costello de la Departamentul de Stat…

— Negociatoarea? Ce naiba poate ea să aibă de-a face cu asta?

— Se pare că i-a fost transmis un mesaj din partea lui Rachel Guttman. Şi în lipsa oricăror demersuri din partea sediului guvernului, americanii o lasă să meargă pe acest fir. I-a convins, în mod evident, că dacă nu rezolvă această afacere Guttman, nu vor mai avea ce pace să mai negocieze.

— Şi?

— Şi, după cum ştiţi, Costello şi Uri Guttman au găsit o legătură între profesor şi palestinianul mort, Nour. Ei bine, noi credem că există legături şi cu crimele din seara trecută de la Ierusalim.

— Continuă.

— N-am avut destul timp să punem sub supraveghere apartamentul din Tel Aviv pe care l-au vizitat seara trecută – casa lui Baruch Kishon -, dar am reuşit să înregistrăm o voce înfundată. A trebuit prelucrată, dar specialiştii noştri spun că, exact înainte să plece, Guttman şi Costello au găsit ceva, o bucată de hârtie cu un nume pe ea.

— Ce nume?

— Afif Aweida.

— Înţeleg.

— Deci, continuă Tal, se pare că Guttman a vorbit cu Kishon şi a menţionat numele lui Aweida. Şi deodată Aweida sfârşeşte mort.

Yariv se opri. În încăpere era linişte, auzindu-se doar zgomotul cu care era aspirată o sămânţă mai mare prinsă între dinţii lui.

— Deci, cine altcineva mai asculta…?

— Din cauza asta am vrut să ne întâlnim singuri aici, astăzi, domnule prim-ministru.

— Doar nu crezi…

— Cei din serviciile de informaţii ale armatei sunt singurele persoane, în afară de mine şi de dumneavoastră,

care au acces la informaţiile legate de supravegherile noastre.

— E o nebunie. Ce, crezi că Yossi Ben-Ari ar putea să coordoneze o operaţiune separată? Şi să omoare arabul ăsta din piaţă?

— Dacă oamenii lui ar fi ascultat noaptea trecută, ar fi aflat numele.

— De ce ar face-o?

— Nu ştiu de ce ar alege exact acest om. Ar trebui să ştim despre ce e vorba în toată afacerea Guttman ca să înţelegem asta. Dar imaginea de ansamblu…

— … e aceea că încearcă să saboteze negocierile de pace. Să-mi scadă credibilitatea şi să preia el conducerea. *Iisuse.*

— Ştiu că nu e…

— E posibil să aibă parteneri?

— Poate Mossek. Poate şeful de stat-major.

— E o lovitură de stat militară!

— Nu putem fi siguri de asta.

— De ce, cine ar mai fi putut face asta?

— Dacă acceptăm ideea că nu a fost o crimă comisă la întâmplare, că era într-adevăr vorba despre un om pe care Kishon îl cunoştea, ei bine, atunci suspect ar putea fi oricine ştia cine e. Şi care e legătura lui cu afacerea Guttman.

— Dar aceştia nu sunt decât americanca şi fiul lui Guttman.

— Nu putem scoate asta din calcul.

— Nu are nici un sens. Nu e unul din jocurile tale nebuneşti pe calculator, Amir. Asta e lumea reală.

— Trebuie să urmărim toate indiciile.

Prim-ministrul se aranjă mai bine în scaun, scuturând punga de hârtie care fusese plină cu seminţe de floarea-soarelui, dar care era acum goală. Oftă adânc.

— Vrei să sugerezi…

— Nu sugerez nimic.

— … că există elemente subversive în structurile armatei israeliene, care comit crime şi Dumnezeu mai ştie ce ca să răstoarne guvernul ales din ţara asta. Şi să ne spulbere unica şansă pe care a avut-o generaţia asta de-a face pace.

— Ştiţi care e atitudinea armatei în legătură cu ce facem noi. Nu le-a plăcut niciodată retragerea din Gaza, credeţi că le va plăcea asta? Dărâmarea aşezărilor de pe Malul de Vest? Renunţarea la jumătate din Ierusalim?

Yariv zâmbi, afişând surâsul nostalgic al unui bătrân care crede că le-a văzut pe toate.

— Eu l-am promovat pe Ben-Ari, să ştii. L-am făcut general. "Dar Brutus e un om de onoare…"

— Ce vreţi să fac, domnule prim-ministru?

— Cred că trebuie să înfiinţezi un departament de informaţii care să nu răspundă decât în faţa acestui cabinet. Să verifici simpatiile politice ale fiecăruia. Să te asiguri că nu au semne de întrebare în privinţa tratativelor de pace. Foloseşte indivizi de stânga sau foşti drogaţi dacă e nevoie. Asigură-te doar că sunt loiali. Scoate din afacere ministerul apărării şi FAI-ul. Şi apoi, după ce ai alcătuit echipa, pune-o să-i supravegheze pe Mossek şi pe Ben-Ari. Asigură-te că le sunt ascultate convorbirile telefonice şi şedinţele. Vreau să le văd e-mailurile, sms-urile, culoarea hârtiei igienice cu care se şterg la fund dimineaţa.

— S-a făcut.

— Doar ca să-ţi demonstrez că te înşeli, ăsta e singurul motiv pentru care fac asta. Şi încă un lucru.

— Da.

— Fii în continuare cu ochii pe Costello şi pe Guttman junior. Nu-i scăpa de sub supraveghere. Dacă sunt aproape să găsească explicaţia pentru toată nebunia asta, foarte bine. Să ne conducă la ea.

Capitolul 35

Ierusalim, joi, 11.11 a.m.

Nu avea idee cât a stat culcată la pământ. Se putea să fi fost un minut, cinci sau zece. A rămas acolo, nemişcată, de când au trântit-o jos şi au fugit. Nu a văzut unde s-au dus bărbaţii. Nu a chemat ajutoare prin telefon. A fost prea tulburată ca să poată face asta, prea năucită pe moment de ceea ce i se întâmplase. Fără să poată controla acest lucru, trupul ei continua să retrăiască senzaţia limbii în ureche şi a mâinii dintre picioare. Pielea ei, carnea ei îşi aminteau aceste batjocuri cu o perfectă acurateţe.

Maggie abia începuse să-şi revină, să se convingă că putea fi mult mai rău, că puteau s-o omoare, când i se întinse o mână.

Era a unei femei care se uita la ea, cu o figură ce părea expresia pură a grijii şi uimirii. Trecu ceva timp până când trăsăturile i se destinseră.

— Sunteţi doamna din America. De la casa Aweida. Expresia de îngrijorare reapăru.

— Ce faceţi aici?

Asta o obligă pe Maggie să se ridice şi să se scuture de praf, să-şi pună la bătaie carapacea protectoare pe care fusese silită să şi-o creeze în aceşti ultimi ani. Nu spuse nimic, icnind doar din cauza durerii care o înţepa în şira spinării, izbucnind ca un foc de artificii, când se ridică în picioare: o scânteie argintie care îi umplu ochii de lacrimi.

Femeia o conducea pe alee, spre o frânghie de rufe. La capătul acesteia, erau două trepte mici, care coborau spre

o curte îngustă, probabil nu mai mare de câţiva metri pătraţi. Apoi o cameră, cu o bucătărie improvizată în colţ, un televizor şi un băiat care desena la o masă. Poate că era unul din băieţii care jucau fotbal mai devreme. Poate că văzuse ceva. Maggie nu era sigură nici dacă băieţii se jucaseră aici sau în celălalt capăt al aleii. Îşi pierduse cu totul simţul orientării.

Stătea acum ghemuită în colţul canapelei, în timp ce salvatoarea ei aprindea ochiul mic al aragazului pentru a-i face un ceai de mentă, când singurul lucru după care tânjea Maggie era o cană de Typhoo pregătită de mama ei cum îi plăcea tatălui său, cu trei cubuleţe de zahăr. Îşi privi mâinile, care tremurau, şi îşi dădu seama cât de mult se îndepărtase de casă. Trecuseră aproape douăzeci de ani şi iat-o din nou acum, în ţara nimănui, înconjurată de bărbaţi în stare să comită violenţe îngrozitoare.

— Eşti bine-venită în casa mea. Era o voce de bărbat, care o făcu să tresară. Ridică privirea şi văzu un bărbat într-un costum albastru spălăcit, cu o faţă lunguiaţă, osoasă şi un păr îngrijit, care devenea acum din negru argintiu.

Femeia se întoarse şi cei doi începură să vorbească în arabă. Îi explica ce s-a întâmplat, arătând din când în când către Maggie.

— Acum eşti în siguranţă, spuse el, aruncându-i un zâmbet care o nelinişti. Se întoarse cu spatele şi Maggie îndrăzni să respire din nou; nu-l voia aici. Dar nu plecă: se dusese pur şi simplu să ia o scrumieră.

— Eşti din America deci?

— Sunt irlandeză, spuse Maggie cu o voce slabă şi distantă.

— Da? Ne plac foarte mult irlandezii. Dar lucrezi pentru americani, am dreptate?

Zâmbea neîncetat, ceea ce o făcea pe Maggie să-şi dorească să se uite în altă parte. Când femeia aduse ceaiul,

Maggie se bucură de întrerupere, de intervalul în care va fi ocupată cu ceaşca şi linguriţa şi nu va trebui să converseze cu acest bărbat.

— Şi ce făceai aici?

— Nabil!

Maggie bănui că soţia îşi ruga în arabă soţul să lase fata în pace. În timp ce ei vorbeau, se scotoci prin buzunar şi scoase telefonul. Era un mesaj de la Uri: *Unde eşti?*

Începu să scrie un răspuns, dar în clipa aceea gazda se aplecă spre ea, gata să-i smulgă telefonul din mână.

— Nu trebuie să suni pe nimeni. Avem noi grijă de tine. De ce ai nevoie? Tot ce vrei, te rog, trebuie doar să ceri.

Maggie simţi deodată nevoia puternică de a pleca, de-a ieşi la lumină din acel labirint de străzi. Voia să lepede şi să distrugă hainele acelea şi să stea sub duş atât cât va fi nevoie pentru a spăla…

— Te rog. Spune-mi. Dacă lucrezi pentru guvernul american, de ce ai venit singură aici? Unde îţi e protecţia?

Zâmbetul era la fel de larg ca şi până atunci, dezvelindu-i dinţii.

— Chiar nu e nimeni cu tine să te apere?

Maggie simţi cum mâinile, care până atunci fuseseră la fel de reci şi inerte ca restul corpului, îi deveneau lipicioase. Instinctiv, se uită la uşa pe care intrase. Era închisă.

Femeia mai aduse nişte ceai, apoi intră în camera alăturată, strigându-şi copiii pe nume. Maggie era acum singură cu acest bărbat. Voia să-l sune pe Davis la consulat, sau pe Uri, sau pe Liz la Londra, pe oricine, dar se temea de reacţia lui. I-ar fi smuls telefonul? Ar fi apucat-o de mână? Cine era?

Cât putu de firesc, Maggie se ridică, se întinse şi, ca şi cum ar fi refuzat politicos ceaiul pe care i-l oferea o mătuşă agasantă, anunţă că trebuia să plece.

— Dar unde te duci?

Maggie era încurcată. Nu ştia nici unde se duce, nici cum va reuşi să iasă.

— La hotelul meu din Ierusalimul de Vest.

— De ce nu rămâi în Ierusalimul de Est? E frumos aici. Ai la dispoziţie hotelul American Colony. Toţi europenii stau acolo. De ce nu şi americanii? Vreţi să vedeţi numai evrei.

Maggie era prea obosită pentru asta, un conflict atât de înverşunat, încât până şi alegerea hotelului în care stăteai putea stârni un incident diplomatic.

— Nu, nu, începu ea. Nu e deloc aşa.

În timp ce vorbea se îndrepta spre uşa dinspre alee. Apucă mânerul. Se roti, dar nu se deschise. Încuiat.

Acum putea simţi bărbatul stând în dreptul umărului ei, aplecându-se pe deasupra ei pentru a ajunge la mânerul uşii. Apropierea lui o făcea să tremure, amintindu-i de alee şi de răsuflarea aceea fierbinte. Vru să-l împingă la o parte.

Înainte să aibă ocazia să facă lucrul ăsta, el îi deschise uşa spre curtea pătrată. Ieşi, însă bărbatul mergea chiar în spatele ei.

— Te rog, te mai întreb o dată. Ce făceai aici?

— Am fost la casa lui Afif Aweida.

— Da. Şi unde te duceai?

— Voiam să-l văd pe vărul lui. Pe celălalt Afif Aweida.

— Te rog. Te duc eu.

— Nu, nu. Nu e nevoie. Vreau doar să mă întorc la hotelul meu.

Dar nu o ascultă. O prinse de cot şi o târî după el prin labirintul de străduţe şi alei din Ierusalimul Vechi. *Am înnebunit,* se întreba Maggie în timp ce, pentru a doua oară – în cât să fi fost, o oră? două? -, urma un necunoscut printr-un oraş străin. De data asta însă nu mai era deloc la fel de distrată ca mai înainte. Inima îi bătea puternic; se uita la fiecare alee, întorcea capul peste umăr şi, în primul rând, era atentă la bărbatul care o conducea. Era un fel de

capcană? Sari Aweida o dusese la agresorii săi? Acest om avea să facă acelaşi lucru?

Se gândi să fugă. Dar unde? S-ar pierde imediat pe străzile astea. Erau din ce în ce mai aglomerate acum, când intrau în *souk,* în piaţă. Văzu două femei, probabil cu câţiva ani mai tinere decât ea, care arătau ca nişte turiste. Ar fi putut fugi la ele. Dar ce-ar fi urmat atunci?

Acum Nabil o conducea pe nişte alei care şerpuiau şi se întortocheau, trecând pe lângă tarabe înţesate de tobe bongo acoperite cu piele, covoare groase, ţesute, şi suvenire de prost gust sculptate în lemn. Peste tot se perindau cupluri cu părul argintiu, zări chiar şi o petrecere ambulantă de japonezi. Se pare că materialul informativ pe care l-a citit Maggie în avion era corect: comerţul în această piaţă, care stagnase în anii *intifadei,* s-a revigorat imediat ce s-au întors turiştii în Vechiul Oraş. Meritul pentru acest lucru a fost atribuit discuţiilor de la sediul guvernului: chiar şi simpla eventualitate a păcii a fost suficientă pentru a aduce vizitatorii înapoi, fie aceştia creştini nerăbdători să păşească pe Via Dolorosa, musulmani dornici să se roage la Domul de pe Stâncă sau evrei tânjind să înghesuie un bileţel adresat lui Dumnezeu între crăpăturile Zidului de Vest. O luară la stânga, intrând într-o măcelărie. Lui Maggie îi veni să verse când văzu raft după raft de carcase cu coastele expuse şi carnea stacojie, însângerată. Zări un rând de capete de oaie pe taraba unui măcelar şi îşi feri privirea doar ca să dea cu ochii de bălţile de sânge de animal de pe jos.

— A, am ajuns repede. Doar un minut mai e. Deodată intrară din nou în zona genţilor, poşetelor şi suvenirelor de prost gust. Maggie se simţi uşurată că scăpase de carne şi că erau din nou oameni în jur. S-au oprit la un magazin de bijuterii.

— Aici. Te rog. Ăsta e magazin lui Afif Aweida. Intră cu băgare de seamă, urmată de Nabil, care bătu palma cu un

tânăr ce stătea în spatele unei tejghele. Îl auzi pe Nabil pronunţând cuvântul "americancă" şi-l văzu arătând spre ea.

După o clipă, dintr-o cameră dosnică, un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un pulover cu guler în formă de V şi cu ochelari cu rame închise la culoare îşi făcu apariţia în spatele unei vitrine pline cu bijuterii de aur şi de argint. Lui Maggie i se păru că îl recunoaşte. Văzuse mulţi bărbaţi ca el în Africa, bine îmbrăcaţi, de vârstă mijlocie, încercând să păstreze sau să sugereze standardele vestice, ca şi cum ar fi sfidat sărăcia şi haosul din jurul lor.

— E o plăcere să vă primesc aici. Mulţumesc, Nabil.

Maggie se întoarse şi-l văzu pe Nabil ieşind, bătându-i timid pe umăr. Îi mulţumi, dar cu jumătate de gură. Cu câteva secunde în urmă era suspicioasă în privinţa lui, chiar se temea de el ca de un posibil atacator. După tot ce i se întâmplase, era normal. Şi totuşi s-a dovedit a nu fi diferit de soţia lui, un străin care pur şi simplu a vrut s-o ajute. Se simţi derutată şi îşi aminti încă o dată zonele în care fusese atinsă. Îşi aminti de asemenea vocea celui de-al doilea bărbat, răsuflarea lui fierbinte: *Altfel punem mâna pe tine din nou.* Cine era? Alungă întrebarea şi îi întinse mâna zâmbind.

— Domnule Aweida. Credeam că o să vă găsesc mort.

— Vă referiţi la ce i s-a întâmplat vărului meu. O crimă oribilă. Oribilă.

— Credeţi că dumneavoastră eraţi adevărata ţintă?

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

— Credeţi că indivizii care i-au făcut asta vărului dumneavoastră s-au înşelat în privinţa acelui Afif Aweida care trebuia omorât?

— Cum ar fi putut să se înşele? Vărul meu a fost înjunghiat la întâmplare. Ar fi putut fi oricine altcineva în locul lui.

— Nu sunt sigură de asta. Cunoaşteţi vreun motiv pentru care viaţa dumneavoastră ar putea fi în pericol, domnule Aweida?

Spre surprinderea ei, patronul magazinului păru sincer surprins de întrebare. Era în doliu după vărul său, dar palestinienii erau obişnuiţi să-şi plângă morţii. Îi părea rău pentru el, între ei existând dintotdeauna o legătură, având acelaşi nume. Dar asta nu însemna că trebuia să-i fie teamă. Nu-i aşa? Maggie îşi dădu seama că va fi nevoită să o ia chiar de la început.

— Putem vorbi undeva în particular, domnule Aweida? Poate aici, în camera din spate?

Maggie făcu semn din cap spre uşa pe care a intrat când a ajuns ea.

— Nu. Nu e nevoie, putem vorbi deschis şi aici. Bătu din palme, alungându-l pe tânărul de la intrare. Maggie se ridică şi se apropie de uşa din spate. Voia să-l testeze. După cum se aşteptase, Afif Aweida sări în picioare şi-i blocă accesul.

— Domnule Aweida. Eu lucrez pentru guvernul american, în cadrul negocierilor de pace. Nu mă interesează afacerile dumneavoastră. Sau ce ascundeţi dumneavoastră după uşa asta. Dar trebuie să mă ajutaţi. Pentru că vărul dumneavoastră nu a fost ucis la întâmplare. Şi vor muri mulţi alţi oameni dacă nu ne dăm seama ce se petrece.

Aweida deveni palid.

— Continuaţi.

— L-aţi cunoscut pe Shimon Guttman? Din nou, Aweida păru agitat.

— Numele mi-e cunoscut, da. A fost faimos în Israel. A fost omorât sâmbătă.

Maggie îi cercetă chipul. Văzu aceeaşi nervozitate pe care o surprinsese cu o clipă înainte, când îi pomenise de biroul din spate. Începu să se lămurească.

— Domnule Afif, începu ea, aplecându-se în faţă. Nu sunt poliţistă. Nu-mi pasă ce cumpăraţi şi ce vindeţi aici. Dar sunt interesată ca acest proces de pace să nu fie stopat. Dacă se întâmplă asta, mulţi alţi palestinieni, ca vărul dumitale, şi mulţi alţi israelieni, ca profesorul Guttman, vor muri. Deci vă mai întreb o dată. Şi vă jur că tot ce-mi spuneţi va rămâne între aceşti patru pereţi. Îl cunoşteaţi pe Shimon Guttman?

Încet şi uitându-se peste umărul lui Maggie pentru a se asigura că nu era nimeni prin apropiere, spuse:

— Da.

— Aveţi idee de ce a menţionat cuiva numele dumneavoastră săptămâna trecută?

Când auzi asta, Aweida se încruntă din nou.

— Nu, nu ştiu de ce i-ar pomeni cuiva despre mine.

— Când l-aţi văzut ultima oară?

— Săptămâna trecută.

— Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

Fără tragere de inimă, Afif Aweida îi povesti despre vizita scurtă, neanunţată, a lui Guttman la magazin, prima după foarte multă vreme. Îmboldit de Maggie şi doar în jumătăţi de propoziţii, îi explică "înţelegerea" lor, conform căreia Guttman i-a tradus nişte tăbliţe de lut antice, păstrând una pentru el.

— Şi spuneţi că nici una nu părea să aibă vreo semnificaţie specială?

— Nu. Toate erau banale: liste de cumpărături, exerciţii pentru şcoală.

— Nimic altceva?

Din nou acea expresie temătoare.

— Era una. Scrisoarea unei mame către fiul ei.

— Şi a luat-o profesorul Guttman?

— Nu.

— Dar a vrut-o?

— A încercat să mă convingă să i-o dau, dar în cele din urmă a renunţat. M-a lăsat să o păstrez şi a luat altceva.

Maggie se lăsă pe spate. Ceva din scena pe care a descris-o Aweida îi părea cunoscut.

— Mai spuneţi-mi o dată. A insistat imediat să-i daţi tăbliţa cu scrisoarea mamei? Sau doar după ce le-a citit pe toate?

— Domnişoară Costello, asta a fost acum o săptămână.

— Încercaţi să vă amintiţi.

— Le-a citit pe toate. Apoi a hotărât că aia e cea mai bună.

Nu se poate. Bineînţeles că de asta i se părea cunoscut. A făcut şi ea acelaşi lucru. La nişte negocieri în Balcani, a insistat asupra faptului că cedarea accesului la drumul de coastă era lucrul esenţial pentru a ajunge la o înţelegere. Dezarmarea s-ar fi putut produce mai târziu. Dar o necesitate absolută era accesul la drumul de coastă: n-ar fi fost posibil să se ducă la tabăra adversă fără asta. După cum prevăzuse, i-au oferit imediat dezarmarea, dar în privinţa drumului de coastă nu aveau de gând să facă nici un fel de compromisuri. Cu o figură aspră, le-a spus că va vedea ce poate face. Apoi s-a dus în camera în care aşteptau ceilalţi şi le-a comunicat că au primit exact ce îşi doreau mai mult: dezarmarea.

Guttman aplicase acelaşi truc, luptându-se pentru măr ca să obţină ce voia cu adevărat: portocala.

— Şi tăbliţa asta pe care a luat-o, aveţi idee ce scria pe ea?

— A spus că e o listă de cumpărături, a unei femei.

— Şi l-aţi crezut?

— Domniţă, nu pot citi alfabetul ăsta antic. Ştiu doar ce mi-a zis profesorul.

— Încă un lucru. Cum vi s-a părut când a plecat? În ce stare de spirit era?

— A, asta îmi amintesc. Părea să-i fie rău. Ca şi cum ar fi avut nevoie de un pahar cu apă. I-am oferit unul, dar nu l-a luat. A plecat în grabă.

Sunt sigură.

— Şi a fost ultima oară când aţi auzit ceva despre el?

— Da. Până când l-am văzut la ştiri.

— Mulţumesc, domnule Aweida. Vă rămân îndatorată. Când se ridică şi se îndreptă spre uşă, Maggie avu o străfulgerare a ceea ce trebuie să fi simţit Shimon Guttman: sentimentul de a fi făcut o descoperire importantă şi nevoia urgentă de a o împărtăşi cuiva.

Imediat ce ieşi, simţindu-se mai în siguranţă acum în mulţimea de turişti, scoase telefonul mobil şi formă numărul lui Uri.

— Uri, cred că ştiu ce se întâmplă.

— Bine. Poţi să-mi spui pe drum.

— Pe care drum?

— Nu mi-ai primit mesajul? Tocmai m-a sunat avocatul tatălui meu. Spune că are ceva pentru mine. Un mesaj.

— De la cine?

— De la tatăl meu.

Capitolul 36

Lacul Geneva, Elveţia, lunea anterioară

În mod oficial, Baruch Kishon trebuia să urască Europa. Ca ideolog conservator, scriind articole usturătoare pentru presa israeliană timp de aproape patru decenii, a făcut carieră din condamnarea vehementă a pacificatorilor firavi ai lumii vechi, punându-i într-o opoziţie dezavantajoasă cu campionii libertăţii care se găseau în cea nouă. În timp ce americanii făceau diferenţa între bine şi rău, europenii – francezii se situau la cel mai jos nivel, iar britanicii aproape că îi egalau – se puneau în genunchi de fiecare dată când un dictator cu mustaţă începea să se împăuneze pe un podium. S-au prăbuşit în faţa lui Hitler, au făcut plecăciuni şi s-au gudurat în faţa lui Saddam. Şi erau gata să vândă Israelul la fel cum fuseseră gata să-i trădeze pe evrei în anii '40. Era o boală congenitală. Scrisese lucrurile acestea de mai multe ori. Uniunea Europeană nu avea nevoie de un motto, conchidea el într-unul din editorialele sale preferate, ci de un singur cuvânt: capitularea.

Totuşi avea un mic secret murdar, pe care îl dezvăluia multor israelieni care îi împărtăşeau politica verticală. În timp ce ura toate lucrurile pe care le simboliza Europa, *iubea* locul în sine. Nu se mai sătura de ea: cafenelele de pe trotuarele Parisului, unde cafeaua cu lapte era atât de bună; splendoarea pieţelor Uffizi sau Sf. Petru; teatrele din partea de vest a Londrei, cumpărăturile pe strada Bond. După haosul, grosolănia, praful şi mizeria din Israel, era o adevărată *uşurare* să vină într-un loc mai răcoros, însă în

acelaşi timp mai calm şi mai liniştit. Unde cozile la autobuz nu se transformau în încăierări şi unde, da, trenurile chiar circulau conform programului.

Nicăieri nu se simţea Baruch Kishon atât de bine ca în Elveţia, unde puteai să iei prânzul pe peronul gării şi să îţi fixezi ceasul după trenuri. De aceea a simţit doar încântare când Guttman i-a pomenit de Geneva în acel lung şi dezlânat monolog pe care i l-a ţinut la telefon duminica trecută. Un telefon care, se gândea acum Kishon, ar fi putut fi ultimul pe care l-a dat profesorul.

El şi Guttman vorbeau des. A spune că unul era sursa şi celălalt ziaristul ar fi o descriere superficială a relaţiei dintre ei. Rolurile lor nu erau chiar atât de clare. Erau conspiratori în colaborare, spirite înfrăţite ale frontului naţionalist, cea mai mare grijă a lor fiind cum să servească cel mai bine cauza. Dacă lui Kishon îi ieşea un articol bun din asta şi lui Guttman nişte publicitate în plus, ei, atunci acesta era un bonus bine-venit. Mai presus de toate, scopul lor era suveranitatea evreilor pe pământul lor natal, Ţara lui Israel.

Nu a fost surprins când l-a sunat Guttman sâmbătă după-amiază. Yariv organiza marele miting pentru pace în seara aceea; era normal ca dreapta să-şi pregătească replica.

Dar nu despre asta voia să-i vorbească Guttman. În schimb a început să trăncănească, entuziasmat ca o adolescentă, despre un lucru pe care l-a descoperit, ceva care va schimba totul. Cuvintele ieşeau şuvoi din gura lui: piaţa stradală din Ierusalim, scrierea cuneiformă, tăbliţele de lut, un bărbat pe care-l chema Afif Aweida şi, ceea ce părea de necrezut, ultimele cuvinte ale lui Avraam. Ei bine, nu chiar ultimele cuvinte. Ci testamentul lui.

— Vrei să spui că Avraam a hotărât cine trebuie să moştenească Muntele Monah, Isaac sau Ismael, noi sau musulmanii? bolborosea Kishon la telefon. Şi ai dovada? Unde e în momentul ăsta?

Guttman părea aproape isteric în acele clipe, spunând că trebuiau să plănuiască cum să dea la iveală toate astea, că ei, cei din aripa dreaptă, trebuiau să dezvăluie lumii acest lucru. Că va fi cel mai glorios moment al frontului naţionalist!

Kishon se întreba dacă acest vechi prieten nu delira.

— Dar mai întâi trebuie să-i spunem lui Kobi, spunea Guttman.

— Kobi?

— Prim-ministrul.

— Ai fumat din haşişul laşului de fiu-tău?

Nu, nu, insista Guttman, era perfect lucid. Când Kishon l-a întrebat unde era acum tăbliţa, Guttman a început să respire greu, spunând că a stabilit o întâlnire cu cineva la Geneva. Că va fi în siguranţă acolo. Când Kishon a încercat să-i forţeze mâna ca să obţină mai multe detalii, Guttman a mai bătut o vreme câmpii, după care a zis că trebuia să ajungă la miting. A promis că va suna mai târziu. Se vor întâlni, i-a spus Guttman. Îi va da toate detaliile şi vor pune împreună la punct o strategie.

Câteva ore mai târziu, Kishon lua masa la unul din restaurantele lor preferate, localul franţuzesc Ibn Gvirol, şi aştepta să apară Guttman, când îl sunară cei de la departamentul de ştiri. Guttman murise. Fusese împuşcat la miting.

A lăsat totul baltă şi s-a dus la birou, unde a scris un articol în care îl jupuia de viu pe Yaakov Yariv pentru faptul de-a fi creat o cultură în care astfel de asasinate politice deveniseră inevitabile. După ce termină cu asta, Kishon îşi exprimă caldele aprecieri pentru prietenul său, regretatul Shimon Guttman.

Dar a doua zi, imediat ce se află că Guttman nu era înarmat, că şi-a făcut loc spre rândurile din faţă la miting pentru a-i înmâna un bileţel prim-ministrului, Kishon începu să-şi pună întrebări. La baza telefonului înfrigurat

pe care i l-a dat vechiul lui prieten ar fi putut sta scornelile aiurite ale unui om care o luase razna, în pragul unui colaps, dovedit de încercarea de tip kamikaze de a sta de vorbă cu prim-ministrul. Sau era posibil să fi fost perfect lucid, chiar dacă destul de agitat, înaintarea lui spre rândurile din faţă fiind doar o dovadă a intenţiilor lui serioase. Kishon puse în balanţă tot ce ştia despre Guttman, anii în care lucraseră împreună, îmbinarea de măiestrie tactică şi erudiţie profundă, faptul că fusese coerent când vorbiseră, cu doar câteva zile înainte, cântări toate astea şi trase concluzia că Guttman era demn de încredere atât înainte, cât şi după moartea sa. Shimon făcuse cu siguranţă o descoperire importantă şi îi era dator vechiului său prieten să o găsească şi să o arate lumii. Ar fi o ultimă dovadă de prietenie. În plus, dacă ceea ce spusese Guttman la telefon era adevărat, se anunţa a fi visul oricărui ziarist: trofeul secolului.

Kishon încercă să pună cap la cap cele câteva elemente legate de convorbirea telefonică pe care şi le amintea. Se uită la notiţa pe care o mâzgălise în timp ce vorbeau. Spre iritarea lui, scrisese doar două cuvinte, cele pe care nu le cunoştea, numele unui comerciant arab din Ierusalimul de Est: Afif Aweida. Presupusese că va obţine restul detaliilor când se va întâlni mai târziu cu Guttman. Nici măcar nu le înşiruise schematic pe hârtie. Acum trebuia să le reconstituie din memorie: antichităţi furate, o tăbliţă de lut, Geneva, Muntele Moriah. Testamentul lui Avraam.

S-a gândit să-l contacteze pe Aweida, dar s-a decis să n-o facă. Dacă el, Kishon, îl cunoştea într-adevăr pe Guttman şi metodele lui, atunci probabil acest negustor nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce tocmai vânduse. Dacă ar fi avut, atunci cu siguranţă profesorul nu şi-ar fi permis acel obiect. Nu, un fir mai bun era Geneva, unul dintre centrele mondiale de comerţ cu antichităţi. A fost o vreme când totul trecea pe aici. Elveţienii au adoptat vechea

doctrină a lui *nemo dat - nemo dat quod non habet,* "nu poţi da ceea ce nu e al tău" – în sensul literal, considerând că dacă vindeai ceva, trebuia să fii proprietarul de drept al acelui lucru. Asta însemna că un obiect adus din Elveţia era automat socotit legitim, fără să se pună întrebări. Nu conta cum ajunsese în Elveţia. Odată ce plecase spre această destinaţie, provenienţa lui era considerată curată. Nu e de mirare că în ultimii ani capitala Elveţiei devenise un fel de spălătorie pentru piaţa mondială a comorilor antice furate. Kishon cumpără un bilet *online* şi duminică seara se afla deja acolo.

Majoritatea ziariştilor, se gândi Kishon cu viclenie, s-ar fi repezit imediat la una din pieţele libere, la depozitele bine fortificate ce serveau drept săli de vânzare pentru aceste bunătăţi antice. Dar Kishon avea destulă minte ca să nu facă asta. Guttman nu era interesat să vândă această tăbliţă. Pe el îl preocupa impactul politic; măcar atâta lucru a spus la telefon.

Ceea ce nu putea însemna decât că profesorul nu venise aici pentru a-şi scoate banii pe acest obiect, ci pentru a-l *verifica.* Guttman nu putea să spună ceva lumii întregi – "Iată dovada că Avraam a lăsat Ierusalimul evreilor!" – decât dacă era sută la sută sigur că era adevărat. Erau prea multe lucruri în joc pentru a face o greşeală. Aşa că a căutat pe Google "cuneiforme, Geneva, expert" şi, spre încântarea lui, a găsit un nume. Profesorul Olivier Schultheis.

Mai avea cam zece minute până acolo. Nu s-a obosit să sune înainte: nu avea sens să-i dea sursei şansa de a spune nu. Mai bine să ajungă în persoană acolo, să se trezească cu el în prag.

Iar deliciul acestor şosele era uşurinţa lină a călătoriei. Nu semăna cu aglomeraţia şi nebunia care se lasă cu fluturări de pumni de pe autostrada Ierusalim – Tel Aviv.

Dar ce era asta? O maşină în spate, exact în coada lui, trimiţându-i semnale luminoase repetate.

Kishon îi făcu loc, mutându-se pe banda mai lentă din partea dreaptă. Dar şoferul din spate, într-un BMW negru, schimbă banda odată cu el, rămânând exact în coada sa. Kishon semnalizează încă o dată, schimbând din nou banda, de data asta alegând-o pe cea din exterior, cea mai lentă.

Dar BMW-ul stătea lipit de el, agăţat de coada lui. Kishon apăsă pe claxon, cerându-i şoferului să mărească distanţa. Dar efectul fu invers. Simţi cum BMW-ul îi atinge bara de protecţie din spate.

Kishon claxonă din nou. *Încetineşte.* Acum BMW-ul îl izbi din plin. Se uită în oglindă, apoi în faţă. Nu avea nici o alternativă. Dacă voia să scape de acest psihopat, trebuia să iasă de pe autostradă şi să facă dreapta la următoarea.

Era un drum îngust, de munte, iar Kishon fu nevoit să facă faţă unei curbe şi unei încetiniri bruşte. Dar se descurcă. Spre uşurarea lui, nu se afla decât el pe drumul şerpuitor de ţară, cu o singură bandă. A mers o vreme pe acel drum îngust, după care a intrat din nou pe autostradă.

Însă atunci l-a zărit iarăşi, silueta lui neagră apărându-i în oglinda retrovizoare, cu farurile aprinse. BMW-ul se întorsese. Kishon încercă să rămână calm. Poate că maşina aceea nu îl urmărea, ci aparţinea statului şi încerca să-l oprească. Greşise cu ceva? Avea vreo lumină defectă? Se hotărî să oprească.

Dar nu exista nici un refugiu, ci doar rocile gri, prăbuşite la marginea drumului, înainte de prăpastia abruptă a Alpilor. Cu toate acestea încetini, dar BMW-ul nu păru să recepţioneze mesajul.

Kishon claxonă lung şi susţinut. BMW-ul acceleră şi îl izbi în spate, propulsând în faţă gâtul lui Kishon. Pentru o clipă pierdu controlul volanului şi auzi astfel cauciucurile maşinii lui scârţâind pe pietrişul de la marginea drumului.

Când reveni pe carosabil, fu izbit din nou. Apoi, cu o mişcare bruscă, BMW-ul ajunse alături de Kishon.

Se uită în stânga, dar geamurile erau fumurii. Iar acum era lovit din lateral, maşina fiindu-i împinsă spre marginea drumului. Vedea pe geam prăpastia perfect verticală. Imediat în faţă era o curbă periculoasă. Kishon ştia că are nevoie de loc pentru a se angaja în viraj, dar BMW-ul nici nu încetinea, nici nu îl depăşea. Încercă să oprească, dar de fiecare dată când făcu asta, BMW-ul îl lovi dintr-o parte.

Singura lui şansă era să accelereze şi să scape. Încercă să facă asta chiar în momentul virajului, apăsând pedala exact când drumul cotea. Dar pe când intra în curbă cu o viteză mult prea mare, BMW-ul îl izbi mai tare ca niciodată. Fu suficient ca să propulseze roţile din dreapta ale maşinii lui Kishon peste margine. Încercă disperat să se redreseze pe carosabil, dar simţea deja diferenţa: maşina nu mai avea nici o aderenţă, roţile învârtindu-se nestingherite în aer.

Îi simţi uşurimea, când aceasta plonjă aproape graţios timp de cinci, şase sau şapte secunde, înainte să lovească primul pâlc de stânci. Impactul îi strivi coloana şi aproape că-i desprinse capul de pe umeri. Când, în cele din urmă, poliţia rutieră elveţiană descoperi rămăşiţele maşinii sale, două ore mai târziu, trebui să caute toată noaptea, la lumina reflectoarelor, până când se declară satisfăcută că găsise şi ultimul oscior din trupul lui Baruch Kishon.

Capitolul 37

Ierusalim, joi, 1.49 p.m.

Maggie făcu tot posibilul să ascundă cele întâmplate. Trecu în viteză pe lângă paznicii de la uşa hotelului – doi tineri care îi întrebau pe toţi nou-veniţii dacă aveau armă, percheziţionându-i pe cei pe care îi suspectau – cu toată hotărârea şi fermitatea de care era în stare. Ajunsese să înţeleagă că, dintre toate elementele importante de limbaj corporal, mersul era adesea cel mai elocvent. Negociatorii de mâna a doua pun întotdeauna accent pe indicatorii obişnuiţi ai bărbăţiei: fermitate de fier în strângerea mâinii, privire neclintită. Dar uită că prima luptă poate fi deja câştigată în momentul în care cele două tabere îşi fac apariţia în cameră. Trebuie să păşeşti victorios, încrezător în argumentele tale, să domini încăperea. Dacă şovăi când intri, ca şi cum nu ai vrea să fii acolo, vei fi în defensivă, fiind silit să reacţionezi tot restul timpului.

Maggie încerca să impună toate aceste cunoştinţe muşchilor şi oaselor sale îndurerate în timp ce intra pe uşa automată a hotelului, când îl văzu pe Uri plimbându-se prin hol cu capul plecat. Nu voia să-l lase să bănuiască nici măcar o clipă că i s-ar fi întâmplat ceva în piaţă. Când era mică nu le înţelesese niciodată pe fetele de la şcoala ei, care nu scoseseră nici un cuvânt despre ce le făcuse părintele Riordan. Dar acum le înţelegea.

Din fericire, Uri nu a întrebat-o cum se simţea, ci doar ce a aflat. Îi povesti despre adevăratul Afif Aweida, negustorul de antichităţi furate, care trăia în timp ce vărul

lui, vânzătorul de fructe, fusese omorât. Ascultând-o, Uri schiţa un zâmbet trist, amar.

— Ce e?

— Nimic, doar că s-a mai întâmplat asta înainte. Nu mie, unor colegi de-ai mei.

— Ce anume?

— Un caz foarte grav de confuzie de identitate. S-a petrecut în timpul războiului din Liban, acum câţiva ani. Serviciile speciale israeliene l-au prins pe cel pe care îl credeau a fi şeful Hezbollahului. Era o lovitură importantă pentru securitatea israeliană. Exista o singură problemă. Nu era decât un proprietar de magazin din Beirut. Acelaşi nume. Persoane diferite.

— Crezi că securitatea israeliană l-a omorât pe Afif Aweida?

— Nu asta vreau să spun. Ci doar că astfel de greşeli stupide se pot întâmpla. Oricine ar fi putut cădea în capcana asta.

Mergeau pe strada Shlomzion Ha'Malka spre maşina lui. Ea voise să urce până în camera ei, să se machieze, dar Uri fusese de neclintit: nu aveau timp. Pe când se aşeza pe scaunul din dreapta, îi explică ce credea ea că s-a întâmplat: Shimon Guttman a vizitat magazinul lui Aweida, a tradus câteva tăbliţe de lut şi a dat peste una cu o semnificaţie politică profundă. Un text care urma să aibă un impact imens asupra procesului de pace. L-a sunat pe Baruch Kishon, vechiul lui partener politic, pentru a dezbate cum era mai bine să facă publică descoperirea lui. Apoi s-a hotărât să-i transmită prim-ministrului această informaţie.

— Pentru ca tatăl meu să se entuziasmeze atât de tare, trebuie să fi fost ceva care demonstra că evreii au fost aici dintotdeauna. Un fragment în ebraică vechi de un milion de ani.

— Ca sinagoga Bet Alpha?

— Poate.

Maggie îşi muşcă buza şi se uită afară, la străzile pe care treceau. Bărbaţi în haine negre şi tipicele pălării cu boruri largi, unele din ele cu blană pe margine, chiar şi pe căldura din Orientul Mijlociu. Femei în rochii lungi, lipsite de formă, intrând şi ieşind din magazine, pungi de plastic legănându-se. Uri surprinse privirea lui Maggie.

— Fanatici religioşi. Vor pune stăpânire pe acest loc. În orice caz, vom afla curând ce a văzut tatăl meu. Avocatul lui a fost plecat din ţară. S-a întors azi-dimineaţă şi a găsit scrisoarea asta.

— A spus de cât timp era acolo?

— Se pare că a lăsat-o tatăl meu sâmbăta trecută. E scrisă de mână.

Uri şi Maggie se uitară unul la celălalt.

— Ştiu, zise Uri. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. E ca şi cum ar fi ştiut că urma să i se întâmple ceva.

Continuară să meargă în tăcere, Maggie rememorând evenimentele din acea dimineaţă şi din seara anterioară. Ce bine ar fi dacă ar exista o modalitate de a înţelege toate astea. Poate că ar trebui să-i spună lui Uri ce s-a întâmplat în piaţă: poate că ar reuşi să-şi dea seama împreună cine au fost atacatorii. Dar îi povestise deja atât de multe despre ea seara trecută. Era gata să deschidă gura când Uri se întinse spre radio ca să asculte ştirile de seară. Din nou începu să traducă fiecare ştire în parte.

— Spun că în toată lumea există temeri legate de procesul de pace din Orientul Mijlociu după ce ambele tabere au recunoscut efectiv că au încetat negocierile. Imaginile din satelit arată cum unităţile armatei siriene se mobilizează la graniţă. Armata egipteană a anulat toate lăsările la vatră. Şi se pare că preşedintele Iranului a afirmat că, dacă Israelul refuză această ultimă şansă de a fi acceptat în regiune, atunci regiunea va fi nevoită să-l suprime pentru totdeauna. Să elimine acest cancer, a zis

el. Washingtonul a declarat că utilizarea armelor nucleare împotriva Israelului va fi pedepsită, cum se spune, "pe măsură"?

Iisuse. Miller şi ceilalţi nu glumeau. Lumea chiar era cu ochii pe ei; un eşec în Ierusalim ar declanşa o catastrofă geopolitică. Apoi, printre bolboroselile ebraice, auzi două cuvinte cunoscute, neaşteptate.

— Uri, întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Ridică mână ca să o facă să tacă. Apoi deveni palid, culorile pierindu-i brusc din obraji. În cele din urmă rosti cu o voce aproape stinsă:

— Au spus că urmează elogii aduse ziaristului veteran Baruch Kishon, ucis într-un accident de maşină în Elveţia. Chiar lângă Geneva.

— Uri. Opreşte maşina. Acum.

Dar Uri era prins în trafic; nu putea să schimbe banda. Gândurile lui Maggie goneau nebuneşte. Cineva era cu un pas înaintea tuturor mişcărilor pe care le făceau. Ea şi Uri descifraseră numele lui Afif Aweida la apartamentul lui Kishon; după câteva ore, un om pe nume Afif Aweida zăcea într-o baltă de sânge într-o piaţă din Ierusalim. Fuseseră singurii care intraseră în casa lui Kishon şi văzuseră că acesta primise ultimul telefon dat de Guttman. Iar acum şi el fusese eliminat.

Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: erau urmăriţi şi toate conversaţiile le erau ascultate. Asta era. Nu exista altă explicaţie.

Uri claxona la maşinile din faţă, în încercarea disperată de a trage pe dreapta.

Doar dacă.

Unde zicea Uri că a făcut armata? La serviciile de informaţii. Era singurul care ştia tot ce ştia ea. Nu pomenise nimănui numele lui Kishon şi iată-l acum mort, aproape sigur ucis.

Avusese o încredere imediată şi oarbă în Uri. Poate că greşise. La urma urmei, se mai înşelase în privinţa oamenilor până atunci.

I se făcu greaţă, iar palmele îi deveniră lipicioase de transpiraţie când se uită la el. Se gândi la bărbatul care o înhăţase în dimineaţa aceea şi care o strânsese de *acolo.* Nu reuşise să-i vadă faţa sau să-i recunoască vocea. Accentul era foarte ciudat; poate, se gândea acum, timbrul era al cuiva care încerca să-şi schimbe glasul. Era posibil ca Uri să o fi urmărit până acolo? Ca acel bărbat mascat să fie…? Aşteptă ca traficul să-i permită maşinii să oprească şi, când se întâmplă asta, apucă repede mânerul pentru a deschide uşa.

Dar Uri fu mai rapid, folosind butonul din stânga lui pentru a bloca toate uşile. Era prinsă în capcană; o încolţise.

Se întoarse către ea şi cu o voce calmă şi sigură îi spuse:

— Nu te duci nicăieri.

Capitolul 38

Ierusalim, joi, 2.25 p.m.

— Uri, vreau să ies.

— Maggie, nu pleci nicăieri.

— Dă-mi drumul. *Acum!*

Maggie ridica foarte rar vocea şi ştia că era un lucru şocant. Uri opri în cele din urmă.

— Ascultă, Maggie. Nu mă poţi lăsa baltă acum. Doar pentru că lucrurile devin înspăimântătoare.

— De tine mi-e frică, Uri.

— De mine? Eşti nebună?

— De fiecare dată când am descoperit un nume, persoana respectivă a fost omorâtă. Mai întâi Aweida şi acum Kishon. Şi ştiu că nu *eu* i-am omorât.

— Deci crezi că eu am făcut-o?

— Păi, eşti singurul care ştia ce ştiam şi eu.

Uri scutura din cap, nevenindu-i să creadă, cu ochii pironiţi în poală, cu motorul încă mergând.

— E o nebunie, Maggie. Cum aş fi putut să scot de pe şosea pe cineva în Elveţia, când eram aici?

— Ai fi putut să pui pe cineva.

— Nu ştiam că e în Elveţia! Încerca să se adune.

— Ascultă, vreau doar să aflu ce s-a întâmplat cu părinţii mei. Cineva mi-a omorât mama, Maggie. Sunt sigur de asta. Şi vreau să aflu cine a făcut-o. Asta-i tot.

Simţea că îi scade neliniştea, ca şi cum i s-ar fi domolit sângele în vine.

— Dar ai fi putut să transmiţi serviciilor de informaţii israeliene ce ştiai.

— De ce să fac asta? Cei din securitatea israeliană mi-au împuşcat tatăl, nu-ţi aduci aminte? S-ar putea chiar să fie în spatele tuturor acestor crime. Aşa că de ce i-aş ajuta?

Era adevărat. Nu prea avea sens: un agent secret care îşi pierde ambii părinţi, doar pentru a-şi păstra acoperirea. Îşi dăduse voie să intre în panică.

— Bine, te cred. Acum descuie uşile.

El le deblocă şi aşteptă ca ea să iasă. Când văzu că nu făcea nici o mişcare, spuse:

— Le-am încuiat doar pentru că am nevoie de tine, Maggie. Nu pot face asta singur.

Tăcu o clipă.

— Nu vreau să pleci.

Îl privi în continuare, până când surprinse în ochii lui ceea ce văzuse seara trecută. Aceeaşi căldură. Aceeaşi sclipire. Voia să plonjeze în privirea aceea, să rămână înăuntrul ei. În schimb se întoarse cu spatele, scuturând din cap, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită că era timpul să pornească din nou la drum.

Mai merseră cam o sută de metri când, cu o mişcare bruscă, el se întinse spre butonul de volum al radioului şi dădu foarte tare. Apoi schimbă posturile până găsi o muzică rap bubuitoare. Maşina parcă se legăna.

Maggie, pe care începuse s-o doară capul din cauza zgomotului, se întinse spre acelaşi buton şi dădu mai încet, doar pentru ca Uri să se mai întindă o dată şi să dea şi mai tare ca înainte, mâna lui rămânând acolo pentru a împiedica orice tentativă a ei de a-i schimba decizia.

— Ce dracu faci? ţipă ea.

Uri o privi cu ochii mari, de parcă ar fi avut o revelaţie importantă. *Microfoane,* murmură încet. *S-ar putea să fie microfoane în maşină.*

Desigur. Securitatea fusese întotdeauna un factor cheie la negocierile din trecut şi ea, la vremea ei, îşi luase măsuri extreme de precauţie, odată informând un ministru străin într-o baie de hotel cu apa curgând. Dar asta fusese când erau în joc negocierile. Acum, presupunea ea, era altceva. Panica legată de Uri şi acum asta. Se simţi deodată ca o idioată: anul petrecut pe margine, dădăcind cupluri expirate, o făcuse să-şi iasă din mână mai tare decât crezuse.

Avea dreptate. Trebuia să-şi dea seama că sunt ascultaţi. La un semafor, Uri se aplecă spre ea în aşa fel încât să-i poată şopti la ureche fără ca vocea să-i fie captată.

— Şi calculatoarele.

Simţea cuvintele la fel de bine pe cât le auzea, respiraţia lui Uri mângâindu-i urechea. Îi simţea mirosul gâtului.

— Trebuie să fi văzut tot ce-am văzut noi. De acum înainte vorbeşte normal.

Dădu din nou mai încet.

— Nu-ţi place? Rapul e pe val în Israel în momentul ăsta.

Maggie era prea bulversată ca să se prefacă. Dacă repriza lor de căutare prin calculatorul lui Guttman a fost monitorizată, atunci cei care au făcut lucrul acesta ar trebui să ştie tot ce ştiau ei – inclusiv adevărul despre Ahmed Nour. Iar acum, în dimineaţa asta, ceva i-a enervat; îndeajuns încât să vrea să o sperie. Vizitându-l pe Aweida, se apropia prea mult pentru gustul lor. În cele din urmă, Uri reuşi să tragă pe dreapta. Imediat ce ieşiră din maşină, ea începu imediat să vorbească, doar pentru ca Uri să scuture din cap şi să-i pună degetul pe buze. *Sssst.*

— Da, e o piaţă muzicală înfloritoare acum aici, spuse el, pe acelaşi ton fals, de conversaţie banală. În principal în Tel Aviv, bineînţeles.

Îi făcu semn cu mâna, îndemnând-o să-l urmeze.

Maggie se holbă la el. Era neras de câteva zile, cu părul vâlvoi, neîngrijit, buclele căzându-i peste obraji; şi în acel

moment nu-i trecu prin cap ce să spună, despre muzică sau orice altceva. În schimb, îi aruncă o privire aproape complet zăpăcită.

Se aplecă la urechea ei.

— Şi hainele, şopti el.

Din reflex, pipăi cu palmele buzunarele, căutând un microfon mic. Zâmbi ca şi cum ar fi vrut să-i spună "Nu are sens, n-o să-l găseşti niciodată".

Se îndreptau spre ceea ce părea a fi un imobil cu apartamente, nu spre cabinetul de avocatură la care se aştepta ea. Îl vizitau oare acasă pe avocatul familiei Guttman?

Uri apăsă pe soneria de la intrarea principală.

— Bună, Orli?

Maggie auzi o voce de femeie pârâind în interfon.

— *Mi zeh*?

— Uri. *Ani lo levad.* Nu sunt singur.

Uşa se deschise şi urcară două etaje până la un apartament a cărui uşă era deja deschisă. În cadrul ei, părând uluită, stătea o femeie care, îşi imagină Maggie, era cu cel puţin cinci ani mai tânără ca ea – şi tulburător de frumoasă. Cu păr lung, negru, care cădea în bucle largi, ochi mari, căprui şi o siluetă zveltă pe care nici măcar blugii largi, decoloraţi nu o puteau ascunde, Maggie se trezi dorindu-şi ca aceasta să fie sora lui Uri – însă temându-se că era iubita lui.

Imediat cei doi se îmbrăţişară lung, cu ochii închişi, făcând-o pe Maggie să vrea să dispară. Erau rude? Îl consola această femeie pe Uri pentru cele două pierderi suferite? După câteva clipe se aflau înăuntru, Maggie rămânând deoparte, nefiind încă prezentată.

Fără să aibă nevoie de indicaţii şi fără să ceară permisiunea, Uri se duse la combină, puse un CD şi dădu sonorul tare. Pe Radiohead începu să-i explice lui Orli ce se întâmplase şi ce bănuia el. Apoi, spre surpriza lui

Maggie, arătă spre ceea ce presupuse a fi dormitorul, făcându-i semn să-l urmeze. Acum se aflau toţi trei înăuntrul acelei camere. Încă şoptind pe sunetul muzicii, Uri le prezentă pe cele două femei una celeilalte, ambele dând din cap jenate şi afişând din politeţe un zâmbet timid. Apoi se întoarse către Maggie şi îi explică pe o voce chiar mai stinsă, în primul rând, că Orli era o fostă prietenă şi, în al doilea rând, că Maggie trebuia să se dezbrace.

Apoi cu o voce mai sonoră, voit normală, continuă:

— Orli a făcut şcoala de design la Londra. M-am gândit că poate ai vrea să te uiţi la câteva din ultimele ei creaţii.

Făcu un gest care sugera ascultarea, acoperindu-şi urechea cu palma, apoi începu să arate cu degetul. Microfonul putea fi oriunde: cămaşă, pantofi, pantaloni, oriunde.

Apoi Uri deschise un dulap şi începu să scoată haine bărbăteşti. Erau oare ale lui, rămase încă aici în ciuda insistenţelor lui că superba Orli era o fostă prietenă? Sau ale noului ei iubit?

Nu putu să se uite mult pentru că Orli o duse pe Maggie în faţa dulapului ei, cercetând-o din cap până-n picioare cu severitatea pe care femeile şi-o rezervă doar unele altora. Se întâmplă că, deşi Maggie nu avea braţele subţiri ale lui Orli, nu era o diferenţă mare între ele: îi veneau aproape toate hainele din dulap.

Orli alese o fustă lungă, lipsită de formă – nu întâmplător, bănuia Maggie.

— Dar ăştia? spuse Maggie arătând spre o pereche elegantă de pantaloni gri. Observă un tricou şi o vestă care ar fi completat perfect garderoba. Fără tragere de inimă, Orli i le dădu. Forţându-şi norocul, Maggie ceru şi o pereche de cizme şic din piele. Dacă tot avea să poarte hainele altei femei, se gândea ea, măcar să-i facă plăcere.

Orli lăsă hainele grămadă pe colţul patului, se răsuci pe călcâie şi ieşi în grabă. Maggie nu putea s-o

învinovăţească. Dacă Edward ar veni într-o zi la ea cu o altă femeie şi i-ar cere acesteia să se dezbrace în apartamentul lui Maggie şi apoi să dea iama în hainele ei, n-ar fi câtuşi de puţin încântată. *Edward.* Nu vorbiseră de două zile.

După câteva minute îşi luau la revedere, Orli prelungind îmbrăţişarea sa cu Uri cu o secundă sau două mai mult decât era necesar. El şi Maggie coborâră scările nu doar purtând haine noi, ci, după ce, la insistenţele lui, abandonaseră tot ce ar fi putut conţine un microfon: pantofi, geantă, pixuri, totul.

— Ai fi surprinsă să afli unde se poate pune un microfon sau o cameră în ziua de azi, zise el în timp ce se îndreptau spre maşină. În tubul de fixativ, în şapca de baseball, pe ochelarii de soare, pe tocul pantofului, la rever, oriunde.

Se uită la el.

— Le-am făcut pe toate, pentru documentarele de televiziune. Investigaţii cu camera ascunsă.

— Sigur, Uri.

Bănuia că aceste cunoştinţe fuseseră dobândite purtând uniforma FAI, mai degrabă decât costumul de regizor la televiziunea din Tel Aviv.

Imediat ce se sui în maşină, porni din nou muzica şi merseră în linişte. Maggie fu cea care rupse tăcerea.

— Deci care-i povestea cu Orli atunci?

Spera să fi sunat cât mai banal, ca şi cum nu ar fi fost deloc deranjată.

— Ţi-am spus. E o fostă iubită.

— Cât de fostă?

— Fostă. Nu ne mai vedem de mai bine de un an.

— Credeam că erai la New York acum un an.

— Eram. Împreună cu ea. Ce-i ăsta, un interogatoriu?

— Nu. Dar acum cinci minute ne aflam în apartamentul unei femei pe care n-am văzut-o în viaţa mea şi deodată m-ai îmbrăcat în hainele ei. Cred că am dreptul să ştiu cine e.

— Deci e vorba de drepturile tale acum, nu? Uri îşi luă ochii de la drum pentru a-i zâmbi. Maggie ştia cum sunase. Se hotărî să tacă din gură, să se uite pe geam şi să nu mai spună nimic. N-o ţinu mai mult de cincisprezece secunde.

— De ce te-a părăsit?

— De unde ştii că m-a părăsit? Poate că am părăsit-o eu.

— Ai părăsit-o?

— Nu.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— A spus că s-a săturat să piardă vremea prin New York, aşteptând ca eu să mă implic mai mult în relaţie. Aşa că s-a întors aici.

— Şi s-a terminat? Între voi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, ce înseamnă asta? Până săptămâna asta, nu am vorbit cu ea de aproape un an. Mi-a telefonat în legătură cu părinţii mei; mi-a zis să o caut dacă am nevoie de ceva. Am avut nevoie de ceva; am sunat-o. Iisuse!

Maggie era pe cale să-şi ceară scuze, să fie amabilă, să-l ierte pe Uri că avea o fostă prietenă frumoasă, toate fiind posibile acum după ce el spusese ce spusese, dar şansa îi fu luată. Îi sună telefonul, iar pe ecran îi apăru numărul de la consulatul american. Îi făcu semn lui Uri să tragă pe dreapta, ca să poată ieşi să vorbească, departe de maşină şi de microfoanele care probabil se găseau în ea. Telefonul putea să fie ascultat, bineînţeles; chiar să aibă un microfon înăuntru. Dar ce era să facă? Nu putea să-l arunce, trebuiau să ia cumva legătura cu ea. Şi îi era imposibil să ignore un telefon de la consulat. Se opri la un colţ de stradă şi răspunse.

— Bună, Maggie, sunt Jim Davis. Sunt aici cu secretarul adjunct Sanchez şi cu Bruce Miller.

— Maggie, sunt Robert Sanchez. Lucrurile s-au înrăutăţit puţin în decursul zilei de azi…

— S-au înrăutăţit puţin? S-au înrăutăţit *puţin?* Acesta era Miller, piţigăiala lui sudistă contrastând cu vocea uşor baritonală a lui Sanchez. Şi-l imagină plimbându-se de colo până colo, în timp ce Davis şi Sanchez stăteau jos.

— Vrea să spună că s-a înrăutăţit foarte *mult,* Costello. Ţara asta arde mai repede ca o cruce Ku Klux Klan. Acum s-au răsculat arabii israelieni: Galileea, Nazaret, nenorocita de Grădină Ghetsimani, din câte ştiu eu. Şi Hezbollahul trage şapte clopote de rahat în nord. Israelienii devin foarte neliniştiţi.

— Înţeleg.

— Sper că înţelegi, domnişoară Costello. Fiindcă trebuie să-ţi spun, preşedintele şi o grămadă de alţi oameni au investit prea mult în acest proces de pace ca să-l vadă transformându-se acum într-o grămadă de rahat.

Ăsta, Maggie ştia, era genul de discurs care făcuse din Bruce Miller o asemenea forţă a naturii la Washington, distrugând pe oricine îndrăznea să-i stea în cale. Înainte să aibă grijă ca omul lui să fie ales la Casa Albă, fusese omniprezent la talk-show-uri, fiind mai tare în gură chiar decât oameni ca Bill O'Reilly şi Chris Matthew cu acest amestec personal de argou rural şi intuiţie politică ce merge direct la subiect. Era inteligent şi amuzant în acelaşi timp; producătorii emisiunilor de televiziune nu se mai săturau de el.

— Avem trei elemente în joc aici. În primul rând, sarcina mea e să fac în aşa fel încât preşedintele să fie reales în noiembrie. Un tratat de pace în Ierusalim ar transforma asta într-un lucru sigur. Nu sunt multe şanse de felul ăsta în politică, aşa că dacă prinzi una, trebuie să te agăţi de ea. În al doilea rând, pacea în Orientul Mijlociu îi asigură preşedintelui un loc în istorie. Reuşeşte acolo unde toţi ceilalţi au eşuat. Şi asta îmi place. Îmi place mult.

Maggie zâmbea în ciuda posturii în care se afla. În domeniul ei, eufemismele şi metaforele erau figurile

standard într-un discurs; sinceritatea nediplomatică, precum cea a lui Miller, aducea o schimbare bine-venită.

— Dar uite care e problema, domnişoară Costello. În mod obişnuit, acţiunile corecte şi câştigarea de voturi nu merg împreună. Când LBJ le-a acordat dreptul de vot negrilor, aceea a fost o acţiune corectă, dar a săpat Partidul Democratic până în ziua de azi. A fost corect, dar ne-a tras-o în fund. Acum e altceva, chiar şi o canalie cinică şi bătrână ca mine poate vedea asta. Avem şansa de-a face ce e bine *şi* de-a câştiga o tonă de voturi făcând asta. Şi, crede-mă, să oprim luptele dintre evrei şi arabi după ce s-au omorât între ei atâta vreme ar fi un lucru bun. Le suntem datori cu o reuşită.

Făcu o pauză, pentru a se asigura că predica lui şi-a atins ţinta.

— Deci, cum stăm?

Maggie bătu câmpii o vreme, invocând unele progrese de ambele părţi, după care reveni la vechile ei insistenţe că singura lor şansă de a pune capăt violenţelor era să descopere măcar cauza a câtorva incidente. Se apropia de această descoperire, dar mai avea nevoie de timp.

— Timpul e ceea ce nu avem noi, Maggie.

— Ştiu, domnule Miller, spuse Maggie, detectând nota de disperare aproape plângăcioasă din vocea lui. Maggie avu un puseu de vinovăţie, din cauză că îi fusese încredinţată această sarcină vitală şi că nu-i dădea de capăt. Miller nu era doar un politician cu gura mare. În spatele acelei imagini de băiat de gaşcă se afla bărbatul care dorea sincer pacea. Iar ea, în loc să-l ajute, nu realizase nimic până acum. Închise telefonul, promiţând încă un raport al progreselor mai târziu în cursul serii şi se întoarse la maşină, grijile ei anterioare legate de Orli părându-i acum ruşinos de triviale.

O bună bucată de vreme rămase tăcută, luând în considerare o calamitate şi mai mare: un al doilea eşec, total. Uri continua să conducă fără să pună întrebări.

În momentul în care opriră în faţa cabinetului de avocatură, se lăsa întunericul. Era o clădire veche, făcută din aceeaşi piatră grosolană care lui Maggie i se părea acum extrem de neinteresantă, fiind materialul obişnuit pentru toate clădirile. Urcară un etaj până la uşa pe care scria "David Rosen, avocat".

Uri bătu uşor, după care împinse uşa. Nu era nimeni la biroul de recepţie, dar nu părea să fie deranjat de asta.

— Probabil a plecat devreme, a spus el, cu voce tare acum.

După ce dăduse jos toate hainele pe care le purta, era convins că scăpase de orice microfon care ar fi fost agăţat de el. Sau de ea.

Strigă în ebraică, dar nu primi nici un răspuns. Birourile păreau goale. Cercetară împreună prima încăpere: nu era nimeni acolo. În camera următoare la fel.

— La ce oră ne aştepta? întrebă Maggie, încă în şoaptă.

— I-am spus că o să vin imediat.

— Uri! Asta a fost acum multă vreme. Am pierdut o groază de timp la Orli.

Uri băgă capul pe toate uşile pe care le găsi, căutând biroul cel mai mare, cel care aparţinea partenerului principal. Toate erau goale. Imediat ce deschise ultima uşă în spatele căreia se afla biroul cel mai mare, se schimbă la faţă, iar culorile îi pieriră din obraji.

Maggie se opri în spatele lui Uri şi se uită. Încăperea nu era goală. David Rosen se afla încă la biroul lui. Dar era prăbuşit peste el, trupul fiindu-i la fel de ţeapăn ca un cadavru.

Capitolul 39

Tekoa, Malul de Vest, joi, 3.13 p.m.

Nu era prima oară, în cei aproape douăzeci şi cinci de ani pe care îi petrecuse aici, când Akiva Shapira îşi blestema educaţia americană. Se uita la manevrele făcute de tineri în vie, atacând câte trei, cu cuţitele la înaintare, gata să le implânte în carnea moale a celor trei manechine umplute cu paie şi regreta faptul că nu va fi niciodată ca ei. Era prea târziu acum, bineînţeles. La cincizeci şi doi de ani şi cântărind peste o sută de kilograme, Akiva Shapira n-ar fi putut niciodată să se alăture acestei eroice armate a rezistenţei evreieşti, nu într-un mod activ. Nu îl îndurera faptul că îi trecuse vremea, ci sentimentul că aceasta nu sosise niciodată.

Ca american, a crescut într-o suburbie confortabilă, lipsită de exigenţe, din New York. Mai exact, în Riverdale. În timp ce aceşti tineri israelieni au învăţat bine limba tancurilor, a artileriei şi a infanteriei, fiind educaţi de mici pentru a deveni războinici, el a fost educat pentru a se alătura unei armate de avocaţi, contabili şi doctori. A venit în Israel la douăzeci şi cinci de ani, la timp pentru a face antrenamentul de bază de trei luni, dar era prea târziu. Nu va avea niciodată parte de cunoştinţele militare care reprezentau un procent atât de mare din cultura acestei societăţi. Nu ar fi recunoscut niciodată asta în mod public, dar cu tot militantismul lui naţionalist şi influenţa politică pe care o avea în Israel, Akiva Shapira nu putea scăpa de sentimentul că rămânea un străin.

Oamenii care se aflau alături de el nu aveau astfel de sentimente, putea să-şi dea seama de asta. Aveau cu toţii o lungă experienţă în armată, cei trei ani de bază din tinereţe şi cele câteva războaie de după aceea. Puteau urmări această demonstraţie şi discuta apoi mecanismele de luptă cu o siguranţă infailibilă. Când ajunseră la poligon şi văzură nişte trăgători de elită de douăzeci de ani sărind din tufişuri şi ieşind din pădurice ca să tragă în şirul de pepeni aliniaţi ca ţinte, aceşti oameni, toţi de vârsta lui Shapira sau chiar mai în vârstă, îi puteau da indicaţii utile instructorului. Shapira tăcea, impresionat de *bum-ul* răsunător care transforma în mod repetat fructele în terci, fără greşeală.

Fu uşurat când se încheie demonstraţia şi li se dădu drumul tinerilor recruţi. Acum bărbaţii mai în vârstă stabileau strategii, Shapira aşezându-se la masă ca egal al celorlalţi.

Erau doar patru adunaţi acolo, într-o întâlnire a cărei existenţă, căzură ei de acord, va fi negată de fiecare din ei. Shapira şi bărbatul din dreapta lui erau singurii care aveau posturi oficiale în mişcarea colonialistă. Bărbatul aşezat pe scaun câştigase faimă şi notorietate într-un alt mod, ca şef al intendenţei în *Machteret,* organizaţia clandestină a evreilor, care a stat la baza mai multor atacuri teroriste asupra unor politicieni arabi şi a altor persoane, acum mai bine de două decenii. Stătuse la închisoare şi se retrăsese oficial din viaţa publică. Majoritatea jurnaliştilor israelieni credeau că acum locuieşte în străinătate. Şi totuşi iată-l în mijlocul Ţărmului de Vest, în inima Samariei, cum ar descrie Shapira şi colegii lui de acolo acest loc.

Şi totuşi, dacă un echipaj de televiziune israelian ar da peste această adunare – ceea ce nu se putea întâmpla, zona având în jurul ei un perimetru bine păzit -, nu prezenţa fostului membru al *Machteret*-ului i-ar fi şocat cel mai mult, ci aceea a bărbatului aşezat chiar în faţa lui

Shapira la masa de picnic. Acest bărbat era asistentul personal al nimeni altuia decât Yossi Ben-Ari, ministrul apărării naţionale din Israel.

— Ne aflăm aici, după cum ştiţi, ca să vorbim despre Operaţiunea Bar-Kohba, începu şeful intendenţei.

Lui Shapira îi plăcu numele. La urma urmei, el sugerase ca această revoluţie evreiască de secol XXI să fie numită după cel care condusese echivalentul ei din secolul II. (Acea revoltă a lui Bar Kohba împotriva romanilor s-a sfârşit cu un dezastru şi un exil pentru evreii din Palestina; dar Shapira a hotărât să treacă cu vederea acest amănunt.)

— Opţiunea noastră de bază rămâne opoziţia în masă în cadrul FAI. Yariv nu poate încheia nici un tratat de pace dacă armata refuză să-i pună în aplicare termenii. Dacă dă ordinul de a dezarma o aşezare, aşa cum e asta de aici, Tekoa, atunci oamenii noştri vor refuza să se supună.

— Dar am avut cazul Gaza, spuse omul lui Ben-Ari.

— Exact. Am avut cazul Gaza. Ne-am aşteptat atunci la o opoziţie în masă şi nu s-a întâmplat acest lucru. Aşa că avem nevoie de un plan B. Care e tocmai cel pe care l-ai văzut acum. Tineri foarte bine instruiţi, gata să-şi arunce uniformele de la FAI şi să ia arma în mână pentru a-şi apăra pământul natal.

Shapira nu se putu abţine să nu se uite la asistentul ministrului apărării. Simplul fapt că se afla aici era suficient de simbolic. Dar că asculta fără să protesteze un plan al israelienilor de a ridica armele împotriva armatei israeliene – exact armata pe care o conducea şeful său – era extraordinar. Faptul de a-l avea pe acest om de partea lor şi, implicit, pe însuşi Ben-Ari era o dovadă a forţei lor şi o confirmare a celei mai mari slăbiciuni a lui Yariv.

— Repet, facem uz de aceste forţe doar după ce se semnează un acord şi după ce guvernul îşi impune termenii.

— Dar între timp… spuse Shapira, dominat de dorinţa lui urgentă de a trece la treabă, de a acţiona.

— Între timp, continuă şeful intendenţei, aruncând o privire în direcţia lui Shapira, există anumiţi paşi pe care trebuie să-i urmăm pentru a preveni un astfel de tratat. Aceste eforturi sunt deja în plină desfăşurare. Probabil că sunteţi la curent cu revendicarea responsabilităţii din partea noastră pentru ultimele evenimente din piaţa Oraşului Vechi.

Ceilalţi încuviinţară din cap.

— Aceşti paşi preventivi care ţintesc destabilizarea guvernului înainte ca acesta să realizeze capitularea naţională vor fi scopul spre care ne vom concentra energiile. Am organizat în ultimele trei zile o unitate restrânsă, destinată special acestor activităţi. În acest moment, domnilor, soarta noastră se află în mâinile acestor oameni. În seara asta, când *participăm* la slujbă, sugerez să ne rugăm cu toţii în şoaptă pentru norocul şi succesul Apărătorilor Ierusalimului Unit.

Capitolul 40

Ierusalim, joi, 3.38 p.m.

Senzaţia era aproape fizică, de parcă sufletul i-ar fi tresăltat ca o cabină de lift. Nu puteau să nege asta: aduceau cu ei umbra morţii. Oricine ajungea în preajma ei sau a lui Uri, oricine fusese apropiat de tatăl lui Uri sfârşea mort. Soţia lui Shimon otrăvită cu pastile; Aweida înjunghiat într-o prăvălie stradală; Kishon aruncat cu tot cu maşină de pe un munte din Elveţia. Iar acum omul ăsta, David Rosen, un avocat căruia i s-au încredinţat ultimele cuvinte ale lui Guttman, prăbuşit pe biroul lui înainte să fi avut timp să le destăinuie cuiva.

Uri se apropie încet, gândindu-se, bănuia Maggie, la aceleaşi lucruri. Se opri şi se aplecă asupra biroului astfel încât să poată atinge cadavrul. Mâna lui şovăia, neştiind unde să-l atingă prima oară. O aşează uşor pe gât, arătătorul şi degetul mijlociu alăturându-se pentru a verifica pulsul. Imediat ce apăsă gâtul cu degetele, sări în spate, ca şi cum ar fi fost respins de o sarcină electrică. În aceeaşi clipă, corpul tresări, astfel că atât Uri, cât şi David Rosen săriră în picioare, fiecare din ei la fel de surprins.

— Iisuse Hristoase, Uri, ce naiba faci aici?

Cu părul cărunt şi ochelari mari, demodaţi, Rosen era slab, cu braţe şi picioare de păianjen. Braţele sale, care ieşeau de sub cămaşa cu mâneci scurte, erau pline de pete. Pe când se ridica, Maggie văzu câteva dungi roşii estompate, gravate pe figura lui, cutele dobândite de un

bărbat care a adormit pe o suprafaţă tare. În cazul acesta, pe biroul lui.

— Mi-aţi spus să vin aici!

— Despre ce vorbeşti?

Maggie observă că Rosen îşi căuta ochelarii, deşi îi avea deja pe ochi. În acelaşi timp, lucru care o uimi, vorbea în engleză, cu ceea ce părea să fie o urmă de accent britanic.

— A da, am vorbit. Dar asta n-a fost ieri?

— A fost azi. Doar că aţi adormit.

— A, da.

Uri se întoarse către Maggie, dând ochii peste cap. *Şi soarta noastră e în mâinile tipului ăstuia?*

— Da, domnule Rosen. Dumneavoastră m-aţi sunat. Mi-aţi spus că aţi primit o scrisoare de la tatăl meu.

— Da, ai dreptate.

Începu să bată în birou, atingând stivele care se adunaseră acolo.

— A scris-o de mână, săptămâna trecută, se pare. Se opri brusc şi se ridică de tot în picioare.

— Uri, îmi pare rău. Nu ştiu la ce mă gândeam. Vino încoace, te rog.

Uri se apropie şi se aplecă, la fel cum se apleacă un adolescent pentru a primi sărutul unei bunici scunde. Rosen îl îmbrăţişă, murmurând ceea ce părea a fi o rugăciune. Apoi, zise în engleză:

— Vă urez viaţă lungă ţie şi surorii tale. Viaţă lungă, Uri.

Maggie se holbă la Uri.

— O, da. Domnule Rosen, ea e Maggie Costello. De la Ambasada Americană. Mă ajută puţin.

Maggie ştia cu ce se confrunta Uri aici.

— Cum adică Ambasada Americană? Nu funcţionase.

— E diplomată. A venit pentru negocieri.

— Înţeleg. Dar de ce te ajută ea, îmi cer scuze, domnişoara Costello?

S-ar putea să fie bătrân şi pe jumătate adormit, dar nu e prost.

Uri îşi dădu silinţa să explice, dezvăluind cât mai puţine amănunte. Mama lui avea încredere în această femeie, spunea el, iar acum avea şi el. Îl ajuta la rezolvarea unei probleme care părea să se agraveze din ce în ce mai tare. Ochii lui Uri spuneau ceva şi mai simplu: am încredere în ea, aşa că trebuie să ai şi tu.

— OK, spuse Rosen într-un sfârşit. Iată-l. Şi fără alte formalităţi îi întinse un plic alb.

Uri îl deschise încet, ca şi cum ar fi ţinut în mână o probă la tribunal. Se uită înăuntru, păru uimit, după care scoase un înveliş de plastic transparent în care se afla un disc. Nu era nici o notă scrisă.

— Un DVD, spuse Uri. Putem folosi calculatorul dumneavoastră?

Rosen începu să meşterească la calculator, dar Uri se apropie de marginea biroului său, puse mâinile pe umerii bărbatului şi uşor, dar ferm, îl dădu la o parte. Nu aveau vreme de amabilităţi, nu acum.

Introduse discul, apoi trase încă un scaun şi aşteptă mult timp ca programul să pornească şi să expună diverse setări care, în acest moment, păreau interminabile şi mai enervante decât îşi imaginase Maggie vreodată.

În cele din urmă pe ecran apăru un alt ecran, negru la început, care apoi, după o secundă sau două, se umplu cu un şir de caractere albe. Ebraică.

— Mesaj către Uri, spuse Uri, traducând.

Apoi, conturându-se pe fondul negru, se ivi o imagine în mişcare: Shimon Guttman stând la biroul unde Maggie însăşi lucrase chiar seara trecută. Părea să fie aşezat cu faţa la calculator. Trebuie să fi filmat el însuşi asta, singur, îşi închipui Maggie, amintindu-şi de camera web şi de alte accesorii pe care le dăduse la o parte.

Se uită lung la faţa aceea, atât de diferită de cea a bărbatului pe care îl văzuse în reportajul de arhivă de pe internet. Vociferările arogante din discursul de pe vârful dealului erau de domeniul trecutului. Spre deosebire de atunci, Guttman părea obosit şi chinuit, ca un om care a fost alergat toată noaptea şi nu a dormit aproape deloc. Se apleca înainte, cu faţa piele şi os.

Uri yakiri.

— Dragul meu Uri, începu fiul să murmure încet traducerea. Sper că nu va fi niciodată nevoie să vezi asta, că mă voi întoarce cândva săptămâna viitoare în biroul lui Rosen şi voi lua plicul pe care l-am rugat să ţi-l dea doar în eventualitatea dispariţiei mele sau, Doamne fereşte, a morţii mele. Cu puţin noroc, voi reuşi să rezolv această problemă de unul singur şi nu va fi nevoie să te implic şi pe tine.

Dar dacă se întâmplă să nu reuşesc, atunci nu pot lăsa aceste cunoştinţe să piară odată cu mine. Vezi tu, Uri, am văzut ceva atât de preţios, atât de vechi şi atât de important, încât cred cu adevărat că va schimba pe oricine va vedea acest lucru. Ştiu că nu suntem de acord aproape în nici o privinţă şi că ai impresia că tatăl tău exagerează, dar cred că îţi vei da seama că ăsta e un lucru diferit.

Brusc Uri se aplecă înainte şi opri derularea filmului pe calculator. Se întoarse spre Maggie cu o figură de genul "cum putem fi atât de proşti?", *Microfoane!*

Avea dreptate. Rosen îi dăduse telefon lui Uri; dacă telefonul lui Uri era ascultat, atunci serviciile de informaţii israeliene sau oricine ar fi fost, ar fi avut timp să vină aici şi să monteze microfoane peste tot. Ar fi putut să facă asta în timp ce Frumoasa din Pădurea Adormită moţăia pe birou.

Uri se plimba acum prin încăpere, căutând cu atenţie, oprindu-se când văzu un televizor. Îl porni, găsi un canal care transmitea concursuri americane – cu multe ţipete şi

încurajări -, dădu sonorul mai tare şi se întoarse la calculator. Apoi se îndreptă din nou spre televizor, rotindu-l în aşa fel încât ecranul să stea cu faţa la un perete.

— Camere ascunse, îi şopti Uri lui Maggie. Cea mai obişnuită ascunzătoare, televizorul.

Rosen părea mai nedumerit ca niciodată. Când traducea, Uri o făcea acum în şoaptă, direct în urechea lui Maggie. Involuntar, închise ochii. Îşi spuse că era ca să se poată concentra la cuvintele lui.

— Acum două zile am făcut cea mai mare descoperire arheologică din cariera mea. Din cariera oricui, de fapt. Ar fi de-ajuns ca să-i facă faimoşi pe cei care o posedă şi, bineînţeles, foarte, foarte bogaţi.

Uri respiră zgomotos.

— Aceste motive ar fi suficiente ca să mă tem pentru viaţa mea, acum că a ajuns în posesia mea. Dar mai e ceva. Cum se întâmplă de fiecare dată când vine vorba de tatăl tău, acest ceva în plus e o chestiune politică. Nu te surprinde asta, nu, Uri? Uri scutură din cap.

— Nu, tată, nu mă surprinde, şopti el.

— Ca să trecem la subiect, am văzut ultimul testament al lui *Avraam Avinu.* Ai auzit cum trebuie. Ultimul testament al lui Avraam, marele patriarh. Ştiu că sună nebuneşte şi, crede-mă, mi-am pus şi eu întrebări legate de propria mea sănătate. Dar iată-l.

În clipa aceea, ochii lui Maggie se deschiseră larg. Uri se opri din vorbit şi se uitară pur şi simplu la ecranul calculatorului, David Rosen fiind la fel de uluit ca şi cei doi. Shimon Guttman, acum cu transpiraţia curgându-i pe frunte, scoase de undeva de dedesubt, un obiect pe care îl arătă la cameră. Maro şi cam de aceeaşi mărime cu o casetă audio. Maggie se chinuia să-şi dea seama la ce se uita. Dar chipul lui Uri era luminat de revelaţie. Ştia exact despre ce era vorba. Probabil crescuse printre lucrurile astea.

— Nu-ţi voi arăta textul de aproape, spuse Uri, traducând în continuare. În cazul în care înregistrarea ajunge pe mâini necurate, nu vreau să vadă nimeni ce spune. Ştiu că voi părea paranoic, Uri. Dar mi-e teamă că unii oameni vor merge foarte departe dacă vor afla de existenţa acestei tăbliţe.

— E chiar aici, murmură Maggie.

— Îţi vei pune o întrebare evidentă. De unde ştiu că nu e un fals? Nu te voi plictisi cu detaliile tehnice – calitatea şi originea lutului, stilul cuneiformelor, pecetea şi limbajul, care corespund toate perioadei lui Avraam -, dar, îţi jur, orice expert din domeniu ar fi aproape sigur că e autentică. Spun aproape. Ceea ce mă face pe mine sută la sută sigur e că nimeni nu a încercat să-mi vândă mie asta, nimeni nu a încercat să mă convingă că e ceea ce e. Am descoperit-o, oarecum din întâmplare, într-un magazin din piaţa Ierusalimului. Presupunerea mea e că a fost furată din Irak. E posibil să fi fost scoasă din pământ sau dintr-un muzeu, poate chiar de la Muzeul Naţional. Nu vom afla niciodată dacă hoţul ştia pe ce pune mâna. Dacă muzeul din Bagdad cunoştea valoarea ei e de asemenea o întrebare interesantă. Dar are sens să fi venit din Irak. Până la urmă, unde altundeva era Avraam Avinu, Avraam tatăl nostru, născut decât în marea cetate Ur din pământul Mesopotamiei?

Guttman zâmbi pe ecran.

— Şi cetatea Ur există şi azi. În Irak. Poţi să mă crezi pe cuvânt. Acest text este real. În el, Avraam se află la sfârşitul vieţii. E un om bătrân, un om de demult, care a ajuns în Hebron. Se pare că cei doi fii ai săi, Isaac şi Ismael, sunt alături de el. Şi asta are sens: ştim din Tora că Isaac şi Ismael l-au îngropat pe Avraam, deci poate erau acolo când a murit tatăl lor. Se pare că a existat o dispută legată de testamentul lui Avraam. Ştim din textele noastre, unde se repetă de mai multe ori, că Avraam a lăsat prin

testament Pământul lui Israel lui Isaac şi descendenţilor lui, poporul evreu. Ştiu că tu şi prietenii tăi de stânga nu suportaţi să ascultaţi astfel de lucruri, dar ia două minute cartea *Bereşit,* Geneza, capitolul 50, versetul 24, în care Iosif le spune fraţilor săi: "Eu am să mor. Dar Dumnezeu vă va cerceta, şi vă va face să vă suiţi din ţara asta în ţara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov". Sau uită-te în *Şmot,* Exodul, capitolul 33, versetul 1: "Domnul a zis lui Moise: «Du-te şi porneşte de aici cu poporul pe care l-ai scos din ţara Egiptului; suie-te în ţara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, zicând: Seminţiei tale o voi da!»".

Sau lui Iosua: "Fii puternic şi curajos, pentru că îi vei aduce pe israeliţi pe pământul pe care l-am promis prin jurământ şi Eu Însumi voi fi cu voi". Asta, că veni vorba, e *Dvarim,* Deuteronomul, capitolul 31, versetul 32. Ai prins ideea: pământul Israelului a fost lăsat poporului lui Israel, nu există dubii.

Dar se pare că Ierusalimul a fost o problemă mai complicată pentru fiii lui Avraam, exact cum e şi astăzi. Acest text – pe ecran Guttman ridica încă o dată tăbliţa – nu spune literalmente asta, dar e destul de clar că Isaac şi Ismael s-au certat şi că Avraam a fost nevoit să rezolve disputa înainte să moară. Trebuie să fi chemat un scrib la Hebron – astfel de oameni existau chiar şi cu treizeci şi şapte de secole în urmă – să noteze acest testament. Ca să nu existe confuzii.

În text bărbatul vorbeşte doar despre Muntele Moriah; încă nu exista Ierusalimul pe care îl cunoaştem astăzi. Nu se referă la ce s-a întâmplat acolo, dar ştim cu toţii, exact cum trebuie să fi ştiut toţi cei aflaţi în jurul acelui pat de moarte. Imaginaţi-vă tensiunea din familia aceea! Muntele Moriah e locul unde Avraam era gata să-l sacrifice pe fiul său. În acest text, Avraam decide cui îi va lăsa acest loc.

Dragul meu Uri, ştii care e semnificaţia acestui lucru. Guvernul Israelului e alcătuit acum din trei formaţiuni religioase diferite. Dacă acest text arată că Avraam a lăsat Muntele Templului evreilor, clar şi fără ambiguităţi, nu vor fi în stare să digere un acord de pace care face compromisuri în privinţa suveranităţii. Dar cealaltă parte, inamicii noştri, palestinienii? Guvernul lor îi include pe cei din Hamas, musulmani devotaţi care îl venerează pe Avraam. Dacă acest text spune că Haram-al-Sharif aparţine doar moştenitorilor lui Ismael, atunci cum pot ei să sfideze acest testament? Mai la obiect, şi m-am gândit mult şi atent la asta, dacă acel document ne dă tot pământul sacru nouă, evreilor? Ce se întâmplă atunci? Cum vor accepta fundamentaliştii musulmani acest lucru?

De aceea sunt sigur că, dacă fiecare din părţi ar şti măcar de existenţa acestei tăbliţe, şi-ar lua măsuri de precauţie extreme pentru ca ea să nu vadă lumina zilei. Din acest motiv trebuie să mă ocup de asta cu mare atenţie. Să fac în aşa fel încât această informaţie să ajungă la cei care o vor folosi cum se cuvine. Mai târziu în cursul zilei de azi voi încerca să vorbesc cu prim-ministrul. Dar dacă mi se va întâmpla ceva, această responsabilitate gravă va fi a ta, Uri.

Maggie îi puse o mână pe umăr.

Vei observa că nu spun aici ce anume dezvăluie textul. Nu pot risca acest lucru, în cazul în care această înregistrare ajunge pe mâini necurate. Dar dacă nu voi mai fi aici, va fi datoria ta să găseşti tăbliţa. Am pus-o la păstrare într-un loc unde doar tu şi fratele meu aţi putea-o găsi.

Ştiu că noi doi am avut câteva dispute tăioase, mai ales în ultimii ani. Dar acum vreau să le laşi la o parte şi să-ţi aminteşti de vremurile bune, de acea călătorie pe care am făcut-o împreună la Bar Mitzvah. Ce am făcut în acea călătorie, Uri? Sper că îţi aminteşti.

Pot să-ţi spun doar că această căutare începe în Geneva, dar nu în oraşul pe care îl ştie toată lumea. Un loc mai bun, mai nou, unde poţi fi oricine vrei să fii. Du-te acolo şi aminteşte-ţi de vremurile petrecute împreună despre care tocmai ţi-am vorbit.

Lech lecha, fiule. Porneşte de aici. Şi dacă dispar din viaţa asta, atunci ne putem întâlni în cealaltă viaţă; şi aia tot viaţă se numeşte. Noroc, Uri.

Ecranul se făcu negru. David Rosen era prăbuşit în scaun, uluit de ceea ce tocmai văzuse. Maggie nu mai avea cuvinte. Uri, cu toate astea, era furios.

Începu să lovească tastatura calculatorului, încercând disperat să găsească altceva pe DVD, un element în plus pe care să-l fi scăpat din vedere.

— Nu se poate termina aici! Nu se poate! Derula înainte discursul pe care tocmai îl vizionaseră. Puse din nou ultima replică. "Noroc, Uri." Ecranul se înnegri iarăşi. Uri îşi puse mâinile în cap.

— E atât de tipic pentru nemernicul ăsta, spuse el încet.

— Ce e tipic? întrebă Rosen.

— Asta. Un alt nenorocit de gest dramatic. Are un secret care a adus moartea soţiei sale, care ar putea aduce moartea fiului său şi ce face, îl dezvăluie? Nu. Joacă nişte jocuri nenorocite.

— Dar Uri, spuse Maggie, încercând să calmeze lucrurile, nu încerca să-ţi spună unde e? A zis că trebuie să pornim din Geneva.

— O, nu asculta porcăriile astea. Nici un cuvânt din ele nu are sens.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că sunt prostii, de la cap la coadă.

— Cum poţi fi aşa de sigur?

Se uită în sus cu ochii scânteind.

— Păi, hai să începem chiar cu primul lucru pe care l-a spus. Ştii, "am pus-o la păstrare într-un loc, unde doar tu şi fratele meu aţi putea-o găsi". E un nonsens.

— Nonsens? Cum?

— E foarte simplu, Maggie. Făcu o pauză şi se uită în ochii ei. Tatăl meu nu avea un frate.

Capitolul 41

Tabăra de refugiaţi Rafah, Gaza,
trei zile mai devreme

Rămăseseră fără locuri de întâlnire. Regula de aur într-o zonă de gherilă – niciodată de două ori în acelaşi loc – necesita resurse infinite de case de siguranţă şi Salim Nazzal se temea că ale lor erau pe sfârşite. Negocierile de pace din Ierusalim nu făcuseră bine afacerilor; oamenii de pe străzile Palestinei erau brusc mai puţin receptivi la cei care puneau bombe în autobuzele din Israel şi în malluri. Daţi o şansă negocierilor, asta devenise lozinca preferată a bărbatului din cafenea. Nimeni nu spune că nu ne putem întoarce la confruntările armate dacă – atunci când – eşuează discuţiile. Dar pentru câteva săptămâni să vedem ce ne pot aduce negociatorii.

În climatul acesta, exista un număr restrâns de locuitori ai Gazei, gata să-şi deschidă uşile unei evadări din Hamas, organizaţie care, toată lumea ştia, avea ca scop sabotarea negocierilor. Riscurile erau enorme. Dacă afla careva cine se găsea sub acoperişul tău, casa îţi putea fi făcută praf de o bombă israeliană. Sau puteai fi împuşcat mortal de oamenii Fatahului care, în timp ce în mod oficial erau în coaliţie cu Hamas, nu uitaseră confruntările de stradă în care fuseseră implicaţi împreună cu organizaţia nu cu mult timp în urmă. Sau puteai fi ucis chiar de foştii tăi fraţi din Hamas, pedepsiţi pentru a fi îndrăznit să se revolte împotriva liniei de partid despre care se spune că ar avea binecuvântarea lui Allah însuşi.

Aşa că Salim s-a înclinat cu graţie în faţa gazdei sale, un bărbat, ca şi el, de treizeci de ani, cu o barbă scurtă, îngrijită, de musulman. Casa arăta ca toate celelalte de aici: o cutie rudimentară făcută din cărămizi de zgură, cu podelele acoperite cu carpete subţiri, jerpelite, cu un televizor, un aragaz şi nişte saltele pe care trebuia să doarmă o familie întreagă. Nu era oraşul cu corturi la care se aşteaptă în general vizitatorii internaţionali când aud cuvintele "tabără de refugiaţi". Era mai degrabă un oraş de cocioabe, o mahala. Nu existau străzi propriu-zise, doar reţele de alei care mergeau în *zigzag* spre un cartier. Acesta se numea Brazii, după trupele ONU de menţinere a păcii venite din ţara care avusese odată barăci acolo.

Întâlnirea din seara asta era şi mai clandestină decât cele obişnuite. Salim avea de comunicat informaţii cruciale şi strict confidenţiale. Interceptase o scurgere de informaţii de la serviciile palestiniene, de la o sursă care nu avea prea mult respect pentru Khalil al-Shafi şi pentru grupul Fatah şi mari îndoieli în privinţa strategiilor de pace ale Hamasului. Sursa îl contactase pe Salim, spunându-i că vrea să transmită informaţii patrioţilor palestinieni şi musulmanilor credincioşi.

— *Masa al-khair,* începu el.

— *Masa a-nur,* răspunseră cei şase oameni prezenţi.

— Am avut norocul să aflăm veşti care vor atârna greu în lupta noastră pentru ţară. Un arheolog şi activist sionist pretinde că a cumpărat, de la un arab din Ierusalim, o tăbliţă ce conţine ultimul testament al lui Ibrahim.

Făcu o pauză retorică.

— Ibrahim Khalil'ullah. *Avraam, prietenul lui Allah.* Pe chipurile bărbaţilor se iviră zâmbete sceptice şi se auziră mai multe pufnituri batjocoritoare.

— Asta a fost şi reacţia mea, fraţilor. Dar sursa noastră insistă – şi vă implor ca nici un cuvânt din ce vă spun să nu părăsească această cameră – că documentul s-ar putea să

fie autentic. Fără îndoială, acest bărbat va susţine că textul justifică pretenţiile sioniştilor asupra Ierusalimului.

— Ştim cu toţii că liderii Hamasului nu vor fi de acord. Vor spune că tăbliţa a fost furată din Irak…

Afară se auzi un zgomot de focuri de armă. După miezul nopţii, acest lucru nu era atât de neobişnuit în Rafah. Dar toţi şase, inclusiv Salim, îşi verificară din instinct telefoanele mobile, să vadă dacă aveau mesaje ce avertizau în privinţa unor atacuri iminente. Nici unul. După ce rămase tăcut timp de treizeci de secunde, Salim continuă.

— Ştim ce vor spune liderii. Fie că e un obiect furat de sionişti din patrimoniul arab, provenind aproape sigur din Irak. Fie că e un fals şi o făcătură la care doar presa sionistă e oarbă şi aşa mai departe. Ştim ce vor spune, pentru că şi noi vom spune acelaşi lucru.

Bărbaţii din încăpere încuviinţară din cap. Salim era mai tânăr decât majoritatea lor, dar era respectat. În cea de-a doua *intifada* jucase un rol activ în brigăzile Izz a-din al-Qassam, aripa militară a Hamasului. Era constructor de bombe, unul dintre puţinii care reuşiseră să scape de reţelele armatei israeliene a cărei politică era centrată pe asasinate. Asta i-a conferit o dublă credibilitate: a ucis israelieni şi nu a fost prins.

— Dar nimic din toate astea nu va conta. Dreapta israeliană nu va ceda nici un centimetru din Haram al-Sharif dacă va putea invoca un text care spune că Avraam li l-a lăsat lor. Negocierile de pace se vor încheia cu siguranţă.

— Dar dacă documentul spune că Haramul ne aparţine?

— Am luat asta în considerare. Cred că ar fi prudent să presupunem că, dacă un cercetător sionist ar fi găsit un astfel de text în pământ, l-ar fi îngropat imediat la loc.

Cel care pusese întrebarea zâmbi, dădu din cap şi se aşează iarăşi.

— Deci concluzia pe care putem să o tragem e următoarea: nişte palestinieni, sunt sigur de asta, vor depune eforturi imense pentru ca acest document să vadă lumina zilei. Vor da crezare evidenţei: dacă testamentul lui Avraam va fi făcut public, va slăbi legitimitatea pretenţiilor palestiniene asupra Ierusalimului. Astfel de oameni vor omorî şi se vor lăsa omorâţi pentru a împiedica textul antic să devină cunoscut tuturor. Probabil au început deja.

— Mai există şi altă perspectivă. Dacă această tăbliţă iese la iveală şi le dă sioniştilor tot ce vor, atunci cu siguranţă nu vor fi de acord cu aranjamentele care s-au discutat la sediul guvernului. De ce să împartă Ierusalimul când Avraam a spus că le aparţine lor, în întregime?

— Vor anula imediat negocierile, interveni unul dintre cei mai de încredere locţiitori ai lui Salim.

— Aşa vor face. Şi această parodie de proces de pace se va termina. Nu se va mai pune în discuţie entitatea sionistă. Nu se vor mai profera nonsensuri legate de pactizarea cu duşmanul. Ne putem întoarce la lupta legitimă, cea pe care Profetul, pacea fie cu el, a prevăzut că o vom câştiga.

— Deci, începu altul. Spuneţi că e în interesul nostru ca acest testament să devină public?

— Dacă vrem să se încheie trădarea poporului nostru, aşa cred, da. Dar nu trebuie să ne decidem încă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că trebuie să ne hotărâm ce facem cu acest document după ce îl obţinem. Să ne punem în joc toate energiile pentru a-l găsi şi a-l lua în posesie. E datoria noastră sfântă. Tot ce se poate face pentru a-l obţine trebuie făcut. Am acordul vostru?

Bărbaţii se uitară unii la alţii şi apoi îi răspunseră în cor.

— Dumnezeu e mare.

Capitolul 42

Ierusalim, joi, 6.23 p.m.

Se întoarseră în linişte la hotel. Uri porni din nou muzica rap, pentru a acoperi orice microfon care i-ar fi putut asculta, dar Maggie nu se simţi în stare să suporte. Ar fi preferat să tacă decât să-i bubuie capul de zgomot.

Oricum îi bubuia. Scrisese în grabă pe hârtie câteva notiţe în timpul mesajului video al lui Guttman şi se uita peste ele acum.

"...într-un loc unde doar tu şi fratele meu aţi putea-o găsi."

Ce însemna toată chestia asta dacă tatăl lui Uri nu avea nici un frate? Erau foarte multe lucruri de întrebat. Îşi dorea să stea într-un loc, undeva unde ar fi putut să vorbească liber, fără să ţipe din cauza zgomotului sau să se uite unul peste umărul celuilalt. Chiar dacă nu erau ascultaţi, erau cu siguranţă urmăriţi.

Odată ajunşi la hotel, îl târî pe Uri direct către bar. Comandă un scotch pentru fiecare şi aproape îl forţă să-l termine pe al său înainte să comande altul. Dublu. Găsi întunericul barului reconfortant.

— Ce e chestia asta cu fratele lui, Uri?

— Nu există nici un frate.

— Eşti sigur?

— E posibil ca bunicul tău să mai fi fost însurat o dată? Să fi avut o familie pe care o ţinea ascunsă?

Uri se uită la ea pe deasupra paharului, ochii lui reflectând nuanţa pală de chihlimbar a băuturii. Reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— După tot ce s-a întâmplat, după Ahmed Nour şi ultimul testament al lui Avraam, nu m-ar surprinde dacă tatăl meu ar avea un frate ascuns. Nimic nu m-ar mai surprinde acum.

— Deci e posibil? Uri părea obosit.

— Cred că e posibil. Dacă poţi ţine un secret, poate că poţi ţine mai multe.

Fără să se gândească, Maggie îi apucă mâna. Era caldă. O ţinu într-a ei, chiar şi după ce îşi dădu seama ce face, pentru o secundă sau două.

— OK, să dăm la o parte chestiunea cu fratele. Ne vom întoarce la ea.

La celălalt capăt al barului, Maggie observă un evreu ortodox, ronţăind alune şi citind *Jerusalem Post,* ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Nu îşi aducea aminte dacă era acolo când au ajuns.

— Trebuie să stau pe un scaun ca lumea.

Se ridică, făcându-i semn lui Uri să o urmeze. De îndată ce găsi un loc la o oarecare distanţă de bar, chiar în spatele bărbatului care ronţăia alune, puse băutura pe masă şi se aşeză în aşa fel încât să aibă un câmp vizual deschis. Acum, dacă bărbatul voia să se uite la ei sau să le citească pe buze, trebuia să se întoarcă şi să se arate. Privi din nou în jur, peste fiecare umăr. Nu erau decât ei.

Chemă un chelner şi comandă nişte mâncare. Aşteptară şi atunci, dintr-un simplu impuls, fără să fi avut de la început intenţia asta, începu să-i spună lui Uri ce se întâmplase în acea dimineaţă. Încercă să-i vorbească scurt şi la obiect, străduindu-se să nu arate nici o urmă de autocompătimire. Nu intră în amănuntele anatomice, dar văzu pe chipul lui Uri cum groaza se transformă în furie.

— Nemernicii… începu el, ridicându-se în picioare.

— Uri! Stai jos.

Îl apucă de braţ şi îl trase înapoi în scaun.

— Ascultă, şi eu sunt nervoasă. Dar singura modalitate de a-i găsi pe aceşti oameni e să ne păstrăm calmul. Dacă izbucnim acum, ei câştigă.

Se opri şi se uită la ea.

— Oamenii care ţi-au omorât mama vor câştiga. Se aşeză încet în scaunul lui, exact când chelnerul le aducea două farfurii cu sendvişuri. Maggie era bucuroasă de diversiune.

— Ascultă, începu imediat ce se asigură că Uri nu o va lua de la capăt. Ştii ce nu înţeleg eu? întrebă. De ce ne urmăresc fără să lovească. De ce nu ne elimină pur şi simplu. Îi omoară pe toţi ceilalţi.

Uri mestecă o vreme, ca şi cum ar fi încercat să-şi înghită furia. Vorbi în cele din urmă, făcând eforturi evidente să pară mai relaxat decât era.

— Din experienţa mea de fost ofiţer de securitate în Forţele de Apărare Israeliene, aş spune că faptul că ne urmăresc aşa, fără să lovească, nu poate însemna decât un singur lucru din două.

— OK.

— Fie e prea riscant să elimine ţinta. Asta te-ar implica pe tine. Dacă palestinienii sunt cei care ne urmăresc, ultimul lucru de care au nevoie e să omoare un oficial american. Mai ales dacă e vorba de o femeie foarte atrăgătoare.

Maggie plecă privirea, neştiind cum trebuia să reacţioneze. Diplomaţii între două vârste o flatau adesea, iar ea le răspundea cu o falsă modestie de modă veche. Dar nu putea recurge la o astfel de manevră acum, faţă de Uri. Mai ales pentru că acest compliment, spre deosebire de celelalte, însemna ceva pentru ea.

— Imaginează-ţi cum ar reacţiona publicul american dacă ţi s-ar arăta faţa douăzeci şi patru de ore din

douăzeci şi patru la ştirile de pe cablu, ce ar crede despre arabii cei răi care te-au omorât.

— Bine, am prins ideea.

Maggie păstrase în adâncul ei destul din fata de la mănăstire ca să aibă superstiţii în privinţa provocării destinului.

— Acelaşi lucru e valabil şi în cazul israelienilor.

— Chiar mai rău pentru ei dintr-un anumit punct de vedere, spuse Uri, destinzându-se treptat, ajutat şi de scotch.

— A-i spiona pe americani e un lucru suficient de rău şi am făcut asta de vreo două ori. Dar să-i omorâm? Nu e o idee bună. Ţi-ai păstrat cetăţenia irlandeză?

— Da, nu am renunţat niciodată la ea.

— E o luptă serioasă şi cu europenii atunci. Dacă te-ar omorî.

— Care e cealaltă posibilitate? Ai spus că sunt două.

— A, celălalt caz în care urmăreşti, dar nu loveşti e când vrei să ţii subiectul în viaţă. Să te conducă la ceva.

Maggie luă o înghiţitură din băutură, lăsând un cub de gheaţă să i se strecoare printre buze. Îl roti prin gură, bucurându-se de răceala pe care i-o lăsa pe limbă. Deci voiau ca ea să urmărească pista lăsată de Guttman, oricine ar fi fost aceşti "ei". Or s-o lase în viaţă atâta timp cât le va fi utilă.

— Dar oamenii care m-au atacat astăzi mi-au spus să-mi văd de treabă, să nu mă bag.

— Ştiu, spuse Uri. Deci poate se află în prima categorie. Nu te omoară pentru simplul fapt că ar fi un deranj prea mare s-o facă.

— Sau poate că ne urmăresc mai multe grupuri. Mă urmăresc. Din motive diferite.

— Poate. După cum am spus de un milion de ori, ţara asta, toată zona asta e complet deraiată.

Maggie puse paharul jos. Înapoi la treabă. Scoase post-it-ul pe care mâzgălise în biroul lui Rosen.

— Tatăl tău a spus ceva legat de "vremurile bune". De o excursie pe care aţi făcut-o împreună de Bar Mitzvah. A spus că speră să-ţi aminteşti asta.

— Îmi amintesc.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a luat cu el într-o călătorie de lucru în Creta. Voia să vadă săpăturile de la Cnosos. Imaginează-ţi: aveam treisprezece ani şi mă uitam la relicve vechi şi prăfuite.

— Şi?

— Asta a fost tot.

— Haide, trebuie să fie ceva anume. Era şi un muzeu? Era vreo piesă anume care avea o semnificaţie specială pentru tatăl tău?

— A fost cu multă vreme în urmă, Maggie. Şi eu eram doar un copil. Nu mă interesau astfel de lucruri. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

— S-a întâmplat ceva?

— Ştiu că am aşteptat multă vreme. Şi că mi-a plăcut plimbarea cu avionul. Îmi amintesc asta.

— Gândeşte-te, Uri, gândeşte-te. Trebuie să existe un motiv pentru care tatăl tău a menţionat lucrul ăsta în mesaj. S-a întâmplat ceva important acolo?

— Păi, mi s-a părut important la momentul respectiv. Era lucru mare să fim singuri, doar eu şi el. Nu mi s-a mai întâmplat înainte.

Ridică privirea spre Maggie, afişând din nou zâmbetul acela trist.

— Şi nici după.

— Aţi vorbit despre ceva?

— Îmi amintesc că el a vorbit despre minoici, spunând că odată au fost o civilizaţie măreaţă. Şi priveşte-i acum, a zis. Nu mai există. Asta ni s-ar putea întâmpla şi nouă, a spus, evreilor. Şi aproape că ni *s-a întâmplat,* de mai multe ori.

Am fost aproape şterşi de pe faţa pământului. De asta avem nevoie de Israel, a zis. "Uri, după toate lucrurile prin care am trecut, avem nevoie de un loc al nostru." Asta a spus.

Ceva anume, se gândea Maggie nerăbdătoare, depunând eforturi pentru a rămâne fidelă propriei reguli: ştia că uneori e bine să lase pur şi simplu oamenii să vorbească, să lase frazele să curgă până când ieşeau la iveală cuvintele esenţiale.

— Mi-a povestit despre părinţii lui, cum a fost ucisă mama lui de către Hitler, cum a supravieţuit tatăl său. E o poveste incredibilă. Bunicul meu s-a ascuns împreună cu o familie de nonevrei, la o fermă din Ungaria. L-au ţinut pe el şi pe un văr de-al lui într-o cocină de porci. Chiar la sfârşitul războiului, a scăpat târându-se pe două mile de canal.

— Tatăl meu a zis că lecţia vieţii tatălui *său* a fost că evreii ar trebui să găsească un loc unde să nu trebuiască să primească permisiunea celorlalţi pentru a supravieţui. Unde să lupte şi să se apere dacă e nevoie. Să nu se mai înghesuie într-o cocină de porci.

Germania nazistă… Lui Maggie îi veni în minte un gând neaşteptat. Îşi aminti rândurile despre băncile elveţiene care şi-au însuşit conturile de mult inactive ale evreilor ucişi de nazişti. Exista o conexiune?

— Uri. Ştii că mesajul menţiona Geneva? E posibil ca familia ta să fi plecat…

— Familia mea nu avea bani. Nimic. A fost săracă şi înainte, şi după nazişti.

— Bine, atunci nu bani. Dar o cutie de valori la Geneva? Poate că tatăl tău a ascuns tăbliţa într-o bancă elveţiană.

— Nu văd cum; nu era lumea lui. Un seif în Geneva? Asta ar costa foarte mult. În plus, când ar fi avut timp s-o ascundă acolo? În mesajul de pe DVD spunea că tocmai a găsit tăbliţa.

Maggie dădu aprobator din cap; Uri avea dreptate. Geneva trebuia să însemne altceva.

— Şi toate lucrurile alea de la sfârşit? "Şi dacă dispar din viaţa asta, atunci ne putem întâlni în cealaltă viaţă; şi aia tot viaţă se numeşte." Aveam impresia că tatăl tău nu era un om religios.

— E o surpriză că a vorbit în felul ăsta. Dar poate că asta se întâmplă când ţii în mână cuvintele lui Avraam. Şi când te temi de moarte. Probabil începi să vorbeşti ca un rabin.

— Îmi pare rău pentru toate astea, Uri.

— Nu e vina ta. Dar e groaznic să-ţi dai seama că nu îţi cunoşteai tatăl aproape deloc. Toate secretele astea. Ce fel de relaţie poţi avea cu cineva care îţi ascunde atâtea lucruri?

— Uite, zise ea. Închid. Ar trebui să mergem. Dar în loc să se ducă la lift, Maggie se îndreptă spre recepţie. Uri o urmări lansându-se într-o lungă poveste despre alergii şi praf şi cum nu putea pur şi simplu să doarmă nici măcar o oră în plus în camera ei. Managerul de noapte îi opuse ceva rezistenţă, dar cedă repede. Luă cheia veche, înlocuind-o cu cea de la camera 302 şi trimise un portar să-i mute lucrurile. Se întoarse şi clipi către Uri:

— Nu sunt microfoane în camera 302.

Insistă să o conducă în camera ei. Imediat ce ajunseră la uşă, îl întrebă unde avea de gând să doarmă. Părea să nu se fi gândit la asta până în acel moment.

— Păi, apartamentul meu e urmărit. La fel şi casa părinţilor mei.

— Se pare că singurul motiv pentru care nu te omoară e că eşti cu mine, spuse Maggie zâmbindu-i.

— Păi, atunci ar fi bine să rămân cu tine.

Capitolul 43

Ierusalim, joi, 10.25 p.m.

Ştia că ar fi trebuit să spună nu, că ar fi trebuit să insiste ca el să coboare înapoi cu liftul, chiar să doarmă în maşină dacă ar fi fost nevoie. Dar şi-a spus că va fi OK, că el o să doarmă pe sofa sau pe jos şi cu asta basta.

Încercă chiar să se uite în şifonier, să caute ceva pături şi perne în plus din care să încropească un pat provizoriu. Dar când se întoarse, Uri stătea în spatele ei, nemişcat, ca şi cum n-ar fi vrut să continue această mascaradă.

— Uri, ascultă-mă, ţi-am explicat…

— Ştiu ce-ai spus, şopti el, punându-i un deget pe buze. Însă înainte ca ea să scoată un cuvânt, gurile lor se întâlniseră deja. Sărutul lui fu tandru la început, cum fusese şi noaptea trecută, dar asta nu dură mult. Se transformă curând într-unul nerăbdător, impulsionat parcă de un curent electric ce venea dinspre ea.

Îl sărută cu nesaţ, buzele şi limba ei căutându-i cu disperare gura. Ferocitatea dorinţei ei o surprinse, dar nu putea face nimic să o oprească. Fusese zăvorâtă atâta vreme, oprimată oră după oră, iar acum, când barajul se rupse, nimic nu o mai putea reţine.

Mâinile i se plimbau prin părul lui, trăgându-l, vrând să-şi apropie chipul lui, mirosul lui. Erau cuprinşi de o dorinţă mistuitoare şi amândoi îi simţeau urgenţa. Mâinile lui se mişcau repede, la început mângâindu-i faţa, apoi gâtul, iar acum dezgolindu-i pieptul.

Un moment mai târziu se prăvăliră în pat şi un fior plăcut le străbătu pielea în momentul acelui prim contact electrizant. Fiecare mângâiere, fiecare sărut aducea o nouă licărire de senzaţie intensă, până când trupurile lor se împreunară. Spatele lui se umezi de sudoare şi, agăţându-se de el, era sigură că îi simţea nu doar dorinţa, dar şi patima, nevoia, chiar şi suferinţa. Şi strigându-şi propria eliberare, ştia că şi el putea auzi nevoia, dorinţa ei înfocată de a fi liberă după atâta vreme. Rămaseră îmbrăţişaţi ore întregi, chiar după ce primul val de pasiune trecu, ardoarea lor potolindu-se cu greu.

Poate era ea prea agitată, dar când se trezi, undeva după ora 2.00 a.m., nu mai putu aţipi. Uri dormea profund lângă ea, pieptul ridicându-i-se şi lăsându-se de fiecare dată când respira adânc. Îşi zise că acesta era primul lui somn liniştit de când îi murise tatăl. Îi plăcea să-l privească. Rămase mult timp întoarsă pe-o parte, privindu-l doar, şi simţi un fel de pace răspândindu-i-se în tot trupul.

Trecu aproape o oră aşa, până când Maggie începu să se neliniştească. Se dădu jos din pat, apucând tricoul mare pe care îl luase din dulapul lui Edward când îşi împachetase lucrurile, duminică după-amiază. *Statul să aibă grijă, Comerţul sparge tot* se putea citi pe tricou: un suvenir de la jocul interdepartamental de *softball* din vara trecută, participarea la el era văzută de Edward ca fiind crucială pentru cariera lui de la Washington.

Se strecură până la birou, la doar câţiva paşi de pat. Deschise laptopul, faţa înălbăstrindu-i-se din cauza luminii monitorului în camera aceasta întunecată. Uri nici nu se clinti.

Aşteptă o conexiune şi deschise e-mailul. Primul pe listă era un mesaj de la Liz.

Mags

Contul meu Second Life *îmi arată că nu ai folosit niciodată linkul pe care ţi l-am trimis. Ştiam că n-o s-o faci! Dar ar trebui. Nu e numai o dovadă a faimei tale 2L, dar sunt şi nişte lucruri interesante acolo. Uite – din nou! – numele meu de scenă, parola mea şi câteva instrucţiuni de bază: intră ca fiind eu... apropo, trebuie să vorbim despre aniversarea de 70 de ani a tatei. Îmi închipui ceva major, ştii tu, să-i ducem pe el şi pe mama cu avionul la Vegas, stripperi şi tot tacâmul. Ce zici? Glumesc şi eu, xx L*

Sora ei încheiase cu o "faţă zâmbitoare" care, în clipa asta, o făcu pe Maggie să zâmbească.

Următorul era de la Robert Sanchez. Subiect: *Update.* Înăuntru, fără nici un mesaj, era un rezumat al ultimelor informaţii de la echipa americană din Ierusalim către Washington. Aruncând doar o privire rapidă, înţelese mesajul lor: situaţia era cumplită.

Discuţiile sunt reduse la o prezenţă fantomatică la sediul guvernului, cu o reprezentare la nivel minim din partea ambelor tabere. Progresul de acum mai puţin de-o săptămână, dinainte de asasinarea lui Guttman, pare atât de departe... două părţi care fac schimb de învinuiri... zvonuri ostile din partea statelor arabe, zăngănit de săbii în Iran şi Siria... lobby pro-Israel în Statele Unite condus de evanghelici creştini neliniştiţi, lucrând cu grupurile mişcării teroriste israeliene ca să organizeze un teledon difuzat pe Reţeaua Creştină de Difuziune duminică noaptea... izbucnirea violenţei în zona Muntelui Templului astăzi, după ce forţele de ordine israeliene interveniseră cu gaz lacrimogen asupra adoratorilor Moscheii Al-Aqsa, doi palestinieni morţi, un adolescent... atacarea unei maşini străine în afara aşezării Ofra, doi pasageri ucişi, unul în vârstă de doisprezece ani...

Maggie îşi trecu degetele prin păr, regretând din nou că se lăsase de fumat. Dumnezeule, şi-ar da viaţa pentru o ţigară acum. Îşi adună curajul pentru cel de-al treilea mesaj.

Edward: fără subiect
M,

Nu că ţi-ar păsa, dar sunt la Geneva în seara asta. Treburi cu guvernul, nu pot să intru în detalii într-un e-mail.

Avem nişte probleme practice de rezolvat când ne întoarcem. Te rog, informează-mă asupra planurilor tale.

E

Maggie se lăsă pe spătarul scaunului. *Te rog, informează-mă.* Oare bărbatul ăsta chiar îi fusese cândva iubit? Se uită la Uri, la conturul trupului său adormit, care se zărea sub un singur cearşaf alb, şi zâmbi.

Maggie dădu clic din nou pe mesajul de la Liz. Era o scumpă. Apăsă pe *Reply. Eşti o soră minunată. Nu te merit. O să intru pe linkul ăla. Re: Vegas. Putem aranja ca stripperii să vină echipaţi ca nişte jucători de bowling pe iarbă?*

Era pe cale să intre în *Second Life* când avu brusc senzaţia că se scufundă. Telefoanele lor erau ascultate, ei erau filaţi şi, după cât se părea, lucrul ei pe calculatorul lui Shimon Guttman fusese supravegheat. Cineva, undeva, probabil că citea asta chiar acum. Închise laptopul, lăsând camera să se cufunde din nou în întuneric.

Ştia că nu poate dormi, era prea agitată. Aşa că îşi trase nişte haine pe ea, deschise uşa cu un scârţâit şi se strecură afară. Merse pe vârfuri de-a lungul coridorului, îndreptându-se către camerele pe care toate hotelurile le menţineau chiar dacă, în epoca tehnologiei BlackBerry şi *wi-fi,* nimeni nu le mai folosea: centrul de afaceri.

Intră cu ajutorul cartelei de acces de la camera ei într-o încăpere întunecoasă, pustie şi rece. Era un singur terminal părăginit. Dar a mers, a întrebat-o numărul camerei ei şi nimic altceva. Asta era OK: personalul hotelului putea vedea ce face, ea se ferea doar de microfoane, *hackeri* şi spioni.

Accesă din nou e-mailul de la Liz, scrise numele – Lola Hepburn! – şi parola pe care ea i le trimisese şi dădu clic

pe link. Ecranul se făcu imediat negru, apoi afişă o imagine.

Bine ai venit în Second Life, Lola.

Îşi introduse datele, apoi privi cum un peisaj generat de calculator începe să umple ecranul, ca pentru a anunţa începutul unui joc video. În planul apropiat, cu spatele la Maggie, se afla o versiune CGI a unei femei tinere, suple, care purta blugi mulaţi şi un maiou cu steagul Regatului Unit. Aceasta, şi-a dat seama Maggie, era Lola Hepburn, întruchiparea lui Liz din *Second Life,* avatarul ei. Maggie privi la setul de butoane care apăreau în partea de jos a ecranului: *Hartă, Zboară, Vorbeşte* şi alte câteva al căror sens îi scăpă. Era o instrucţiune să folosească săgeţile de pe tastatură pentru a se mişca înainte şi înapoi, la stânga şi la dreapta. Încercă şi privi uimită cum sprintena vampă de pe ecran se mişcă înainte, smucit, cu braţele legănându-se, într-o simulare a mersului omenesc.

Părea să fie într-un fel de grădină virtuală, cu arbori maronii, tomnatici, care se legănau într-un vânt slab. Era ca şi cum Maggie ar fi mânuit o cameră, furişată la câţiva metri în spate şi deasupra avatarului ei, una care urmărea fiecare mişcare a lui – a ei. Acum, pe măsură ce înainta printre copaci, frunzele se iveau mai mari, într-o perspectivă clară, ascuţită, ca şi cum lentila camerei ei ar fi fost chiar acolo, aproape. Era bizar şi fascinant.

Se întoarse spre stânga, dar fata sprintenă de pe ecran nu părea să se mişte. Ci mai degrabă se mişcă întregul cadru, imaginea rotindu-se în jurul ei, ca şi cum ea s-ar fi întors la stânga. Acum putea vedea case, plăcile de ardezie gri ale acoperişului apărând în detalii foarte precise. Şi se auzea şi un sunet, o bucată muzicală repetată, ca un zornăit de bâlci. Lucru cert, Maggie putea vedea un carusel învârtindu-se în depărtare. Pe măsură ce se

apropia de el, muzica se auzea mai tare. Părea să străbată o pajişte: cu fiecare pas pe care îl făcea, din pământ se iveau flori în nuanţe strălucitoare de violet, galben şi roşu aprins.

Maggie se uită peste instrucţiunile scrise luate din e-mailul lui Liz. Pentru a ajunge la camera în care se găsea Maggie Costello cea virtuală, locul de întâlnire pentru jocul de simulare a păcii, trebuia să apese pe butonul *Hartă,* apoi să găsească bara de meniu *Reperele mele* şi să caute Universitatea Harvard, studii asupra Orientului Mijlociu. Era acolo, aproape de partea de sus. După ce o selectă, apăsă pe *Teleportare* şi zâmbi când calculatorul scoase un sunet SF ca un fâşâit, sugerând un salt prin univers în stilul *Star Trek.* Ecranul se întunecă, apoi apăru un mesaj care spunea *Second Life, Sosire…* şi o clipă mai târziu se ivi din nou fata în blugi subţiri şi top stând într-o cu totul altă parte, tot în prim-plan, ca şi când s-ar fi aflat în vizorul unei camere ce plutea deasupra capului ei.

Acum era înconjurată din toate părţile de clădiri, aranjate ca într-un campus universitar. Unele erau tradiţionale, construite din cărămidă, altele moderne, din oţel şi sticlă. Pe măsură ce avatarul înainta, cu braţele legănându-se metronomic, Maggie observă suprafaţa pământului, pavată exact cum ar trebui să fie o alee de campus.

În faţa ei era o rampă cu nişte cuvinte înscrise pe ea, care deveneau lizibile doar dacă te apropiai. *Bine aţi venit la facultatea de Studii asupra Orientului Mijlociu.* O luă în sus, minunându-se de schimbarea de perspectivă pe măsură ce urca. În hol erau imagini care se roteau când apăsa pe butoanele cu săgeţi. Zări un birou de recepţie şi, la nivelul umărului, o serie de indicatoare. Maggie se luă după cel pe care scria *Simulare de pace.*

Dintr-odată se trezi într-o încăpere amenajată în stilul clasic al sălilor de negocieri: o masă lungă şi lată, de lemn,

la care începeau mai bine de douăzeci de oameni. Toate locurile păreau ocupate, pe fiecare scaun stătea câte un avatar, iar pe masă, în faţa lor, se aflau cartonaşe cu numele fiecăruia. Unul pentru preşedintele Americii, altul pentru secretarul general al Naţiunilor Unite şi alte câteva pentru liderii diverselor părţi interesate: eternele state arabe "moderate", Egiptul şi Iordania, Uniunea Europeană, Rusia şi altele. Puţin mai departe de masă, aşezate în cerc în încăpere erau scaune amplasate pentru funcţionarii oficiali, de la secretarul de stat american mai departe. Mişcă încet cursorul peste echipa americană, descoperindu-i pe Bruce Miller şi pe Robert Sanchez, până când dădu peste avatarul unei femei cu păr lung, şaten şi înfăţişare cochetă, pe chipul căreia se zărea o expresie plictisită şi absentă. Imediat pe ecran apăru o bulă informativă: *Maggie Costello, mediator al Statelor Unite.*

— Cel puţin sunt în cameră, murmură Maggie pentru sine.

Ghici că avatarurile acelea erau neactivate, nişte manechine inerte, instalate în *Second Life* ca recuzită, pentru a conferi autenticitate scenei. Trebuia să-i recunoşti comunităţii de tocilari meritele ei: era într-adevăr atentă la detalii.

Abia atunci Maggie observă că două dintre siluetele din jurul mesei nu erau încremenite, ci se mişcau oarecum. Îşi dădu seama că cele două stăteau una în faţa celeilalte, identificate de bulele lor de pe ecran drept Yaakov Yariv şi Khalil al-Shafi. Aveau şi feţele celor doi bărbaţi sau, în orice caz, o simulare computerizată destul de apropiată a acestora. Doar corpurile şi hainele nu se potriveau. Acestea erau generate de jocul pe calculator, probabil atribuite automat de softul *Second Life.* Ori asta, ori prim-ministrul în vârstă al Israelului avea încă un piept ostentativ de musculos, pe când liderului Fatah îi plăcea în secret să se îmbrace ca un *clubber,* fără să uite de tricoul

strâmt. Acum că se afla atât de aproape, avatarul ei, stând la jumătatea distanţei dintre uşă şi capătul mesei, putea trage cu urechea la conversaţia lor. Se uită la ceas. Seara abia începea pe Coasta de Est: erau probabil nişte doctoranzi irosindu-şi câteva ore din viaţă cu jocul ăsta de roluri.

O bulă de dialog se ivi lângă avatarul lui Yaakov Yariv. Un singur rând de text galben. *Bună? Te putem ajuta? Iei parte la simularea negocierilor de pace?*

Maggie rămase perplexă. Ce naiba să răspundă? Să se prefacă poate că era altcineva? Nu era decât un singur lucru de făcut. Trebuia să rămână în pielea personajului ei. Fata din Valley, se hotărî. Apăsă tasta *Vorbeşte* şi scrise. Observă că, pe măsură ce cuvintele se iveau pe ecran, avatarul ei îşi schimba poziţia corpului: braţele erau acum ridicate, mâinile se mişcau. Maggie îşi dădu seama că alter ego-ul ei de pe ecran mima scrisul la calculator.

Sper că nu vă întrerup, băieţi, dar mă specializez în relaţii internaţionale şi mi-ar fi de folos dacă aş trage cu urechea la voi.

Iariv se ivi din nou o secundă sau două mai târziu, mâinile avatarului său agitându-se în faţa sa, de parcă ar fi scris la o tastatură nevăzută.

Unde studiezi?

Maggie şovăi, uitându-se la avatarul lui Liz.

La burbank community college.

Urmă o pauză.

OK.

Maggie aşteptă, încântată de jocul acela ciudat. Se întreba ce pozne făcuse Liz până atunci. Îşi găsise cumva în *Second Life* iubitul care îi lipsea în prima viaţă?

Personajul lui Al-Shafi începu să vorbească. Ai *văzut harta Silwan-ului, cea mai recentă?*

Se produse o întârziere de o secundă sau două. Apoi se ivi o bulă de dialog lansată de avatarul lui Iariv. *Am văzut-o. Implică o rută ocolitoare pentru largul mării.*

Khalil al-Shafi: *Da.*

Yaakov Yariv: *Cine ar plăti pentru aşa ceva?*

Khalil al-Shafi: *Propunem finanţarea din fondul Uniunii Europene-Naţiunilor Unite vreme de trei ani şi în cele din urmă din fonduri proprii.*

Yaakov Yariv: *Cu acces la pânza freatică iordaniană?*

Khalil al-Shafi: *Aşa credem. Dar avem nevoie de acordul vostru de principiu înainte de a ridica această problemă faţă de iordanieni.*

Maggie dădu din cap, cuprinsă de o mare admiraţie profesională. Trebuia să le recunoşti acestor copii ce era al lor: îşi luau într-adevăr studiile în serios, nefăcând schimb de platitudini, ci intrând în detaliile reale ale negocierilor. Apa era una din problemele de a cărei importanţă se fereau majoritatea spectatorilor din afară ai conflictului din Orientul Mijlociu: erau prea preocupaţi să se gândească la petrol.

Bravo lor, îşi zise. Se întoarse la tastatura ei, la fata din Valley, cu sâni impresionanţi.

Băieţi, sunteţi grozav de deştepţi! Mersi mult, dar cred că aş face bine să mai studiez ca să fiu pregătită pentru treburile astea. Uraţi-mi noroc!

După ce îşi luă rămas-bun, Maggie apăsă greşit tastele cu săgeţi, basculând la întâmplare înainte şi-napoi.

Apoi, stânjenită, de parcă s-ar fi aflat într-adevăr într-o cameră împreună cu doi doctoranzi şi ar fi orbecăit în căutarea ieşirii, apăsă pe tasta *Zboară.* Într-adevăr, avatarul ei încântător se ridică de la pământ şi, cu puţin ajutor din partea săgeţii care mergea înainte, îşi luă zborul.

Imediat se izbi de o clădire învecinată, lovindu-şi cu zgomot capul virtual de ea, şi îşi văzu eul virtual

zvârcolindu-se o clipă de durere. Însă câteva momente mai târziu plana pe deasupra campusului de la Harvard. Desenele erau extrem de detaliate, precum proiecţiile tridimensionale ale arhitecţilor, dând la iveală tencuiala albă în care era îmbrăcat turnul cu ceas, până şi chioşcurile pentru ziare şi suporturile pentru biciclete din Harvard Yard.

Continuă să zboare, cu braţele întinse şi corpul la orizontală, ca un Superman cu piept voluminos. Din când în când cobora pentru a privi mai îndeaproape. Văzu clădiri eterogene, ca şi când ar fi fost construită pe rând câte o anexă, înconjurate de propriile lor peisaje înfricoşătoare: locuinţe private, îşi dădu seama curând, cu grădini. Zbură peste o întindere de apă şi zări o insulă mărginită de palmieri. Imediat ce se lăsă mai jos, pe ecran apăru un anunţ: o reclamă promoţională la un concert care avea să fie susţinut acolo mâine seară de un grup de rockeri din anii '80. Maggie clătină din cap cu un respect uluit. Cum naiba ar mai fi şi asta?

Continuă să înainteze timp de alte câteva minute, închipuindu-şi-o pe sora ei pierzându-se în această lume de linii abrupte şi culori vii. Maggie zări un grup de avataruri şi coborî, curiozitatea fiindu-i trezită ca şi când ar fi văzut o mulţime reală pe o stradă reală.

Când ateriză, genunchii i se îndoiră. Indicatoarele cu neon îl dădură de gol: cartierul lămpilor roşii din *Second Life.* Manechine îmbrăcate în corsete sintetice strălucitoare, care, atunci când cursorul plana pe lângă ele, scoteau la iveală o plăcuţă cu preţul. Biciuri, măşti de cauciuc, le aveau pe toate. Se simţi de îndată dezbrăcată, iar sânii pneumatici începură s-o stânjenească. Dar acum era Lola Hepburn. Putea să facă orice voia.

Se apropie de avatarul unui bărbat, o creatură absurd de musculoasă care, bănui Maggie, fusese proiectată având în minte piaţa homosexualilor. Pe ecran se ivi o diagramă în

formă de tartă, fiecare felie fiind destinată unei opţiuni diferite: *Vorbeşte, Flirtează, Atinge-mă* fură primele pe care le observă Maggie. Ezită, privind ecranul care afişa aceste două creaturi cibernetice groteşti – şi se întrebă ce vor crede oamenii despre scena aia. În toiul nopţii, într-o cameră plină de faxuri stinse şi birouri abandonate, un diplomat american dintr-un hotel din Ierusalim, lăsându-se în voia a ceea ce părea a fi pornografie pe internet în timpul celor mai întunecate momente ale procesului de pace. Se întrebă cum ar fi să atingă fără să atingă de fapt? Ce ar putea face maşinăria aia pentru a stimula acea senzaţie? Îşi aminti de bărbatul care dormea sus, în patul ei.

Acum un alt bărbat, un avatar cu barbă, coafură afro şi blugi strâmţi intră în încăpere şi se apropie suficient ca să le adreseze amândurora câte un rând de text.

Shaftxxx Brando: Bună băieţi? Ce nu merge?

Maggie apăsă instantaneu pe *Zboară,* părăsind camera şi întregul district al prostituţiei. Zbura acum vertiginos pe deasupra mărilor, contururilor oraşelor, staţiunilor de vacanţă, coborând o singură dată, doar ca să-şi dea seama că se afla în centrul, perfect reprodus, al Philadelphiei, străzile fiind expuse într-o reţea tridimensională ordonată.

Se întoarse la tasta *Hartă* şi îi luă câteva secunde să se dumirească ce trebuia să facă. Dorul de casă hotărî prima destinaţie. Tastă "Dublin" şi apoi apăsă pe *Teleportare.*

Puţin mai târziu, după alt fâşâit SF, stătea în mijlocul unui peisaj care, chiar reprodus în felul ăsta, îi părea familiar. Apa râului Liffey era prea lentă, însă zona Temple Bar se afla acolo, cu toate cluburile şi barurile pe care şi le amintea atât de bine din anii adolescenţei, când ea şi celelalte fete de la mănăstire beau votcă precum nişte marinari ruşi. Însă părea pustie în seara asta, nu erau acolo decât ea şi câţiva pierde-vară care se plimbau fără rost pe strada Dame.

Pufni gândindu-se la asta. Patetic, într-adevăr, o femeie în toată firea holbându-se la un ecran, în toiul nopţii, ca să-şi amintească de casă. Ar fi trebuit să renunţe la toate astea, la această rătăcire în jurul globului, şi să prindă rădăcini alături de Edward la Washington. Totuşi, iat-o acolo, în lumina albastră a unui centru de afaceri dintr-un hotel, la aproape trei dimineaţa, tânjind după oraşul ei natal mulţumită unui atât de lăudat joc pe calculator. Se lăsă pe spate în scaun, întrebându-se de ce planul ei de a se stabili undeva eşuase. Fusese oraşul nepotrivit? Timpul nepotrivit? Sau bărbatul nepotrivit?

Închise calculatorul, se strecură afară din centrul de afaceri cu pereţi de sticlă şi se îndreptă spre lifturi. Se gândi la Dublinul pe care tocmai îl văzuse. Nu semăna deloc cu cel pe care şi-l amintea. Era mai curat, mai ordonat şi infinit mai solitar.

Maggie păşi în lift şi, numai în momentul în care uşile se închiseră, îşi dădu seama. *Bineînţeles.* Asta voise să spună Shimon Guttman. Ticălosul ăla bătrân şi viclean! Cum putuse să nu-şi dea seama până acum?

— Haide, haide, spuse, nerăbdătoare să se întoarcă şi să-l trezească pe Uri. Se uită în sus, la cifrele luminoase, numărând etajele. *Şapte, opt, nouă.*

Ieşi încet din lift, pentru eventualitatea în care umbra ei, bărbatul sau bărbaţii care o urmăreau Dumnezeu ştie de când, hotărâse să o aştepte chiar în faţa camerei ei de hotel. Nu zări pe nimeni.

Merse tiptil de-a lungul coridorului, având grijă ca tocurile pantofilor să nu atingă mocheta. Nu voia să facă nici un zgomot. Băgă încet cartela de acces în dispozitivul de închidere, până când acesta se făcu verde. Împinse uşa şi începu să strige numele lui Uri, când simţi o lovitură rapidă şi puternică în ceafă. Se prăbuşi pe covor fără să scoată un sunet.

Capitolul 44

Ierusalim, vineri, o oră mai devreme

Prima oară auzi un dublu clic, semn că vorbeau pe o linie sigură. Ca întotdeauna, şeful trecu direct la subiect.

— Mi-e teamă că lucrurile ne-au scăpat de sub control.

— Înţeleg.

— Evident, ne trebuie tăbliţa aceea.

— Da.

— Vreau să spun că avem nevoie de ea *acum.* Lucrurile o iau razna. Medicamentul începe să arate mai rău ca boala.

— Ştiu cum arată.

Auzi un oftat adânc la celălalt capăt al firului.

— Cât timp crezi că ar trebui să acordăm întregii chestiuni?

Iată neajunsul unui post ca ăsta, al faptului că lucrai pentru cel care lua deciziile. Astfel de oameni aşteptau întotdeauna acţiuni imediate, ca şi cum simplul fapt de a spune că ceva ar trebui să se întâmple era suficient să facă acel lucru să se întâmple. Toţi şefii de guvern începeau să se comporte astfel în cele din urmă, ajungând să-şi considere cuvintele acte verbale divine. *Am spus să se facă lumină. De ce nu e lumină?*

— Păi, acum că am început, nu văd cum ne-am putea opri. Ai auzit ultimele ştiri. Hezbollahul trimite rachete peste oraşele israeliene în mijlocul nopţii, mărind riscul înregistrării de victime. Nu-i putem lăsa să ne dicteze.

— Dar Costello? A găsit ceva?

— O urmărim îndeaproape. Cred că progresează. Şi ce ştie ea ştim şi noi.

Încă un oftat.

— Trebuie să punem mâna pe tăbliţa asta. Să ştim ce conţine înainte să afle ei. Ca să putem acţiona primii. Să putem controla evenimentele.

— Ştii că e totuşi posibil să nu o găsească nimeni. Nici noi, nici ei.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ne-ar putea conduce Costello la ea. Dar ar putea şi să dea greş. Tăbliţa ar putea dispărea cu tot cu Shimon Guttman. Ar fi ca şi cum toată problema nici nu s-ar fi ivit.

Cel de la capătul liniei securizate nu avea nevoie să audă mai multe. Putea să pună lucrurile cap la cap.

— Nu e rău.

— Aproape că am avea de câştigat în ambele cazuri.

— Dacă o găseşte, o găsim şi noi. Dacă nu o descoperă… Dacă din acelaşi motiv neprevăzut nu poate avansa cu căutările, atunci n-o descoperă nimeni. Problema s-a rezolvat.

— S-ar putea.

— OK. Hai să discutăm dimineaţă.

Auzi un al doilea clic familiar, după care încheie apelul şi caută în agendă numele echipei de supraveghere, cei care îi urmăreau pe Guttman şi pe Costello. Prinse legătura după ce telefonul sună doar o singură dată.

— Aveţi subiecţii în câmpul vizual? Bine. Trebuie să vorbim despre o schimbare de plan.

Capitolul 45

Ierusalim, vineri, 1.11 a.m.

La început nu-şi dădu seama dacă deschisese ochii. Camera era cufundată în întuneric. Vru să ridice capul, din obişnuinţă, pentru a se uita la ceas, dar simţi imediat un spasm de durere. Abia atunci îşi aminti ce se întâmplase. Ieşise din lift, gata să-i spună lui Uri ce descoperise; deschisese uşa şi apoi, într-o secundă, fusese lovită.

Unde se afla acum? Întinsă pe spate, pipăi cu mâinile moliciunea de lână a aşternuturilor. Se uită scrutător, abia întrezărind contururile perdelelor din faţa ei. Se afla încă în cameră. Ce naiba se întâmplase?

Deodată se auzi o voce, îngrijorător de aproape de urechea ei.

— Îmi pare foarte, foarte rău. Îmi pare rău, Maggie. Uri.

Încercă să se ridice, dar durerea o fulgeră din nou.

— M-am trezit şi am văzut că patul e gol. M-am gândit că poate ţi s-a întâmplat ceva. Am aşteptat la uşă şi apoi…

— Şi apoi m-ai lovit.

— N-am ştiut că eşti tu. Îmi pare rău, Maggie. Cum pot îndrepta lucrurile?

Maggie hotărî să învingă durerea şi să se ridice. Uri o ajută imediat să se sprijine de nişte perne şi îi oferi un pahar cu apă. Luă câteva înghiţituri, apoi simţi o presiune uşoară pe părul ei – o mână care o mângâia pe cap. După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, îl văzu pe Uri îngenunchind lângă pat, mâna lui caldă se afla acum pe obrazul ei.

— Rănesc tot ce ating. Toţi cei de care îmi pasă sfârşesc prin a fi răniţi…

Maggie simţea cum îi alunecă apa pe gât; părea să-i uşureze durerea, lăsându-i arsura chinuitoare să iasă afară.

— La naiba, totuşi unde ai învăţat să loveşti în felul ăsta?

— Cunoşti răspunsul.

— Vă luaţi în serios, voi israelienii, nu-i aşa? spuse ea, frecând locul dureros.

— Uite.

Avea lângă el un prosop a cărui margine era îmbibată cu apă. Îl răsuci şi îl puse pe ceafa lui Maggie. Mai întâi totuşi trebui să-i ridice părul, în aşa fel încât ceafa să-i fie neacoperită, dezgolită. Îşi simţi trupul înregistrând confuzia şi, în acelaşi timp, o durere şi un fior de dorinţă revigorată. Prosopul era rece, atenuând roşeaţa.

— Uri! spuse ea brusc, smulgându-i prosopul pentru a putea sta cu faţa la el în timp ce vorbeau.

— Dă-mi geaca de pe scaun.

Nefiind sigur dacă fusese iertat, Uri ezită.

— Uri! Acum!

Se ridică şi aduse haina lui Maggie. Scotoci prin buzunare, ignorând durerea până când îl găsi: bileţelul de la biroul lui Rosen.

— Aprinde lumina. OK. Ascultă. Tatăl tău a spus: "Pot să-ţi spun doar că această căutare începe în Geneva, dar nu în oraşul pe care îl ştie toată lumea. Un loc mai bun, mai nou, unde poţi fi oricine vrei să fii. Du-te acolo". Îţi aduci aminte?

— Da.

— Cred că ştiu unde e.

— La Geneva.

— Da. Dar nu locul pe care îl ştie toată lumea. Maggie îl cerceta în continuare, uitându-se la ultimul rând pe care îl notase.

— Apoi a spus: "Şi dacă dispar din viaţa asta, atunci ne vom întâlni în viaţa cealaltă; şi aia tot viaţă se numeşte". Acum spune-mi, Uri, cu toată precizia de care eşti în stare, care au fost cuvintele lui exacte. În ebraică.

— Nu înţeleg nimic.

— Vei înţelege. Zi-mi doar ce a spus! Uri începu să vorbească în ebraică:

— OK, spuse el. *Tireh oti b'chaim ha-hem Lo bachayim ha'ele.*

Maggie se uită la bileţel.

— Şi asta înseamnă: "Dacă dispar din viaţa asta, atunci ne vom întâlni în viaţa cealaltă", corect?

— Da.

— OK, continuă.

Maggie simţea cum îi curgea adrenalina prin vene, potolindu-i durerea.

— Apoi a spus, *elah b'chaim shteim.* Asta înseamnă "şi aia tot viaţă se numeşte.[1] "

— Adică şi aia e viaţă.

— Nu, nu, m-ai înţeles greşit. Nu "de asemenea", ci "doi"[2]. *Shteim* e numărul doi.

Suspansul creştea.

— Deci ceea ce spunea el de fapt e "ne vom întâlni în viaţa cealaltă; adică viaţa numărul doi".

— Exact.

— Şi asta e traducerea literală, Uri?

Maggie ştia că părea nebună, însă nu era un comportament fără precedent din partea ei. Mai făcuse asta odată la o rundă de negocieri, în ultimul moment, înainte de semnare, când izbucnise o dispută între cele două tabere în privinţa traducerii în engleză a acordului care avea să fie textul de integrare în normele

---

[1] *That is life too* (engl.) (n. t.)

[2] Joc de cuvinte bazat pe similaritatea dintre *too* (de asemenea) şi *two* (cifra doi). (n.t.)

internaţionale. Trebui să treacă prin clauza respectivă cuvânt cu cuvânt, împreună cu doi traducători, pentru a se asigura că nici una din părţi nu încearcă să fure vreun hotar de la cealaltă. Nici o conversaţie la cină între mediatori nu se încheia fără să se trezească cineva să povestească ce făcuse Menachem Begin la Camp Davis, cum prim-ministrul israelian reuşise să facă versiunea evreiască a acordului cu Egiptul mai puţin strictă pentru ţara sa decât textul englezesc cu care Jimmy Carter a plecat acasă, la Washington. Deci felul în care îl trăgea acum de mânecă pe Uri nu era o premieră. Deşi n-o mai făcuse niciodată în pat, cu un prosop în jurul gâtului.

— Deci expresia cheie era *chaim shteim.* Viaţa numărul doi.

— Sau, cu alte cuvinte, spuse Maggie, cu ochii sclipindui, Viaţa a doua[3].

[3] În engleză, în original – *Second Life* - viaţa de după moarte, dar şi numele unui joc pe calculator. (n.t.)

Capitolul 46

Ierusalim, joi, 1.54 a.m.

Maggie îşi aruncă mâinile în jurul gâtului lui Uri şi îl sărută lung pe buze. Simţi moliciunea şi umezeala gurii lui în momentul în care buzele sale se deschiseră.

— Ştiam eu! spuse ea, închizând ochii în timp ce se cufunda într-un sentiment de satisfacţie. Trebuia să fie aşa!

Pentru prima dată, simţi că era o problemă care putea fi rezolvată. Shimon Guttman era sclipitor, ştia asta: cascadoriile lui politice deveniseră faimoase pentru inventivitatea lor, care capta atenţia, ea însăşi îşi dăduse seama de şiretenia lui, când descoperise mica scamatorie prin care ascunsese colaborarea sa cu Ahmed Nour, creând un alter ego israelian, Ehud Ramon. Iar Uri îi spusese, că, în ciuda vârstei, tatăl lui era la curent cu tehnologia. Nu zisese el că bătrânului îi plăcea să joace jocuri pe calculator?

Ceea ce făcuse îi stătea perfect în fire. Aflat sub presiune, conştient că ţinea o bombă geopolitică în palmele care cu siguranţă îi transpirau din ce în ce mai mult, hotărâse să ascundă tăbliţa lui Avraam acolo unde nu s-ar fi gândit nimeni să se uite. În nici un loc din lumea reală. Ci în lumea virtuală. "Un loc mai bun, mai nou, unde poţi fi oricine vrei să fii." A ascuns comoara sau cel puţin secretul locului în care se găsea, în *Second Life.*

Şi atunci nervii îi cedară. *O, nu.* Să ajungă atât de departe şi să se împotmolească acum. Cum au putut, cum a putut *ea* să fie atât de incapabilă?

— Ce e? întrebă Uri, încă uimit.

Maggie nu spuse nimic, punându-şi pur şi simplu degetul pe buze. *Ce idioţi.* Încă de la moartea lui Afif Aweida îşi dăduseră seama că cineva le asculta conversaţiile private. Din acel moment, nu mai vorbiseră decât pe un fond muzical sau de zgomot puternic; sau şoptiseră în locuri publice, chiar schimbaseră notiţe scrise. Totuşi când şi-a revenit după ce a lovit-o Uri după gât, nici unul dintre ei nu s-a gândit să ia măsuri de precauţie. Poate că a fost prea zăpăcită din cauza loviturii; poate că el a fost prea somnoros sau s-a simţit prea vinovat. Dar au uitat amândoi. Nu era suficient faptul că schimbaseră camera; urmăritorii lor avuseseră multe ore la dispoziţie pentru a-i prinde din urmă. Ceea ce însemna că descoperirea ei crucială avea să fie cunoscută de oricine asculta.

Maggie luă carneţelul de mesaje al hotelului de lângă telefon, mâzgălind repede: *Îmbracă-te.* Nu avea vreme de pierdut. Trebuia să intre în *Second Life* înaintea lor. Dacă pornea acum, ar fi putut să câştige un avantaj faţă de ei: cu siguranţă le va lua ceva timp israelienilor sau cine or fi fost cei care-i supravegheau să afle ceea ce ea ştia deja. Era tentată să-şi folosească laptopul în camera asta şi să termine odată. Dar era prea riscant: dacă intraseră deja acolo, aveau să descopere ce urma ea să găsească chiar în secunda în care avea s-o facă.

Uri se îmbrăcă pe întuneric. Dacă erau urmăriţi de afară, nu avea sens să anunţe că se pregăteau să plece. Întrezări contururile siluetei lui Uri şi simţi cum se trezeşte în ea dorinţa.

Verifică dacă era gata, după care coborâră la centrul de afaceri. Porni maşinăria, liniştită de anonimatul acesteia: nu exista nimic care ar fi putut să-i conducă pe cei care o

urmăreau la acest calculator. Se logă imediat la *Second Life,* folosind numele şi parola pe care i le dăduse Liz. Uri stătea sprijinit de umărul ei, faţa fiindu-i luminată de culorile vii, reflectate de ecran. Când avatarul lui Liz se materializă, el făcu ochii mari.

— Uau. Bună, Lola.

— Nu e al meu! se strâmbă ea. E al surorii mele.

— Sora ta, Lola, pare o fată de gaşcă. Pentru asta îl lovi peste umăr.

Simţindu-se acum ca o veterană, Maggie deschise fereastra de teleportare şi tastă cele şase caractere care, spera ea, vor rezolva pentru totdeauna acest puzzle. Îşi imagină telefonul către Sanchez, în care îi spunea că putea să explice recentul val de violenţe; îşi imagină răspunsul lui. *Ar fi bine să le spui tu, Maggie. Să-i aduni în jurul mesei şi să readuci negocierile pe linia de plutire. Ştiu că poţi face asta…*

Avatarul ei ateriza acum pe curatele străzi ale Genevei virtuale. Începu să se plimbe pe Rue des Étuves, apoi o luă pe Rue Vallin. Nu se afla aproape nimeni prin preajmă, în afară de câteva avataruri cu cap de iepure la un colţ de stradă. Maggie coborî pe Rue du Temple ca să le evite.

— Nu-mi vine să cred, murmură Uri. Vrei să spui că tatăl meu a venit… aici?

— Geneva, dar nu oraşul pe care îl ştie toată lumea. Asta a spus. Kishon nu s-a dus la Geneva la care trebuia să se ducă. Ce-a găsit tatăl tău e ascuns pe aici pe undeva.

— Dar hoinăreşti pur şi simplu pe străzi. Ce cauţi de fapt?

— În momentul ăsta, nu ştiu. Ar putea fi o hartă, poate nişte indicatoare. Ceva care ne va spune unde a lăsat tăbliţa. Va trebui să ne dăm seama.

Căută în buzunar, uitându-se din nou la notiţa de pe bileţel. *Am pus-o la păstrare într-un loc unde ai putea-o găsi doar tu şi fratele meu.* Dacă ar reuşi măcar să

înţeleagă ce naiba însemna asta. Citi în continuare. *Vreau să-ţi aminteşti de vremurile bune, de acea călătorie pe care am făcut-o împreună de Bar Mitzvah. Ce am făcut în acea călătorie, Uri? Sper că îţi aminteşti. Pot să-ţi spun doar că această căutare începe în Geneva…*

— Ce ai făcut în călătoria aia, Uri? Gândeşte-te.

— Ţi-am spus. Am fost în Creta. Am vorbit puţin. M-am plictisit. Îmi pare rău, Maggie. Nu-mi trece nimic prin minte.

— Bine. Va trebui atunci să vedem dacă în Geneva e vreun muzeu grecesc sau ceva de genul ăsta.

— Minoic.

— Ce?

— Creta e minoică.

Maggie îi aruncă o privire lui Uri.

— Mulţumesc, domnule profesor.

Încercă să găsească un catalog al clădirilor sau chiar o hartă detaliată a acestei Geneve virtuale. Nimic. Se hotărî să zboare, ca să vadă dacă îi săreau în ochi anumite clădiri mai mari. Poate că exista un muzeu mare cu un departament minoic. Poate că Shimon Guttman lăsase acel indiciu vital despre locul unde se afla tăbliţa acolo.

— Lucrul ciudat, zise Uri, mai mult pentru el decât pentru Maggie, e că singura amintire cu adevărat clară pe care o am despre călătoria aia e cea a zborului; a fost prima dată când m-am urcat în avion. Asta mi-a rămas cu adevărat în memorie. I-am spus tatei asta şi probabil că s-a supărat. Dar era adevărat. Am stat împreună pe scaunul de la geam şi mi s-a părut uimitor să mă uit la această splendidă apă albastră, în timp ce el îmi arăta diferitele insule de dedesubt. Ăsta a fost de fapt punctul de atracţie. Din acel moment…

Maggie se întoarse brusc şi se uită la el. Auzea vocea lui Shimon Guttman: *Ce am făcut în acea călătorie, Uri? Sper că îţi aminteşti.*

— Vrea să facem acelaşi lucru aici, spuse ea, lovind tastele de direcţie cu forţe proaspete.

— Vrea să zburăm peste lacul Geneva, să ne uităm după insule.

Avatarul plana peste oraşul virtual, Maggie îndreptându-l mai întâi spre vest, apoi spre est. Nu avea habar de geografia Genevei. Mai fusese o dată acolo, pentru o chestiune a ONU, dar avusese parte de obişnuita experienţă diplomatică: aeroport, maşină, sală de întruniri, maşină, aeroport. Aşa că se bază pe cea mai rudimentară metodă posibilă: căută un petic de albastru.

Imediat ce găsi linia ţărmului încetini, astfel că avatarul ei zbura acum la altitudine joasă, având timp să vadă ce era dedesubt.

— Uite una! spuse Uri, arătând jos, în stânga ecranului.

Cu mişcări stângace, Maggie se întoarse şi se apropie cât de tare putu, plutind pe deasupra a ceea ce părea o schiţă de desen animat a unei insule pustii. Era rotundă, cu un singur steag înfipt în nisipul galben: anunţa orarul pentru un cenaclu săptămânal de poezie. Maggie apăsă săgeata *sus.*

Erau mai multe insule pe lac, unele din ele folosite ca locuri de întâlnire pentru evenimente virtuale – Maggie văzu afişe care făceau reclamă la un concert şi la o conferinţă de presă a unei companii de software -, unele doar simple petice de pământ ale unor proprietari particulari. Nici una nu părea să aibă legătură cu Shimon Guttman. Maggie devenea nerăbdătoare; asta era singura lor pistă.

— Haide, spuse Uri. Zboară în continuare. Dacă e aici, o s-o găsim.

Maggie menţinu avionul în aer, cotind şi coborând peste albastrul versiunii *Second Life* a lacului Geneva. Făcu asta aproape un minut, în linişte, ca şi cum s-ar fi aflat amândoi într-un planor, plutind pe cerul albastru din miezul zilei,

deasupra unui oraş adevărat şi nu aici, în această cameră neînsufleţită, întunecoasă, în toiul nopţii, la Ierusalim.

Se concentra puternic. Nu era uşor să păstreze altitudinea potrivită: prea sus şi insulele deveneau simple puncte, prea jos şi îşi pierdeau viziunea de ansamblu. Dacă Uri avea dreptate, trebuiau să recreeze experienţa din avion pe care a trăit-o el în copilărie, când a văzut insulele de dedesubt.

— Hei, ce-i aia? întrebă Uri arătând spre micul petic de pământ de jos. Maggie trebui să se întoarcă, ghidând-o pe Lola înapoi. Când văzu peticul, plană în direcţia lui, după care coborî în siguranţă.

— Nu-mi vine să cred, spuse Uri scuturând din cap. Chiar şi aici.

— Ce e, Uri? Ce e?

— Uită-te la asta. Poţi vedea forma acelei insule? Uite-te la formă. Arăta spre pixelii galbeni de pe ecran.

Maggie îşi dădea seama că era ceva neobişnuit. Nu zărea pata circulară, cu margini nedefinite, preferată de majoritatea proprietarilor de insule private din *Second Life,* ci nişte linii în zigzag, cu un pătrat mare, ieşit în afară în partea dreaptă. Aveau un design cumva ostentativ. Dar nu însemnau mare lucru pentru Maggie.

— Ce e, Uri?

— O vezi pe aia din stânga? Ăla e Israelul. Şi cocoaşa aia mare? Aia e Iordania. Asta e harta lui *Eretz Yisroel,* tot Pământul lui Israel, după cum cred fanaticii de dreapta care îl venerează pe Jabotinski. Oamenii ca tatăl meu. Au forma asta imprimată pe tricouri. Femeile o poartă pe eşarfe. *Shtei gadot* îi spun. Asta înseamnă două maluri. Au chiar şi un cântec: "Râul Iordan are două maluri, amândouă ale noastre".

— Eşti sigur?

— Ştiu forma asta dinainte să învăţ alfabetul, Maggie. Am crescut cu ea. Crede-mă, tatăl meu a făcut asta.

Maggie dădu clic pentru a se opri din zbor, aterizând cu un pleoscăit în apa care se izbea de ţărmul insulei. Înaintă, dar fu împinsă înapoi. O linie roşie, ca o rază laser care înconjura insula, apărea de fiecare dată când avatarul ajungea prea aproape, respingând-o efectiv. Dacă te uitai de aproape, vedeai că era făcută din cuvinte: NU SE TRECE NU SE TRECE NU SE TRECE. Era un gard electronic de graniţă. Apăru un mic mesaj pe ecran: *Nu puteţi intra pe parcelă – nu sunteţi membru al grupului.*

— La naiba. Accesul a fost blocat cumva.

Avatarul ei nu se mişca. Maggie se uită în josul ecranului, încercând să găsească o fereastră în care să tasteze parola.

— Hei Maggie. Cine sunt ăştia?

Privi în sus şi simţi că o trec fiorii. Două avataruri planau în apropiere. Aveau aceleaşi capete ciudate de iepuraşi pe care le văzuse înainte, dar acum erau amândouă colorate în negru. Pentru o clipă, îşi aminti de bărbaţii de pe străduţă, cu măştile negre de schi şi răsuflarea lor fierbinte.

Maggie se uită la Uri.

— Ne urmăresc. Vor să obţină înaintea noastră informaţia pe care a ascuns-o tatăl tău aici. Ce putem face?

— Putem vorbi cu ei?

Maggie se holba la ecran. Mai planau încă pe lângă ea. Apăsă pe *Vorbeşte* şi tastă în interiorul ferestrei, dându-şi silinţa să rămână în pielea personajului. *Salut, băieţi. Care-i treaba?*

Aşteptă un răspuns. Trei secunde, patru, cinci. Se uită la ele până când ceasul *Second Life* din colţul ecranului indică un minut. Nimic.

— Aşteaptă să facem o mişcare. Ştiu doar ce află de la noi.

Zicând asta, Maggie mai încercă o dată să treacă prin cordonul laser care apărea în jurul insulei de fiecare dată

când se apropia. *Nu puteţi intra pe parcelă - nu sunteţi membru al grupului.*

Capetele de iepure rămaseră nemişcate prin apropiere. Erau şi ele blocate în afara cordonului, dar ceva legat de neclintirea lor o neliniştea pe Maggie. Se gândi la cei care îi mânuiau, oricine ar fi fost aceştia, chinuindu-se cu algoritme complexe, utilizând programe de deparolare serioase, lucrând la spargerea barierei lui Guttman. Dacă aceşti oameni fuseseră destul de inteligenţi pentru a o urmări pe Maggie sau pe Lola Hepburn până în acest punct în *Second Life,* cu siguranţă nu vor lăsa un cordon amărât să le stea în cale. Maggie apăsă pe *Vorbeşte. Iar voi! măi iepuraşilor, voi vă daţi la mine?*

— Maggie, ce faci?

— Îi las să afle că ştim.

Continuă să tasteze, folosind acum funcţia de căutare din *Second Life.* Cuvântul căutat: *Guttman.* Poate că exista o modalitate evidentă de a ajunge la insulă, ceva care le scăpa din ochi amândurora.

— Mă duc să aduc ceva, spuse Uri îndreptându-se spre uşă. Mă întorc imediat.

Căutarea cuvântului *Guttman* se încărca încă, durând mult mai mult decât înainte. Nu apărea nici un rezultat.

— Haide, haide, murmură ea.

Imediat, ca şi cum i-ar fi fost ascultată comanda, se auzi un şuierat şi ecranul se goli.

Însă, brusc, începu să se încarce cu o privelişte pe care Maggie nu o recunoştea. Fusese teleportată în alt loc din *Second Life,* deşi nu apăsase pe nici un buton. Atinsese tastatura fără să-şi fi dat seama?

Imediat le zări. Nu două capete de iepure, ci patru acum, înconjurând-o. Apăsă pe tasta *înainte,* după care se opri. Apoi, convulsiv, reuşi să se mişte din nou şi coti repede pe o alee lăturalnică. Cei patru oameni-iepuri se aflau în spatele ei, recuperând teren. Se opri din nou.

Maggie simţea că răsuflarea ei din viaţa reală devenea rapidă şi gâfâită. Oricine ar fi fost cei din spatele capetelor de iepure, îi paralizau avatarul. Acum nu va mai putea să se întoarcă la insula de pe lacul Geneva. Oricare ar fi fost mesajul pe care Shimon Guttman îl ascunsese acolo, nu putea ajunge acum la el.

Maggie auzi uşile liftului deschizându-se. Se întoarse şi văzu camera goală în spatele ei. Unde era Uri? Auzea paşii apropiindu-se şi acum, prin sticlă, zărea un bărbat care venea înspre ea. Era imposibil să-i recunoască faţa în întuneric.

Uşa se deschise şi Maggie văzu bine persoana: era Uri, ţinând în mână un teanc ordonat de haine maro. Fără să-i dea nici o explicaţie, îşi descheie cureaua de la pantaloni şi îşi scoase cămaşa, după care le puse sub unul din birouri, unde nu puteau fi văzute. După ce făcu lucrul ăsta, începu să se îmbrace cu hainele pe care le adusese, o costumaţie ce părea făcută în întregime din poliester foşnitor, colorat într-o nuanţă bolnăvicioasă de bej. Pantalonii erau prea scurţi, lucru care făcu necesare nişte smucituri în jos foarte puternice, pentru ca aceştia să ajungă la pantofi, dar în curând transformarea era realizată. Purta uniforma unui băiat de serviciu de la hotel.

— Cum Dumnezeu…

— Cine a lucrat ture de noapte la hotel, ca mine, ştie un lucru: toate au o spălătorie de rufe undeva. Trebuie doar s-o găseşti şi să intri prin efracţie.

— Dar de ce?

— Nu-ţi dai seama? Oamenii ăştia ne-au pus microfoane şi ne-au urmărit ca să-i conducem la tăbliţă. Şi acum au ce şi-au dorit. Ştiu că răspunsul e pe insula aceea şi îl vor obţine. Nu mai au nevoie de noi, Maggie. Le stăm în cale.

Inima începu dintr-odată să-i bată cu putere, se întoarse spre ecran, unde acum Lola era înconjurată de şase oameni cu capete de iepure. Apăsă pe tasta *Zboară,* ca să

scape. Nu mergea. Începu să apese toate tastele fără să vorbească, dar nu se întâmpla nimic. Avatarurile în negru se apropiau.

Iar acum se întâmpla altceva. Chipul Lolei Hepburn, fata din Valley cu figură plină de viaţă şi coadă de cal, începea să se transforme. Ochii i se scurgeau, ca şi cum ar fi urmat să se dizolve în lacrimi. Nasul aluneca şi el în jos, faţa acestei creaturi electronice nemaifiind veselă, ci din ce în ce mai hidoasă.

Maggie nu putea decât să se uite cum trupul Lolei intra în descompunere, sânii topindu-i-se într-un vârtej de roşu, alb şi albastru, ca o îngheţată într-o zi de vară. Acum vârtejul aluneca în jos, spre picioare, până când întregul corp deveni o baltă de noroi pe această stradă lăturalnică, avatarurile cu cap de iepure planând în continuare deasupra ei, ca vulturii ce se pregătesc să se ospăteze dintr-un stârv. Singura şansă de a afla ce ştia Shimon Guttman dispăruse.

— Maggie, strigă Uri, care se afla lângă uşă, gata să plece. În trei minute, coboară pe scara de incendiu. Intrarea e acolo.

I-o arătă cu degetul.

— Nu lua liftul. Coboară cât poţi pe scări. Nu te opri în hol, ci cu un nivel mai jos. O să ajungi la bucătării. Cât de repede poţi, fă stânga când ieşi din lift şi mergi spre zona congelatoarelor.

— Cum naiba…

— Urmăreşte pur şi simplu frigul. În spate vei găsi o staţie de încărcare. Ieşi pe acolo şi eu o să te-aştept afară.

— Cum o să ajungi…

— Fă-o şi nu întreba.

După asta dispăru, pentru restul lumii fiind un membru al echipei de noapte a hotelului Citadela lui David.

Maggie îşi strânse cele câteva lucruri. Uri avea dreptate: fiecare mişcare a lor era urmărită, iar urmăritorii lor erau

serioşi. Se convinsese singură de asta de dimineaţă şi din nou acum, când s-au ţinut de ea şi au distrus avatarul pe care i l-a împrumutat Liz. Maggie închise programul şi se îndreptă spre ieşirea de incendiu.

Când păşi pe scara întunecată, îşi dădu seama că nu avea idee ce va face în continuare. Li se luase cea mai mare speranţă, fusese redusă la câţiva pixeli care se topiseră pur şi simplu.

Capitolul 47

Psagot, Malul de Vest, vineri, 4.07 a.m.

Soţia sa auzi înaintea lui. Întotdeauna avusese somnul greu, dar acum că luase probabil zece-cincisprezece kilograme în greutate, somnul lui era literalmente de plumb. Soţia sa îl scutura zdravăn când s-a trezit în cele din urmă.

— Akiva, trezeşte-te! Akiva!

Akiva Shapira mormăi, după care se uită chiorâş la ceasul de pe noptieră. Unul din obiectele de care era cel mai mândru, acel ceas. O relicvă mecanică digitală de la începutul anilor '70 pentru că avea înţepenit printre mecanisme un glonţ trimis de un lunetist palestinian direct în biroul lui. Tipic pentru palestinieni: nu l-a nimerit – şi nici măcar n-a fost în stare să distrugă ceasul. O glumă pe care le-o spusese mai multor delegaţii americane venite în vizită.

Era trecut de patru dimineaţa şi totuşi soţia lui nu se înşelase. Auzi din nou aceeaşi uşoară bătaie în uşă. Cine naiba putea veni în vizită atât de târziu?

Luă un halat şi îşi legă cordonul în jurul taliei în timp ce se târa spre uşa de la intrare a modestei lui case cu acoperiş roşu, în care locuia de când fusese înfiinţată aşezarea, cu decenii în urmă. O întredeschise doar şi văzu figura lui Ra'anan, ajutorul ministrului apărării care fusese la întâlnire în după-amiaza anterioară.

— Ce naiba…

— Îmi cer scuze că te deranjez la ora asta. Pot să intru?

Shapira deschise uşa larg, lăsându-l să intre pe acest bărbat care părea un fel de extraterestru, îmbrăcat complet în această casă a somnului.

— Să-ţi aduc ceva de băut? Apă?

— Nu. Nu pot sta prea mult. Avem foarte puţin timp. Shapira se întoarse de la chiuvetă, unde umpluse un pahar şi se uită la invitatul lui.

— OK, ce e?

Ochii lui Ra'anan se îndreptară spre dormitor.

— Putem vorbi nestingheriţi aici?

— Bineînţeles! Asta e casa mea.

Ra'anan făcu din nou semn din cap în direcţia dormitorului.

— Soţia ta? şopti el.

Shapira se îndreptă spre uşa care despărţea bucătăria de hol şi de dormitoare şi o închise.

— Mulţumit acum?

— Akiva, ultima oară am vorbit cu ceilalţi membri ai grupului nostru şi am cerut permisiunea pentru o faptă anume, care tocmai a devenit posibilă. Dacă suntem cu toţii de acord, va trebui să acţionăm imediat.

— Te ascult.

— Am mai vorbit despre subiectul ăsta. Ea e acum în vizorul nostru. Putem lovi.

— Riscuri?

— Captură şi arest. Minime. Avem cei mai buni oameni, după cum ai văzut azi.

Shapira îşi aminti de demonstraţia de pe câmp, de pepenii aruncaţi în aer cu o precizie chirurgicală de lunetişti pe care abia îi vedea. Ra'anan avea dreptate. Pentru profesionişti atât de pricepuţi riscurile nu erau un obstacol.

— OK, spuse Shapira în cele din urmă. Fă-o.

Capitolul 48

Ierusalim, vineri, 2.21 a.m.

Ieşi din hotel mai uşor decât se aştepta. Instrucţiunile lui Uri fuseseră precise şi bucătăria era goală. Găsi camera mare cu congelatoare condusă nu de răcoare, ci de zumzăitul electric. Acolo, în spate, după cum îi spusese Uri, era o uşă mare, cu balamale, căreia trebui să-i dea un brânci puternic pentru a o deschide.

Simţi imediat suflul aerului rece al nopţii. Jacheta ei – sau mai degrabă cea împrumutată de la fosta iubită a lui Uri, Orli – rămăsese sus, în cameră. Stătea acolo, pe o platformă de beton, uitându-se în jos la suprafaţa pătrată, construită ca să poată întoarce camioanele de livrare. Pe când bătea din picioare şi îşi ţinea braţele strânse în jurul trupului pentru a se încălzi, simţi mirosul. Era unul greu. Îşi dădu seama că stătea lângă trei cilindri enormi de oţel, plini până la refuz cu sacii de gunoi din hotel.

Două minute mai târziu, văzu apropiindu-se lumina unor faruri, care ocoli apoi, îndreptându-se cu spatele spre zona de încărcare. Un Mercedes argintiu-strălucitor mergea cu spatele în direcţia ei. Aşteptă până când ajunse în zona de încărcare, fumul de pe ţeava de eşapament ridicându-se şi învăluind întreaga platformă.

Datorită farurilor aprinse putea vedea acum scările din lateral. Se gândi să coboare pe acolo, dar ezită. Dacă nu era Uri?

Rămase ascunsă în umbră, aşteptând până când, în cele din urmă, auzi un geam electric coborând încet şi apoi un

"psst" şoptit. Uri. Se avântă pe scări şi se ghemui pe scaunul din dreapta.

— Frumoasă maşină. Cum reuşeşti?

— Am trecut pe la biroul portarului, am găsit cabina de parcare a valetului şi am pus mâna pe prima cheie pe care am văzut-o.

— De asta ai uniforma.

— De asta.

Maggie încuviinţă din cap, descoperind ceva nou la acest bărbat pe care îl cunoscuse abia cu o săptămână în urmă şi cu care părea acum predestinată să-şi petreacă toate orele din zi şi chiar unele din noapte. Pentru prima dată văzu ceva care semăna cu mândria: era mulţumit de el însuşi.

— Deci, acum că ai limuzină, unde vrei să mergi, domnişoară Costello?

— Oriunde găsim un calculator. N-am reuşit să ajungem pe insulă. M-au evaporat înainte să pot trece dincolo. Vor pătrunde acolo înaintea noastră.

— Cine?

— Capetele de iepure, cine or fi fost.

— Nu crezi că au fost respinse de insulă ca şi tine?

— Uri, ăştia sunt oameni care ne pot asculta conversaţiile, pot intra în calculatoarele noastre, îi pot omorî pe Kishon şi pe Aweida chiar în secunda în care le pomenim numele. Ceva îmi spune că nu vor avea prea mare bătaie de cap cu mica încifrare pe care a pus-o tatăl tău pe insula aia.

La urma urmei, se gândi Maggie, oamenii din spatele capetelor de iepure demonstraseră că puteau să-i transforme avatarul într-o pastă de pixeli. Într-adevăr, *de aceea* o eliminaseră: nu mai aveau nevoie de ea. Îi condusese la insulă; puteau face singuri restul.

— Ascultă, s-ar putea să ai dreptate, spuse Uri în cele din urmă. Dar chiar dacă au reuşit să ajungă pe insulă s-ar putea să nu înţeleagă ce văd. Îţi aminteşti mesajul de pe

DVD de la tatăl meu? Pentru asta e nevoie de cunoştinţe pe care le am doar eu.

Făcu o pauză.

— Iisuse, totuşi de ce a trebuit să facă lucrurile atât de al naibii complicate?

— De fapt, am o anumită admiraţie pentru lucrul ăsta. Sunt foarte mulţi oameni cu greutate care încearcă să ajungă la descoperirea pe care a făcut-o şi nici unul nu a pus mâna pe ea.

— Deocamdată.

— Aşa e, dar e destul de impresionant după părerea mea.

Uri continua să conducă în tăcere, ştergătoarele maşinii măturând încet parbrizul din când în când. Aproape că nu scoteau nici un sunet.

— Deci unde mă duci, domnule şofer?

— Într-unul din puţinele locuri din Ierusalim care e deschis toată noaptea. Şi cu siguranţă singurul care are calculator.

Parcă maşina la capătul unei zone pietonale, plină de cafenele închise şi de chioşcuri cu obloanele trase.

— Asta e strada Ben-Yehuda, spuse Uri. În mod obişnuit e plină de lume. Dar Ierusalimul nu e ca Tel Avivul. Oamenilor de aici nu le place să rateze somnul de frumuseţe.

O conduse prin pasajul principal, printre zdrenţele umane care dormeau în pragurile uşilor, pe o alee lăturalnică, făcută din aceeaşi piatră neregulată ca şi restul oraşului. Şi aici se zăreau semnele animaţiei de mai devreme: restaurante şi baruri închise noaptea. Auzi ecourile agitaţiei dintr-un bar.

— Localul lui Mike, spuse el, auzind la rândul lui zgomotul. A fost bombardat, dar turiştilor le place şi aşa.

Continuau să şerpuiască pe străduţe înguste, sinistre, unde fiecare intrare boltită sau arcuită ducea la un

magazin sau la un birou; viaţă modernă, sculptată în piatră antică.

— Am ajuns. Cineva cu care să alergi.

— Ăsta e numele?

— Da. A devenit o instituţie a Ierusalimului. Toţi renegaţii şi fugarii vin aici. I-a pus numele după un roman.

— Cineva cu care să alergi, nu? Cum am fi noi doi. Uri zâmbi şi o conduse pe Maggie înăuntru. Se uită în jur şi îşi aminti imediat ziua în care împlinise şaisprezece ani. Nu că ar mai fi fost vreodată într-un loc ca ăsta, dar i-ar fi plăcut foarte mult când avea şaisprezece ani. Nu erau scaune, doar perne enorme, aşezate pe bănci de piatră şi în nişele ferestrelor. Aerul era îngroşat de aburul care se ridica din ceaiurile de fructe, de fumul de tutun şi de diverse soiuri de iarbă. Într-un colţ zări un băiat aplecat sârguincios asupra unei chitare, o claie de păr negru, lins acoperindu-i chipul. În faţa lui, având şi ea o chitară în mâini, stătea o fată cu capul ras în întregime, purtând un tricou alb, foarte larg şi pantaloni scurţi până la genunchi, care, în ciuda eforturilor sale eroice, nu-şi putea ascunde frumuseţea. Maggie inspecta încăperea, observând blugii rupţi şi părul împletit, nemaifiind conştientă de vârsta ei, aşa cum i se întâmplase în clubul de noapte din Tel Aviv, ci simţind o împunsătură reală de invidie. Aceşti copii mai aveau încă tot viitorul înainte.

Era bucuroasă că se schimbase la Orli. Dacă aceşti copii ar fi văzut-o în hainele ei obişnuite, şi-ar fi închipuit imediat că era de la brigada de narcotice sau altă autoritate. În schimb, abia se uitau la ea şi la Uri: erau probabil prea drogaţi că să-i observe.

Uri făcu semn din cap spre colţul încăperii, unde se găsea un computer stingher, neutilizat. Maggie se gândi că nu era deloc şmecher să-l folosească, mai ales noaptea, la ora asta. Pe când Uri stătea la coadă la bar, cerându-i o

cafea fetei cu cercel în nas, Maggie porni calculatorul şi deschise *Second Life.*

În căsuţa pentru nume tastă Lola Hepburn, dar îi apăru imediat un mesaj de eroare: *nume de utilizator şi/sau parolă invalide, vă rugăm, încercaţi din nou.* Avatarul creat de Liz fusese scos din sistem. Trebuia să intre sub altă identitate. Dar a cui? Nu mai ştia pe nimeni care să aibă un avatar în *Second Life.* Poate că ar trebui să o trezească pur şi simplu pe Liz la Londra.

Apoi auzi din nou vocea lui Shimon Guttman, la fel de clar cum o auzise acum mai puţin de douăsprezece ore, în biroul lui Rosen.

Ne vom întâlni în cealaltă viaţă, nu în asta, ci în următoarea.

Bineînţeles. Trebuia să intre în *Second Life* nu ca Lola Hepburn, petrecăreaţă cu sânii mari creată de sora ei, ci ca Shimon Guttman însuşi. Cu siguranţă că aşa funcţiona codificarea: insula din Geneva nu se va deschide decât pentru el.

Apăsă pe butonul de căutare, vrând să verifice fişierul de nume. În timp ce tasta prenumele şi apoi numele lui, spera că, măcar de data asta, bătrânul făcuse lucrurile uşoare.

Nume de utilizator şi/sau parolă invalide, vă rugăm, încercaţi din nou.

Introduse mai multe variante. ShimonG, SGuttman şi încă vreo cinci-şase. Erau mulţi de Shimon, dar restul numelor nu aveau nici un sens. Şi când folosi parolele care merseseră la calculatorul de acasă al lui Guttman fu blocată de fiecare dată.

Uri se întoarse cu o ceaşcă foarte mare de cafea fierbinte. Doar inspirându-i aroma, Maggie îşi dădu seama cât era de obosită. Se hrănise doar cu adrenalină în ultimele zile, iar trupul ei simţea asta. O durea gâtul unde o lovise Uri şi mâna dreaptă îi era slăbită în zona de care o apucaseră bărbaţii mascaţi din piaţă.

Uri se uita la ce făcea ea.

— De ce nu încerci numele pe care l-a folosit tatăl meu în e-mailurile către arabul ăla?

Maggie se întoarse şi îi zâmbi lui Uri, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că nu era o idee rea. Îl căută pe Saeb Nastayib şi se lumină la faţă când calculatorul îi oferi un singur rezultat: era un singur avatar cu numele ăla. Repetă parola dinainte, Vladimir67, şi, sub ochii ei, pe ecran se materializă o siluetă zveltă de bărbat, mai întâi dezbrăcat, ca un manechin sau o statuie făcută din piatră rece, gri, apoi îmbrăcat treptat.

Apăsă pe *Hartă,* tastă *Geneva,* apăsă pe *Teleportare* şi, după cele câteva secunde de care avu nevoie calculatorul pentru a se încărca, se afla din acolo planând deasupra apei de un albastru strălucitor şi a malurilor înverzite ale lacului. Căută insula lui Guttman cu conturul ei inconfundabil.

După o primă examinare, se nelinişti: nici urmă de ea. Lucrul acesta trimitea la o idee sumbră. Dacă urmăritorii ei nu mai avuseseră nevoie de avatarul lui Liz odată ce îi condusese la insulă, atunci cu siguranţă se puteau lipsi şi de aceasta după ce îi aflaseră secretele. Ce modalitate mai bună ar fi existat pentru a se asigura că nu mai descoperă nimeni ascunzătoarea tăbliţei lui Avraam decât distrugerea singurului indiciu al locului în care se găsea?

Aşa că fu nevoită să zboare la altitudine joasă, planând peste apa albastră, avionul fiind zguduit de ondulaţiile peisajului generat de calculator, care, din cauza conexiunii mai slabe de aici, apărea doar parţial pe ecran. Însă în cele din urmă pe albastrul lacului se ivi o pată verde care, pe măsură ce avatarul lui Guttman se apropia, se dovedi a fi replica Marelui Israel creată de tatăl lui Uri în mijlocul Elveţiei.

Maggie înaintă, pregătindu-se pentru bariera care n-o va lăsa să intre şi pentru mesajul de eroare. Dar de data asta

nu mai exista nici un obstacol: cordonul electronic nici măcar nu mai apăru. Evident, era creat în aşa fel încât să se activeze doar la apropierea unui străin. Avatarului lui Guttman i se permise să intre pe insulă la fel de uşor cum fusese lăsată Maggie să viziteze sectorul cu lumini roşii acum câteva ore. Nu exista nici măcar o parolă.

— Am intrat, spuse ea, uşurată că bătrânul nu le mai pusese în cale nici un alt obstacol.

— Acum ce facem? întrebă Uri, aplecându-se în faţă, acoperind cana de cafea cu mâinile, bucurându-se de căldura acesteia.

— Acum căutăm.

Nu aveau mult de mers. Pe insulă nu se afla decât o clădire, o cutie simplă de sticlă şi oţel. Înăuntru nu erau decât un scaun şi un birou cu un calculator virtual. Maggie împinse înainte avatarul lui Guttman şi îl puse să stea pe scaun. În clipa în care făcu asta, apăru o bulă de dialog

Mergi spre vest, tinere, şi găseşte calea spre oraşul model, aproape de Mishkan. Vei descoperi ce ţi-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice.

— Deci, Uri. Ce avem noi aici?

Se uită într-o parte, aşteptându-se să-l vadă pe Uri privind încordat cuvintele împreună cu ea. Dar dispăruse, evaporându-se la fel de repede ca una din acele creaturi anatomic imposibile ce mai pâlpâiau încă pe ecran.

Capitolul 49

Khan Yunis, Gaza, vineri, 2.40 a.m.

Nu adormise. Nici măcar nu se întinsese. Stătea, cum făcuse de atâtea ori zilele acestea, în capul oaselor, întorcând pe o parte şi pe alta scenariu după scenariu. Măsuri, contramăsuri, mintea lui era permanent agitată, mai ales noaptea. Avea atâtea planuri, încât abia aştepta rugăciunea de dimineaţă. Voia să vină zorii ca să iasă din nou la lumina zilei şi să se apuce de treabă.

Era treaz, aşa că auzi chiar el paşii. Instinctiv, trase piedica pistolului şi aşteptă în întuneric. Văzu nimbul de lumină al unei lumânări, după care auzi o voce.

— *Psst.* Salim, sunt eu, Marwan.

— Intră, frate.

Bărbatul mai tânăr intră tiptil, fără zgomot, în camera în care Salim Nazzal dormea în noaptea aceea. Se uită în jur, zări trei adolescenţi, toţi dormind duşi pe o singură saltea şi coborî şi mai mult vocea. Nu avea idee în casa cui se găsea sau cine îi deschisese uşa şefului lor în seara aceea.

— Salim. Au spus că au ceva. Au văzut ceva la Ierusalim.

— Tăbliţa?

— Fiul sionistului. Şi americanca.

Nazzal trase la loc piedica armei. Avea nevoie de timp de gândire.

— Echipa de la faţa locului vrea să ştie dacă trebuie să atace.

— Nu *asta* e treaba lor!

— Dar ordinele tale: cum că recuperarea tăbliţei e cea mai mare prioritate?

Unul dintre băieţi tresări. Salim aşteptă până când fu sigur că adormise la loc.

— Spune-le, zise în cele din urmă, că sunt liberi să acţioneze…

— OK… Fugi imediat.

— Marwan! Întoarce-te. Spune-le că sunt liberi să acţioneze *doar* dacă prin acţiunea lor pun mâna pe tăbliţă sau descoperă, în mod sigur, locul în care se află. Nu are sens să-i omorâm pe cei doi, pe Guttman şi pe americancă, dacă nu găsim tăbliţa. Ai înţeles?

— Am înţeles, Salim.

— Vorbesc serios, Marwan.

Şi trase din nou piedica pistolului ca să nu existe nici un dubiu.

Capitolul 50

Ierusalim, vineri, 4.14 a.m.

Se plimba de colo până colo, căutându-l pe Uri printre feţele extatice şi chitarele care zdrăngăneau, dar dispăruse. Se ridică, îndreptându-se spre intrare. Atunci îl văzu, fruntea îi era brăzdată de cute adânci de îngrijorare. Stătea în pragul uşii, privind încordat spre stradă.

— Uri, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, dar am auzit ceva. S-ar putea să fie o maşină. Trebuie să ieşim.

— Da, dar mai întâi trebuie să-ţi dai seama…

— Maggie, dacă sunt pe urmele noastre, ar putea să ne omoare.

— Spune-mi doar ce înseamnă asta!

— Pentru Dumnezeu, Maggie, nu avem timp.

— Uri, nu plec de-aici până nu rezolvi asta. Scuturând din cap, se îndreptă cu paşi mari spre calculator, se aplecă pentru a se uita la textul din mica bulă de pe ecran şi repetă ghicitoarea pe care tatăl lui o ascunsese acolo. Apoi spuse foarte firesc:

— Bine, hai să mergem.

Fata cu cercel în nas se ivi şi îi şopti ceva în ebraică lui Uri, arătând spre ieşirea din spatele cafenelei – şi, în acelaşi timp, Maggie nu putu să nu observe, deschizând larg superbii ochi căprui pentru ca el să-i vadă. Aparent insensibil la farmecele ei, îi mulţumi, o apucă pe Maggie de încheietură şi se cufundară în întuneric.

Deschiseseră deja uşa de incendiu şi găsiseră o scară îngustă, cu cinci trepte, pe care ar fi putut să coboare în stradă, când Maggie îşi dădu seama că lăsase calculatorul deschis, avatarul lui Guttman şi mesajul lui fiind în continuare afişate pe ecran. Dacă erau urmăriţi, urmăritorii lor nu aveau decât să intre pur şi simplu în cafenea, să-şi comande o cafea cu lapte şi să-şi scoată carneţelul.

Se răsuci pe călcâie, simţind cum îi e prinsă încheietura în strânsoarea lui Uri.

— Dă-mi drumul. Trebuie să mă întorc.

— În nici un caz.

— Calculatorul a rămas deschis. Vor vedea totul!

— Asta e. Plecăm, spuse el, păşind apăsat mai departe, hotărât să iasă în stradă.

— Dă-mi drumul! Acum!

Nu vru să o elibereze din strânsoare. Împotriva voinţei ei, fu trasă pe scara îngustă de piatră. Începu să se smucească, asemenea unei fetiţe recalcitrante care refuză să fie târâtă la grădiniţă în prima zi. Dar era mai puternic decât ea. Se ura doar gândindu-se ce va face în continuare, ca să nu mai vorbim de actul în sine, dar în acel moment, era sigură că nu are de ales. Trebuia să aplece capul pentru a face lucrul ăla şi să găsească un unghi potrivit înspre trupul lui, dar imediat ce îl găsi, făcu totul dintr-o singură mişcare rapidă. Îşi înfipse pur şi simplu dinţii şi îl muşcă de mână.

Urlă de durere, lăsând să-i scape doar un singur sunet, înăbuşindu-le pe celelalte. Dar fu de-ajuns: din reflex, îi dădu drumul la mână şi ea intră iarăşi. Ochii ei scrutară încăperea, încercând să găsească în norul de fum calculatorul pe care tocmai îl folosise. Când zări în cele din urmă lumina ecranului, observă îngrozită că altcineva era acum aplecat spre el, bătând în tastatură.

Se apropie, rămânând ascunsă în umbră. În cele din urmă, îşi dădu seama cine era: fata cu cercel în nas. Maggie răsuflă uşurată, se îndreptă repede spre calculator şi, exact când femeia era pe cale să spună cât de bazat era *Second Life,* apăsă pe butonul de oprire.

— Hei…

Dar Maggie se făcuse deja nevăzută, ieşise prin spate, coborând în stradă pe scara de piatră. Stătea singură, uitându-se într-o parte şi-n alta când simţi o mână apucând-o şi trăgând-o mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, apoi pe panta pietruită şi, în cele din urmă, pe strada principală, unde era parcat un Mercedes argintiu, gata de plecare.

— Jur că, dacă nu te omoară ei, te omor eu.

— Uri, îmi pare rău. Dar nu puteam să-l las pur şi simplu acolo, să poată oricine…

— Erau acolo?

— Nu i-am văzut.

Uri scutură neîncrezător şi furios din cap înspre maniaca alături de care se trezise din întâmplare.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare.

— Mă îndoiesc.

— Unde mergem?

— Nu ştiu. Departe de ei, departe de Ierusalim. Ne întoarcem când n-o să mai fim în pericol.

Maggie se uită pe fereastră, zărind primele licăriri ale unei lumini albastre, ceţoase, la orizont. Ierusalimul abia se trezea. Nu văzuse până acum decât un cerşetor ciudat.

— Dar mesajul ăsta de la tatăl tău?

— Nu mai ştiu.

— Haide. A spus "Mergi spre vest, tinere, şi găseşte calea spre oraşul model, aproape de Mishkan", care o fi ăla. "Vei descoperi ce ţi-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice." Deci ce crezi?

Uri îşi luă ochii de la drum şi o fixă pe Maggie cu privirea.

— Ai idee cât de mult îl urăsc pe tatăl meu acum? Toate jocurile astea de rahat prin care mă pune să trec? De parcă n-ar fi de-ajuns că nebunia asta a omorât-o deja pe mama.

— Ştiu, Uri…

— Nu ştii nimic, Maggie. Nimic! Din cauza lui mama a murit, iar eu mă ascund ca să-mi salvez viaţa şi pentru ce? Pentru ce? Pentru o relicvă biblică nenorocită care va dovedi că el şi toţi prietenii lui nebuni de dreapta au avut tot timpul dreptate! N-a reuşit niciodată să mă facă să trec de partea lui cât a fost în viaţă, dar a reuşit cumva să mă facă să lucrez pentru el, ca un discipol tâmpit, acum că a murit.

— Acolo a ascuns-o? La casa unui nebun de dreapta? Pe Malul de Vest?

— Nu. E într-un loc mult prea evident.

— Ţi-ai dat seama deja?

— Despre ce e toată povestea asta? Nu poate fi decât într-un singur loc.

— Vrei să spui că e pe Muntele Templului. Maggie zâmbi în faţa ingeniozităţii acestei idei. Bineînţeles că acolo trebuia să îngroape tăbliţa. Unde se păstrau actele unei case, dacă nu chiar în ea?

— Asta e Mishkan: Templul, palatul. Se referă la toată zona aia. Doar că ceea ce a lăsat el nu se află pe Muntele Templului. Evreii se duc foarte rar acolo: e prea sfânt. A ascuns-o dedesubt.

— Dedesubt?

— Acum câţiva ani au săpat tunelurile care merg paralel cu Zidul de Vest. Tatăl meu şi alţi câţiva arheologi. Nu partea cunoscută a zidului, unde se roagă toată lumea şi îndesă acele bileţele de rugăciune către Dumnezeu în crăpături. Ci o porţiune întreagă de zid care a fost

îngropată sub restul oraşului. Sub Cartierul Musulman, ca să fiu mai exact. Toată lumea a înnebunit.

— Vrei să spui palestinienii?

— Bineînţeles. La ce se aştepta tatăl meu? Arabii au spus că evreii încercau să submineze temeliile Domului Stâncii, ştii, clădirea aia mare cu un dom de aur.

— Ştiu, mulţumesc, Uri.

— E construită pe locul în care cred ei că s-a înălţat Mahomed la cer. Şi iată-i pe evrei săpând pe dedesubt. Iar apoi tata şi prietenii lui au înrăutăţit lucrurile. Au decis că nu e suficient ca turiştii să poată intra în tunele. Nu, aveau nevoie şi de o ieşire la celălalt capăt, ca să nu trebuiască să meargă tot drumul prin ele. Aşa că au construit una. Şi a răsărit chiar în Cartierul Musulman.

— O provocare.

— Exact.

— Deci asta vrea să spună cu "labirinturi antice": tunelurile.

— "Mergi spre vest", Zidul de Vest. Inteligent. Şi bineînţeles, Ierusalimul e oraşul model; e cel mai sfânt loc de pe pământ. Dar ce…

— Ah, la naiba.

Maggie îl văzu pe Uri cu ochii pironiţi pe oglinda retrovizoare. Se uită peste umăr şi zări în spate o maşină cu farurile reglate pe faza lungă. Lăsaseră oraşul în urmă acum, coborând un drum de munte care părea destul de drept. Pe ambele părţi erau stânci abrupte, întrerupte doar de răzleţele rămăşiţe de maşini – vestigii ale vehiculelor militare, după cum îi spusese ofiţerul de marină în ziua aceea, care acum părea să fi fost cu zece ani în urmă -, relicve ale războiului din 1948 care salutau crearea statului Israel.

— Se apropie, Uri.

— Ştiu.

— Ce naiba facem?

— Nu ştiu. Stai să mă gândesc.

Era orbit de reflexia din oglindă, care părea să scalde întreaga maşină într-o lumină galbenă, iscoditoare.

Uri acceleră, dar maşina din spate îi ajunse fără mari eforturi. Chiar dacă Maggie îşi acoperi ochii, lumina era prea puternică pentru a vedea cine se afla în maşină sau chiar ce fel de maşină era.

— Am putea schimba direcţia?

— Doar dacă vrem să ne rostogolim în josul muntelui.

— La naiba. Uri, trebuie să facem ceva.

— Ştiu, ştiu.

Vorbi din nou după câteva secunde.

— OK. La următoarea curbă, e un punct de observaţie. Pot să opresc acolo. Când o s-o fac, trebuie să deschizi imediat portiera şi să sari din maşină. Şi să rămâi foarte jos. Trebuie să faci asta în secunda în care maşina ajunge acolo. Nu aştepta să se oprească de tot. Apoi aleargă pur şi simplu peste margine. E o porţiune mai joasă acolo, o bucată ca o adâncitură. OK?

— Da, dar…

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Voi fi în spatele tău imediat ce ieşi. Foarte jos, ai priceput?

— Am priceput.

— OK. Uite-l.

Uri începu să apese frâna. Maggie îşi scoase centura, ceea ce declanşă imediat un piuit puternic. Aştepta momentul potrivit.

Uri se uită în oglinda retrovizoare, apoi intră brusc în spaţiul liber şi ţipă:

— Acum! Şi să te ţii jos!

Maggie apucă mânerul portierei, îl împinse şi sări ghemuită din maşină, poticnindu-se pe drumul în mişcare, alergând aproape pe vine până la marginea suprafeţei pavate. Acum, într-una din puţinele secunde pe care le avea la dispoziţie ca să ia o decizie, trebui să se hotărască

dacă avea cu adevărat încredere în Uri. Instinctul, în această lumină slabă a zorilor, îi spunea că urmează o râpă şi că saltul peste margine îi garanta moartea. Totuşi Uri îi spusese că unghiul era înşelător, că panta era lină. Putea oare să-l creadă? În ultimele două zile trăiseră şi respiraseră împreună aproape oră de oră. Ea găsise cadavrul mamei lui. Îi povestise ce se întâmplase în Africa. Şi cu câteva ore în urmă făcuseră dragoste într-o manieră tandră şi în acelaşi timp extrem de pasională.

Şi totuşi cine era el? Un veteran al securităţii israeliene care o lăsase inconştientă dintr-o singură lovitură, care furase o maşină şi care cine ştie ce mai făcuse la viaţa lui. Cum putea să aibă încredere într-un astfel de bărbat?

Toate astea i se învălmăşeau în minte în secunda în care se legăna pe margine, înainte să se hotărască să sară. Urmă căzătura – dar fu una uşoară, nu mai mult de jumătate de metru, ca şi cum ar fi ratat o treaptă pe întuneric. Împiedicându-se, alergă până când nu mai putea fi văzută de pe drum.

Când i se domoli respiraţia, se uită în jur şi îşi dădu seama că e singură. După o secundă auzi o împuşcătură deasupra ei, pe drum, şi ştiu, cu o siguranţă de fier care o făcu să îngheţe, că Uri fusese cel lovit.

Capitolul 51

Ierusalim, vineri, 6.15 a.m.

Stătea nemişcată, atentă chiar şi la sunetul propriei respiraţii. Muşchii şi faţa îi tremurau. Simţea lacrimile prelingându-i-se pe obraji, dar un fel de instinct de autoconservare preluă comanda, forţându-i picioarele să rămână pe loc, hotărî ca nimeni să nu audă nici măcar scrâşnetul unei pietre de dedesubt.

Stătu aşa timp de câteva secunde, care se transformară în minute lungi, ţinând ochii închişi pentru a se putea concentra la ce auzea. În clipele care au urmat focului de armă, în timp ce rederula în minte amintirea acestuia, auzise o bufnitură şi zgomot de paşi pe pietrişul de deasupra. Apoi, un minut mai târziu, desluşise zgomotul portierelor trântite şi hârâitul motorului care se punea în mişcare.

S-a rugat atunci, ca şi acum, să audă curând altceva: paşii lui apropiindu-se, poate, sau glasul lui strigând-o de pe drumul de deasupra. Vocea din mintea ei i se adresa lui Dumnezeu, Tatăl în care susţinea că nu mai crede, Dumnezeul pe care îl abandonase în mod oficial la şcoala de maici. Îl ruga, te rog, te rog, orice altceva poţi să-mi faci, dar nu-l lăsa să moară. Te rog, Doamne, ţine-l în viaţă.

Cum a putut să-i dea voie să facă asta, s-o lase pe ea să fugă prima? Cum a putut fi atât de proastă, atât de egoistă? Bineînţeles, nu a existat nici un plan. Uri a vrut pur şi simplu să-i salveze viaţa: ea trebuia să iasă din maşină şi să fugă, iar el să o acopere. Urmăritorii aveau

să-şi aţintească armele asupra lui, în timp ce ea se furişa, salvându-şi propria piele. Îşi imagină trupul lui, nemişcat şi însângerat, zăcând pe drumul prunduit şi se cutremură din cap până-n picioare la acest gând. Ştia că nu trebuie să facă zgomot, dar nu se putea stăpâni: acum plângea în hohote zgomotoase pentru bărbatul pe care îl strânsese în braţe şi care palpita de viaţă cu doar câteva ore în urmă. Îl strânsese în braţe şi acum îl pierduse.

Cu toate astea, nu se mişcă. Instinctul ei de supravieţuire îi comanda să rămână aici, în această adâncitură invizibilă dinspre drum. Îi era teamă de o capcană: dacă urca din nou şi era prinsă în ambuscada celor care l-au împuşcat pe Uri? Poate că doar îşi imaginase sunetul unei maşini care se îndepărta; era atât de obosită, îşi simţea mintea înceţoşată. Aşa că rămase unde se afla, cu chipul scăldat în lacrimile care îi şiroiau acum pe obraji.

În cele din urmă, făcu un pas înainte, încercând să evite orice zgomot. Apoi încă unul şi încă unul până când reuşi să vadă, chiar dacă nu în totalitate, drumul de deasupra. Nu zărea nimic.

Mai făcu câţiva paşi până la marginea adânciturii. Sub ea se afla piatra cafenie, colţuroasă a versantului. Dacă era cineva pe drum, putea cu siguranţă să o vadă. Dar nu zărea nimic – până când trecu în viteză o maşină albă. Se ghemui şi merse mai departe.

Linişte. După o vreme, se ridică şi se uită în jur. Pe drum nu era nimic, nici la punctul de observaţie. Nu erau maşini, nici măcar Mercedesul cu care veniseră. Şi, mai presus de toate, nu era nici urmă de Uri.

Maggie nu ştia ce să simtă. Răsuflă uşurată că nu găsise nici un cadavru. Era posibil ca Uri să fi scăpat cumva, ca zgomotele pe care le auzise să fi fost făcute de Uri plecând cu maşina ca să se salveze?

Dar asta, ştia, nu avea nici un sens. S-ar fi întors după ea. Ştia care era lucrul cel mai probabil, mintea ei furnizându-i imaginea: bărbaţi mascaţi ridicau trupul neînsufleţit al lui Uri, unul apucându-l de braţe, celălalt de glezne, aruncându-i în portbagajul Mercedesului şi apoi plecând cu maşina.

Se duse la punctul de observaţie şi cercetă terenul. Văzu urme de cauciuc, dar nu o ajutau. Nu era detectiv; nu ştia la ce se uită.

Maggie se întoarse cu spatele la drum, observând abia acum frumuseţea priveliştii. Cerul era de un albastru-pal de dimineaţă, soarele destul de puternic ca să lumineze această privelişte aridă, nisipoasă: dealurile, desfăşurându-se în trepte, punctate de măslini izolaţi. Viguroşi, neclintiţi, cumva încăpăţânaţi, i se păreau lui Maggie nişte bărbaţi scunzi, îndesaţi: puternici şi nerăbdători.

Un amănunt din acea privelişte îi întări hotărârea. Va găsi tăbliţa aia nenorocită, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-ar face. O va găsi de dragul lui Uri şi, de asemenea, de dragul mamei şi al tatălui său. Oricine i-ar fi făcut asta lui şi părinţilor lui nu trebuia lăsat să scape nepedepsit. Îi va înfrunta; va găsi ce nu voiau ei să găsească şi astfel îi va demasca. Da, acest proces de pace trebuia salvat şi da, voia cu toată fiinţa să-şi salveze reputaţia. Dar în acest moment sentimentele astea erau pe locul doi. Va face asta pentru Uri.

Şi atunci îl auzi, slab la început. Fu izbită, la fel ca prima dată, de frumuseţea melodiei, o înşiruire tulburătoare de note. Iar acum se auzea puţin mai tare, îşi putea da seama că nu era o înregistrare, nu venea de la radioul unei maşini, ci erau glasuri de oameni care cântau, sunetul fiind purtat de adierea vântului. Se apropie de marginea adânciturii şi văzu că nici acolo nu urma o râpă, ci o pantă.

Trebuia să facă un salt iniţial, de un metru, după care să coboare pur şi simplu coasta dealului.

Făcu lucrul ăsta, mulţumindu-i lui Orli pentru cizmele pe care le purta acum în locul pantofilor pe care îi lăsase în apartamentul fostei iubite. Cu toate astea însă, nu era echipată pentru aşa ceva. Pe când se îndrepta spre locul de unde veneau vocile, piciorul drept îi alunecă şi ateriză pe gleznă. Mai departe, îşi zgârie braţul de un ciulin, în încercarea nechibzuită de a apuca aerul pentru a se echilibra.

Dar în curând reuşi să parcurgă drumul de la stradă, acum avea în faţă o porţiune de pământ orizontală. Şi putea zări sursa cântecului, deşi acesta fusese înlocuit cu un refren mult mai grosolan, un fel de imn fotbalistic, ce trebuia cântat de o mulţime de oameni care să se legene la unison.

Hinei ma'tov u'ma'naim, shevet achim gam yachad…

Era protestul Braţelor din Jurul Ierusalimului, care era încă în vogă. Maggie n-a fost în viaţa ei atât de bucuroasă la vederea unei manifestaţii politice, n-a fost niciodată atât de recunoscătoare forţei protestatarilor de a demonstra neîntrerupt, după cum promiseseră. Chiar şi acum, când abia se luminase de ziuă, un grup de activişti se ţineau de mâini la poalele acestui deal. Nu avea idee de ce hotărâseră că acel loc de periferie al Ierusalimului era cel potrivit. Dar se simţi uşurată că îl aleseseră.

— Eşti ziaristă? întrebă o femeie care purta o pereche de ochelari mari, ţinând de mână o adolescentă, poate fiica ei, într-o parte şi un bărbat cu înfăţişare de rabin, de vârsta lui Maggie, căruia i se legănau franjurile şalului de rugăciune, în partea cealaltă.

— O, nu, zise Maggie imediat şi, chiar fără să planifice asta, exagerându-şi accentul irlandez. Sunt în vizită.

— Ce, turistă? *Turistă.*

— Nu chiar, dragă. Sunt mai mult în pelerinaj. Suna ostentativ, ca şi cum ar fi imitat-o pe una din maicile de la şcoală. Dar Maggie se ruga să meargă.

— A, vrei Betleem? Nu părea s-o creadă. Mergi la Betleem?

— A, nu dragă, Doamne fereşte!

Rabinul termină acum de cântat şi se băgă în discuţie.

— Trebuie să ajungi la Betleem?

Se întoarse într-o poziţie din care putea da indicaţii.

— Nu, de fapt, mă duc la Ierusalim. Şi se pare că am fost înşelată, mă tem.

— Înşelată?

— De un taximetrist. A spus că mă va duce el. M-a lăsat acolo, la marginea drumului… arătă coasta dealului pe care tocmai o coborâse… a zis că ar trebui să îmi placă priveliştea. După care, n-o să vă vină să credeţi, s-a suit în maşină şi a plecat. Cu haina mea cu tot.

— Era evreu, şoferul ăsta?

Maggie se împotmoli. Care era răspunsul corect? Ar fi fost o insultă să acuze un evreu de acest act perfid? Sau ar fi fost considerată o trădare mai mare angajarea din start a unui taximetrist palestinian?

— Ştii, nu l-am întrebat. Dar simt că am fost îngrozitor de naivă. M-am gândit că, ăsta fiind Pământul Sfânt şi aşa mai departe…

— Ascultă, cucoană, spuse rabinul care părăsi locul lui în cerc. Unde trebuie să ajungi?

— O, nu vreau să deranjez un om al lui Dumnezeu ca dumneata.

— Nu mă deranjezi deloc. Avem un şofer.

Şi înainte ca ea să mai poată spune ceva, scoase o staţie portabilă.

— Avram? *Bo rega.*

Se uită la Maggie, închizând o clipă ochii şi scuturând din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună nu-ţi face griji, totul e sub control.

După câteva secunde sosi o maşină, un SUV robust, plin de noroi. Maggie îl cântări din ochi şi trase concluzia că aceşti rebeli erau foarte bine organizaţi. Nu se îndoia că aveau o grămadă de astfel de vehicule la îndemână, patrulând nu doar în zonele în care demonstrau Braţele din Jurul Ierusalimului, ci în toate zonele implicate în campania împotriva lui Iariv. Dacă ceea ce citise era corect, o mare parte din bani urma să fie vărsată de creştinii evanghelişti din Statele Unite. Încă o dată, i se aminti că, chiar dacă aveau să calmeze lucrurile şi să aducă din nou taberele la masa negocierilor, pacificatorii aveau să întâmpine obstacole enorme.

Maggie îi mulţumi rabinului şi se urcă în maşină. În scaunul şoferului stătea un bărbat negricios, solid, în pantaloni scurţi, cu antebraţe puternice, musculoase. Ridică întrebător din sprâncene.

— Mă poţi duce în Oraşul Vechi, te rog?

În câteva minute se aflau din nou pe drumul principal, repetând în sens invers călătoria din zori pe care o făcuse cu Uri, şerpuind cu hotărâre în sus, spre Ierusalim. Simţi cum îi trosnesc urechile.

Acum traficul era mai intens, dar încă departe de traficul urban obişnuit la o oră de vârf.

— *Shabbat, shabbat,* spuse şoferul, gesticulând către peisajul de dincolo de parbriz. Oraşul se golea pentru Sabat, care începea în seara aceea, la lăsarea întunericului.

Şi în curând îl văzu, pe când maşina urca pe strada Hativat Yerushalayim, zidul lung, masiv, ce marca graniţa de vest a Oraşului Vechi. Nu era foarte atentă, privind în gol, gândindu-se doar la ce i se întâmplase lui Uri. Fusese într-adevăr lovit de un glonţ doar pentru ca ea să poată

scăpa? Greutatea din pieptul ei, sentimentul de groază aproape că o striviră. Încă o greşeală; încă o trădare. Furioasă, se forţă să-şi canalizeze sentimentele într-o hotărâre neclintită: îi va găsi pe oamenii care l-au împuşcat pe Uri şi va face asta găsind tăbliţa. Simţea că se apropia. Ultimul testament al lui Avraam nu putea fi foarte departe.

Capitolul 52

Ierusalim, vineri, 7.50 a.m.

Maşina intră prin Poarta Jaffa, oprindu-se aproape imediat într-o mică piaţă, un spaţiu pavat, mărginit de un magazin de suvenire în care se vindeau obişnuitele kitsch-uri şi două cămine pentru elevi dărăpănate. Trebuia să meargă pe jos de acolo. Maggie îi mulţumi şoferului, îi făcu semn să plece şi se uită atent în jur. În faţa ei era Centrul Suedez de Studii Creştine. În apropiere se aflau Centrul Creştin de Informaţii şi Casa de Oaspeţi a Bisericii lui Hristos. Ieşi la suprafaţă amintirea înceţoşată a imaginii lor vizionate la lecţiile de geografie ale surorii Frances. Maggie îşi dădu seama că auzise de locurile acelea cu multă vreme în urmă. Toate erau misiuni – misiuni de convertire a evreilor.

Chiar în faţa ei se găsea ceea ce părea a fi secţia centrală de poliţie, echipată cu un turn de comunicare în jurul căruia erau mai multe antene. Porni în direcţia ei. Va anunţa dispariţia lui Uri, le va spune despre focurile de armă, ei vor trimite maşini de patrulare, îl vor găsi pe Uri şi îl vor aduce înapoi la ea…

Dar apoi se opri. Trebuia să explice de ce furaseră maşina şi de ce erau urmăriţi în toiul nopţii; de ce era îmbrăcat Uri într-o uniformă de băiat de serviciu furată. Nimeni nu va crede nici măcar un cuvânt. Poliţiştii vor suna imediat la consulat pentru a o verifica şi îi fu de-ajuns să-şi imagineze acel apel în care lui Davis, Miller şi

Sanchez li se spunea că Maggie Costello şi-a petrecut noaptea cu Uri Guttman.

Rămase pe loc, îngheţată. Dacă Uri era în viaţă, avea nevoie de ajutorul lui. Dar nu avea pe nimeni la care să apeleze, care să înţeleagă sau să creadă ce ştiau amândoi acum. Singura ei speranţă era tăbliţa. Dacă va intra în posesia ei, va avea răspunsurile: va afla cine se află în spatele acestor crime şi cine l-a răpit pe Uri. Dacă ar reuşi măcar să găsească tăbliţa, ar avea şi ea cu ce să negocieze. Atunci nu i-ar mai rămâne decât să decidă cum putea s-o folosească mai bine.

Se uită în jur, încercând să se orienteze. Acest loc i se păruse aproape sufocant de intens imediat ce sosise, dar aici, în Oraşul Vechi, senzaţia era mai acută, ca şi cum toată fervoarea Ierusalimului, toată istoria lui tensionată, era închisă în aceşti pereţi masivi de nisip. Nu e de mirare că oamenii vorbeau despre Ierusalim ca şi cum ar fi vorbit despre o formă de boală mintală.

Opri un bărbat cu o cameră foarte mare la gât, care purta sandale şi şosete, şi îi ceru să o îndrume spre Zidul de Vest. Arătă spre o arcadă care se găsea chiar în direcţia opusă Porţii Jaffa. Acesta, îşi aminti ea, era drumul spre *souk.*

Avu senzaţia coborârii unui deal pe acea cărare abruptă, bătucită de milioane de paşi în sute, dacă nu chiar mii de ani. Părea să se afle la o distanţă uriaşă de piaţa pe care o văzuse cu o zi în urmă. Era încă devreme; aproape toate prăvăliile erau încuiate în spatele unor obloane metalice şi în locul mulţimilor masive de turişti şi cumpărători, zări doar un băiat care împingea un cărucior, sărind din când în când pe micul cauciuc pe care îl ţinea legat cu un lanţ la spate şi care, când intra în contact cu asfaltul, funcţiona ca o frână improvizată.

Se uită la numele magazinelor, vizibile acum datorită lipsei oamenilor. Şi-l imagină pe Guttman cel bătrân plimbându-se pe aici, vizitând Sadi Barakat şi Fii, Comercianţi Autorizaţi sau sforăitorul Muzeu Oriental, întotdeauna în căutarea unui obiect rătăcit din tezaurul antic. Cum trebuie să se fi cutremurat când intrase în acea zi în magazinul lui Aweida.

Trecu pe lângă un om cu barbă îmbrăcat într-o robă în întregime neagră. Era un rabin sau un preot ortodox, poate grec sau rus? Nu avea idee, iar în oraşul ăsta toate variantele erau posibile. Dintr-o altă direcţie venea o gaşcă de băieţi arabi de optsprezece ani, pe lângă ei trecând o bătrână care citea dintr-o carte de rugăciuni, murmurând incantaţii, ca şi cum nu şi-ar fi permis să piardă nici măcar un minut de venerare a divinităţii.

În cele din urmă, zări un indicator simplu, în engleză, care părea scris de mână. *Spre Zidul de Vest,* spunea acesta, iar o săgeată îi arăta că trebuia s-o ia spre dreapta. O urmă, coborând alte câteva trepte, după care văzu un indicator mai oficial, cu câteva explicaţii, toate în engleză:

Aceasta este piaţa Zidului de Vest.

Vizitatorii cu stimulatoare cardiace trebuie să informeze personalul de securitate…

Exista un detector de metale precum cele de la aeroport prin care trebuia să treacă, păzit de câţiva agenţi ai poliţiei israeliene. O poliţistă o percheziţionă, glumind şi râzând în tot acest timp cu colegii ei, apoi îi făcu semn să treacă.

Acum se întindea în faţa ei o piaţă asfaltată, în pantă, plină de oameni şi având la unul din capete pietrele enorme, masive ale Zidului de Vest. Părea să facă parte dintr-o altă lume: nu era construită la o scară umană. O singură cărămidă era aproape la fel de înaltă cât un om. Buruienile ce creşteau prin crăpături era copaci mai mici. Şi totuşi toate astea datau din vremea unui templu construit aici cu aproximativ 2 500 de ani în urmă.

Peste tot forfoteau oameni. Oameni cu barbă grăbindu-se de parcă ar fi avut de prins un tren, alţii care le întindeau turiştilor acoperăminte pentru cap, în timp ce alţi câţiva zâmbeau, precum cei care strângeau donaţii şi sperau că trecătorii se vor opri să stea de vorbă cu ei. Evita contactul vizual, ascultând în schimb cum un adolescent american acceptase să i se aplice o butonieră.

— Mmm, Aaron.

— Bună, Aaron. Eu sunt Levi. *Lay-vee.* Ai unde să-ţi cheltuieşti lovelele în seara asta?

— Mmm, poate. Nu sunt sigur.

— Ai vrea să le cheltuieşti cu o familie, să mănânci supă de pui, cum ar veni, acasă? Poate să *daven* puţin la *Kotel?*

Ultimul cuvânt a fost pronunţat la fel ca hotel, deşi cu accentul pe prima silabă. Şoferul a folosit acelaşi cuvânt. *Kotel.* Zidul.

Acum vedea mai bine scaunele albe, de grădină, din plastic, înşiruite în faţa Zidului. Nu erau puse în vreo ordine anume. În schimb, păreau să fie o grămadă de adunări şi de slujbe diferite care aveau loc în acelaşi timp. Era o scenă a haosului spiritual, semănând mai mult cu o gară decât cu oricare din sanctuarele la care fusese vreodată.

Cam la patru cincimi din lungimea zidului se forma un paravan care despărţea mulţimea. Nu era cine ştie ce, semăna cu un gard pe care l-ar fi pus tatăl ei în grădină. Dar în partea stângă, cum priveai la pietrele uriaşe, mulţimea era mult mai numeroasă. Se apropie pentru a-şi da seama care putea fi semnificaţia acestei separări.

Ah. Bărbaţii în partea stângă, femeile în dreapta. Mai era un indicator, adresat femeilor. *Intraţi într-un spaţiu sacru. Femeile trebuie să fie îmbrăcate potrivit, într-o rochie modestă.* Dar ea se uita la bărbaţi. Chiar şi acum erau destui, mulţi înfăşuraţi în şaluri mari, alb cu negru, cu faţa la perete. Unii lăsau şalurile să le acopere capul, precum

boxerii în halate cu glugă pregătindu-se de luptă. Alţii le purtau pe umeri. Toţi păreau să se legene înainte şi-napoi pe călcâie sau să se balanseze într-o parte şi-n alta cu ochii închişi. Maggie încercă să se apropie.

— Eşti evreică? o întrebă cu un accent european o femeie impunătoare.

Dădea din cap şi zâmbea.

— Nu, nu sunt. Dar am venit aici pentru a mă alătura rugăciunilor acestor oameni buni către Dumnezeu, spuse ea, cu vocea surorii Olivia de la şcoală în minte.

Femeia arătă spre locul doamnelor din cadrul acestei separări şi plecă.

Maggie se întrebă cât mai putea sta acolo până să o mute cineva. Trebuia să afle unde să se ducă. Văzu un poliţist înarmat şi îl întrebă de tunelurile Zidului de Vest. Îi arătă o arcadă îngustă, care părea proaspăt construită în lungul zidului mai mult scund ce cădea perpendicular chiar pe Kotel.

Afară se afla un grup cam de treizeci de bărbaţi şi femei, echipaţi cu sticle de apă şi camere video. *Perfect.*

Aşteptă în spatele lor, după care îi urmă prin arcadă, cu ochii în jos, jucându-se nervos cu telefonul.

— Bine, oameni buni. Vă rog să ascultaţi cu toţii. Mulţumesc, spuse ghidul turistic – un american în jur de treizeci de ani, cu o barbă ţepoasă şi ochi luminoşi, strălucitori.

Bătu de trei ori din palme şi aşteptă să se facă linişte.

— Perfect. Mulţumesc. Mă numesc Josh şi voi fi ghidul vostru în acest tur prin tunelurile Zidului de Vest – şi în această călătorie printre moştenirile antice ale poporului evreu. Trebuie doar să mă urmaţi şi putem începe.

Îi conduse într-o pivniţă, o încăpere în formă de arcadă boltită. Pietrele erau mai reci şi mai cenuşii decât cele cu care se obişnuise Maggie în Ierusalim şi se auzea un bâzâit

de ventilatoare, prin care se încerca disiparea mirosului mucegaiului uscat, crescut în întuneric.

— OK, suntem toţi? Vocea i se izbea de pereţi.

— Bun. Ne aflăm în încăperea pe care exploratorul britanic Charles Warren a numit-o Staulul Măgarului. Asta probabil din cauză că această cameră a fost folosită odată în acest scop – sau poate doar arată aşa.

Se auzi râsul politicos al celor care nu fotografiau cu camera de la telefonul mobil. Maggie începu să cerceteze pereţii, nerăbdătoare să vadă dacă exista vreun fel de deschizătură, un loc unde Shimon Guttman ar fi putut să-şi ascundă preţioasa descoperire.

— Asta ne dă şansa de a spune câteva lucruri despre locul în care ne aflăm. Suntem acum foarte aproape de zona numită Muntele Templului. După cum ştiţi, acesta e într-adevăr un loc foarte special. Tradiţia spune că aici se afla Piatra de Temelie, din care a fost creată efectiv lumea acum 5 700 de ani. O cunoaştem şi sub numele de Muntele Moriah, unde *Ha'shem,* Cel Atotputernic, i-a cerut lui Avraam să-şi sacrifice fiul, pe Isaac. Tot aici s-a odihnit Iacov şi a avut visul în care îngerii urcau şi coborau între cer şi pământ. Şi a prorocit că în acest loc va fi construită Casa lui Dumnezeu.

— Într-adevăr Templul a fost construit aici mulţi ani mai târziu. Iar mai devreme vă uitaţi la Kotel, singura porţiune din zidul de vest al templului ce s-a păstrat. Care templu? Păi erau două. Primul Templu a fost construit de regele Solomon acum aproape 3 000 de ani, iar al doilea a fost construit de Ezra la aproximativ 500 de ani după aceea. Când al doilea Templu a fost distrus de către romani, în anul 70, singura parte care a rămas în picioare a fost Zidul de Vest.

Maggie îşi păstra locul în spate, ochii ei cercetând fiecare crăpătură dintre pietrele alb-cenuşii. *Vei găsi ce ţi-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice,* a spus

Guttman. Era oare posibil să se refere la ceva din camera asta?

— … majoritatea oamenilor nu îşi dau seama că zidul uriaş pe care tocmai l-am văzut afară, la care se roagă toată lumea, nu e tot zidul de vest. Acesta se prelungea, spre nord, de *patru ori* pe atât. Problema e că, de-a lungul anilor, oamenii au construit în faţa lui şi în cele din urmă *peste* el. Au construit strat peste strat de case, temelii şi structuri de rezistenţă. Până când nu s-a mai văzut nimic din zidul propriu-zis.

— Dar vestea bună este că am reuşit să săpăm un tunel pe toată lungimea zidului. Acum putem vedea toate acele straturi de istorie – şi putem admira frumuseţea zidului însuşi, o comoară care le-a fost ascunsă evreilor timp de cel puţin două milenii.

În timp ce bărbaţii în pantaloni scurţi şi femeile cu pulovere legate în jurul taliei scoteau exclamaţii uimite, Maggie încerca să-şi mişte privirea ca pe o rază de lanternă. Era oare mica tăbliţă a lui Avraam ascunsă pe undeva pe aici? Cercetă pământul, întrebându-se dacă nu exista un fel de trapă, o scară poate, care să ducă într-o pivniţă. Dar unde?

— OK. O să urmărim lumina aia mică de acolo – şi o să trecem prin Pasajul Secret.

Un adolescent imită vaierul lugubru al unei fantome. Sora lui cânta melodia de la *Zona crepusculară.*

Grupul mergea în şir indian pe un coridor lung, pe sub un tavan boltit, nu foarte înalt. Lumina zilei dispăruse acum, exista doar strălucirea portocalie a spoturilor fixate în pământ la anumite intervale. Maggie tremura, o consecinţă a şocului, oboselii şi, în aceeaşi măsură, a frigului.

Ghidul vorbea din nou, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul paşilor. Din cauza ecoului şi a poziţiei sale

dezavantajoase, Maggie trebuia să facă eforturi pentru a-l auzi.

— Legenda spune că acesta era un pasaj subteran folosit de regele David pentru a putea călători fără să fie văzut de la palatul lui, care se afla la vest de aici, la Muntele Templului.

Maggie se uită la tavan şi la pereţi. Cu siguranţă Guttman n-ar fi lăsat nimic aici. Unde ar fi reuşit să o ascundă? În spatele uneia dintre cărămizi? Începu să se îngrijoreze. Dacă scosese una din pietrele antice şi ascunsese tăbliţa în spatele ei, cum Dumnezeu avea s-o găsească? De unde avea să înceapă? Ghidul răspundea la o întrebare.

— De asta mi se pare atât de frumos să mă aflu aici, pentru că pot atinge pietrele pe care le-au atins şi pot respira aerul pe care l-au respirat strămoşii noştri. Mergând în adâncime, vom ajunge chiar la rădăcinile fiinţei evreieşti.

Ochii îi sclipeau, două raze jucăuşe de lumină.

— Ne putem atinge sufletele aici.

Făcu o pauză în care zâmbi larg, dezvelindu-şi întreaga dantură.

— OK, haideţi să continuăm.

Maggie începea să se enerveze. Lumina era prea slabă pentru o căutare adecvată şi, dacă se hotăra să rămână cu acest grup, avea prea puţin timp la fiecare oprire din cadrul turului. Îşi aminti cum îl blestema Uri pe tatăl său şi planurile lui complicate. Faptul de a-i fi condus până aici era remarcabil, însă nu şi dacă nu aveau nici o şansă să găsească tăbliţa.

Se dezmetici dintr-odată. Ridică privirea şi văzu un bărbat uitându-se la ea, apoi în altă parte. Oare murmurase? Era atât de obosită, încât nu ar fi surprins-o dacă, în disperarea ei, ar fi gândit cu voce tare. Simţi cum i se înroşesc obrajii.

Ghidul adună grupul în jurul unui panou de sticlă ce scotea la iveală faptul că se aflau în realitate pe o punte, cu o gaură ca o fântână chiar sub ei.

— Are doar 1 300 de ani, spuse zâmbind. Fiindcă acesta nu e podul original, ci a fost construit mai târziu de musulmani.

În timp ce vorbea, o femeie îmbrobodită se strecură pe lângă ei, cu capul adâncit într-o carte de rugăciuni, bolborosind incantaţii.

Îşi continuară drumul, până când ajunseră sub alt acoperiş boltit. Mirosul de igrasie era din ce în ce mai puternic. Treceau, explica ghidul, prin nişte rezervoare subterane ale căror bolţi susţineau casele construite deasupra.

— Vedeţi găurile din tavan, spuse el şi toată lumea se uită în sus. Pe acolo coborau găleţile şi le ridicau apoi pline cu apă.

Maggie aproape că nu mai asculta, studiind în schimb cele două semne luminoase ce fuseseră aşezate acolo: în mod straniu, prezentau listele donatorilor străini, Schottensteinii şi Zuckermanii care făcuseră posibile aceste săpături. Cercetă lista de nume, căutând un Guttman sau un Ehud Ramon sau un Vladimir sau un Jabotinski, orice i-ar fi putut oferi un indiciu. Locul ăsta era atât de mare, un labirint de tuneluri: cum Dumnezeu ar putea găsi ceva aici? Înţelesese de ce era supărat Uri pe tatăl său: de ce nu putuse fi mai explicit?

Ghidul îi chema în faţă pentru a le arăta ceea ce le prezentase drept Arca lui Wilson. Arătă spre o mică deschizătură prin care puteau să privească din nou masivele pietre lunguieţe ale Zidului de Vest, ce nu erau diferite de cele pe care le văzuse afară. Nu zăreau mare lucru din cauza "zonei de rugăciune pentru femei" care era aglomerată chiar şi la ora asta.

Gata cu toate astea, hotărî ea. Însoţirea grupului de turişti n-o va conduce în veci la tăbliţă. Trebuia să caute ca lumea. Asta însemna singură. Se îndepărtă cât putu de încet şi de discret de grup şi se îndreptă spre prima ieşire disponibilă.

Era un şir de scări din metal, proaspăt construite, pe care le zărise când au intrat. Coborî, apăsându-şi călcâiele în fiecare treaptă pentru a se asigura că cizmele nu îi vor scârţâi şi nu o vor da de gol. Jos, văzu un dreptunghi adânc ce părea cioplit cu măiestrie în pământ, cu trepte pe fiecare parte. Un fel de piscină.

Mergi spre vest, tinere, şi găseşte calea spre oraşul model, aproape de Mishkan. Vei găsi ce ţi-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice.

Nu era nimic în locul ăsta care să aibă legătură cu indiciul lui Guttman. Înaintă spre un spaţiu mai larg, unde lucra un grup de bărbaţi cu căşti de protecţie galbene: arabi, Maggie nu putu să nu observe. Îşi aminti nota din materialul informativ, ce sublinia ironia faptului că aşezările evreieşti de pe Malul de Vest, la fel ca şi bariera de securitate sau zidul Israelului, atât de urâte de arabi, erau aproape întotdeauna construite de mâini arăbeşti.

În faţa ei se afla secţiunea de curând expusă a Zidului de Vest. Citi pe sărite panoul explicativ: pietrele aveau cinci tone fiecare, erau bine finisate, cu margini teşite şi contururi elegante, fiecare fiind lungă cât un autobuz, cu o greutate de 570 de tone, mai grea decât un avion 747 plin cu pasageri şi cu bagajele lor. *La naiba.* Când va vedea ceva care să aibă sens?

Căută o deschizătură. Nu era decât una şi se strecură prin ea, trezindu-se pe o alee îngustă, mărginită la un capăt de o boltă enormă ce părea construită din cărămidă, umplută cu un pietriş brut, grosolan. Lângă ea se afla un indicator: Poarta lui Warren[4].

[4] Labirint (engl.). (n.t.)

Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru asta. Până la urmă, Guttman nu se jucase cu ei. Nu vorbea indiciul lui despre "calea labirinturilor antice"? Atât ea, cât şi Uri l-au interpretat ca o trimitere la acest labirint de tuneluri antice, însă Guttman fusese mult mai inteligent de-atât. Se referise la acest loc: nu era vorba de labirinturi, ci de Warren. Şi ea era aici.

Se uită în sus, în jos şi în jur, încrezătoare acum că o să găsească ascunzătoarea. Totuşi tot ce putea vedea era un zid de piatră şi cărămidă, toate bucăţile părând bine fixate. Începu să ciocănească şi să tragă, sperând să găsească o cărămidă slăbită care ar putea ieşi uşor. Nu reuşi să scoată nici una.

Pierzându-şi încrederea, căzu în genunchi. Va lucra metodic, începând cu şirul de pietre de sus. Se apucă să prindă şi să smucească, pielea de pe degete zgâriindu-se şi zdrelindu-se de cărămida aspră. Zidul era solid ca stânca. Mâinile i se mutară frenetic la următorul şir de pietre, apoi la următorul. Nimic.

Se ridică şi cercetă zidul din partea opusă. Poate că ascunzătoarea era acolo. Se uită sus şi apoi dedesubt. Unde Dumnezeu o ascunsese Guttman?

Şi atunci îl văzu.

Acelaşi bărbat cu care îşi încrucişase privirile în timpul turului, doar că acum stătea în picioare, singur, la celălalt capăt al culoarului îngust. Maggie nu avu nici un sentiment de jenă, ci doar unul de recunoaştere.

Îi mai văzuse figura înainte. Dar unde? Mintea ei era atât de zăpăcită din cauza oboselii, încât parcă înainta printr-o apă adâncă pentru a găsi amintirea. Era recentă, ştia asta. Chiar din ultimele câteva zile. Să fi fost de la hotel? De la consulat? Nu, îşi dădu imediat seama. O, nu. Nu era deloc de-acolo.

Era de la clubul de noapte din Tel Aviv, unde ea şi Uri l-au găsit pe fiul lui Baruch Kishon. Maggie l-a observat la

intrare, la scurt timp după ce au ajuns. Aproape că i-a zâmbit cu simpatie: o altă persoană trecută de treizeci de ani, rătăcită într-un club fremătând de tineri sprinteni, superbi. A urmărit-o atunci – şi a urmărit-o şi acum.

Scopul lui era neîndoielnic. Orice avea ea să descopere, va vrea acel lucru pentru el, pentru a-l da mai departe cine ştie cui. Oamenilor care o uciseseră pe mama lui Uri, pe Kishon, pe Aweida, poate chiar şi pe Uri. Oamenii care i-ar face cu siguranţă acelaşi lucru şi ei, chiar aici, chiar acum, în această catacombă a secretelor străvechi.

Capitolul 53

Ierusalim, vineri, 8.21 a.m.

Picioarele luară decizia înaintea ei. Se ridică şi fugi, alergând prin locul în care se îngusta culoarul unde stăteau poate douăsprezece femei, fiecare din ele ţinând în mână o carte de rugăciune. Aveau capetele acoperite cu pălării sau cu bonete croşetate, iar figurile lor exprimau o extraordinară ardoare. În timp ce îşi făcea loc printre ele, Maggie observă că aproape atingeau un perete pe care se prelingea apa, lustruindu-l cu buzele. Alte două femei, probabil turiste, stăteau deoparte de restul. Maggie le auzi vorbind:

— Piatra de Temelie e acolo, de partea cealaltă a Zidului. Ai auzit ce se spune? Că picăturile astea sunt lacrimile Domnului.

Maggie le dădu la o parte. Se uită peste umăr şi văzu că urmăritorului i se alăturase un alt bărbat, cu o cameră video la gât. Se apropiau. Alergă mai repede.

Acum culoarul se transformase într-un tunel lung, îngust. Continua să fugă, aplecată în faţă. Când se uită în urmă îi văzu apropiindu-se, chiar dacă alergau ciudat de ghemuiţi. Cuprinsă de panică, se întoarse şi se năpusti înainte, izbindu-se cu fruntea de o grindă metalică încorporată în tavan. Icni şi se trase înapoi când peretele din stânga ei dispăru subit: un alcov în care se afla o femeie bătrână, îmbrăcată complet în negru, cu mâinile încleştate pe o carte de rugăciuni. Maggie ameţise.

Pământul de sub picioarele ei îşi schimba înfăţişarea: un pătrat de sticlă prin care se vedea dedesubt un bazin sau o cameră. Bărbaţii erau doar la zece metri în spatele ei.

Deodată tunelul se sfârşi, deschizându-se spre alt bazin. În sfârşit, putea să ridice capul. Voia cu disperare să găsească o cale de ieşire din parcursul oficial, ca să scape de bărbaţii aceia. Dar nu părea să existe decât o singură deschidere de fiecare dată. Trebuia să rămână pur şi simplu în faţa lor până când va putea ieşi la lumina zilei. Dar cât va mai dura asta?

Gâfâia, trezindu-se în ceea ce părea a fi un colţ dintr-o piaţă romană de mult îngropată. Se uită la cei doi stâlpi care aveau deasupra un portic. De-a lungul lui, două bucăţi cubice de piatră, aruncate una peste cealaltă, ca şi cum constructorii de acum două milenii ar fi lăsat pur şi simplu sculele şi şi-ar fi abandonat munca. Auzea paşi grei în spatele ei. Căuta o ieşire, dar nu vedea decât una.

Cărarea se îngusta din nou, întorcându-se cu nouăzeci de grade de la Zidul de Vest, care fusese până atunci un element de siguranţă în dreapta ei. Acum nu mai zărea pietrele elegante, ordonat aşezate, părea să fi intrat într-un fel de trecătoare subterană, un canion cu pereţi abrupţi, înalţi cât o catedrală, înconjurând-o din ambele părţi. Erau umezi şi făcuţi din straturi groase, de diferite culori, ca şi cum s-ar fi aflat înăuntrul unui tort.

— Stai! strigă unul dintre urmăritori.

Se uită peste umăr şi i se păru că îl vede pe cel de-al doilea bărbat, cel cu camera, scoţând o armă şi îndreptând-o spre ea. Icni şi se ghemui, dar acesta nu găsi un unghi potrivit: pietrele se încovoiau şi se curbau prea brusc.

În cele din urmă ajunse la o scară îngustă, cu trepte de metal. Căzu aproape direct pe ele, făcând eforturi mari pentru a-şi păstra echilibrul. Le urcă tropăind, respirând sacadat. Odată ajunsă în vârf, trebui să se întoarcă pe o

parte doar ca să treacă, atât de îngustă era despărţitura. Auzi o femeie ţipând în spatele ei: cineva tocmai văzuse arma.

După asta ieşi din nou într-un spaţiu deschis, un fel de pivniţă romană. Cum i se obişnuiră ochii, văzu că era de fapt un alt bazin, de data asta plin cu apă vâscoasă, stătută. Se opri o secundă, plămânii ei ţipând după oxigenul din acest aer învechit, umed. Unde ducea acest bazin? Poate ieşea undeva afară şi putea scăpa de aici? Stătea pe margine, gândindu-se la un plonjon. Întotdeauna fusese o înotătoare bună. Poate va reuşi să-şi ţină respiraţia…

Însă atunci auzi zgomot de paşi la doar câţiva metri şi instinctul îi dictă să se întoarcă de la bazin şi să se târască în schimb prin singura ieşire. În secunda aceea fu cuprinsă de uşurare. Căci acum putea vedea lumina zilei. Trebuia să străbată un culoar, să treacă prin bariera turnantă şi era afară.

Înghiţind cu lăcomie aerul, clipind la brusca lumină a soarelui, descoperi că ieşise într-o străduţă îngustă, plină de oameni. Chiar în faţa ei se afla un indicator: Sanctuarele Flagelului şi ale Condamnării. Iar din sanctuar se ivi un călugăr într-un *cassok* maro, cu o frânghie maro în jurul taliei. Se afla pe Via Dolorosa, drumul lui Hristos spre crucificare.

Maggie ar fi regăsit pentru o clipă vechea tihnă catolică în familiaritatea locului, dacă ar fi avut timp. Dar nu îşi permitea acest lux. La ieşire o aşteptau doi bărbaţi cu feţele acoperite, care îi ieşiră în faţă şi, calm, cu un efort minim, o înhăţară.

Capitolul 54

Ierusalim, vineri, 8.53 a.m.

Nişte mâini înmănuşate o apucară de încheieturi atât de strâns, încât i se păru erau făcute din oţel, nu din carne şi oase. Gâfâi, dar nu scoase nici un sunet; alte mâini îi puseseră deja la gură o fâşie de material, ca un batic făcut sul. Nimeni nu spunea nimic.

O traseră din stradă înapoi în tunele – departe de ochii lumii.

— Ce se întâmplă? Cine sunteţi? încercă ea să spună prin căluş. Ştiind că vorbele erau inutile, adăugă: şi ce aţi făcut cu Uri?

Doi dintre bărbaţii din faţa ei înaintară un pas, ca şi cum ar fi anticipat şi încercat să prevină o reacţie violentă. Şi aveau dreptate: instinctiv, încercă să scape. Se chinui să-şi mişte braţele, dar îşi dădu seama că erau legate cu ceva ce părea a fi bandă adezivă din plastic, ca o etichetă lipită pe un produs nou, atât de rezistentă, încât putea fi tăiată doar cu o lamă ascuţită. Vru să ţipe, dar nu reuşi decât să vomite pe materialul îndesat în gură. Iar acum gâfâia şi mai tare, plămânii fiind forţaţi să-şi satisfacă nevoia de aer doar pe căile respiratorii. Îşi simţea inima bătând cu putere, nu doar din cauza urmăririi, ci şi de teamă pentru propria viaţă.

Cei doi bărbaţi din faţa ei se apropiară, astfel că putea vedea mici părţi din feţele lor, care nu erau ascunse. Ochii bărbatului mai înalt, din stânga ei, erau negri, inexpresivi şi sticloşi, ca un iaz îngheţat iarna. Lăsa impresia că până

şi asta, priveliştea unei femei înconjurate de bărbaţi mascaţi, care se chinuia să respire, îl plictisea. Maggie se uită la partenerul lui sau mai degrabă se uită *către* el, sperând să găsească acolo vreo licărire de umanitate. Dar ceea ce văzu îi dădu fiori. Căci ochii verzi ai acestui om trădau într-adevăr o emoţie; iar emoţia aceasta era dorinţa.

Bărbatul acesta se apropia de ea cu altă fâşie de material negru în mâini. Când îi puse mâinile pe ceafă, faţa lui aflându-se la doar câţiva centimetri de a ei, Maggie avu o revelaţie îngrozitoare. Acesta era bărbatul care o atacase la câteva sute de metri de aici, pe străzile dosnice ale pieţei. Şi pe când era legată strâns la ochi şi totul se cufunda în întuneric, înţelese că era ca şi moartă.

Simţi un ghiont în mijlocul spatelui şi se împiedică, cineva prinzând-o de braţ că să nu cadă în dreapta.

După câteva minute de mers poticnit, nici ea nu ştia câte, îşi dădu seama că acustica se schimbase: nu se mai auzea ecoul pereţilor de stâncă masivă. Şi umezeala rece a aerului se ridica, simţindu-se din ce în ce mai puţin. Oare se amăgea sau percepea într-adevăr, chiar şi prin legătura de la ochi, o schimbare a luminii?

Se opriră. Se auzeau alte voci, ceva mai departe. Maggie se gândi la lumea de dincolo de tunele şi se întrebă dacă avea să o mai vadă vreodată.

Se auzeau şoapte; se strădui să ghicească limba, dar erau prea departe. Apoi fu din nou înghiontită, picioarele împleticindu-i-se pe suprafaţa denivelată.

Acum era sigură că ceva se schimbase. Se auzea zgomotul străzii: oameni, maşini, paşi. Culoarea întunericului de sub eşarfa nu mai era aceeaşi, de parcă cineva ar fi lansat artificii pe cerul nopţii. Şi ceea ce dădu în vileag totul, simţea căldură pe piele. Căldura soarelui.

Nu avea nici un sens, dar se simţi uşurată. Deci nu avuseseră de gând să o omoare în tunelele acelea; nu avea

să putrezească într-un bazin abandonat, unde aerul vibrează de nesfârşiţii psalmi murmuraţi de femei.

Dar nu rămase decât câteva secunde afară. Simţi aceeaşi mână metalică ce o apucase de încheieturi prinzând-o de gât şi împingând-o în jos. Cu putere, de parcă ar fi vrut să contrabalanseze întregul ei corp. Opuse rezistenţă, ţinând spatele drept, refuzând să se aplece. Simţi frustrarea din atingerea mâinii care acum împingea mai puternic. În cele din urmă, bărbatul acela, sau altul, vorbi: o voce masculină din spatele ei scoase un singur cuvânt: "maşină".

Deci asta era. O împingeau pe bancheta din spate a unei maşini. Cedă, bucuroasă că reuşise să opună puţină rezistenţă. Nu era cine ştie ce, dar simţi că realizase ceva. Îi forţase pe aceşti oameni să spargă tăcerea pe care o păstraseră de când o încolţiseră, chiar la ieşirea din tunele. Nu voiau să vorbească, dar tocmai o făcuseră. Un cuvânt, e adevărat, dar e şi ăsta un început. Fusese o negociere la scară mică. Fuseseră nevoiţi să cedeze ca să obţină cooperarea ei. Poate că fusese legată şi redusă la tăcere prin căluşul acela, dar în termeni de mediere era convinsă că prima rundă era a ei.

Păreau să fie cel puţin cinci oameni în maşină; doi bărbaţi de o parte şi de alta a ei, îngrămădiţi în spate şi simţea, de asemenea, în genunchiul ei drept presiunea scaunului din dreapta. Continuau să nu-şi vorbească, dar în cele câteva secunde care i-au trebuit ca să intre în maşină, auzise un zvon de conversaţie. Era posibil să fi fost doar nişte oameni de pe stradă, trecători. Sau ceilalţi membri ai trupei de bărbaţi mascaţi care o vânaseră prin tunele. Oricum, ştia cu siguranţă ce limbă auzise. Era arabă.

Merseră cam zece minute cu maşina. Dar era posibil să fi fost şi jumătate sau de trei ori mai mult de-atât. Nu era doar faptul că nu putea să-şi verifice ceasul sau să se uite

la cel din maşină. Din cauză că nu reuşea să vadă nimic, îşi pierduse în întregime noţiunea timpului.

I se făcea rău când se gândea că stătea atât de aproape de oamenii ăştia, mai ales, ştia asta cu siguranţă, lângă atacatorul de la piaţă. Îngrămădiţi toţi în spate, picioarele şi genunchii ei le atingeau pe ale lor. Poate şi pe ai lui. Ar fi vrut să-i împingă departe de ea, cu putere, dar avea mâinile legate. Pielea îi fu străbătută de un fior.

În cele din urmă simţi cum maşina încetinea, apoi cum trecea peste o muchie, ca şi cum ar fi intrat pe o autostradă. Auzi geamul şoferului lăsându-se în jos şi ridicându-se din nou după o clipă: poate că trebuise să arate nişte acte la un fel de punct de control. Oare se înşelase în privinţa arabei? Să fi fost de fapt o trupă israeliană care o ducea prin DCO[5] înapoi pe Malul de Vest? Aveau de gând să-i facă acolo ceea ce nu ar fi îndrăznit în Israel? Ce *voiau* oare să-i facă?

Zgomotul se schimbă din nou. Maşina coborâse un fel de pantă şi acum părea să se afle undeva înăuntru. Poate că erau într-o parcare subterană. I se ivi în minte o imagine care o şocă. Văzu două cadavre aruncate în întunecimea unui garaj subteran, vizibile doar la lumina galben-bolnăvicioasă a unei lămpi fluorescente. Cele două trupuri, ambele neînsufleţite, erau al lui Uri şi al ei.

Maşina rămase pe loc, motorul se opri. Auzi uşile din spate deschizându-se, iar mâna de fier se aşeză din nou pe spinarea ei, împingând-o afară. De data asta nu mai opuse nici un fel de rezistenţă: voia să iasă din spaţiul acela sufocant, strâmt.

Dacă fusese un garaj, nu stătuseră mult în el. Maşina părea să fi parcat chiar în faţa unei uşi. Fu îmbrâncită înăuntru, apoi pe nişte scări, ghidată de bărbatul care stătuse mereu în dreapta ei. Apoi, după încă vreo câţiva paşi, auzi o uşă închizându-se în spatele ei.

[5] Biroul de Administrare Districtuală (n.r.)

— OK.

Fu atât de uluită să audă un cuvânt rostit, încât nici nu acordă atenţie vocii. Era a unui bărbat, dar mai mult de-atât nu ştia. Ce fel de accent avea? Îşi închipui că era israelian şi, ascultând-o din nou în minte, lucrul ăsta i se păru posibil. Dar apoi încercă să-şi imagineze că era vocea unui palestinian şi se potrivea şi aşa. Putea fi a oricui, de oriunde, în orice limbă.

Câteva clipe mai târziu înţelese ce însemna acel cuvânt. Era o instrucţiune, o permisiune. Pentru că acum simţea mai multe mâini plimbându-se pe trupul ei, unele atingându-i picioarele, altele mişcându-se, aproape ca nişte mângâieri, pe spatele ei. Era dezorientată. Fără să se gândească, strigă, dar se auzi doar glasul înăbuşit de căluş. Simţi că îi vine din nou să verse.

Mâinile se mişcau metodic, palpând în sus şi în jos fiecare picior şi braţ, ca un control de securitate într-un aeroport. *Desigur,* se gândi. O verificau. Simţi cum îi umblau în buzunarele pantalonilor, scoţându-i telefonul mobil şi micul portofel pe care îl purta. Aveau să vadă cine era. O singură dată mai fusese atât de înspăimântată, atunci când blocaseră tâlharii drumul în Congo. Cel mai mult se temea să i se afle identitatea: dacă ar fi ştiut că era diplomat, ar fi fost prea valoroasă ca să-i dea drumul. Îşi ascunsese actul de identitate. Dar nu mai avea nici un sens să se teamă de asta acum: oamenii ăştia ştiau cine era.

Urmă o pauză, timp în care îşi închipui că avea loc un fel de discuţie mută. Poate că îşi dăduseră seama că nu avea nimic şi dezbăteau eliberarea ei. Poate că tot acest coşmar avea să…

Dar o clipă mai târziu mâinile reveniră. Totuşi de data asta nu mai pipăiau. În schimb, erau repezi şi hotărâte, mergând direct la ţintă.

Începură cu pantofii, scoţându-i repede. Apoi simţi mâini pe catarama curelei, desfăcând-o, descheindu-i nasturele

de sus al blugilor, trăgând fermoarul în jos şi scoţându-i de tot de pe ea. Maggie ţipă înăbuşit.

Între timp, alte două mâini se ocupau de tricoul ei, încercând să-l scoată, împiedicate însă de mâinile ei legate. Se produse o mică întârziere, până când simţi cum banda adezivă de plastic din jurul încheieturilor era sfâşiată. Numai că mâinile îi erau în continuare captive. Fiecare era ţinută strâns şi ridicată, ca altă pereche de mâini să-i poată smulge tricoul de pe ea.

Era acum doar în lenjerie. Ar fi vrut să fie înaltă, să-i copleşească pe aceşti oameni cu puterea furiei ei, dar simţi un altfel de impuls crescând în ea – dorinţa de-a se micşora, de-a dispărea de sub ochii lor. Aproape goală dinaintea lor, orbită, nu se simţise niciodată mai neputincioasă.

Mâinile se puseră din nou pe treabă, atingând-o peste tot, cercetându-i spatele, subsuorile, părul. *Tot nimic.*

Vocea se auzi din nou.

— OK.

Sutienul îi căzu primul, nu sfâşiat, ci desfăcut uşor, o parodiere a atingerii unui iubit, care îi întoarse lui Maggie stomacul pe dos. Odată scos, putu auzi pe cineva rupând materialul sutienului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să cadă ceva dintr-un compartiment ascuns.

Pe urmă trecură la ultimul lucru rămas pe ea, o pereche de chiloţi care nici măcar nu erau ai ei, ci împrumutaţi, împreună cu toate celelalte, de la Orli.

Iar acum două mâini bărbăteşti îi trăgeau în jos, lăsând-o complet despuiată. Încercă să se acopere, dar mâinile care îi ţineau încheieturile erau prea puternice: trebuia să rămână aşa, descoperită.

Încercă să lupte cu impulsul de a plânge. Nu-şi putea permite să le ofere victoria asta. Să-şi reţină lacrimile, asta era acum singura ei rezistenţă. Dar era atât de greu. Simţi din nou mâna apăsându-i spatele.

Era acelaşi gest care o împinse în maşină, mâna încercând să o facă să se aplece din talie. Despre asta era vorba? Nu despre o verificare, ci despre un viol în grup? Aşa avea să se termine?

Umilinţa fu înlocuită de un torent de furie. Încercă să lovească, cu o putere pe care nu o mai simţise până atunci. Îşi dădu seama că bărbatul care o ţinea de încheieturi trebuia să se străduiască din greu ca s-o poată ţine.

În acelaşi timp, picioarele i se mişcară în ceea ce s-ar fi vrut a fi o lovitură. Produse ceva mişcare în dreapta, dar fu din nou prinsă de altă pereche de mâini. Se întrebă de ce nu îi legaseră gleznele.

Înţelese repede. Imediat ce îi învinseră împotrivirea, bărbaţii imobilizându-i fiecare membru, simţi cum cineva îi depărta picioarele câţiva centimetri unul de celălalt. Asta făcu posibilă următoarea mişcare. Cele două mâini se plimbau acum pe interiorul coapselor sale, chiar sub fese, şi, cu o mişcare fermă, îi desfăcură picioarele. Apoi aceleaşi mâini îi atinseră şi fesele, depărtându-le.

Acum nu mai putea scoate nici un sunet; şocul şi ruşinea erau prea mari. Se cutremură simţind cum anusul îi era deschis cu forţa şi îi era introdus un obiect înăuntru. Dacă era un deget sau vreun fel de instrument medical nu-şi putea da seama; tot ce simţea era străfulgerarea de durere adânc înăuntrul ei.

Vedea scena ca şi cum ar fi privit din afară. Şi-o putea imagina: trupul ei gol expus sub ochii grupului de bărbaţi mascaţi, cu fundul în sus şi orificiul deschis pentru inspecţie. Un spasm involuntar de protest îi făcu muşchii să se contracte. Dar nu putea să se mişte.

Obiectul se retrase cu asprime şi Maggie ţipă în căluş. Dar durerea era amestecată cu uşurare. Cu siguranţă acum avea să se termine.

Simţi mâinile întorcându-i trupul, astfel încât acum se afla chiar în faţa bărbaţilor. O împinseră în spate şi simţi

că era aşezată pe un fel de suprafaţă, poate o masă. Îi depărtară picioarele şi unul din ei aprinse o lanternă, îndreptând-o spre ea; apoi simţi nişte degete care îi cercetau interiorul vaginului. Urletul ei de indignare fu înăbuşit de căluş. Îşi dori să lăcrimeze, dar ochii îi erau uscaţi. Ca şi cum oroarea asta ar fi fost prea îngrozitoare ca să poată fi exprimată prin lacrimi.

Se auzi un sunet, cel al unei uşi deschizându-se, al altcuiva intrând în cameră.

— Ajunge, spuse o voce la doar câţiva paşi depărtare.

Între vuietul din capul ei, bătăile puternice ale inimii şi efortul de a-şi înghiţi lacrimile, nu reuşi să priceapă ce era cu vocea aceea, nu reuşi să-şi dea seama dacă era acelaşi bărbat care vorbise mai devreme. Până când nu vorbi din nou.

— Îmbrăcaţi-o.

Atunci îşi dădu seama fără greş. Ştia cu siguranţă vocea aceea. Pentru că îl cunoştea pe bărbat.

Capitolul 55

Ierusalim, vineri, 9.21 a.m.

— De obicei nu arată oamenilor partea asta a clădirii, Maggie. Păcat. Poate că ar trebui.

În timp ce el vorbea, Maggie simţea mai multe mâini agitându-se în jurul ei, trăgându-i înapoi tricoul peste cap, punând din nou blugii pe ea. Lucrau în viteză, ca mâinile de pe o scenă care ar fi făcut un schimb rapid de costume, înainte de următorul cadru. Ajunseră în cele din urmă şi la faţă, desfăcându-i căluşul – ceea ce declanşă un acces instantaneu de tuse – şi, la sfârşit, dându-i la o parte legătura de la ochi. După asta, o împinseră în jos, făcând-o să se aşeze pe un scaun tare, de lemn.

În timpul care îi trebui pentru a se obişnui cu lumina, bărbaţii cu măşti de schi ieşiră din cameră. Aceasta era goală şi lipsită de orice semn distinctiv, văruită într-un alb murdar, fără ferestre şi fără nimic atârnând pe pereţi. În faţa ei se afla o masă. Poate că acesta era unul dintre bărbaţii care o făcuseră să se aplece cu numai câteva secunde în urmă. Şi de cealaltă parte a mesei, stând pe un scaun simplu, ca al ei, se afla el.

— Nu pot decât să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat mai înainte, Maggie. Serios. Percheziţia la pielea goală, chestia cu cavităţile. Oribil. Ştii cum se cheamă asta în puşcăriile de acasă? *Verificare corporală.* Cum ţi se pare? Oricum, aşa cum spuneam, îmi pare rău. N-aş dori asta nici celui mai înverşunat duşman al meu.

Acum că îl putea vedea, se simţea descurajată de propria ei reacţie. Voia să sară la el, să întindă mâinile şi să-l strângă de gât până când şi-ar fi dat ultima suflare. Voia să-i iasă acid prin pori, până nu mai rămânea nimic din el. Dar sentimentele astea refuzau să se arate. Erau toate depăşite de neîncrederea pură, de consternarea ei la vederea acestui bărbat aici. Toate sentimentele erau copleşite de confuzia ei, care era totală.

— Ce Dumnezeu faci? fu tot ce reuşi să spună.

— Să nu ne grăbim, Maggie. Pentru început, vreau să ştiu unde e tăbliţa.

— Dar, tu? De ce ai…?

— Întrebarea e, dacă nu o ai la tine, dacă nu e ascunsă undeva în adâncurile corpului tău – şi m-am convins că nu e -, unde dracu e?

Acum ridica tonul, cum îl mai auzise făcând şi înainte.

— Nu ştiu.

— Ei, haide, Maggie. Ştiu că ai aranjat totul. Chiar te aştepţi să cred că nu ştii unde e?

— Iar tu chiar te aştepţi să vorbesc cu tine după ce mi-au făcut huliganii tăi? N-o să-ţi mai adresez nici un cuvânt, niciodată. Şi atunci, un lucru care o surprinse atât pe ea, cât şi pe el, îl scuipă în faţă.

— Îmi place asta, Maggie, doar ştii. O fată cu pasiune. Şi în plus, arăţi bine goală. Asta aş numi eu o combinaţie ucigătoare.

Maggie nu spuse nimic. Trupul încă îi tremura din cauza umilinţei prin care trecuse în această cameră, dar mintea ei abia acum simţea primele efecte ale şocului. În faţa ei se afla un om în care avuse încredere, despre care îşi închipuise că voia aceleaşi lucruri pe care le voia şi ea.

— Asta înseamnă că tu te afli în spatele afacerii? Al tuturor crimelor ălora?

— Face parte din politica noastră să nu discutăm detaliile operaţiunilor securităţii. Cu siguranţă ştii asta, Maggie.

Şi zâmbi. Zâmbetul atotştiutor şi complice al unui cinic cunoscător al politicii către celălalt. Zâmbetul pe care Bruce Miller, consilier superior al preşedintelui Statelor Unite, îl mai afişase de mii de ori înainte.

Capitolul 56

Ierusalim, vineri, 9.34 a.m.

— Ai pus să fiu urmărită?

Din nou fu dezamăgită de lipsa de convingere a întrebării sale.

— Noi te-am urmărit peste tot. Ştii asta.

— Care "voi"? Pentru cine naiba lucrezi?

Era ca şi cum sângele îi ajungea în sfârşit la creier.

— Eşti un trădător, asta eşti. Ţi-ai trădat ţara. Ţi-ai trădat nenorocitul de preşedinte.

— Maggie, putem trece peste toată povestea asta cu irlandezul scandalizat? Tu, Bono, nemernicul celălalt, cum îl cheamă, Bob Geldof? Şi toţi ceilalţi binefăcători cu inimile rănite care vin cu accentul ăla care te face să te simţi vinovat. N-o să meargă de data asta.

Se lăsase pe spătar, legănându-se pe picioarele din spate ale scaunului, mestecând guma cu nicotină mai hotărât ca niciodată.

— Asta nu e o negociere cu cine ştie ce culegători de banane din Africa. Deţii ceva de care am nevoie. Şi nu ai nici o alternativă, Maggie. Nici una. Aşa că spune-mi. Unde e nenorocita de tăbliţă?

Negociere. Simpla pronunţare a cuvântului fu suficientă ca să-şi vină în fire. Întotdeauna fusese bună la ceea ce psihiatrii numesc "compartimentare", separarea unui aspect al vieţii sale de celelalte, în aşa fel încât să se poată concentra la sarcina pe care o avea de îndeplinit şi acum, în mod conştient, îşi impuse să facă din nou acest lucru. Să

uite ceea ce tocmai se întâmplase, chiar şi dispreţul pentru monstrul din faţa ei, şi să-şi facă datoria. Să negocieze.

— Nu-ţi spun nimic până nu-mi spui ce naiba se întâmplă aici.

— Ascultă, Maggie. Nu vreau să mă repet. Dar nu ai nici o opţiune. Te pot forţa să-mi spui ce ştii, dacă e nevoie.

— A, chiar? Cel mai de încredere consilier al preşedintelui atacând un cetăţean al Statelor Unite, un înalt diplomat al Statelor Unite – într-un an electoral. Asta o să dea bine în sondaje.

— N-o să te creadă nimeni. O târfă spălăcită, care nu îşi poate ţine picioarele strânse şi şi-o trage mai întâi cu africanii şi apoi cu un israelian. Cum crezi că va da asta pe prima pagină din *Washington Post?*

Involuntar, Maggie închise ochii. Se proteja acum, instinctiv, ca un animal care îşi întăreşte vizuina în vederea următorului atac. Ştia că avea dreptate. Că greşeala ei din Africa împreună cu ceea ce putea fi uşor prezentat ca o aventură cu Uri, o putea termina. Că, în ceea ce privea credibilitatea, la asta rezumându-se majoritatea scandalurilor politice, ar pierde de fiecare dată în faţa lui Bruce Miller.

— Da. Şi microbiştilor le va plăcea la nebunie un preşedinte al cărui om de încredere priveşte în timp ce nişte gorile mascate caută în fundul unei colege. Eşti deja într-un rahat mai mare decât îţi imaginezi. Aşa că ce-ar fi să vorbeşti cu mine şi după aceea poate vorbesc şi eu cu tine.

Miller o cercetă pe Maggie din cap până-n picioare, cu un zâmbet vag pe buze. Simţea în el jucătorul de pocher care urma să se dea de gol.

— După cum am zis, ţi-ai luat-o Costello. Într-o altă viaţă, îmi imaginez că noi doi ne-am fi înţeles perfect, dacă ştii ce vreau să spun.

Maggie păstra aceeaşi expresie. Dacă e pe cale să se producă o schimbare în oponentul tău, nu trebuie să faci nici cea mai mică mişcare ce i-ar distrage atenţia. Nu trebuie să rupi niciodată vraja.

— Chiar nu e foarte complicat.

Voia să răsufle uşurată: avea să vorbească. Dar figura îi rămase îngheţată.

— Ne trebuie un acord de pace aici, Maggie. Şi eram, naiba să-l ia, destul de aproape. Apoi, weekendul trecut, auzim că circulă pe-aici o tăbliţă, care s-ar putea să fie ultimul testament al lui Avraam…

— De unde?

— De unde ce?

— De unde ai auzit?

— De la tatăl prietenului tău. Guttman. L-a sunat pe Baruch Kishon, ziaristul evreu, şi i-a spus. Nu toată povestea, dar suficient din ea. I-a menţionat pe comerciantul Afif Aweida şi pe prietenul lui, Ahmed Nour. Şi din întâmplare cei de la NSA ascultau.

— Din întâmplare.

— OK, n-a fost o întâmplare. Îl ascultăm de ani de zile pe Kishon.

— Pe Kishon? De ce naiba faceţi asta?

— N-ai citit dosarele, Maggie? Kishon e cel care a scos la iveală povestea legăturii cu Tel Avivul, acum câţiva ani.

Maggie îl blestemă pe Uri că nu-i spusese nimic despre asta. Trebuia să fi ştiut. Fusese cea mai mare fisură diplomatică între Israel şi Statele Unite, vreme de decenii întregi: trei agenţi ai CIA au trădat agenţia, furnizându-le secrete israelienilor. Până în ziua de azi, israelienii au cerut constant eliberarea spionilor; chiar şi preşedinţii cei mai proisraelieni au refuzat.

— Kishon încă mai vorbea cu ei în închisoare. Susţinea eliberarea lor. Îl ţineam sub urmărire chiar de-atunci.

— Deci cum ai auzit ce i-a spus Guttman, te-ai hotărât să-l omori.

— O, nu începe să-mi ţii predici nenorocite, domnişoară. Am ştiut imediat care e miza aici. Arabii şi israelienii sunt pe cale să ajungă la o înţelegere, adică să cadă la înţelegere în privinţa Ierusalimului, să împartă pe din două blestematul de oraş şi acum iată-l pe însuşi Dumnezeu Atotputernicul sau pe-aproape, venind şi spunând că nu, el aparţine evreilor. Toată afacerea ar cădea.

Maggie trebui să depună mari eforturi pentru a-şi păstra calmul. *A văzut textul. Ştie ce scrie în el.* Nu putea să-l lase să-şi dea seama că ea nu-l văzuse şi nu ştia.

— Deci îţi era teamă că israelienii vor renunţa la negocieri pentru că Avraam le-a hărăzit lor Muntele Templului?

— Sau musulmanilor. Nu conta cine îl primea. În ambele cazuri, procesul de pace s-ar fi încheiat. Trebuia să ne asigurăm că nici unii, nici alţii nu pun mâna pe ea.

Asta îi prilejui un moment de uşurare: până la urmă nu i-o luase înainte. Miller ştia la fel de puţine lucruri ca şi ea despre conţinutul tăbliţei. Va menţine ofensiva.

— Deci tu ai fost. Tu i-ai omorât pe Kishon, Ahmed Nour, Afif Aweida, Guttman, pe soţia lui Guttman – oricine ar putea şti ce e pe tăbliţă şi ar putea dezvălui acest lucru. Nu voia să amintească de Uri; dacă ar spune-o, s-ar putea să se adevereasc㠖 Nu te lăsa dusă de val, Costello. Guttman a fost omorât de serviciile secrete israeliene. Tipul părea să scoată un pistol şi să tragă în Yariv, ce puteau să facă?

— Şi kibbutzul din nord. Incendierea. Tot tu ai fost?

— Guttman era unul din principalii arheologi de la acel sit. Ne-am gândit că ar fi putut s-o ascundă acolo.

Acum era rândul lui Maggie să tacă. Îşi privea încheieturile, pe ambele având crestături roşii, adânci. Începu să scuture din cap.

— Asta ce înseamnă? întrebă Miller, iritat.

Nu spuse nimic. Bătând cu pumnul în masă, el strigă:

— De ce naiba scuturi din cap?

Ridică privirea, bucuroasă că a reuşit să-l enerveze.

— Pentru că nu-mi vine să cred cât de prost poţi să fii.

— Cum îndrăzneşti…

— Ai făcut toate astea pentru că ţi-a fost teamă că scoaterea la iveală a testamentului ar putea da peste cap procesul de pace? Toate aceste omoruri, de ambele părţi?

În glasul ei se simţea o ironie tristă.

— Ai făcut toate astea ca *să previi* suspendarea procesului de pace? Nu te-ai gândit nici o clipă că omorurile în lanţ, în cel mai delicat moment al negocierilor ar putea singure să dea dracului negocierile? Vreau să spun că e de necrezut. Ce-i cu voi, americanii? Uite, Irakul e o ameninţare: deci, hai să-l invadăm şi să-l facem de o mie de ori *mai* ameninţător! Şi acum aţi făcut din nou exact aceeaşi greşeală, aici.

— N-ai dreptul să-mi ţii predici…

— Am tot dreptul. M-am plimbat prin ţara asta, mi-am riscat viaţa, disperată să aflu cine se găsea în spatele tuturor acestor violenţe, pentru că am vrut să contribui la salvarea acestui proces de pace, pentru că de fapt chiar am crezut în el. Şi acum descopăr că adevărata sursă a problemei şi a violenţei care a distrus totul nu a fost Hamasul sau Jihadul, sau Fatahul, sau colonialiştii, sau Mossadul sau oricare din ei. Ci chiar tu!

Miller se adună.

— Întotdeauna am ştiut că eşti naivă, Maggie; făcea parte din farmecul tău. Dar asta e prea de tot. Nu crezi că tipii ar fi început ei crimele în momentul în care ar fi aflat de testament? Bineînţeles că ar fi făcut-o. Au fost foarte multe crime aici toată săptămâna care n-au avut nimic de-a face cu asta. Qalqilya. Gaza. Autobuzul cu elevi din Netania. Chiar dacă nu făceam nimic, oricum s-ar fi

întâmplat toate astea, de la sine. La fel e cu Hezbollahul şi cu iranienii care o iau razna.

I-ranienii.

— Ăsta e adevărul, draga mea. Te afli faţă în faţă cu o boală care e pe cale să se răspândească, omori prima dihanie care se îmbolnăveşte. Altfel o să dea gata toată turma.

Acesta era discursul de acasă al băiatului de fermier, pe care Miller îl folosea atât de bine la talk-show-urile de duminică dimineaţa din Washington. Îi intimida întotdeauna pe cei din presă şi îi făcea să se simtă ca nişte băieţi firavi de la oraş.

— Deci asta era, nu? Destabilizezi puţin procesul de pace, până când îl destabilizează nebunii de tot.

— Nu există alegeri bune în jocul ăsta, Maggie. Ar trebui să ştii deja asta.

— Şi presupun că funcţiona. Până când am apărut eu şi am început să-mi bag nasul.

— A, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— De ce? Ai fi reuşit, eliminând pe oricine ar fi aflat despre tăbliţă. Secretul lui Avraam ar fi rămas necunoscut. Dar m-am băgat eu, nu-i aşa, zbătându-mă zi şi noapte să scot la lumină ceea ce tu te-ai hotărât să ţii ascuns. Cât de naivă am putut fi.

— Ar trebui să fii mai puţin dură cu tine, Maggie.

— De ce?

— Pentru că ai făcut exact ceea ce am vrut noi – chiar de la început.

Capitolul 57

Ierusalim, vineri, 9.41 a.m.

Maggie se uita în pământ. Voia să se calmeze şi asta era modalitatea pe care o alesese. Dacă ar fi privit în sus, dacă s-ar fi uitat la el, şi-ar fi pierdut echilibrul. Se produsese un schimb între ei, ştiau amândoi acest lucru. Acum ea voia ceva de la el la fel de mult pe cât voia el ceva de la ea. Ea se afla într-o poziţie dezavantajoasă. Dacă ar fi fost vorba despre negocierea unei graniţe sau a unei ape sau chiar despre dreptul de vizitare în weekend şi proprietatea casei din Hampton, ar fi ştiut cum să mascheze situaţia, cum să-şi ascundă necesitatea. Dar până şi cel mai priceput negociator devine incapabil când trebuie să negocieze pentru el. Colegii lui Maggie spuneau adesea povestea unui mediator al Uniunii Europene care, în ciuda faptului că luase un premiu Nobel, încercase, dar nu reuşise, să obţină o mărire de salariu.

— Ce naiba poate să însemne asta: am făcut exact ce aţi vrut voi?

Miller zâmbi. Ştia la fel de bine ca ea ce greşeală făcuse trădându-şi necesitatea.

— O, haide, Maggie. Să nu mai pierdem timpul. Avem treabă. Nu ştiu dacă îţi vine să crezi, dar avem un proces de pace de salvat.

— De parcă ţi-ar păsa.

— Glumeşti? Glumeşti, ce naiba? Zâmbetul îi dispăruse acum.

— Ce crezi că făceam aici. Toată operaţiunea avea ca scop *salvarea* negocierilor. Ştiam că vor fi mai moarte decât un curcan în noiembrie, în momentul în care ar ieşi la iveală tăbliţa.

O privi pe Maggie profund dezgustat.

— Pur şi simplu nu înţelegeţi, nu-i aşa? Nici tu şi nici tâmpiţii ăia de liberali elitişti şi îngâmfaţi de pe Coasta de Est sau din Europa.

Se aplecă peste masă şi ochii îi scânteiară.

— Vă plac la nebunie lucrurile drăguţe, discuţiile, întâlnirile, planurile, contraplanurile, hărţile, hotărârile ONU, ceremoniile, strângerile de mână de la Casa Albă – vă plac la nebunie toate *astea.* Dar ai stat vreodată să te gândeşti timp de o secundă nenorocită cum de sunt posibile toate astea? Te-ai întrebat vreodată ce îl face pe un ticălos însetat de sânge ca Slobodan Miloşevici să se ducă la Dayton şi să participe la unul din amărâtele voastre de tratate de pace? Te-ai întrebat?

— Păi, îţi spun eu. Nemernicii descreieraţi ca mine şi ca prietenii mei mascaţi de afară, ăsta e răspunsul. Miloşevici nu a semnat acordul fiindcă i-ai făcut tu ochi dulci. Aşa cum nici fraţii tăi din IRA nu au semnat pe linia punctată fiindcă ţi-ai fluturat tu sau cineva ca tine fundu' pe sub ochii lor. Nu, au făcut-o pentru că unul ca mine i-a ameninţat că le aruncă o megatonă de dinamită în cap dacă nu o fac. Şi nu doar i-am ameninţat. Câteodată chiar am făcut-o.

— Sigur, vă lăsăm vouă aprecierile şi premiile pentru pace, contractele de carte şi interviurile cu Charlie Rose. Sigur, *New York Times* n-are decât să vă pupe-n fund cât vrea. Nu-mi pasă. Eu o să fiu fiul satanei, o să rezist. Dar nu te amăgi, domnişoară. N-ar exista nici o pace dacă nu ar fi băieţi ca mine, gata de război. Maggie respiră adânc.

— Şi asta făceai tu aici? Puţin război ca să putem noi să facem pace, asta e…

— Să ştii că asta făceam. Şi avea şi sens. Cele două tabere sunt încă în cameră…

— Tehnic.

— Există şi negocieri ascunse, aşa că vorbesc, crede-mă. Şi în plus tehnic e mai bine decât nimic. N-am fi ajuns nicăieri dacă tăbliţa aia nenorocită ar fi ieşit la iveală. Sunt mândru de ce am făcut.

— A ştiut toată lumea în afară de mine? Miller tăcea acum, privindu-şi degetele.

— Din contră. Ştia cine trebuia să ştie. Eu şi o mică echipă aleasă în acest scop. Foşti membri ai forţelor speciale.

— Echipa care m-a înhăţat în stradă, lângă piaţă. Tot ei au omorât oamenii?

— Am lăsat în seama lor şi a şefului lor toate detaliile operaţiunii.

— Şi noi, ceilalţi, nu am ştiut nimic? Secretarul de stat? Sanchez?

— Nici unul. În afară de tine.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ar trebui să fii mândră.

— Mândră?

— De ce-ai făcut. Aproape că ne-ai condus unde trebuia. La tăbliţă. Exact cum am sperat.

— Nu înţeleg.

— O, haide, asta nu e *Căsuţa din prerie.* Ştii cum funcţionează lucrurile. De ce crezi că l-am trimis pe Bonham după tine?

— Ca să închei afacerea. Cele două tabere erau foarte aproape de asta şi ai vrut ca eu să închei afacerea.

Lui Maggie îi tremura glasul.

— Da, nu mai contează.

— Asta a spus Bonham!

— Bineînţeles că asta a spus. Miller se holba acum la Maggie.

— Dar haide, Maggie. Crezi că Departamentul de Stat nu e plin de oameni ca tine, diplomaţi pricepuţi care n-ar fi putut totuşi să ducă la capăt însărcinarea asta? Specialişti în conflictul din Orientul Mijlociu? Nu-mi spune că nu te-ai întrebat de ce, dintre toţi oamenii pe care îi aveam, te-am ales pe tine. Aveam nevoie de tine din cauza – cum s-o spun cât mai delicat -, din cauza experienţei tale unice.

Maggie simţea că păleşte.

— Ce vrei să spui?

— Aveam nevoie de cineva care să se împrietenească cu Guttman junior. Dacă ştia cineva unde ascunsese bătrânul nemernic tăbliţa asta, el trebuia să fie acela.

— M-ai adus aici ca să, ca să… Nu putu rosti cuvintele.

— Păi, hai să dăm cărţile pe faţă, Maggie, aveai experienţa necesară. Te-ai împrietenit cu nebunul ăla din Africa şi ne-am gândit că, într-un context potrivit, ai face acelaşi lucru şi aici. Şi l-ai făcut. Cum spuneam, ar trebui să fii mândră.

Un moment de uimire, urmat de un sentiment ciudat, unul pe care Maggie nu îl mai cunoscuse înainte, ca şi cum ar fi primit o lovitură dinăuntru. Deci despre asta era vorba de la bun început. Maggie auzi din nou vocea lui Judd Bonham, când o cooptase în această însărcinare. Anularea păcatului prin răscumpărare, spusese el. Pomenise chiar şi redempţiunea. *Asta e şansa ta.* Vorbise atât de delicat, cu vocea dulce a raţiunii. Şi cu toate astea spusese opusul adevărului. Nu voia ca ea să vină la Ierusalim şi să-şi repare greşeala din Africa, ci ca s-o repete. El, Miller şi Dumnezeu ştie cine altcineva o aleseseră pe ea nu datorită abilităţilor sale – toate rahaturile alea despre indispensabila Maggie Costello, marea "închizătoare" nu erau decât praf în ochi -, ci din cauza acestui unic defect. Toate laudele alea; şi ea le crezuse până la ultimul cuvânt.

Nu era mai mult decât o ispită, cea mai involuată formă de viaţă din lumea spionajului, trimisă acolo ca să-i câştige simpatia lui Uri Guttman. Faptul că reuşise nu făcu decât să-i mărească greaţa. În ce o transforma asta? În nimic mai mult decât o târfă care lucra pentru guvernul american.

Maggie sări instinctiv din scaun, unde stătuse tot timpul. Îl plesni puternic peste faţă pe Bruce Miller. Simţind asprimea loviturii, Miller îşi duse mâna la obraz, apoi, cu un rânjet lasciv, o plesni şi el. Când ea se răsuci, el apăsă pe un buton de sub masă, făcând să intre instantaneu înapoi în cameră doi bărbaţi mascaţi.

— OK, Maggie. A durat destul. Nu că nu mi-ar face plăcere. Dar trebuie să-mi spui unde e tăbliţa.

— Nu ştiu, spuse, cuvintele fiindu-i acoperite de lovitura peste faţă.

— Nu eşti deloc pe-aproape, Maggie. Acum cred că ştii că am nişte băieţi aici cărora le-a făcut plăcere să te cunoască. S-ar putea să le surâdă ideea de-a te cunoaşte mai bine.

— Deci o să implici Casa Albă într-un viol.

— N-o să fim implicaţi în aşa ceva. Vom emite o declaraţie în care ne vom exprima regretele pentru moartea unei americance remarcabile, atacată cu brutalitate şi apoi ucisă de terorişti. Statele Unite nu se vor odihni până când ucigaşii tăi nu vor fi aduşi în faţa justiţiei.

Maggie simţea cum tremură de furie, teamă şi o enormă tristeţe.

— Ţi-am captat atenţia acum, domnişoară Costello?

Capitolul 58

Ierusalim, vineri, 9.52 a.m.

Era ca şi cum ar fi recurs la rezervorul de urgenţă. Se simţea săpând adânc în rezervele ei – de rezistenţă, autocontrol şi un misterios drog interior pe care părea în stare să-l producă atunci când situaţia o cerea cu adevărat, acela care putea, printr-un simplu act de voinţă, să-i calmeze durerea.

Se auzi vorbind pe tonul calm pe care îl putea găsi în stare de criză.

— Nu ştiu mai multe decât ştii şi tu. Ai văzut ce am văzut şi eu. Mesajul lui Shimon Guttman ne trimitea la tunelurile Zidului de Vest.

— Mesajul din jocul pe calculator?

— Da. Nu ne-a dat indicii mai precise. Dacă ne-ar fi dat, ai fi aflat.

Miller dădu uşor din cap, mai puţin decât ca pentru a încuviinţa ceva, dar fu suficient. Cei doi bărbaţi cu mască de schi se apropiară, apucând-o fiecare de câte un braţ. O ridicară pe Maggie din scaun şi, atenţi să-şi sincronizeze mişcările, făcură aceleaşi gesturi, răsucindu-i braţele până când i le lipiră de spate: o mişcare Nelson completă. Urlă de durere, împroşcând un jet de salivă în cameră. Asta nu-i făcu pe bărbaţi decât să o tragă mai tare de încheieturi pentru a-i ridica braţele şi mai sus. În partea dreaptă, simţea tensiunea din articulaţie, în locul în care braţul se uneşte cu umărul. Durerea era atât de intensă, încât putea

să o vadă: o roşeaţă învolburată în faţa ochilor. Era sigură că cei doi îi vor disloca braţele.

Apoi încetă, iar ea fu trântită la loc în scaunul moale, ca o păpuşă.

Miller vorbi din nou pe acelaşi ton. Ca şi cum ar fi făcut o scurtă pauză pentru a bea o gură de apă şi acum relua conversaţia de unde rămăseseră.

— Şi nu ai văzut nimic acolo azi-dimineaţă? Dură puţin până când Maggie deschise ochii. Roşeaţa mai era încă acolo, iar durerea persista, chiar dacă era însoţită de acea uşurare pe care o simţi când ştii că va înceta. Amintirea ei îi invada încă sistemul nervos. Când se forţă să vorbească în cele din urmă, nu reuşi să scoată decât un croncănit.

— Ştii că nu am văzut. M-ai percheziţionat. Miller se aplecă înainte.

— Nu doar atât, în plus am pus oamenii să scotocească toată zona tunelurilor de când ne-ai condus tu acolo. La lumina proiectoarelor. Şi tot nimic. Ceea ce înseamnă…

— Că bătrânul a trişat. A spus că e acolo, dar nu era.

— Sau că Uri te-a minţit. Te-a trimis după cai verzi pe pereţi în pivniţele alea, ca să se ducă să-şi ia singur moştenirea.

— Poate.

Chiar şi năucă de durere şi furie, Maggie lua în calcul această posibilitate. Până la urmă, înţelegea acum, orice fel de trădare era posibilă. Uri ar fi putut înscena focurile de armă de pe şosea, din acea dimineaţă şi apoi s-ar fi putut duce să ia singur tăbliţa. Poate că îşi dăduse seama cine era Maggie înaintea ei. Făcuse parte din serviciile de informaţii israeliene; îl văzuse furând o uniformă şi apoi o maşină. Poate că toate astea nu fuseseră decât o pregătire a ingeniosului abandon al ei pe autostradă. Poate că avusese de la început profilul lui Maggie: o ispită de evitat. Ea era singura care nu-şi dăduse seama de asta.

Miller o privi un moment, apoi se strâmbă în semn de regret.

— Doar ca să fiu sigur, o să-i las pe băieţii ăştia să vadă dacă nu te pot ajuta să-ţi aminteşti dacă mai ştii ceva. Să-ţi împrospăteze memoria.

Dădu uşor din cap încă o dată şi imediat cei doi bărbaţi o traseră de pe scaun. Doar că acum nu o ridicară în picioare, ci o aruncară la pământ. Bărbatul din dreapta se lăsă imediat lângă ea într-un genunchi şi îşi încolăci braţul în jurul gâtului ei. Începuse deja să o strângă când ea reuşi să mormăie câteva cuvinte, rostindu-le imediat ce le gândi.

— Sau poate nu e nimic de ştiut. Abia îşi auzea vocea.

— Poftim?

Încercă să repete cuvintele, dar nu avea aer. Presiunea de pe trahee era prea mare. Era strangulată.

Miller făcu un semn şi strânsoarea slăbi. Braţul rămase totuşi în jurul gâtului ei.

— Repetă ce-ai spus.

— Am spus că poate nu e nimic de ştiut.

— Asta ce vrea să însemne?

— Poate că nu am găsit locul în care a ascuns Guttman tăbliţa pentru că nu a ascuns-o încă.

— Explică. Maggie încercă să se ridice, dar nu avu putere. Rămase acolo, la pământ, rostind cuvintele dintr-o suflare.

— Mesajele pe care le-a lăsat Guttman – cel de pe DVD, cel din *Second Life -,* a făcut toate astea sâmbătă. Atunci l-a sunat şi pe Kishon.

Gâfâia.

— Dar dacă nu a terminat ce avea de făcut? *A plănuit* să ascundă tăbliţa în tuneluri – şi ar fi făcut-o. Dar a intervenit ceva: a fost omorât. Probabil a plănuit să facă ce avea de făcut după mitingul de pace. Dar pur şi simplu n-a mai apucat.

Miller asculta cu atenţie.

— Deci unde e acum tăbliţa?

— Asta e toată problema. Nu ştiu. Şi dacă *eu* nu ştiu – după ce i-am văzut ultimele mesaje şi l-am ascultat pe fiul lui povestindu-şi amintirile din copilărie -, asta înseamnă că nu ştie nimeni.

— Tăbliţa va fi pierdută.

— Da.

Miller clătină uşor din cap, nu către ea, ci ca pentru sine, ca şi cum ar fi cântărit motivele pro şi contra şi fu convins până la urmă. Se ridică din scaun şi începu să se plimbe, învârtindu-se în jurul lui Maggie, care rămăsese ghemuită pe podea. În cele din urmă, dădu verdictul.

Capitolul 59

Ierusalim, vineri, 10.14 a.m.

Parcurse împreună cu şoferul scurta distanţă până la hotel, dar nu vru să intre imediat. Văzuse atât de puţin lumina zilei, încât voia să o lase să pătrundă înăuntrul ei acum. Rămase pe loc, uitându-se în jur.

Intrarea era aglomerată, blocată de taxiuri parcate cu motoarele pornite, oaspeţi intrând şi ieşind cu multe valize. Ieşeau mai mulţi decât intrau, se gândi Maggie; turiştii probabil că părăseau Ierusalimul după problemele din ultimele câteva zile. De-ar fi ştiut ei.

Auzi un megafon zbierând. Se întoarse şi văzu o maşină albă, mare, acoperită cu autocolante şi postere portocalii, urcând încet pe strada Regele David: dinăuntru, cineva striga nişte sloganuri, denunţându-l, se părea, pe Yariv şi intenţia lui iminentă de a ceda patrimoniul Israelului. Un minut mai târziu, maşinii i se alătură o dubiţă, de data asta cu un fel de pop european uşor. Părea să fie o tabără de pace, care îl lua probabil în derâdere pe Yariv pentru că se retrăsese de la negocieri.

Privi dincolo de semafoare, sus pe deal. Consulatul e chiar acolo, îşi zise, locul unde a început totul. Îşi aminti cum stătea, în grădină, după ce tocmai coborâse din avion, punându-şi întrebări despre fraţii din mănăstire. Asta fusese abia cu cinci zile în urmă, deşi părea să se fi întâmplat acum cinci săptămâni. Ea şi Jim Davis vorbiseră despre "încheierea înţelegerii". Maggie zâmbi cu amărăciune.

Se întoarse spre stânga, îndepărtându-se de hotel. Toate o dureau; mai ales braţele şi gâtul. Îşi închipui ce vânătăi trebuia să aibă pe tot corpul, chiar şi în acele locuri ascunse. Tânjea după o baie lungă, într-o cadă fierbinte, şi un somn adânc. Dar nu era pregătită pentru asta acum: gândurile nu o lăsau să se odihnească.

Dădu peste un parc, aproape pustiu şi cu o înfăţişare destul de jalnică. Spaţiile verzi erau neîngrijite pe margini, iar picioarele de metal care susţineau foişorul umbrit din mijloc fuseseră lăsate să rugineascâ. Maggie observă că până şi pietrele de pavaj, şi băncile erau făcute din aceeaşi piatră galbenă de Ierusalim; era frumoasă, dar îşi imagină că oamenii care locuiau acolo se săturaseră cu siguranţă de ea. E ca şi cum ai trăi într-un oraş cu o fabrică mare de ciocolată: vizitatorii adoră mirosul, iar locuitorii sunt sătui până peste cap de el.

Se aşeză pe o bancă şi privi în gol. Când Miller îi spusese că era liberă să plece, că ajunsese la concluzia că nu mai ştia nimic, se simţise uşurată, dar nu şi bucuroasă. Nu era doar durerea care încă pulsa înăuntrul ei; nici umilinţa că fusese expusă privirilor tuturor, chiar şi părţile ei cele mai intime, ca o carcasă de animal; nici măcar ceea ce îi dezvăluise Miller nu era adevărata esenţă a misiunii ei în Ierusalim. Nu, ce simţea Maggie era ceva ce credea că mulţi oameni nici nu înţelegeau. Poate că numai un alt mediator ar fi înţeles: anxietatea chinuitoare care apare când cealaltă parte renunţă prea uşor. Miller se înduplecase prea devreme şi nu ştia de ce.

Se gândi iar şi iar la cuvintele lui, inclusiv la ultima afirmaţie pe care o făcuse la plecarea din camera de interogatoriu. O avertizase că, dacă ar fi încercat să facă public ceea ce se întâmplase, avea să se asigure că *The Washington Post* va fi informat că săraca domnişoară Costello suferise în Ierusalim o depresie care o făcuse să plonjeze într-o lume a iluziilor şi iraţionalului, din cauza

unei noi aventuri consumate în timp ce se afla la datorie. Autorităţile îi oferiseră o şansă, după ce o cădere anterioară o forţase să renunţe la lucrul în diplomaţie. Dar slăbiciunea ei inexplicabilă făcuse zadarnică încercarea lor de a o ajuta. Părea să nu se poată abţine să întreţină relaţii intime cu cei pe care trebuia să-i abordeze profesional, aveau să spună surse din administraţie, citate doar cu condiţia de-a rămâne anonime. Dacă ar fi încercat să contraatace, aveau casetele şi fotografiile cu ea şi Uri, noaptea târziu, bând, sărutându-se…

Se cutremură şi se uită la picioare, la cizmele pe care abia le recunoştea. De când făcea meseria asta, refuzase să lase faptul de a fi femeie să fie unul decisiv în ceea ce o privea. Sigur, ştia că acest fapt era un factor în orice negociere, uneori un dezavantaj, de obicei un atu, atâta timp cât ştiai cum să îl foloseşti. Dar era doar un element printre multe altele, cum era şi faptul că era irlandeză sau relativa ei tinereţe. Nu era doar atât. Bruce Miller o făcuse să se simtă diferit şi asta îi repugna. El o vedea nu ca pe un mediator experimentat, un cititor versat de tipologii umane şi un analist de relaţii internaţionale, ci ca pe o târfă. La asta se reducea totul. Pentru el, aventura din Africa era singurul lucru important din CV-ul ei. Împreună cu sânii şi fundul ei. Se afla acolo nu pentru priceperea sa, pentru intelectul său sau pentru anii petrecuţi la masa negocierilor, ci ca să şi-o tragă. Brusc, felul ei de-a se purta cu bărbaţii în *souk* păru cel mai mărunt lucru. Fusese violată, înţelegea acum, încă din momentul în care luase acele bilete şi se suise în taxi, îndreptându-se spre aeroportul Dulles.

După micul discurs de avertizare, Miller reuşise să o surprindă. Expresia lui, mişcările arogante ale gâtului denotau altceva, ceva ce nu mai văzuse. Miller înclinase capul într-o parte şi ochii lui păruseră să exprime simpatie.

Rămase în poziţia asta o bună bucată de vreme înainte să spună încet:

— Trebuie să facem lucruri abominabile uneori, cu adevărat oribile. Dar le facem pentru o cauză dreaptă.

Ceea ce o înnebunea acum, când stătea în părculeţul ăsta părăsit, era că aproape ajunsese să fie de acord cu el. Nu era vreo pacifistă, vreun comerciant de beţişoare parfumate sau fasole de Vigna care credea că tot ce înseamnă putere este implicit rău şi că toţi ar trebui să fim buni unii cu alţii. Înţelegea foarte bine cum funcţionează lumea. Dar mai întâi de toate înţelegea – mai bine decât oricine – cât de important era ca tăbliţa să nu ajungă în mâinile combatanţilor. Miller avea dreptate să facă orice era necesar ca să o găsească înaintea lor. Preşedintele voia să fie reales şi asta însemna că avea nevoie de un acord de pace între Israel şi Palestina. Cui îi păsa că motivele lui erau şubrede? Cel puţin ţările astea două, care încremeniseră într-o îmbrăţişare a morţii de atâta timp, încât nici nu-şi mai puteau imagina viaţa una fără cealaltă, urmau să obţină acordul de care aveau nevoie.

Maggie Costello ar fi participat la toate astea. Era în branşă de destul de mult timp ca să ştie că acordurile de pace nu apar datorită unui puseu de amabilitate sau pentru că cine ştie ce preot convinge liderii să facă ce e bine sau chiar pentru că o brunetă pasionată din Dublin le spune să nu se mai omoare între ei. Ci o fac pentru că interesele lor sau, mai adesea, interesele marilor puteri se schimbă. Brusc, barosanii nu mai au nevoie de război, aşa că îi pun capăt.

Acum ştia şi ea cum stau lucrurile. Dacă Miller sau Davis sau Bonham – şi se gândi cu durere că probabil toţi erau implicaţi în asta – i-ar fi spus vreodată adevărul, dacă i-ar fi explicat problema şi de ce aveau nevoie de ajutorul ei, ar fi acceptat. Ar fi găsit propria ei modalitate de-a o face. Dar nu aveau destulă încredere în ea ca să-i spună ce voiau

barosanii. Era doar o unealtă de folosit, o piesă aşezată pe planşă a cărei singură îndatorire era să fie regulată…

Se făcuse frig sau, cel puţin, i se făcuse ei frig. Probabil din cauza oboselii. O să se ducă la hotel, n-o să vorbească cu nimeni şi, după ce o să doarmă, o să plece la aeroport. Şi unde să se ducă? Habar nu avea.

Intră în holul cavernos al Citadelei şi merse cu capul plecat, hotărâtă să nu dea ochii cu nimeni. Era convinsă că nu avea nici un sens, dar se simţea de parcă toţi ştiau ce i se întâmplase în ultimele câteva ore şi nu suporta să fie văzută.

— Domnişoară Costello! Bună!

Era o funcţionară de la recepţie, cu o coadă de cal care se legăna în timp ce ţopăia prin hol, fluturând o bucată de hârtie şi strigând tare după ea:

— Domnişoară Costello, vă rog!

Ca şi cum ar fi vrut doar să o facă să tacă, Maggie traversă repede parchetul lustruit, sperând că nimeni altcineva nu mai observase mica scenă.

— Ah, domnişoară Costello. A spus că e extrem de urgent. Tocmai a plecat. Era aici acum un minut, i-am zis…

— Vă rog, luaţi-o mai încet. Cine a spus şi despre ce că e urgent?

— Bărbatul care a venit aici. I-am zis că poate lăsa un mesaj vocal de pe telefonul hotelului, dar a refuzat. M-a rugat să vă dau asta. Îi întinse lui Maggie o bucată de hârtie, ruptă din carnetul de mesaje al hotelului.

Ne vedem într-un moment vechi. Ştiu ce avem de făcut. Vladimir junior.

Capitolul 60

Ierusalim, vineri, cu două ore mai devreme

Tremurul i se domolise acum, fiind redus la o durere ritmică. Se întrebă dacă nu îi injectaseră ceva, poate în coapsă, când îl împingeau în Mercedes. Sau poate mai târziu. Nu ar fi observat dacă ar fi făcut-o.

Îşi revenise acum o jumătate de oră. Sau poate chiar o oră. Îi luase ceva timp să-şi dea seama că nu se afla într-o cameră întunecată, ci că era legat la ochi. Preţ de câteva minute lungi crezu că vede interiorul propriilor pleoape. Apoi îşi aminti de glonţ şi se întrebă, la modul serios, dacă nu cumva experimenta starea de conştiinţă a morţilor.

Simţurile îi reveneau încet, ca într-o succesiune. După ochi, urmară braţele, care îi dădură de ştire că erau imobilizate. Se strădui să-şi amintească: fusese împuşcat şi acolo? Era posibil să fie paralizat? Încercă să nu intre în panică. În schimb, îşi simţi inima încetinindu-şi ritmul până la bătăile acelea slabe, care anunţă de regulă momentul morţii. Era ca şi cum trupul lui ar fi intrat de urgenţă într-o stare de criogenie, ştiind că acum era prins într-o luptă pentru supravieţuire. Cunoştea bine toate astea pentru că mai trecuse o dată prin ele înainte.

Atunci rana fusese psihologică. Se afla într-un tanc, dincolo de graniţa libaneză, când au fost loviţi de o bombă a Hezbollahului, aruncată de pe marginea drumului. Şoferul şi tunarul au fost omorâţi pe loc. În calitate de comandor, el ar fi trebuit să fie cel mai vulnerabil: el era cel care scotea capul afară. Dar în mod straniu tocmai asta

l-a salvat. S-a lăsat înapoi în tanc, şi-a văzut cei doi colegi prăbuşiţi şi nemişcaţi şi şi-a dat seama imediat că stătea într-o capcană a morţii. În acel moment, când inima ar fi trebuit să-i bată nebuneşte de frică, organele i-au intrat într-o stare cu mult mai înspăimântătoare, fiindcă trecea dincolo de teroarea obişnuită. Era un calm imobil, încet; un preludiu al morţii.

Şi simţea din nou asta acum. Îşi aminti cu luciditate incidentul de pe autostrada din Ierusalim: nu putuse să dureze mai mult de treizeci de secunde. Văzuse maşina în spate, urmărindu-i, fără nici o îndoială. Încetinise, intrând brusc într-un loc de parcare, într-un unghi care spera că îi va da voie lui Maggie să iasă nevăzută pe partea cealaltă. În acel moment, acea fracţiune de secundă pe care o avusese la dispoziţie ca să ia o decizie, hotărâse astfel: indiferent ce i s-ar întâmpla lui, ea trebuia să trăiască.

Imediat ce Maggie ieşi şi păru să fie în siguranţă, încercă să întoarcă maşina şi să repete manevra, ca să poată şi el să se strecoare fără să fie observat. Dar îi fu imposibil, urmăritorii îl ajunseseră deja. Nici nu apucă să iasă bine din maşină, că un glonţ îl lovi în picior. Căzu, fără dramatismul pe care îl vezi prin filme, ci mai degrabă ca o păpuşă căreia i se rupseseră sforile.

Acum primea un semnal nou, de la încheieturi. Sinapsele, care funcţionau de obicei cu viteze de nanosecundă, păreau acum să se fi întors în epoca aburului: mesajele îi ajungeau la creier foarte încet. Dar încheieturile îi spuneau că reuşeau să simtă ceva, o duritate care nu venea dinăuntrul lui, nu era o simplă durere, ci din exterior. O legătură. Era legat, îşi dădu seama în cele din urmă. Orbirea, imobilizarea nu erau semnele colapsului fizic de dinaintea morţii, ci ale unui lucru nu atât de decisiv. Fusese împuşcat şi împins în maşină nu ca un cadavru, ci ca un prizonier. Inima începu să-i bată mai tare. Începu să se agite, să-şi scuture

încheieturile. Înţelese curând că nu îi erau legate pur şi simplu una de cealaltă, ci şi de scaunul pe care stătea. Vru să-şi cerceteze rana, dar nu putu s-o atingă şi, în întunericul acela, nici nu putea fi sigur care dintre picioare fusese lovit.

Cine îl răpise? Îşi imagină nişte bărbaţi mascaţi, îmbrăcaţi în negru; dar asta ar fi putut fi o eroare de memorie. Încercă să-şi amintească ce auzise când îl împinseseră în maşină. Numele Daoud ieşi la suprafaţă. Auzise pe cineva strigându-l de două ori, ca şi cum i-ar fi pus o întrebare. Trebuie să fi fost totuşi un simptom al delirului său, căci în mintea lui, Uri auzea numele acesta arab strigat cu un accent evident american.

Gândurile îi erau mai limpezi acum. Uri se întrebă ce făcuse Maggie. Îşi închipui că reuşise cumva să găsească drumul înapoi către Ierusalim, către tunele. Dar de unde ar fi putut să înceapă? Indiciul tatălui său – oare chiar fusese lăsat înăuntrul unui joc pe calculator sau şi asta era rezultatul imaginaţiei sale febrile? – îi trimitea la catacombele subterane din Zidul de Vest, care acopereau o distanţă semnificativă. Uri ştia bine: refuzase rugăminţile repetate ale tatălui său de a se întoarce într-o zi din New York şi de a face turul, dar citise despre asta. Îţi lua cel puţin o oră ca să le parcurgi.

Stând astfel în întuneric, Uri întrezări în sfârşit o şansă pe care nu o avusese de când răspunsese la telefon, acum şase zile. Adevărul e că o evitase. Dar acum nu avea altă alternativă decât să se gândească la tatăl său. Îl surprinsese mai mult prin moartea decât prin viaţa lui. Până săptămâna asta, Uri ar fi spus despre tatăl lui că era previzibil, ca toţi ideologii. Îi cunoştea opiniile despre orice. Erau rigide şi, tocmai de aceea, după părerea lui Uri, irecuperabil mărginite. Uri se întrebase dintotdeauna, numai în sinea lui şi niciodată cu voce tare, desigur, dacă nu cumva acesta fusese motivul pentru care respinsese

stilul ferm de politică al tatălui său – mai mult pe baze estetice, decât morale. Devenise militant de stânga pur şi simplu pentru a evita să fie plicticos ca tatăl său?

Şi totuşi în ultimele câteva zile tatăl lui îi dovedise că se înşela. Adunase multe secrete, inclusiv pe cel care îi adusese cea mai mare realizare a carierei sale – şi care îl costase viaţa.

Dintre toate, cel care l-a şocat cel mai mult a rămas acela pe care l-a descoperit prima dată, graţie lui Maggie Costello. Tatăl lui făcuse schimb de informaţii arheologice cu inamicul, cu un palestinian, dându-i chiar un nume de cod israelian, o anagramă. Ce altceva era Ehud Ramon? Poate că tatăl său fusese ticălos, dar în nici un caz prost.

Auzi o uşă descuindu-se, urmată de sunetul glasurilor unor bărbaţi. Ştia ce va urma şi se simţi, în mod straniu, pregătit pentru asta. Avea să facă ceea ce citise că au făcut toţi supravieţuitorii tuturor formelor de brutalitate: *avea să se închidă în el însuşi.*

Auzi o voce cu accent american, aceeaşi pe care credea că şi-o imaginase în maşină.

— OK. Să trecem la treabă.

Apoi simţi cum un bandaj din jurul piciorului drept era desfăşurat încet. Poate că se afla într-un spital şi era pe cale să fie tratat. Poate că bărbaţii ăştia nu erau torţionari, ci doctori.

Era pe cale să vorbească, să le ceară ajutorul, când simţi nişte degete explorându-i exteriorul rănii; inspiră adânc în momentul împunsăturii. Apoi, o clipă mai târziu, simţi o durere care îl făcu să urle cum nu mai urlase niciodată.

— Ciudat, nu-i aşa, ce poate face un degeţel? Durerea încetă pentru un moment.

— Doar atât, un degeţel. Tot ce trebuie să fac este să apăs chiar acolo, în gaura asta din piciorul tău, şi…

Uri urlă în agonie. Jurase să reziste la tortura lor, să nu-i lase să vadă că suferă. Dar nu-şi putea învinge durerea.

Rana îi era vie şi sângerândă, toate extremităţile nervilor expuse.

— Luaţi mâna de pe mine, ticăloşilor, luaţi mâna! Atunci roşul pe care îl văzuse se transformă în alb.

Durerea explodă în intensitate, apoi dispăru, ca şi cum ar fi sărit de limita maximă. Acest vid de senzaţii dură numai câteva secunde, până când auzi o voce care părea să vină de foarte departe.

— ... de fapt, dacă apăs în continuare, probabil că aş putea să-ţi ating osul. Uite aşa.

— Ce vreţi? Nu ştiu nimic.

Din nou alb, tot pentru numai câteva secunde. Când se sfârşi, Uri îşi dădu seama ce se întâmpla, agonia era atât de cruntă, încât îşi pierdea şi-şi recăpăta cunoştinţa.

Acum, când degetul sonda adâncimile rănii sale de glonţ, se ruga să leşine. Suporta durerea, sperând la uşurarea vidului. În schimb, se auzi din nou urlând, pe când două degete îşi făceau loc înăuntru, lărgind deschizătura, împingând şi împungând.

— Spune-ne ce ştii.

— Ştiţi deja ce ştiu.

Apoi auzi un geamăt, ca şi cum ar fi fost al altcuiva. Şi deodată, o voce dintr-un cotlon al minţii îi vorbi. Acum e momentul, îi spuse. Asta e şansa ta; forţează-te să o faci. Detaşează-te de durere. *Închide-te în tine.*

Încercă să-şi aducă aminte la ce se gândea înainte să intre bărbaţii aceia. Reflecta la ingeniosul nume de cod al tatălui său, Ehud Ramon. Agaţă-te de gândul ăsta, îşi spuse; agaţă-te. Repetă numele pentru sine, chiar în timp ce-şi simţea trupul tremurând de durere. *Ehud Ramon, Ehud Ramon, Ehud, Ehud, Ehud...*

Apoi o amintire ieşi la suprafaţă, una care zăcuse îngropată zeci de ani, amintirea poveştii dinainte de culcare ce îi plăcea pe când era copil, aceea pe care îl ruga pe tatăl său să i-o citească de nenumărate ori, despre un

băieţel foarte năzdrăvan. O clipă, întrerupând roşul şi albul durerii sale, Uri reuşi să vizualizeze coperta cărţii: *Fratele meu, Ehud.* Ce spusese tatăl său în acel mesaj video? *Am pus-o la păstrare într-un loc unde doar tu şi fratele meu aţi putea-o găsi.*

Desigur, îşi spuse Uri, hotărât să rămână pe firul acestor gânduri şi să nu cadă în abisurile iadului de jos. Desigur. Tatăl său nu vorbise despre un frate real. Mai curând se referise la fratele fictiv dintr-o poveste pe care presupunea că fiul său şi-o va aminti imediat. Şi aceasta era menită să-l ducă la altă creaţie fictivă, miticul Ehud Ramon.

Sondarea rănii se intensifică; foloseau acum un fel de instrument. Iar întrebarea era repetată la nesfârşit. Unde e tăbliţa? Unde e? Dar Uri rămânea închis în sine. Ce înfloritură retorică tipică pentru un Guttman, îşi zise. Profesorul văzuse vechile cuvinte ale lui Avraam, dăltuite manual, vorbind despre cei doi fii ai săi, Isaac, părintele evreilor, şi Ismael, părintele musulmanilor. Doi fraţi, un evreu şi un arab. "Fratele meu…" spusese Shimon Guttman. Dacă ar fi putut, Uri ar fi zâmbit. Tatăl său, naţionalistul înflăcărat şi intransigent, se folosea de clişeul cel mai tocit al stângii kumbaya, fraternă şi sentimentală – acela că evreii şi arabii sunt fraţi.

Chiar şi aici, cu trupul zdrobit şi simţurile copleşite de cea mai îngrozitoare tortură, simţea un val de admiraţie pentru tatăl său: era un caz genial de criptografie. Oare exista vreun spărgător de coduri în lumea asta care să-şi dea seama că atunci când un vultur fanatic se referă la "fratele meu", omul la care face aluzie nu e nimeni altul decât încăpăţânatul naţionalist palestinian Ahmed Nour?

Capitolul 61

Ierusalim, vineri, 12.20 p.m.

Maggie se holbă la mesaj, iar fruntea i se descreţi şi zâmbi. Cunoştea un singur Vladimir şi acela era Vladimir Jabotinski, mentorul şi pseudonimul lui Shimon Guttman. Vladimir junior putea fi o singură persoană. Cu o uşurare ce o năpădea ca un val de extenuare, înţelegea ce îi spunea Uri. Că era în viaţă. Cumva reuşise să supravieţuiască focurilor de armă de pe autostradă; cumva îndurase toate torturile la care probabil că îl supuseseră gorilele lui Miller. Şi acum era "într-un moment vechi". Zâmbi gândindu-se la asta. Ştia că îşi va aminti, pentru că vorbiseră despre lucrul ăsta: *cafeneaua care era Moment.*

Când deschise uşa, îl văzu imediat, în acelaşi loc în care îl găsise cu două zile în urmă. Doar că acum se uita direct la ea.

— Ştii, spuse. De obicei insist să mergem într-un loc nou la a doua întâlnire.

Încercă să zâmbească, dar nu făcu decât să se strâmbe. Ea se aşeză lângă el, sărutându-l lung pe buze. Se simţise uşurată când primise mesajul, dar asta nu era nimic pe lângă ce simţea acum. Vru să-l îmbrăţişeze, dar se opri când el icni de durere.

Arătă spre piciorul drept, explicându-i că sub blugi era un bandaj gros care acoperea rana provocată de un glonţ. Îi povesti despre împuşcături şi despre interogatoriu, iar pe chipul ei se citea o suferinţă crescândă în timp ce îl asculta. Îi spuse cum, în timp ce îşi făceau treaba,

torţionarii săi primiseră un telefon care îi determinase să se oprească. Îl îmbrăcaseră în haine noi şi îl duseseră cu maşina în centrul oraşului, lăsându-l la zece minute distanţă de locul unde se aflau acum. Îi dăduseră drumul cu un avertisment:

— Ai văzut ce au păţit părinţii tăi. Dacă nu îţi ţii gura, ţi se poate întâmpla acelaşi lucru.

Fusese legat la ochi în tot acest timp.

— Uri, oamenii care… ţi-au spus cumva cine sunt?

— Nu a fost nevoie, mi-am dat singur seama.

— Ţi-ai dat seama?

— Mi-am dat seama chiar înainte să vorbească în engleză. Discutau între ei în arabă. Îl numeau pe şeful lor Daoud, tot tacâmul. Nu aveau accente foarte rele. Dar erau ca al meu.

Încercă să zâmbească.

— Aveau o arabă de ofiţer de securitate. Ştii, un accent dobândit în sala de clasă. Al meu e la fel. M-am întrebat la început dacă sunt israelieni. Le-am vorbit în ebraică.

Scuturră din cap.

— N-au scos nici un cuvânt. Aşa mi-am dat seama. Mai târziu, în timp ce mă torturau, nici măcar nu au mai ascuns lucrul ăsta. Asta m-a speriat cel mai tare.

Maggie ridică nedumerită din sprâncene.

— Când nu le pasă dacă ştii cine sunt, asta nu poate însemna decât un singur lucru. Că or să te omoare. Secretul lor o să fie în siguranţă.

Când îi povesti ce i s-a întâmplat ei, încercând din răsputeri să evite detaliile fizice, se uită în ochii ei cu o seriozitate pe care nu i-o mai văzuse până atunci. Pe chipul lui se putea citi furia şi hotărârea, dar, mai presus de toate, tristeţea. Într-un final, întrebă încet:

— Eşti OK?

Încercă să vorbească, să spună că era în regulă, dar cuvintele i se opreau în gât. Ochii o furnicau. Nu plânsese

până în acest moment, nu până îi pusese Uri acea întrebare. O luă de mână, strângând-o de parcă ar fi vrut să compenseze cuvintele pe care nu le spunea. Şi continua să o ţină strâns.

Când îi povesti despre Miller, pe un ton liniştit, pe faţa lui se citi doar o vagă surpriză.

— Îţi dai seama, spuse ea, că asta merge tocmai până la vârf.

— Desigur. Forţele speciale nu se pun singure în mişcare.

Şi apoi simţi din nou aceeaşi nesiguranţă pe care o simţise când Miller îi dăduse drumul. Căută în buzunar şi scoase bucata de hârtie de la hotel, cu mesajul lui Uri pe ea. Scrise o întrebare pe partea cealaltă.

Când ţi-au dat drumul?La ce oră au primit telefonul?

Pentru o clipă, Uri păru nedumerit, după care mâzgăli un răspuns estimativ. Maggie se uită la ceasul de pe peretele din cafenea. Era greu să-şi dea seama precis, dar dacă Uri avea dreptate, îl eliberaseră la câteva minute după ea. Telefonul trebuie să fi venit de la Miller. Îi dăm drumul; acum daţi-i şi lui drumul.

Maggie îi luă peticul de hârtie.

— Uri, vreau să mănânc. Ce au aici? Vreau să mănânc ceva fierbinte.

În timp ce vorbea, scria fără oprire. *Ne-au dat drumul ca să ne urmărească. Nu au renunţat. Vor să-i conducem la ea.*

— Păi, spuse Uri, citind notiţa lui Maggie şi scuturând din cap. Ouăle nu sunt rele. Şi cafeaua. O servesc în căni mari. Aproape cât nişte castroane.

Continuară în felul ăla, discutând tot felul fleacuri. Vorbiră despre ce s-a întâmplat, ştiind că ar părea ciudat dacă nu ar face-o. Dar nu rostiră nici un cuvânt despre ce aveau să facă în continuare. Cel puţin, nu cu voce tare.

Erau mai puţine maşini pe drum acum: venea Sabatul, îi explică Uri. Ierusalimul era din ce în ce mai ortodox zilele acelea, ceea ce însemna că a conduce de vineri după-amiază până sâmbătă la apus era un sacrilegiu. Alt motiv pentru care locul ăsta putea să te înnebunească.

Uri făcu semn unui taxi, vorbind cu şoferul care dădu tare volumul radioului.

— OK, Vladimir junior, zise Maggie. Ce se întâmplă?

Îşi luă o mină dramatică după care citi mesajul lui: "Ştiu ce trebuie să faci".

Uri îi spusese că îşi dăduse seama când se intensificase durerea; era sigur că atunci îi venise ideea. Îl torturau pentru nişte informaţii pe care nu le avea. Dar când erau gata să-i dea drumul, ştia deja ceva. *Fratele meu,* zisese tatăl lui. La cine altcineva putea să se refere?

S-a întors la internet café, s-a logat din nou cu numele tatălui său şi a găsit un e-mail pe care i-l trimisese fiul sau fiica lui Ahmed Nour. *Cine eşti şi de ce l-ai contactat pe tatăl meu?* În graba lor, el şi Maggie nu făcuseră nimic în privinţa asta, presupunând că Nour junior ştia la fel de puţine despre tatăl său cum ştia Uri despre al lui.

De data asta Uri a răspuns şi, nu la mult timp după aceea, a primit un mesaj. Uri a avut grijă să nu spună multe, ci doar că avea informaţii legate de moartea lui Ahmed Nour şi că era nerăbdător să i le împărtăşească. Cei doi fii orfani, israelian şi palestinian, au stabilit să se întâlnească la hotelul American Colony, situat în partea de est, deci cea arabă, a liniei invizibile care despărţea Ierusalimul. Aveau să ajungă acolo în câteva minute.

Maggie scutură din cap. Stătuse odată acolo, ultima oară când fusese în Israel. Acum aproape zece ani, dar îşi amintea: era un loc legendar. O oază pentru jurnalişti, diplomaţi, aşa-zişi negociatori neoficiali, binefăcători de toate felurile şi spioni, din câte ştia ea. Stăteau în curtea umbroasă, bând ceai de mentă şi bârfind ore în şir. Seara,

puteai vedea cazându-se noi corespondenţi, având încă praful Gazei pe pantofi. După o zi în care vedeai sărăcia lumii a treia şi, adesea, violenţe sângeroase, să te întorci la Colony era ca şi cum ai fi revenit la un paradis al siguranţei.

Acelaşi sentiment îl avură şi acum, când plătiră taxiul şi intrară. Pardoseala rece, din piatră a holului, portretele vechi şi desenele de pe pereţi, plecăciunea de "bun venit" a angajaţilor. "Colony" era un nume potrivit; întreaga clădire părea desprinsă direct din anii '20. Îi reveni în minte amintirea camerei în care dormise acum aproape zece ani. Deasupra biroului era o fotografie alb-negru a generalului britanic Allenby, intrând în Ierusalim în 1917. Poate că Israelul modern era chiar afară, dar aici, înăuntru, puteai regăsi Palestina de altădată.

Uri nu stătu pe gânduri. Traversă holul şi o luă în jos pe scări, şchiopătând puternic. Îi spuse lui Maggie că era periculos să se întâlnească acolo: dacă se mai învârteau mult, erau văzuţi şi Miller afla imediat. Aşa că îi spusese lui Nour să vină în singurul loc din hotel pe care oaspeţii îl foloseau foarte rar. Dacă mai era altcineva prin preajmă, în afară de fiul lui Nour, atunci ştiau sigur că fuseseră urmăriţi.

Într-adevăr, piscina era pustie, înconjurată de câteva scaune nefolosite. Chiar când vremea era bună, nimeni nu făcea plajă cu adevărat în Ierusalim. Nu într-un asemenea oraş. Era o singură persoană acolo.

Când îl văzu pe Uri apropiindu-se, urmat la un pas sau doi de Maggie, se ridică. Fiindcă lumina soarelui bătea puternic din faţă, Maggie nu reuşi să distingă mai mult decât o siluetă la început. Dar pe măsură ce se apropie, îşi dădu seama că era înalt, cu părul tuns scurt, aproape ras. După ce ochii i se obişnuiră cu lumina, observă că avea probabil în jur de treizeci de ani şi nişte ochi pătrunzători, de un verde clar. Purta doar nişte blugi şi un tricou larg,

dar, îşi zise Maggie, în alt context ar fi putut trece drept model.

Uri întinse o mână pe care palestinianul o strânse şovăitor. Maggie îşi aminti de faimoasa strângere de mână dintre Rabin şi Arafat, de pe peluza din spatele Casei Albe, din 1993, cât de stângaci păruse atunci Rabin, toată partea superioară a corpului său exprimând respingerea. Presa făcuse mare caz de asta, dar cei din fraternitatea mondială a mediatorilor scuturaseră din cap deloc surprinşi: vedeau tot timpul un limbaj al trupului la fel de constipat.

— Îmi dau seama, începu Uri, că nici măcar nu-ţi ştiu numele.

— Sunt Mustafa. Iar tu eşti…

— Sunt Uri. Vorbeau distant unul cu celălalt. Agitaţia, decretă Maggie, şi lipsa de familiaritate: israelienii şi palestinienii locuiau la doar câţiva metri unii de alţii dar, ştia bine asta, nu făcuseră niciodată un lucru foarte simplu, să discute.

Fiecare îl invita pe celălalt să continue. Atunci Uri îşi aminti să bage mâna în geanta lui de umăr ca să scoată radioul portabil pe care îl luase de dimineaţă. Îl dădu tare şi îi explică printr-un singur cuvânt: microfoane. Apoi o luă de la capăt, întâi prezentând-o pe Maggie, abia după aceea trecând la subiect.

— Mustafa, îţi mulţumesc mult pentru că ai venit până aici. Ştiu că nu e uşor.

— Am noroc că locuiesc în Ierusalim. Altfel, din Ramallah, ar fi fost imposibil.

— Cu siguranţă. Uite, după cum ştii, taţii noştri se cunoşteau. Uri continuă povestindu-i descoperirea anagramei şi a e-mailurilor cifrate. Apoi, după ce inspiră adânc, parcă pentru a se pregăti, îi explică restul: tăbliţa, mesajul video de la tatăl său, tunelele. Uri era convins că erau aproape, dar nu îndeajuns de aproape.

— Şi crezi că tatăl meu ştia unde era ascunsă tăbliţa asta?

— Poate că da. După tatăl meu, a fost prima persoană ucisă. Cineva şi-a închipuit că ştia ceva.

Mustafa Nour, care îl privise tot timpul pe Uri direct în ochi, se uita acum la Maggie, ca pentru a cere o confirmare. Ea încuviinţă din cap.

— Ştii, spuse el în final, privindu-şi mâinile, m-am ţinut întotdeauna departe de politică. Asta era treaba tatălui meu.

— Cunosc sentimentul, spuse Uri.

— Am citit e-mailurile şi caietele lui. N-am dat peste nimic legat de asta. Nici asistenta lui. S-a uitat prin documentele din calculatorul său.

— A vorbit cu tine în ultimele zile? Despre un fel de descoperire?

— Nu. Nu vorbeam prea mult despre munca lui. Uri se lăsă pe spate, expirând zgomotos. Maggie îşi dădu seama că era pe cale să renunţe; asta fusese ultima lui idee bună.

Am pus-o la păstrare într-un loc unde doar tu şi fratele meu aţi putea-o găsi.

Un mecanism începu să se învârtă încet în mintea lui Maggie. Se gândi cum funcţionaseră mesajele lui Shimon Guttman până acum, îndemnându-l pe Uri să-şi amintească lucruri pe care le ştia deja. *Ce am făcut în excursia aceea, Uri? Sper că îţi aduci aminte de asta.* Poate că, îşi spunea Maggie acum, făcuse la fel şi cu "fratele" lui, Ahmed Nour. Nu-i dăduse nici o informaţie nouă colegului său palestinian. El trebuia doar să-şi amintească ceva ce ştia deja.

— Mustafa, începu Maggie, punând mâna pe antebraţul lui Uri, rugându-l blând, dar ferm să-i acorde un moment. Ai fost foarte surprins că tatăl tău cunoştea un israelian?

— Da, răspunse el, privind-o cu ochi scrutători. Maggie fu descurajată, gândindu-se la o altă pistă, când el vorbi din nou:

— Şi nu.

— Nu?

— Păi, m-a surprins când am auzit prima dată de la voi, şi arătă cu o mişcare din cap înspre Uri. Dar cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât totul părea să aibă mai mult sens. Vreau să spun că tatăl meu ştia foarte multe despre Israel. Era expert în limbile acestei regiuni, printre care, apropo, şi alfabetul în care erau scrise tăbliţele alea. Normal că ştia şi ebraică. Ştia o mulţime de lucruri despre felul în care funcţionează ţara asta.

— Cunoaşte-ţi duşmanul, spuse Uri, vorbind chiar înainte ca Maggie să apuce să-l calce pe picior.

Maggie dădea din cap şi mai energic acum, sperând să reuşească să-l facă pe Mustafa să nu-şi mute privirea la Uri.

— Deci era un adevărat expert, spuse ea. Continuă.

— Păi, are sens faptul că nu putea să ştie toate astea din cărţi. Îmi dau seama că, probabil, a petrecut mai mult timp aici decât a spus vreodată. Şi că, probabil, a avut pe cineva care să-l îndrume.

— OK. A menţionat vreodată…

— Ştiu că a fost în tunele, sub Haram al-Sharif. Nu mulţi palestinieni au făcut asta. Dar ştiu că el a făcut-o, deşi nu a declarat-o niciodată public. A fost un oponent fervent al lor. "Sunt o tentativă sionistă de a submina Cartierul Musulman, spunea."

— Dar s-a dus totuşi.

— Era curios.

— Era arheolog, spuse Maggie cu un zâmbet înţelegător.

— Întotdeauna. Aşa că a vrut să vadă.

Maggie şi-i imagină pe aceşti doi bătrâni, de pe poli ideologici diferiţi, unul ultrasionist, celălalt naţionalist

palestinian, urmând un grup de turişti prin tunelele vechi pe care le văzuse şi ea de dimineaţă. Oare era posibil ca Shimon Guttman să fi fost ghidul lui Ahmed Nour, arătându-i cele mai îndepărtate colţuri ale Zidului de Vest? Oare Nour făcuse acelaşi lucru pentru Guttman, conducându-l prin locurile uitate ale trecutului palestinian? Nu e de mirare că Guttman voise să discute cu Nour despre tăbliţă. Se poate ca ei să fi fost singurii doi oameni din acest ţinut divizat care să poată citi ce spunea – şi să-i înţeleagă adevărata semnificaţie. Mai lăsă tăcerea să se prelungească încă puţin.

— Mustafa, ştiu că e greu. Dar trebuie să te gândeşti. A mai fost vreun loc de care tatăl tău să fi ştiut? Unul pe care să-l fi avut poate în comun cu Shimon Guttman?

— Nu-mi vine nici unul în minte.

Maggie observă expresia resemnată a lui Uri. *Nu merge.* Se ridică.

— Bine, spuse Maggie. Să încercăm aşa. Putem să-ţi spunem mesajul pe care l-a lăsat Shimon Guttman? Să vedem ce înseamnă pentru tine?

Mustafa încuviinţă.

Maggie repetă mesajul cuvânt cu cuvânt, din memorie. "Mergi spre vest, tinere, şi găseşte calea spre oraşul model, aproape de Mishkan. Vei descoperi ce ţi-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice."

Mustafa o rugă pe Maggie să repete totul încet. Închise ochii în timp ce o asculta. În cele din urmă spuse:

— Cred că trebuie să se refere la Haram al-Sharif, exact locul în care aţi fost. Labirinturile sunt ca tunelele, nu? Şi oraşul model. Aşa vorbim toţi despre Ierusalim, evrei şi musulmani.

— Sigur, dar unde? întrebă Uri, trădându-şi frustrarea.

— Când spune "Mergi spre vest", e posibil să-ţi indice drumul prin tunele?

— E un singur drum pe care deja l-am urmat.

De data aceasta vorbi Maggie, nemaiputându-şi reţine exasperarea.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse Maggie, venindu-şi în fire. Nu e vina ta. Credeam doar că poate e ceva ce ştii.

Se întoarseră spre hotel. Maggie şi Uri îşi ţinură capetele plecate până ajunseră în parcare, pentru a nu fi recunoscuţi. Imediat ce ieşiră afară, pe aleea acoperită de la intrarea în hotel, Maggie îşi dădu seama că nici nu îşi exprimase condoleanţele faţă de Mustafa. Din politeţe, îl întrebă câte ceva despre răposatul său tată, câţi copii a lăsat în urmă, câţi nepoţi.

— Şi încă mai muncea?

— Da, răspunse el, povestindu-i despre săpăturile de la Beitin. Dar nu ăsta a fost visul vieţii lui. Adevăratul lui vis nu-l va vedea niciodată.

Ochii îi scânteiau.

— Şi care a fost acela, Mustafa?

Maggie ştia că ţinea capul aplecat într-o parte, un element neprofesionist de limbaj al trupului care să redea compasiunea.

— Voia să construiască un muzeu al Palestinei, o clădire frumoasă, plină de obiecte de artă şi sculpturi şi de toate vestigiile arheologice pe care le putea strânge. Istoria Palestinei într-un singur loc.

Uri ridică privirea, devenind brusc interesat.

— Ca Muzeul Israelului.

— Da. De fapt, mi-l aduc aminte vorbind despre locul ăsta. Spunea că într-o zi ar trebui să avem ceva asemănător. În partea noastră de Ierusalim. Ceva care să arate lumii ce era odată aici, ca să vadă singură.

Uri făcu ochii mari.

— A spus el asta?

— Da. Mustafa râdea. Cu mult timp în urmă. "într-o bună zi, Mustafa, zicea, vom construi ce au şi ei, să arătăm lumii

istoria Ierusalimului *nostru.* Nu ceva abstract, ci ceva care să poată fi văzut şi atins."

— Cu siguranţă tata i-a arătat-o, spuse Uri încet.

— Uri?

Îi aruncă o privire scurtă.

— Îţi explic pe drum. Mustafa, poţi veni cu noi?

Într-un minut, cei trei se aflau într-un taxi, îndreptându-se spre vest, de-a lungul oraşului. Zâmbetul nu dispăru deloc de pe chipul lui Uri, nici chiar atunci când dădea din cap, spunându-şi "desigur" iar şi iar. Când Maggie îl întrebă unde naiba mergeau, se uită la amândoi, la ea şi la Mustafa, arborând un zâmbet larg.

— Mulţumită celor doi taţi ai noştri, cred că drumul nostru se apropie de sfârşit.

Capitolul 62

Ierusalim, vineri, 1.11 p.m.

Uri îşi păstră buna dispoziţie aproape pe tot parcursul călătoriei. Stând în faţă, lângă şofer, pe ritmul susţinut al muzicii tehno de la radio, le explică încântat indiciul tatălui său.

— Vedeţi, l-am citit prea repede. Am presupus că "Mergi spre vest, tinere" trebuia să se refere la Zidul de Vest. Era evident. Dar de ce s-ar fi chinuit tata atâta doar ca să facă ceva evident? Voia să spună mergi spre vest prin Ierusalim, spre vestul oraşului. În locul pe care "fratele meu" – tatăl tău, Mustafa – l-ar fi ştiut. Indiciul era în cuvântul *Mishkan.* Poate să se refere la Templu, dar şi la locul ăsta, Knesset.

Trecură exact la timp prin dreptul parlamentului israelian.

— Şi cum rămâne cu restul? Calea vechilor labirinturi?

— Nu-ţi face griji, Maggie. Vom vedea când ajungem acolo. Sunt sigur de asta.

Apoi se întoarse spre şofer, rugându-l să-i împrumute telefonul mobil. Făcuse acelaşi lucru şi în clipa în care plecaseră de la hotelul Colony, şi atunci, ca şi acum, vorbind intenţionat în ebraică o vreme, înainte să zâmbească şi să închidă. Maggie se întrebă dacă nu cumva îi telefonase lui Orli: poate că nu era deloc o fostă prietenă, cum insistase Uri.

Tocmai era pe cale să-l întrebe, când faţa lui Uri păru să se întunece. Începu să bată cu degetele în materialul dur

de deasupra torpedoului, îndemnând şoferul să meargă mai repede. Când Maggie îl întrebă ce s-a întâmplat, răspunse cu un singur cuvânt:

— Sabat.

Opriră într-o parcare, una care era îngrijorător de pustie. Uri se strădui să iasă cât mai repede din maşină, şontâcăind până la casa de bilete care era formată din nişte geamuri, toate închise. Până când Maggie şi Mustafa îl ajunseră din urmă, Uri gesticula deja disperat către un paznic de la uşă. După cum se temuse, Muzeul Israelului era închis pentru Sabat.

După o lungă pledoarie, gardianul îi întinse cu duşmănie lui Uri un telefon mobil, după toate aparenţele deja conectat. Vocea lui Uri se schimbă instantaneu, devenind deodată mai uşoară, plină de căldură şi bună dispoziţie. Maggie nu avea idee ce spunea, dar era sigură că vorbea cu o femeie.

Într-adevăr, câteva minute mai târziu, o tânără atrăgătoare, cu o staţie de emisie-recepţie şi cu un ecuson prins de jacheta albastru-închis îşi făcu apariţia la poartă. Pe când se apropia, Uri se întoarse către Maggie şi Mustafa şi şopti:

— Suntem o echipă de televiziune de la BBC, OK? Maggie, tu eşti reporteriţa.

Femeia avea o expresie ironică, dar nu era ostilă şi Maggie nu putu decât să-l admire pe Uri văzându-l la treabă. O privi fix pe fata cu părul prins în coadă şi scutură din cap ca să-şi dea buclele lungi din ochi, chiar şi mâna lui apucând-o neatent de antebraţ. Avea un şarm agresiv, care o ofensă pe Maggie mult mai puţin decât o fermecă pe fata cu părul prins în coadă, asta dacă deschiderea subită a lacătelor şi a porţii care scârţâia erau un indiciu suficient.

Pe când erau conduşi înăuntru paznicul dădu din cap cu neîncrederea specifică postului său, femeia arătă către

ceasul ei ca şi cum ar fi vrut să spună "doar cinci minute", iar Maggie îl privi uluită pe Uri.

— Ofiţer de relaţii cu mass-media, spuse Uri. I-am spus că ne-am întâlnit în urmă cu câţiva ani şi cât de trist sunt că m-a uitat deja.

— Şi chiar te-ai întâlnit cu ea acum câţiva ani?

— Habar n-am.

Uri jucase rolul unui producător de film, convingând-o cumva pe tânără că el, Maggie şi Mustafa făceau parte din echipa unui documentar şi că trebuiau să ia avionul spre Londra în seara aia. Voiau neapărat să filmeze acele ultime cadre. Era, explicase Uri, o focalizare de la mare distanţă, de aceea nu se vedea nici o urmă de cameraman. De fapt, era şi el acolo, spusese Uri arătând către copacii din depărtare, chiar puţin mai jos de En Kerem. Cadrul va începe cu Maggie în centru, apoi se va retrage pentru a arăta întregul, o panoramă extraordinară. Colegul lor era acum pe poziţie; ofiţerul de relaţii cu mass-media îl putea suna dacă dorea. Toată treaba dura doar cinci minute, după care aveau să plece.

— Şi chiar a înghiţit toate porcăriile astea?

— Cred că i-a plăcut faptul că îmi aduc încă aminte de ea.

Mergeau prin ceea ce părea a fi un campus universitar sau o grădină privată. Se zăreau şiruri ordonate de arbuşti, toate frumos irigate cu furtunuri negre. Peste tot împrejur erau sculpturi moderne, vesele, inclusiv o coloană gigantică de oţel, vopsită în roşu, care se dovedea a fi un fluier canin la scară mare. Pe aleea principală existau indicatoare ce ghidau vizitatorii către galerii, către magazinul de suvenire sau către restaurant. Maggie înţelese de ce Nour, sătul de praful şi murdăria din Ramallah, visa la un asemenea loc pentru Palestina.

Acum treceau de enorma structură albă, aşezată într-o piscină pătrată, cu apă puţin adâncă. Avea o formă

extraordinară, cea a unui sân senzual, cu sfârcul chiar în centru, îndreptat către cer. Suprafaţa, vedea Maggie acum, era formată din mii de cărămizi albe, minuscule.

— Altarul Cărţii, spuse Uri cu vioiciune. Unde ţin Pergamentele de la Marea Moartă. Ştiţi că au fost găsite într-o, cum îi spuneţi în engleză? O urnă? Aşa că asta a dat forma vasului.

— Deci nu e un sân atunci, zise Maggie fără să se adreseze cuiva anume. Dar Mustafa, care mergea lângă ea, zâmbi.

— Aici.

Uri a fost cel care i-a condus sus, astfel că stăteau acum pe o platformă ridicată de piatră, având sub ochi o privelişte minunată a Ierusalimului. În dreapta, Maggie putea vedea diferitele clădiri guvernamentale pe care Uri i le indicase pe drum, chiar şi o pistă de alergări. În partea opusă, în depărtare se zărea într-adevăr un covor dens de copaci: Maggie aproape că se aştepta să vadă un cameraman, aşteptând semnalul lor.

Dar Uri nu se uita la asta. Ca un pasager pe puntea unui vapor arătând în jos, către mare, gesticula, aplecându-se peste parapet către ceea ce era dedesubt.

Abia atunci văzu şi Maggie. Pe pământul de dedesubt era aşezat un oraş în miniatură, cu ziduri, străzi şi case. Totul era perfect, până şi micile acoperişuri roşii şi rândurile coloanelor lucrate manual, până şi copacii pitici şi cărămizile minuscule din fiecare zid. Oraşul avea grădini, turnuri, chiar şi un coloseum. Maggie era confuză: să fie oare o copie a Romei antice? Dar ce era structura aceea care le domina pe toate celelalte, din marmură solidă şi de trei ori mai mare decât orice altă clădire, cu intrarea încadrată de patru coloane corintice, fiecare aurită la capătul de sus, ducând către un acoperiş care părea să arunce văpăi datorită metalului său preţios?

O clipă mai târziu înţelese. Acesta era modelul vechiului Ierusalim, iar *acela* era Templul, înfăţişarea sa impozantă, grandoarea sa atotcuprinzătoare fiind acum mai clare ca niciodată. Aşa arăta oraşul cu două mii de ani în urmă, când Templul evreilor încă era în picioare. Era cu siguranţă derutant; elementul cel mai vizibil al Muntelui Templului – Domul aurit al Stâncii – încă nu fusese construit; avea să apară douăsprezece secole mai târziu. Dar cât de teribil trebuie să fi fost pentru oamenii care trăiseră chiar pe acest pământ acum două milenii. Trebuie să fi fost înspăimântător să te uiţi la o clădire atât de înaltă, cu pereţii şi colonadele sale întinzându-se atât de departe, încât făceau ca restul Ierusalimului să pară doar un *hinterland*[6].

Mergi spre vest, tinere, şi găseşte calea *spre oraşul model…*

Lui Maggie îi veni să râdă de simplitatea acestui lucru. Guttman fusese şi ingenios, şi limpede, dacă ştiai unde să cauţi. Maggie îşi dădu seama că fusese şi minuţios. Dacă "fratele meu" Ahmed Nour ar fi fost în viaţă, ar fi putut prea bine să vină aici numaidecât.

Dar dacă ar fi murit, mai era o variantă către acest loc, prin *Second Life.* A ştiut să-şi protejeze secretul. Uri cobora deja scările, ajungând acum la acelaşi nivel cu modelul. Privindu-l cum se plimbă şi caută, scara la care era construit acesta deveni deodată evidentă; cea mai mare parte a oraşului abia îi ajungea la genunchi.

— OK, Maggie, strigă el cu o voce schimbată. Cred că avem nevoie de tine aici. Pentru filmare. Musta… Mark, dacă poţi veni aici jos, cred că putem să ne descurcăm cu unghiul.

O şină mică, joasă înconjura modelul, nimic mai mult. Poate doar dacă puneai la socoteală cercul de stânci ascuţite ce formau un fel de şanţ de jur-împrejur. Dar

[6] Teritoriu care gravitează în jurul unui centru economic. (n.r.)

peste ambele se putea păşi uşor, atâta timp cât înaintai cu grijă.

— Mergi încolo, spuse Uri, arătând către unul dintre pereţii exteriori de protecţie ai vastei grădini a Templului. După el era spatele structurii înseşi. Maggie îşi dădu seama ce făcea: acesta era Zidul de Vest, iar ea se îndrepta chiar către locul în care fusese dimineaţă, în subteran. Cercetase Muntele Templului din lumea reală. Acum avea să facă acelaşi lucru aici, cu cel din model.

— Ia şi ăsta, spuse el, dându-i telefonul mobil pe care îl împrumutase, dar uitase să-l returneze şoferului de taxi. Deja am sunat şi e dat pe *speaker.* Lasă-l deschis ca să putem comunica. Apoi adăugă ferm. Dacă se întâmplă ceva, fă exact ce îţi spun. Ai înţeles?

Când Maggie îl întrebă ce voia să spună, dădu din cap:

— Nu e timp. Când vor vedea ce facem, ne vor da afară.

Maggie păşi cât de uşor putu peste barieră şi apoi peste şanţ. Se simţea ca Gulliver în ghete până la gleznă, sau ca Alice în Ţara Minunilor, trecând cu picioarele ei uriaşe printre aceste clădiri pitice şi ziduri minuscule. Spaţiul dintre ele abia dacă era destul ca să-i permită să stea în picioare. În timp ce mergea repede pe vârfuri, auzi scârţâitul a ceea ce se temea că era intrarea cu portic a unei reşedinţe impunătoare.

Se uită în spate, la Uri, care îi arătă un loc anume de pe perete. Era o scară, pe partea laterală, ce urca spre o mică deschidere. Se afla pe aceeaşi linie cu centrul Templului şi, astfel, cu Muntele Templului însuşi. *Desigur.* Era Poarta lui Warren, locul unde fusese de dimineaţă, aproape de cel unde le văzuse pe femei plângând, simţind umezeala zidului: lacrimile lui Dumnezeu. Chiar în spatele lui, spuseseră femeile, la doar câţiva metri, se afla însăşi Piatra, Piatra de Temelie, locul în care Avraam fusese gata să-şi sacrifice fiul. *Vei descoperi ce ţi-am lăsat eu acolo, în calea labirinturilor antice.*

Maggie se afla acum deasupra acestei scări minuscule, îndeajuns de aproape ca să examineze fiecare treaptă lucrată individual. Fusese imposibil de observat de departe, peretele din lateral o punea în umbră. Se ghemui ca să vadă capătul scărilor, suprafaţa netedă ce ducea către poartă. O atinse, dar simţi doar praful sub degete. Chiar şi aici, îşi zise Maggie, au nimerit-o constructorii modelului: acelaşi praf al Oraşului Vechi pe care îl avusese pe picioare dimineaţă.

Maggie se lăsă în jos, ştergând praful, până când dădu peste ceva. O deschizătură, o fantă între peretele lateral al scării modelului şi ceea ce trebuia să fie ultima sa treaptă. Îşi înfipse unghiile, îndepărtând praful. Deschizătura se întindea de jur-împrejur.

Maggie săpa mai repede acum. Ceva se mişca, o simţea. În cele din urmă micul dreptunghi de pământ cedă în mâna ei. Ştia că, în sfârşit, o găsise.

Deodată auzi ţipetele unei femei, urmate de zgomotul asurzitor al unor paşi bărbăteşti, alergând ca nişte animale cuprinse de panică. Nici nu apucă să se ridice bine în picioare, că auzi un singur cuvânt zbierat cu un glas tunător.

— STAI!

De jur-împrejurul oraşului model, împresurându-l din toate părţile, erau postaţi şase bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în negru, cu feţele acoperite cu măşti. Şi fiecare din ei ţinea în mână o armă automată îndreptată către capul ei.

Capitolul 63

Ierusalim, vineri, 1.32 p.m.

Îl căută din ochi pe Uri, dar nu zărea nici urmă de el. Nici de Mustafa. Rămase îngheţată în loc.

— Ridică mâinile. Acum!

Maggie făcu ce i se spusese, ţinând telefonul într-o mână şi tăbliţa de lut în cealaltă. Inima îi zvâcnea cu putere, sub impulsul emoţiilor puternice ce îi alergau prin vene, cea de a fi găsit tăbliţa şi cea de-a trece din nou printr-o spaimă mortală.

Apoi o voce familiară.

— Mulţumesc, Maggie. Te-ai întrecut pe tine însăţi.

Ajunsese ultimul, coborând abia acum scările şi alăturându-se oamenilor lui, aflaţi la acelaşi nivel cu oraşul model.

— Îţi sunt recunoscător. Ţara ta îţi este recunoscătoare. Maggie fu nevoită să întoarcă ochii spre stânga ca să-l vadă: era Bruce Miller.

— Ce-ar fi să facem asta în linişte şi cu calm?! Stai frumuşel acolo, iar unul din băieţii mei o să vină să ia tăbliţa. Nu încerca să faci vreo prostie, că-ţi zburăm creierii cât ai clipi.

Maggie abia dacă putea gândi din cauza pulsului care îi răsuna ca un bubuit în vene. Era într-adevăr încolţită; ce altă opţiune mai avea în afara celei de-a se preda lui Miller? După tot ce înduraseră ea şi Uri, Maggie trebui să accepte realitatea. El şi banda lui de bătăuşi câştigaseră.

Atunci auzi încă o voce, mai aproape decât a lui Miller, dar totuşi nu atât de clară. Îi luă o secundă să-şi dea seama de unde venea.

— Maggie, sunt Uri.

Era telefonul mobil, dat pe *speaker,* vibrând în mâna ei. Ascultă cu atenţie.

— Spune-i lui Miller că există o cameră care îl filmează în direct, difuzând imagini cu tot ce se întâmplă acum pe internet.

Maggie privi din nou în jur; nici urmă de Uri. Cu siguranţă îi văzuse pe bărbaţi venind şi fugise în josul dealului, probabil între copaci. Ce mai era şi nebunia asta cu camera şi cu internetul? Să vorbeşti aiurea ca să treci de fata de la PR de la uşa unui muzeu era un lucru. Dar să încerci să abureşti un agent al preşedintelui american era pură nebunie.

Apoi îşi aminti de întâmplările de pe şosea, de fracţiunea de secundă în care trebuise să decidă dacă să aibă încredere în Uri sau nu. Avusese încredere în el – şi nu se înşelase.

Aşa că făcu ce îi spusese Uri, strigând cu voce tare mesajul lui, cuvânt cu cuvânt.

— Asta-i vrăjeală şi o ştii bine, Costello, veni răspunsul. Acum fii fetiţă cuminte şi dă-ne tăbliţa. Altfel s-ar putea ca băieţii mei să vrea să termine ce au început. Să nu crezi că nu le-a plăcut să inspecteze trupuşorul tău curat pe toate părţile. Dar trebuie să-ţi spun, li s-a părut puţin frustrant să fie limitaţi doar la a-şi folosi mâinile. Data viitoare ce-ar fi să stea la rând să ţi-o tragă, faţă şi spate, şi apoi să găsească o sută de feluri diferite de a-i face de petrecanie prietenului tău? Cum ţi se pare?

Iarăşi vocea lui Uri.

— Spune-i să sune la consulat. Să se uite ei pe *www.uriguttman.com* şi să-i spună ce văd.

Maggie ezită; un plan prindea contur în mintea ei. Se afla într-un loc public, expus. Miller n-ar fi preferat să o ia cu forţa. Nu aici, nu dacă putea să prevină asta. Spuse din nou.

— Ăsta e un limbaj demn de Bruce Miller, asistentul special al preşedintelui Statelor Unite?

— Consilierul politic al preşedintelui, domnişoară. Acum dă-mi tăbliţa.

Maggie zâmbi. Nu există nimic mai important pentru un om de la Washington decât titulatura sa. Vocea lui Uri se auzi din nou hârâit:

— Maggie, ce faci? Spune-i să sune la consulat! *Nu încă.*

— Te referi la asta? Ridică tăbliţa, ţinând-o cât putea de dreaptă şi de nemişcată. Ce poate fi atât de important la obiectul acesta mic, încât să pui şase oameni să-şi aţintească armele spre mine, o femeie nevinovată -Maggie Costello, negociator pentru Departamentul de Stat al Statelor Unite?

— Am mai discutat asta, Maggie.

— E doar nişte lut, domnule Miller. Nu e mai mare decât un card de credit. Ce poate fi aşa important la ea?

Uri fierbea:

— *Spune-i!*

— E o cacealma, Costello? Încerci să câştigi ceva timp pentru că ai fost păcălită? Nu cumva în mâna ta e o tăbliţă falsă? Pentru că dacă e aşa, nu ai nimic. Nici tăbliţă, nici un atu, nimic.

— O, e cât se poate de autentică, Bruce Miller, crede-mă. Ultima dorinţă şi testamentul lui Avraam, patriarhul. Asta cauţi, nu-i aşa?

— *Maggie!* strigă Uri disperat, dar ea încă nu terminase.

— Şi din cauza asta a trebuit să moară Rachel Guttman. Şi Baruch Kishon. Şi Afif Aweida şi Dumnezeu mai ştie cine altcineva. Ţi-ai pus oamenii să-i omoare doar pentru asta, nu-i aşa?

— Haide, Maggie. Doar ştii de ce a fost nevoie să scăpăm de oamenii ăia. Dacă tăbliţa nu ajunge pe mâini sigure, mulţi alţii vor muri. Mii, poate chiar milioane.

— Deci chiar nu îţi e ruşine că i-ai ucis pe oamenii ăia, deşi nu aveau nici o vină? Nu îţi e ruşine că m-ai răpit pe mine şi că l-ai torturat pe Uri Guttman? Spune-mi cinstit, Bruce Miller. Uită-te în ochii mei şi spune-mi.

— Să-mi fie ruşine? Mă mândresc cu asta.

— Bine. Îţi dau tăbliţa, spuse ea, încercând să-şi păstreze calmul din voce. Auzise ce avea nevoie să audă. Dar armele erau în continuare aţintite spre ea.

— Totuşi ar trebui să ştii că vorbeam serios despre cameră, domnule Miller. Te filmează chiar acum. Sună la consulat. Spune-i cuiva să intre pe *www.uriguttman.com.* Şi cere-i să descrie ce vede. Haide. Dacă mint, o să afli în curând şi apoi poţi să faci ce vrei cu mine.

Îl văzu pe Miller scoţând telefonul mobil şi vorbind în şoaptă cu cineva. Uri zise din nou:

— Spune-i să facă din mână la cameră. Maggie simţi siguranţa din vocea lui Uri.

— Haide, Bruce Miller, consilier politic al preşedintelui Statelor Unite, salută frumos lumea, strigă ea.

Auzi două cuvinte de confirmare, chiar din gura lui Miller. Fuseseră rostite încet, dar sensul lor era dincolo de orice îndoială.

— Sfinte Sisoe!

Dumnezeu ştie cum, dar Uri nu minţise. Într-adevăr îl avea pe Miller pe cameră; îi filmase faţa de când se identificase şi mărturisise totul.

— Asta chiar că e o treabă deşteaptă, domnişoară Costello. Trebuie să recunosc. Dar cu cel mai mare respect cui îi pasă de un website fără nume? Nu se uită nimeni la el. Totul s-a transmis în aer şi acum a dispărut.

— Nu chiar. Înregistrăm pe măsură ce se transmite. Lumea o să poată să se uite iar şi iar. Era vocea lui Uri,

doar că de data asta nu mai venea din telefon. Îl vedea coborând de pe deal, făcându-şi drum printre copaci – cu o cameră video micuţă, pe care o ţinea la ochi. Lângă el mergea Mustafa. Maggie nu se putu abţine să nu râdă la şmecheria asta.

— Chiar acum editorul de ştiri de la Canalul 2 se uită la imaginile astea. Iar tu unde zici că ai sunat, Mustafa?

— La Al-Jazeera. Biroul din Kamallah.

— Toţi urmăresc sceneta asta. Şi ca să nu-ţi vină vreo idee, domnule Miller, asta e doar o a doua cameră. Ceea ce noi numim B-roll. Camera principală e acolo jos, în siguranţă, ascunsă privirilor. Dacă mă împuşti acum, prietenul meu de acolo o să imortalizeze totul într-un glorios Technicolor.

Maggie îl văzu pe Miller pălind. Încercă un zâmbet protocolar, una din expresiile lui tipice de la TV, dar îi ieşi unul corupt. În cele din urmă îngăimă câteva cuvinte:

— Cine o să creadă poveştile voastre cu zâne?

— Nu le-ar fi crezut nimeni, Bruce, încuviinţă Maggie. Nu până să fi confirmat chiar tu fiecare detaliu chiar adineaori. Fapt pentru care îţi rămânem veşnic recunoscători. Ştii, când bucata asta video o să fie difuzată pe YouTube, CNN, ABC şi pe toate celelalte posturi, cred că nici măcar tu nu o să mai poţi scăpa doar cu vorba.

Se auzi sunând un telefon mobil. Al lui Miller. Răspunse şi din palid deveni translucid. Se răsuci în loc, cu spatele la camera lui Uri, cu toate că vocea lui continua să se audă.

— Da, domnule preşedinte, vă aud clar. Înţeleg: şi dumneavoastră mă vedeţi. De acord, tehnologia e un lucru minunat, domnule.

Apoi nu spuse nimic preţ de jumătate de minut, după care vorbi din nou:

— Voi scrie scrisoarea de demisie imediat, domnule. Şi da, voi lăsa să se înţeleagă că a fost o operaţiune scăpată

de sub control, în întregime din iniţiativa mea. La revedere, domnule preşedinte.

Fără nici un alt cuvânt, Miller făcu un gest către bărbaţii înarmaţi. Cu armele încă ridicate, se retraseră încet pe scări în sus, departe de model, formând un fel de cordon de protecţie pentru retragerea lui Miller. Câteva secunde mai târziu se făcură nevăzuţi.

Uri lăsă camera jos şi se îndreptă către Maggie. În timp ce se îmbrăţişau, arătă înspre copaci.

— Uite pe cine sunam din maşină. Un vechi prieten al meu care e cameraman şi care locuieşte în En Kerem. I-am spus să-şi ocupe poziţia, să stea ascuns şi să-şi îndrepte cele mai puternice obiective încoace. Cu sunetul telefonului tău, aş zice că a fost cea mai mare reuşită a mea.

Maggie se desprinse brusc din îmbrăţişare, fulgerată de un gând.

— Chestia asta merge încă? Uri încuviinţă.

Obiectul din mâna ei era cel care o determinase să o facă. Era ca un explozibil, gata să se declanşeze în orice clipă. Atât de mulţi oameni fuseseră deja ucişi din cauza lui; ea şi Uri fuseseră urmăriţi, bătuţi şi împuşcaţi pentru asta. Nimeni care îi cunoştea secretele nu era în siguranţă.

— Îndreaptă camera către mine, îi spuse lui Uri. Chiar acum.

Uri ridică obiectivul în dreptul ochilor, rămase nemişcat şi îi făcu semn cu degetul.

— Mă numesc Maggie Costello. Sunt negociator de pace şi lucrez în Ierusalim pentru guvernul Statelor Unite. Această tăbliţă, ridică tăbliţa în sus, exact cum făcuse Shimon Guttman în mesajul video pe care îl văzuseră ieri, e veche de aproape patru mii de ani. În tot cursul săptămânii trecute, Bruce Miller şi o echipă americană de agenţi sub acoperire au spionat, răpit şi ucis prin toată ţara şi chiar dincolo de graniţele ei, ca să pună mâna pe

ea. L-aţi auzit pe domnul Miller recunoscând toate astea acum câteva momente. Voia să păstreze secret faptul că această tăbliţă există, în ciuda conţinutului ei. Şi iată de ce.

Avu în sfârşit ocazia să se uite bine la obiectul pe care îl scosese din ascunzătoarea sa de lângă Poarta lui Warren, cea în miniatură, şi pe care îl ţinuse tot timpul strâns.

Când în sfârşit o văzu de aproape, se simţi puţin dezamăgită. Era atât de mică, literele gravate atât de mărunt. Obiectul pe de-a-ntregul nu era mai mare decât un pachet de ţigări sau o casetă audio veche, şi era făcut din lut nefinisat. Chiar şi aşa, propriul ei guvern fusese gata să ucidă pentru el – împreună cu oricare din fanaticii de ambele părţi, israelieni sau palestinieni. Cuvintele gravate aici, cu atâtea mii de ani în urmă, ar fi avut puterea să dezlănţuie un război al războaielor, unul care nu avea cum să rămână doar în perimetrul celor două tabere. Dacă Avraam lăsase Muntele Moriah lui Ismael, dar israelienii ar refuza să-l cedeze? Toţi musulmanii din lume ar insista asupra faptului că au fost văduviţi de dreptul lor din naştere. Conflictul dintre civilizaţii ar deveni înspăimântător de real. Iar dacă Avraam lăsase prin testament Muntele Templului evreilor, musulmanii s-ar da pur şi simplu la o parte, cedând locul în care Mahomed s-a înălţat la ceruri? Orice era scris pe această mică bucată de lut, nu putea să însemne decât victorie pentru una din părţi şi dezastru pentru cealaltă.

Întoarse tăbliţa ca să se uite după o mică bucată de bandă adezivă lipită pe partea de jos a acesteia, pe care o observase când o scosese dintre cărămizi. Atunci îşi închipuise că făcea parte din strategia de fixare pe care Shimon Guttman o elaborase minuţios pentru a-şi ascunde comoara printre umbrele oraşului model. Dar când o ridică mai aproape de ochi, văzu că nu era doar o bandă adezivă, deşi era lipicioasă pe o parte. Era un plic mic, din plastic

transparent, o versiune la scară redusă a celor pe care le folosesc administratorii de parcare ca să le pună pe parbrizele maşinilor să nu se ude amenzile. Maggie îl desprinse cu grijă de tăbliţă. Apoi scoase din ea o bucată mică de hârtie pătrată, acoperită cu trei coloane ordonate, dar mici, de tipăritură. Prima era în ebraică, a doua în arabă şi a treia în engleză.

Şterse puţin partea în engleză şi începu să citească tare către cameră.

Aceasta este o tăbliţă dictată unui scrib de către Avraam, patriarhul, cu puţin înainte de a muri în Hebron. Este în scriere cuneiformă, în limba vechilor babilonieni. Traducerea cuvintelor sale se citeşte astfel:

Eu, Avraam, fiul lui Terah, am grăit astfel în faţa judecătorilor. Pământul unde l-am dus pe fiul meu, pentru a-l sacrifica acolo Celui Sfânt, Muntele Moriah, acest loc a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei; fie ca numele lor să rămână aici ca Isaac şi Ismael. Aşa că am grăit în faţa judecătorilor mei că Muntele va fi împărţit după cum urmează...

Tăcu imediat în clipa în care auzi împuşcătura. Când se prăbuşi, mâna îi rămase strâns înfăşurată în jurul tăbliţei, agăţându-se de ea ca de viaţa însăşi.

Capitolul 64

Ierusalim, vineri, 1.44 p.m.

Camera îi căzu din mână şi se izbi de pământ. Uri se năpusti spre ea, aplecându-se peste trupul ei să vadă unde fusese lovită. La mai puţin de o secundă mai târziu auzi un glonţ şuierând pe lângă urechea lui. Se aruncă şi el la pământ, încercând să stea deasupra lui Maggie, să-i protejeze trupul de focurile trase.

Privi în jur şi îl văzu pe Mustafa, lipit şi el de pământ. Cu o uşoară mişcare din deget, palestinianul îi făcu semn lui Uri să se uite în sus. Acolo, chiar deasupra lor, aplecate peste parapetul care se ridica deasupra modelului oraşului, se aflau câteva ţevi de armă, trăgând în copacii din partea opusă. Să fi fost oare oamenii lui Miller, regrupaţi? Oare încercau să-l omoare pe cameramanul ascuns, ca şi cum asta i-ar fi salvat cumva pe ei şi pe şeful lor?

Se auzi un murmur dinspre copaci şi apoi un strigăt în ebraică:

— *Al tira! Nu trage.*

De sus, Uri auzi un răspuns:

— *Hadel esh! Nu mai trageţi.*

Se ridică încet. Maggie rămase ca moartă la pământ.

Acum Uri auzea mai multe voci strigând în ebraică, în timp ce mai bine de zece oameni coborau tropăind scările: poliţia israeliană. Armele lor semiautomate erau îndreptate către doi bărbaţi care stăteau pe marginea dealului, chiar mai jos de model.

— Identificaţi-vă! urlă comandantul poliţiei. Era linişte.

— Identificaţi-vă sau tragem!

Erau cumva palestinieni care învăţaseră ebraica în puşcărie şi care veniseră aici într-o misiune sinucigaşă? Dacă mai ezitau încă o secundă, Uri ştia ce urma să li se întâmple: aveau să fie împuşcaţi în cap, singura cale sigură de a-i împiedica să declanşeze o bombă.

Dar nu purtau haine voluminoase, ceea ce de obicei trădează. Erau îmbrăcaţi normal; într-adevăr, păreau a fi israelieni.

— Suntem Apărătorii Ierusalimului Unit, spuse în cele din urmă cel mai în vârstă dintre cei doi într-o ebraică fără accent. Iar acum, când poliţia îi înconjurase, Uri reuşi să vadă clar pe creştetele capetelor celor doi acea *kippa* împletită sau tichie – semnul distinctiv al mişcării colonialiste israeliene.

— Deci şi ei ne urmăreau, până la urmă.

Uri se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Maggie ridicându-se, frecându-se la ochi.

— Maggie! Trăieşti!

— Îmi pare rău. Nu ştiam că sunt aşa de papă-lapte.

— Ce vrei să zici?

— Se presupune că sunt ditamai diplomatul. Nu trebuie să leşin la prima împuşcătură.

Poliţia îi reţinu pe toţi trei, Uri, Maggie şi Mustafa, mai multe ore, cerându-i fiecăruia să dea câte o declaraţie lungă şi amănunţită. Tot timpul lângă ei se află avocatul David Rosen, care insistă asupra dreptului clienţilor lui ca bunurile lor personale, inclusiv tăbliţa de lut, să rămână personale. După această intervenţie, păstrară tăbliţa cu ei tot timpul. Cât despre micul petic de hârtie, Maggie îl ascunse în adâncul buzunarului şi îl păstră bine.

Când ieşiră din secţia de poliţie, avură parte de o scenă pe care Maggie şi Uri o văzuseră de sute de ori la

televizor, dar pe care nici unul din ei nu se aştepta să o trăiască direct. Sute de obiective ale camerelor de luat vederi erau îndreptate spre ei, bliţuri, reflectoare puternice.

Abia puseseră piciorul afară din clădire, că gloata asta imensă începu să urle la unison:

— Maggie, Maggie! Ce a spus? Maggie, ce a spus Avraam? Ce spune tăbliţa?

Uri şi Mustafa o flancară pe ambele părţi, dând la o parte reporterii ca să ajungă la taxiul care îi aştepta. Şoferul fu nevoit să facă două ture complete înainte să poată scăpa de dubele şi motocicletele care îi urmăreau, ajungând într-un final în siguranţă la hotelul lui Maggie.

În sanctuarul camerei sale, Maggie porni televizorul. Îşi imaginase cam la ce se putea aştepta de la telefonul ei mobil, pe care poliţia i-l returnase cu un mesaj intermitent care anunţa: *Căsuţă de mesaje plină.* Ascultă primele câteva mesaje vocale: BBC, NPR, CNN, Reuters, AP, *The New York Times,* toţi cerând un interviu cât mai repede posibil. *The Daily Mail* din Londra îi oferea o sumă cu şase cifre dacă le spunea lor în exclusivitate povestea femeii singure în căutarea tăbliţei lui Avraam. Erau şi câteva mesaje de la Casa Albă.

Iar acum, când schimba canalele, se tot vedea ţinând tăbliţa de lut ridicată către cameră. Fox News transmitea, în ceea ce părea a fi o transmisiune de urgenţă, înregistrarea în care Bruce Miller îşi mărturisea multele sale păcate, totul culminând cu replica "Să-mi fie ruşine? Mă mândresc cu asta". În cele din urmă, Maggie rămase pe BBC World.

— Ne aflăm aici împreună cu Ernest Freundel de la Muzeul Britanic din Londra, unul dintre foarte puţinii oameni de pe planetă capabili să descifreze caracterele cuneiforme în care se presupune că ar fi fost scrisă această

tăbliţă. Dr. Freundel, ce spuneţi despre această descoperire?

— Ei bine, în mod normal orice afirmaţie de acest fel ar fi tratată cu cel mai mare scepticism. Dar înţeleg că această tăbliţă a fost găsită şi tradusă de Shimon Guttman, care era una dintre cele mai mari autorităţi în domeniu. Dacă el a spus că e autentică, atunci sunt înclinat să-l cred.

— Şi care este reacţia dumneavoastră vizavi de faptul că aceasta este ultima dorinţă şi testamentul lui Avraam însuşi?

— Ei bine, se vor face teste şi multe altele. Dar Guttman nu era un om uşor de păcălit. Trebuie să ne gândim şi la faptul că din moment ce americanii au făcut atâtea ca să o aibă, asta trebuie să sugereze că, cel puţin, ei au fost convinşi că e autentică.

— Este acesta un moment emoţionant pentru un savant ca dumneavoastră, dr. Freundel?

— Nu pot nega că aş fi dat aproape orice ca să fi avut şansa să văd această tăbliţă sau chiar să o ţin în mână. Dar n-am avut-o niciodată. Însă totul este de o importanţă inestimabilă.

Pe când Maggie se suia în pat, apăru Uri ţinând în mână un laptop. Accesă câteva site-uri: *Al-Ahram, The Washington Post, The Guardian, The Times of India* şi *China Daily.* Toţi transmiteau aceeaşi poveste. La sfârşit, îi arătă titlul principal de pe prima pagină a site-ului *Haaretz.*

O lume cu sufletul la gură: israelienii şi palestinienii aşteaptă cuvântul lui Avraam.

Dedesubt era o relatare a evenimentelor din acea după-amiază de la Muzeul Israelului.

În ea se spunea că poliţia israeliană îl arestase pe şeful teroriştilor, Akiva Shapira, suspectat a fi liderul Apărătorilor Ierusalimului Unit. Mai mult încă, spunea purtătorul de cuvânt al poliţiei, strânseseră dovezi cum că

Uri Guttman şi Maggie Costello fuseseră şi ei în vizorul unei celule radicaliste israeliene având legătură cu militantul căutat Salim Nazzal.

Maggie deschidea un articol după altul. Erau coloane şi dezbateri nesfârşite dedicate discuţiei asupra a ceea ce Avraam ar fi putut sau nu să spună. Pretutindeni se ridicau voci care susţineau că trebuie să fie un fals, mai ales, spuneau israelienii, dacă Avraam lăsase Muntele Templului musulmanilor şi, mai ales, spuneau palestinienii, dacă Avraam lăsase Haram al-Sharif evreilor. Era plin de *bloguri* cu teorii ale conspiraţiei care insistau că momentul în care fusese scoasă la iveală tăbliţa era prea convenabil pentru ca aceasta să fie reală.

— Ştii, Maggie, trebuie să scoţi la iveală tot adevărul, tot textul testamentului. Ard de nerăbdare.

Maggie se uită din nou la televizor. Era prim-ministrul britanic, care stătea pe Downing Street şi declara că "Istoria îşi ţine respiraţia".

Maggie oftă.

— Ştiu, Uri. Vreau doar să-mi dau seama cine trebuie să-l spună.

Când privi în urmă, aşa cum avea să facă de multe ori în anii ce aveau să vină, trase concluzia că poate cea mai valoroasă scăpare a lui Bruce Miller fusese o singură propoziţie: *Există şi un canal de rezervă, aşa că ei vorbesc, crede-mă.* Asta spusese el. Alţii probabil că ar fi uitat, nu însă şi Maggie sau oricare alt mediator. Canalele de rezervă sunt prea interesante pentru a fi uitate. Chiar sub violenţa percheziţiei şi a asaltului oamenilor lui Miller, informaţia asta se cuibărise în capul ei şi rămăsese acolo.

Poate că nici n-ar fi trebuit să o mire lucrul ăsta; până şi cei mai înverşunaţi duşmani obişnuiau să menţină deschis un canal de comunicare, fie printr-un magnat al afacerilor demn de încredere, fie printr-un prieten personal sau un

prim-ministru al vreunui guvern străin. Bineînţeles că israelienii şi palestinienii păstrau o cale de comunicare.

Se gândi acum din nou la acest lucru, stând întinsă pe patul hotelului, lăsându-se să alunece câteva minute într-un somn epuizat. Visă că rătăcea pe străzile Ierusalimului, nu în propriul ei trup, ci în cel al avatarului cu maiou creat de sora ei în *Second Life.* Plutea deasupra Domului aurit al Stâncii, avântându-se mult deasupra Zidului de Vest. Bărbaţii de dedesubt, cu bărbi, haine negre şi şaluri de rugăciune priveau către ea, cu gurile căscate…

Se trezi deodată cu fruntea scăldată de sudoare. Se putea aşa ceva? Era oare posibil? Se repezi la calculator şi se duse ţintă la *Second Life,* logându-se din nou ca alter ego-ul lui Shimon Guttman, Saeb Nastayib. Se teleportă chiar în încăperea seminarului de la Universitatea Harvard. *Dă, Doamne, să fie acolo.*

Se aflau acolo şi avatarurile pe care le văzuse înainte: Yaakov Yariv şi Khalid al-Shafi. Se apropie, apăsă pe butonul *Vorbeşte* şi scrise un mesaj simplu: *Am informaţia pe care o aşteaptă toată lumea.*

Răspunsul nu veni imediat, din motive pe care avea să le înţeleagă mai târziu. Se pare că atât biroul lui Yariv, cât şi cel al lui Al-Shafi lăsau avataruri "adormite" în sala de seminarii de la Harvard din *Second Life* doar ca să fie prezenţi acolo. Astfel puteau menţine canalul deschis, asigurându-se că fiecare parte era disponibilă pentru cealaltă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Amir Tal, asistentul personal al prim-ministrului israelian, verifica la fiecare oră în timpul zilei şi de câteva ori noaptea, iar omologul lui palestinian făcea la fel. Fusese ideea lui Al-Shafi: citise despre soluţiile de stimulare cu ajutorul internetului a proceselor de pace din Orientul Mijlociu cât timp fusese în închisoare şi accesase una din ele, personalizându-se pe sine însuşi, luând rolul lui Khalid al-Shafi, la scurt timp după eliberarea sa. Nu mai trebuia

decât, şi-a dat el seama, ca un politician israelian de marcă să participe şi ar fi avut un canal de rezervă. Nu mai era nevoie de zboruri în toiul nopţii la Oslo sau de weekenduri clandestine prin cabane forestiere scandinave. Dialogul putea avea loc în plină zi, având posibilitatea de a nega totul. Dacă cineva ar fi întrebat ce se întâmplă, "Yaakov Yariv" şi "Khalid al-Shafi" puteau spune că erau pur şi simplu nişte studenţi americani care se jucau.

Primul răspuns veni de la Al-Shafi. Maggie ceru să fie sunată ca să verifice că într-adevăr era el şi curând auzi vocea aceea familiară în telefon. Stabili o întâlnire cu asistentul său cel mai apropiat într-o oră.

Apoi făcu acelaşi aranjament cu Amir Tal.

Se strânseră în casa luxoasă, din vestul Ierusalimului, a unui afacerist american. Maggie se simţi prea obosită pentru amabilităţi şi trecu direct la subiect.

— După cum ştiţi, tăbliţa e la mine. Astăzi eram gata să divulg tot textul în faţa camerei de luat vederi, pentru că m-am temut că dacă n-aş fi făcut-o, că dacă ceva s-ar fi întâmplat cu mine, atunci ultimul testament al lui Avraam ar fi fost pierdut pentru totdeauna. Dar acum e în siguranţă.

Le spuse că încă nu le va arăta tăbliţa – pentru asta era nevoie ca înşişi liderii să se întâlnească. În schimb, le citi cu voce tare celor doi bărbaţi traducerea lui Guttman, versiunea în engleză, dându-le apoi hârtia pentru ca fiecare din ei să poată citi din nou cuvintele, în limbile lor. Ambii păliră în acelaşi timp.

— Desigur, veţi avea ocazia să verificaţi autenticitatea tăbliţei şi fidelitatea acestei traduceri imediat ce vom trece la nivelul următor, spuse Maggie încet, dispusă să le ofere oricât timp ar fi avut nevoie pentru a asimila ceea ce tocmai citiseră.

— Şi care e nivelul următor, domnişoară Costello? întrebă palestinianul.

Maggie răspunse că depindea de cei doi lideri de stat să comunice lumii decizia lui Avraam. Nu era corect ca anunţul să vină din partea ei, o străină. În schimb, ei ar trebui să convoace o conferinţă de presă comună pentru a doua zi, chiar după Sabat. Uri Guttman şi Mustafa Nour vor fi acolo, reprezentându-şi taţii răposaţi, timp în care cei doi lideri de stat ar face anunţul public.

Maggie urmări conferinţa de presă la televizor. Ar fi fost distractiv să fie acolo, dar nu voia să mai provoace un circ media ca acela de la secţia de poliţie. Şi oricum, ea aparţinea culiselor. Dacă voia ca toată treaba să funcţioneze, cuvintele trebuiau să vină din partea lui Yariv şi a lui Al-Shafi, a nimănui altcuiva.

Se întrebă cum aveau să o facă. Yariv va vorbi primul în ebraică, apoi Al-Shafi în arabă, urmaţi de un interpret? Sau invers? În cele din urmă făcură ceva mult mai nimerit.

Al-Shafi vorbi primul în engleză, prezentând tăbliţa dictată de Avraam, patriarhul, şi apoi citind textul:

— Eu, Avraam, fiul lui Terah, în faţa judecătorilor am decis astfel. Ţinutul unde l-am dus pe fiul meu, ca să-l sacrific pentru Marele Nume, Muntele Moriah, acest ţinut a devenit pricină de ceartă între cei doi fii ai mei.

Apoi se opri şi interveni Yaakov Yariv, tot în engleză:

— Numele lor să fie trecute aici ca Isaac şi Ismael. Astfel am declarat în faţa judecătorilor ca acest Munte să fie lăsat prin testament după cum urmează…

Apoi cei doi bărbaţi se opriră, o pereche de veterani, înainte de a continua, la unison, cu vocile armonizate perfect:

— Anume să fie împărţit de cei doi fii ai mei şi de urmaşii lor într-un mod la alegerea lor. Dar pentru ambii să fie clar că nu aparţine nici unuia dintre ei, ci amândurora, acum şi pentru totdeauna. Să le fie încredinţat lor, ca apărătorii şi păstrătorii lui, să-l protejeze pentru Marele Nume, singurul Stăpânitor care este suveran peste tot şi peste

noi. Legat cu pecetea lui Avraam, fiul lui Terah, având martori pe cei doi fii ai săi, în Hebron, astăzi.

Epilog

Ierusalim, două zile mai târziu

Avea toate actele în poală, într-o mapă neagră, elegantă. Mai puţin însemna întotdeauna mai mult, când era vorba de negociere, credea ea; un mic carneţel gol era de-ajuns, cu siguranţă. Numai la ultimele etape aveai nevoie de documente legate, de obicei mape. Iar ei nu se aflau în etapa aceea. Cel puţin nu încă.

Aruncă o privire la cameră, la masa din lemn negru care se întindea în faţa ei, a cărei eleganţă trecută părea să fie tipică acestei clădiri. Aceleaşi vinuri ca şi la hotelul American Colony, îşi zise ea, probabil o reminiscenţă a grandiosului trecut imperial şi a amăgirilor de acum aproape o sută de ani. Îşi privi iarăşi ceasul. Ajunsese cu trei minute mai devreme. Încă cinci minute şi aveau să înceapă.

Drama conferinţei de presă comune avusese un efect mult mai puternic decât anticipase toată lumea. Televiziunea e un mediu sentimental, iar priveliştea celor doi cai de luptă alăturându-se unul celuilalt, în incantaţia cuvintelor strămoşului lor comun s-a dovedit a fi irezistibilă. Canalele de ştiri transmiteau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru – numai despre Avraam, tot timpul -, ştergând urmele violenţelor de mai înainte. Savanţii începură să se întrebe dacă nu cumva pacea era destinul străvechi al Orientului Mijlociu, destin care îi fusese refuzat cu atâta cruzime. Revista *Time* a pus o

imagine renascentistă a lui Avraam pe copertă, deasupra unui singur rând: *Pacificatorul.*

Un Amir Tal euforic şi omologul său palestinian tocmai o sunaseră înainte de miezul nopţii, sâmbătă, întrebând-o pe Maggie ce voia în schimbul faptului că oferise şefilor săi o direcţie politică extraordinară, permiţându-le să primească meritele pentru o descoperire care le va conferi amândurora o autoritate enormă şi de durată.

— Vreau doar ca ambele părţi să reia discuţiile între patru ochi imediat, spusese ea. Nu prin oficiali: doar cei doi lideri de stat într-o cameră cu un singur mediator.

Tăbliţa însemna că acum nu mai exista nici o scuză pentru a nu rezolva ultima întrebare rămasă: statutul Muntelui Templului. Ar trebui să se ţintească spre un acord de pace final, gata să fie semnat într-o săptămână, unul pe care popoarele lor să-l accepte, unul care să aibă chiar binecuvântarea lui Avraam însuşi.

Cei doi oficiali îşi dădură acordul provizoriu. Maggie se folosi de avantajul ei.

— Mai vreau un ultim lucru.

— Şi care ar fi acela, domnişoară Costello?

— Ei bine, are legătură cu identitatea mediatorului.

Asta se întâmplase cu două zile în urmă. Ultimele patruzeci şi opt de ore de când primise acel telefon le petrecuse pregătindu-se. Citise fiecare notiţă, fiecare minut al convorbirilor purtate până atunci, fiecare document oficial întocmit de cele două părţi, necesitând ocazional traducerea unor texte cheie folosite de echipele interne israeliene şi palestiniene. Îşi cumpărase chiar haine noi.

Între toate astea, se văzuse cu Uri. După ce urmărise conferinţa de presă la televizor – iar momentul în care Uri şi Mustafa se îmbrăţişaseră în faţa camerelor fusese unul dintre cele mai importante – se întâlniseră la *Cineva cu*

care să alergi, cafeneaua de noapte în care spărseseră calculatorul înainte de a pleca, de teamă să nu fie urmăriţi de oamenii lui Miller.

— Suntem în continuare cei mai bătrâni de-aici, spuse ea zâmbind.

Se întrebară unul pe celălalt despre planurile lor de viitor şi amândoi ridicară din umeri. Uri spuse că avea unele lucruri de rezolvat aici, în Ierusalim, casa părinţilor lui, actele tatălui.

— Tatăl tău ţi-a lăsat o ultimă surpriză, nu-i aşa?

— Ştii, e ciudat. Toată lumea a luat-o razna din cauza tăbliţei ăsteia. Şi a tot ceea ce înseamnă ea. Dar ce e mai uluitor e tot ce a făcut tata ca s-o păstreze în siguranţă. Deşi spune ce spune.

— Era un savant.

— Nu doar atât. Mai ştii ce îi repeta mamei la nesfârşit? Că asta o să schimbe totul? Poate că pe el l-a schimbat primul.

Şovăind, Maggie dirijă conversaţia spre Bruce Miller şi motivul pentru care fusese ea trimisă la Ierusalim. Îi spuse lui Uri că Miller voise ca ei să se culce împreună, că ea fusese – ezită înainte de a rosti cuvântul – o ispită. Îi spuse cât de ruşinată se simţea, că îi venea rău când se gândea la asta.

El o ascultă încordat, fără să zâmbească.

— Dar tu n-ai ştiut că jucai rolul unei ispite, nu-i aşa, Maggie? Nu a fost vina ta. Nu poţi fi o capcană dacă nu ştii asta. Şi e vina mea că am căzut în ea. În plus, eşti mai mult decât o ispită.

Se îmbrăţişară, o îmbrăţişare lungă şi puternică, iar apoi timid, precum adolescenţii în tabăra de vară, făcură schimb de adrese de e-mail. Nici unul din ei nu avea o adresă fizică de care să poată fi sigur. Când Maggie încercă să-şi ia la revedere, Uri îi puse un deget pe buze.

— Nu la revedere, spuse el. *L'hitraot.* Înseamnă "Până când ne vom revedea". Şi ne vom revedea. Curând. Se sărutară şi amândoi ştiură că promisiunea nu era în van.

Acum un orologiu bătrân bătea ora zece în depărtare, fiind fără îndoială un dar din partea britanicilor care construiseră acest sediu al guvernului când stăpâneau Palestina. Maggie auzi deodată un val de zgomot venind de afară: sunetul mai multor maşini şi o gloată de oameni de presă, întrebări strigate, bliţuri. Un minut sau două mai târziu se întâmplă din nou acelaşi lucru. Maggie îşi aranjă actele pentru ultima dată.

Apoi se auziră sunete de paşi apropiindu-se de pe două coridoare. Venind din direcţii opuse, îi văzu pe liderul israelian şi pe cel palestinian, fiecare singur, îndreptându-se către cameră. Maggie inspiră adânc.

Le strânse mâna amândurora, apoi îi invită să-şi strângă şi ei mâinile şi le făcu semn să se aşeze.

— Vă mulţumesc, domnilor, spuse Maggie Costello, aruncându-le un zâmbet călduros celor doi.

Zâmbetul era autentic. Era zâmbetul unei femei care, într-un final mult aşteptat, se afla exact acolo unde trebuia.

Îşi drese glasul:

— Putem începe?

Mulţumiri

Se spune că scrisul e o treabă solitară, dar nu e complet adevărat. Scriitorii se bazează pe oameni care sunt dispuşi să le dedice timpul şi priceperea – iar eu sunt încântat că am şansa să mulţumesc aici unora dintre ei.

Lui John Curtis, administratorul Departamentului pentru Vechiul Orient Apropiat din cadrul Muzeului Britanic şi unul dintre primii care au atras atenţia asupra jafului patrimoniului irakian după invazia din 2003 şi care au explicat răbdător întreaga amploare a seriei tragice de evenimente. Colegului său de la muzeu, Irving Finkel, care a fost atât de amabil, încât să îmi ofere informaţii în privinţa punctelor comune ale perioadei avraamice şi ale scrierii cuneiforme babiloniene, domeniu în care se prea poate ca domnia sa să fie autoritatea principală pe plan mondial. Mostra de cuneiformă care apare în această carte este rezultatul muncii sale, în timp ce unele din experienţele lui Shimon Guttman ca savant sunt un ecou al celor ale lui dr. Finkel. Îi rămân profund îndatorat atât pentru învăţăturile sale, cât şi pentru sprijinul său susţinut pe parcursul acestui proiect.

Amănuntele privind comerţul internaţional cu antichităţi furate mi-au fost oferite de Karen Sanig de la London Lawyers Mishcon de Reya, împreună cu fostul sergent detectiv Richard Ellis, fondatorul departamentului de artă şi antichităţi din cadrul Scotland Yard. Am o imensă admiraţie pentru hotărârea lor de a lupta împotriva unei infracţiuni ce încearcă să priveze lumea civilizată de unele

dintre cele mai mari comori ale sale. De asemenea, le sunt recunoscător domnului dr. Rupert L. Chapman III, fost secretar executiv al Fundaţiei pentru Explorarea Palestinei, şi lui Edward Fox, a cărui carte, *Palestine Twilight,* explică atât de bine încărcătura politică generată de arheologie în Orientul Mijlociu. Personalul de la BA Cargo din Heathrow şi de la HM Revenue and Customs mi-a fost, de asemenea, de foarte mare ajutor.

Second Life mi-a fost adus în atenţie de colegii mei păzitori Aleks Krotoski şi Victor Keegan, Vic jucând rolul lui Virgil în timp ce mă ghida prin adâncurile misterioasei lumi subterane. Încă o dată, Tom Cordiner şi Steven Thurgood au fost gata să-mi împărtăşească din cunoştinţele lor nelimitate într-ale calculatoarelor.

În ceea ce priveşte Orientul Mijlociu însuşi, datorez foarte mult sutelor de oameni, israelieni şi palestinieni, pe care i-am întâlnit în timp ce studiam sau scriam despre această regiune de-a lungul a două decenii. Multe din poveştile lor au fost suport pentru aceasta. Mulţumiri deosebite i se cuvin domnului dr. Meron Medzini; lui Aryeh Banner de la Fundaţia pentru Patrimoniul Zidului de Vest; lui Doug Krikler şi vechiului meu prieten Marshall Yam, care mi-a oferit o perspectivă esenţială imediat ce am început să concep această poveste. Părinţii mei, Michael şi Sara Freedland, împreună cu socrul meu, Michael Peters, au citit o schiţă preliminară, dându-mi sfaturi preţioase pe parcurs.

La Harper Collins, Jane Johnson e tipul de editor pentru care orice scriitor ar ucide: atentă, entuziastă, pretenţioasă şi cu un obicei obsesiv şi constant de a fi corectă. Ea şi Sarah Hodgson alcătuiesc o echipă extrem de capabilă.

Trei indivizi merită mulţumiri speciale. Jonathan Cummings nu e doar capabil să scotocească după cea mai obscură sursă de informaţie cu viteza luminii, dar a devenit şi un preţuit camarad şi co-conspirator. Jonny Geller e naşul acestui întreg proiect, crezând în el de la bun început, impulsionându-l pe parcurs cu sfaturi înţelepte. Am mai spus-o şi o mai spun încă o dată: e cel mai bun agent din domeniu, un prieten model – şi nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla fără el.

În final, îi mulţumesc soţiei mele Sarah. Entuziasmul şi nerăbdarea ei pentru această poveste nu au pălit niciodată, nici chiar atunci când munca m-a ţinut înlănţuit de birou prea multe ore. Ea a citit manuscrisul cu profundă înţelegere şi grijă, sugerând multiple îmbunătăţiri. E o sursă constantă de încurajare, bună dispoziţie şi iubire. Ca şi această carte, povestea mea are o eroină – şi aceea este ea.

"O lectură obligatorie pentru toţi iubitorii de thrillere. Romanul acesta conţine toate ingredientele unui bestseller."
Daily Express

"Sam Bourne revine în forţă cu o combinaţie de thriller ezoteric şi teoria conspiraţiei."
Sunday Times

"Un roman care stimulează imaginaţia cititorului, cu o poveste captivantă şi o acţiune alertă - o lectură pe care nu trebuie să o rataţi."
The Guardian

Title Info

Genre	thriller
Author	SAM BOURNE
Title	Ultimul Testament
Date	
Language	ro
Source Language	en
Translator	Bogdan Boureanu

Document Info

Author	Sorin Tudor [bokken]
Program used	Fiction Book Designer, FictionBook Editor Release 2.6
Date	13.06.2011 (2011-06-13)
ID	FBD-2BDBB8-51D1-C64A-11BF-78F5-3D91-A24A65
Version	1.0
History	v1.0 bokken

Publisher Info

Book name	Ultimul Testament
Publisher	Polirom
City	Iaşi
Year	2008
ISBN	978-973-46-0945-1